

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

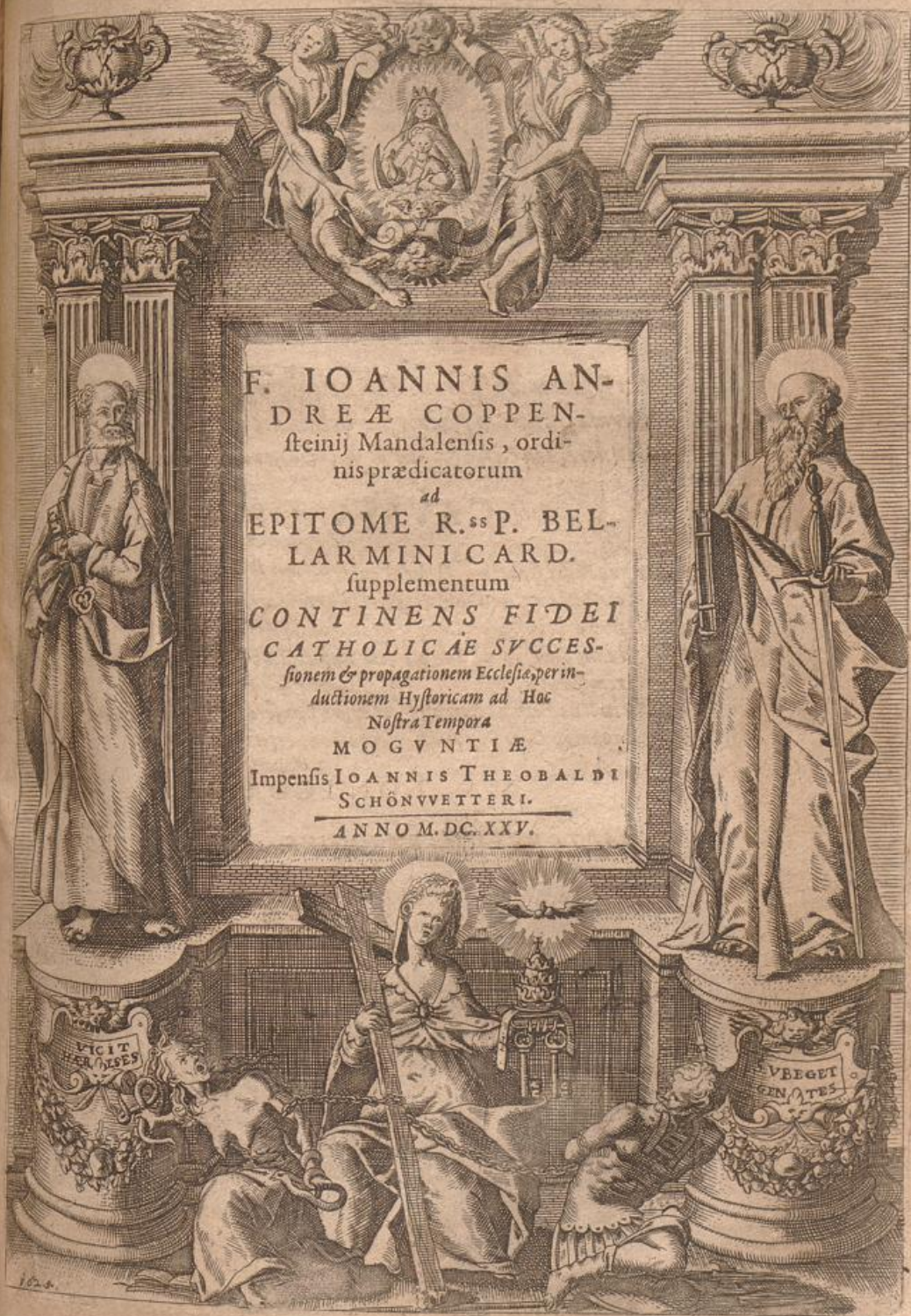
Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

F. Ioannis Andreæ Coppensteinij Mandalensis, ordinis prædicatorum ad
Epitome R.ss P. Bellarmini Card. supplementum Continens Fidei Catholicae
Svccessionem & propagationem Ecclesiæ, per inductionem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

F. IOANNIS AN-
DREÆ COPPEN-

steini Mandalensis, ordi-
nis prædicatorum

ad

EPITOME R. SS. P. BEL-
LARMINI CARD.

supplementum

CONTINENS FIDEI

CATHOLICÆ SVCCES-

sionem & propagationem Ecclesiæ, per in-
ductionem Historicam ad Hoc

Nostra Tempora

MOGVNTIÆ

Impensis IOANNIS THEOBALDI
SCHÖNVETTERI.

ANNO M. DC. XXV.

SCOPVS AVTORIS.

*Historiam haut Scopvs est Sacram contexere; Verum
Historia è Sacrá deducere FIRMAMENTA
VNIVS FIDEI ROMANÆ CONTINVATÆ,
Dum ter quina poli dispensat sæcula Titan.*

Sub calcem

*Ex Bellarmino Baroni Chronologiam
Rerum sacrarum placuit sub Schemate paruo
Condere; neu cuius forsan Quid vota requirant.*

CAVSSA OPERIS.

- I. Vt, quæ Fidei Controversa docui quaternis Opusculis ex Theologia; eadem hic doceamus ex Continuata Vniuersali Historia.*
- II. Vt hodierni in Aulis, Curijs, Rebus pub. & Cancellarijs POLITICI, sua habeant Spongiam Vanitatis, aut impietatis; Profanis Sacra posthabentes, aut remiscantes.*
- III. Vt in Vna Ecclesia Romano-catholica Conseruata maius Dei opus & miraculum, quam in Orbe Condito, conseruatoque, cernatur.*

NON EGO SED

AVTORES reddit BARONIVS, ac ABRAH BZOVIVS.

ILLV.

N Y N C V P A T O R I A.
I L L V S T R I S S I M O
D O M I N O, D.

IOANNI T SERCLAS
COMITI AB TYLLI, BARONI
A WARBEIS, DOMINO IN BALASTRE,
Montigny & Braitenegg. &c. Sac. Cæsareæ, Hunga-
ricæ, ac Boemicæ Maiestatis. &c. nec non Ser. mi Ele-
ctoris Bauariæ. &c. Generali Gubernatori exer-
citus, Consiliario, ac respectiue Cu-
biculario, &c.

V I C T O R I G L O R I O S O; D O M I N O M E O
P A T R O N O;
F O E L I C I T E R A G E R E.

*Honorem, cui Honorem:
ad beatam Felicitatem.*

 VÆ laboro, his & Principes Heroas honoro;
Illustissime Comes, Heros inuicte; præstoque Debi-
tum pro Bono Publico; idq; in Heidelbergæ, Tyll-
lianæ Victoriæ Tropæo. Hic, ubi V I C T O R, ipsis
Victoriæ suæ diebus, mihi rite supplicanti Conuentum Prædi-
catorum Clementissime restituiti. Oportebat me dudum ani-
mi, pro tam Heroico Beneficio grati, significationem fecisse te-
statam; sed dilatam hucusque, non ablatam, scio, probabit Illu-
strissima Co Va. Adeo Lucubrationum mearum partes alias
identidem alius sibi præuendicabat.

Ex quo namque Parochiam Heidelbergensem intraui per
Ostium Pastor; primas studiorum meorum Tutelari Patrono
(:) 2 loci

N V N C V P A T O R I A.

loci S. Petro dedicare debui, in *Heidelbergenſi Catechiſmo* à me *Ex-caluinizato*; Secundas in *Caluiniftico Speculo* ad Ciues Heidelbergenſes meosque Compalatinianos directo; deferre debui Rmo Ordinario Wormatiensſi Epifcopo, Parochiæ meæ Collatori; Tercias lucubrationum mearum in *Nucleo Concionum* Sereniſſimo Electori Bauariæ, vt meo hic Mecænati ac Nutricio, confe- craui, cum fauſta Meritiſſimi Honoris Electoralis Gratulatio- ne. Quartas in meis *Luthero-Caluinifticis Controuerſiis*, velut monumentum Honoris ex me debiti, iure Principali repoſce- bat Sereniſſimus Archidux Leopoldus: Cuius parere debui Se- renitati.

Quintas laborum meorum, ſecundum hoſce *Tantos, Tyllia- na Excellentia*, & vero in me immerentem Sua Specialis Beneſi- centia, diu tacite poſtulabat. Enimuero Tua, *Illuſtriſſime Comes*, *Illuſtrior Pietas*, ſueta Votis ſuperare Cælum, Diuos, DEVM; illa tot tantis Victoriis ab DEO, Diuis, hominibusque conteſtata orbi, ac ad probata *Pietas*, inuictique *Viri Virtus* Heroica; illa ſupplici mihi Clementiſſime inclinata, Sacro Prædicatorum Ordini, ereptum diu in Heidelbergæ Conuentum reſtituit; Ac datis etiam de ſuper Literis ad D. Gubernatorem Suum, eandem Pietatis Sux Reſtitutionem factam commendauit, ad vltiorem Protectionem: Quin additis adhæc Patentibus, exu- ſti, heu, Conuentus reſtaurationem, in quorumcunque Fidelium auxiliarem Pietatem recommendauit.

Quocirca, *quid retribuam Domino Victorioſo Reſtitutori meo pro omnibus, quæ retribuit mihi?* Equidem ab ipſa Reſtitutio- nis factæ hora prima dixi: *Calicem Salutaris accipiam, & Nomen Domini inuocabo* pro ſalute Victorioſi Reſtitutoris noſtri. Quo quid amplius in Eccleſia DEI? in S. Ordine Dominicano?

Nunc demum adiicio Minutum hoc *Historicam continuatæ Fidei Romano-Catholicæ Demonſtrationem*: Hancque Illuſtriſſimæ Celſitudinis V^æ Auſpicio, in ſignū gratitudinis meæ, humiliter
Do,

NVNCPATORIA.

DO, DICO, CONSECROQUE;
Precor, accipe Donum, Victor:

DEVS, accipe Votum;

vt *Tyllianam Pietatem Pius*, pro cuius Ecclesia militat inuicta,
perenniter fortunes, ac felicitates æternum!

ITA VOVEO!

Heidelbergæ 28. Martii, anno Iubilæo 1625.

Illustrissimæ Cel. nis Væ

Seruus in Christo ac Client

F. Ioannes Andreas Coppenstein
Ord. Præd. Theol. ac Paro-
chus Heidelbergæ.

(:) 3

AVTO-

AVTORIS PRÆFATIO METRICA.
LECTOR AVE.

Quæris;

Quid? Cur? Qui? Quali præstem?

I.
Quid?

*Annorum à CHRISTO per Sacula singula ductam
Historiâ sub teste FIDEM dare stat ROMANAM.
Ac tibi DEMONSTRARE, VNAM subsistere Veram,
Hæresium varias tot Sectas inter obortas.*

II.
Cur?

Hoc Opus: At iustam conaminis accipe Causam.

*I. Nostro ANTI-in CHRISTO Sectas Sacra Pagina Verbi
Scripti convincit: 2. Rursum, in LUTHERO-CALVINISTA;
Traditio damnat: 3. GENE-mox ALOGIA nepotum
Nostratum; à priscis repetita retro Hæresiarum;*

Abstentos Cætus Maledicti Fulmine stringit;

4. ANTI-que PAPISTES MENDAX proprio arguit ore.

Scilicet istud erat super unum; Vincere Sectas,

Atque Docere Fidem Factis, per Sacula retro

Singula testatis. I. GENE-quos ALOGIA calavit

Hæreticos breuiter; potes hic cognoscere plenè.

2. Gestaq; Paparum; 3. Decreta que Conciliorum;

4. Consensumque Patrum stabilem, Fideiq; Petrinæ;

5. Et Varia Historiæ, cui fert Ecclesiæ nomen.

III.

Quo-
modo?

Porro discere MODVM; quaque hunc comitantur, habeto;

I. Est BREVITAS; II. sed CLARA; mihi curtiissima cura.

III. Historiæ AVTORES quæris; BARONIVS vnus

Exhibet, ecce tibi, cunctos; & BZOVIVS alter.

IV. Scriptorum, atque Patrum mitto sacra Scripta citare:

Is hoc sat fecisse alios; Ego dicere QVÆSIST.

V. Tu ne quare STYLVM, dum RES densat à refertur:

Nil ambit cultura; nihil quoq; dextera sordet;

Scriptorem sed agit Sacrum moderamine casto;

S: Rebus vere gestus comitque, colitque.

VI. Plurima præterit; sed paucis plurima reddit,

Et potiora. VII. Nihil pugno Ratione vel villo

Discursu; annatim REM tantum narro patratam.

Tu tecum Discurre; licet: Ego pandere Gestas;

VIII. Et Rem narratam CONCLVSIO stringere talis;

ERGO

Dicage: Num sincera FIDES hoc constitit æuo?

35 At SIC PAPISTIS RES stat ROMANA, FIDESQUE.
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQUE.

IVRE SVO PROPRIO Papa atque Ecclesia gaudet:

Quis Quid Ei AVGVSTVS Proprio de Iure remisit?

ANTI ne CHRISTVS erat quisquam hoc ROMANVS in æuo?

40 Quod ego sic repeto, dum singula secula claudo;

Tu repetens infer post singula FACTA relata:

ROMANAMQUE FIDEM cernes testarier ACTA:

Hæresium & technas Isdem damnarier ACTIS.

IX. In VARIIS, mihi crede, meis mirabere FACTA.

45 FACTA docent, testante Deo, qua ECCLESIA VERA est.

Vere gesta refert mea ter CENTVRIA quina,

In maiusve, minusve nihil tibi finxerit vsquam:

Magdenburgenfis veluti Centuria FINXIT.

Pol! Quot FACTA fero, mihi tam victoria multa

50 Parta venit; Scripsi; Vici: Victoria CHRISTI est;

Continua est Fidei Romana. Gloria CHRISTO!

* Ecce MODVM scripti; Nunc accipe QV ALIA pandam.

I. Aspice, quot Papas Sanctos Miracla celebrant?

55 Pauca ego de Papis: VARIIS ea namque reservo.

Quorundam, fateor, cur calem PROBRA pudenda?

II. Aspice: PONTIFICVM DECRETA Salubria signo:

Consigno Scriptas, Non scriptas TRADITIONES.

Non PATER est Papa, non Papa est dissonus vlli

Papa: nisi dirum forte quem Schisma notasset.

60 III. Aspice, Quodque Aeuum quot serbuit HÆRESIARCHIS?

Insignes tantum memoro: transmitto minutos.

IV. Aspice, quot, quantos SANCTOS quodque extulit æuvm.

Quos tamen haud omnes celebro; vix censeo paucos.

V. Pauca in exemplum cito Dogmata Religionis

65 Quoquo æuo; nostro qua disputat HÆRESIS æuo.

VI. SCRIPTORESQUE, PATRESQUE Sacros quot protulit atas

Quaque tibi: VII. Aetatum constans CONCORDIA quanta?

VIII. CONTINVATA FIDES, Romana Gloria Gentis,

Quam Vario, & certo munimine substituit VNA?

70 IX. CONCILIVM ne putas Alij, aut Sibi, dicere contra?

Æuvm sic æuo; sic Orbi consonat Orbis;

Romaque sic Orbi: Ceu Romæ subditur Orbis.

IV.
Qua-
lia?

Non

PRÆFATIO METRICÆ

Non est Orba Fides Romana; sed Orbi ea perstat:

X. IMPERIUM *se multa tulit Mutatio? Multa*

Regnorum, ac Legum *metamorphosis, & Politicæ?*

NULLA PETRI PETRÆ. Romana Ecclesia semper

Statque, Stetit, Stabitque DEO; dum Ecclesia Stabit

VNA DEO, Summo Romæ sub Præsule PAPA.

In minus, IMPERIUM; in maiusque Ecclesia, creuit.

Numquid adhuc queris, Quid? Cur? Qui? Quali præstem.

Hac cape; VIVE; FAVE: Mibirite PRECARE. VALETO.

SÆCVLA

Nominibus quæque suis

TITVLO.

Siminus attingit TITVLVS totum vndique VERVM;
Attamen adludens haud procul error abit.

SÆCVLV M

I. Ethnicum: sed vero. Christianum.

II. Ethnico-Christianismum.

III. Christiano-hæreticum.

IV. Christianum.

V. Christiano-arianum.

VI. Italo-gothicum; & Sectarium.

VII. Monothelicum & Longobardicum.

VIII. Iconoclasticum, & Saracenicum.

IX. Sceptico-germanicum.

X. Antipapisticum, seu Romano-schismaticum.

XI. Ferreum, seu Politico-schismaticum.

XII. Monasticum & Crucesignatum.

XIII. Turcicum.

CENSVRAM

Cuiusquam nec requisivi; nec requirendam duxi: Adeo supra omnem & Censuram, & Exceptionem *Baroniana* sunt optima & *Bzouiana*.

At

Talia reddo Mca.

COP-

COPPENSTEINII

HISTORICA
DEMONSTRATIO
CONTINUATÆ FIDEI
ROMANO-CATHOLICÆ

Per Inductionem, Successionemque Sæ-
culorum à CHRISTO quindenorum:

EX

ANNALIBVS ECCLESIASTI-
CIS CÆSARIS BARONII ET BZO-
VH STRICTIM ELVCVBRATA.

Acceptæ Religionis Diuinæ Traditio non scripta
ab Orbe Condito.

DEIVNIS VERI cultum ac Religionem accepit Adam
anno Orbis Conditi I. I. Quamvbi ritè TRADI-
tamper Seth, Enos, Cainam, Malale-
el, Iaret, Enoch, Mathufalam, & La-
mech, sanctè custodisset; diem vixit vl-
timum anno 930. ante diluuium annis
a 726.

726. quod in annum Or. C. 1656, incidit, tenuitque totum.

II. NOE natus anno Or. Con. 1056. acceptam Religionem porro TRADIDIT, ac proferebat per Sem, Arphaxad, Cainam, Sale, Heber, Phalech, Reu, Sarug, Nahhor, Thare, & Abraham: vixitque annos ipsos 950. mortuus anno Or. Cond. 2006.

III. ABRAHAM natus anno Or. Con. 1978. vixit annos 175. acceptamque TRADIDIT Religionem eandem per Isaac, & Iacob, diemque clausit anno Or. Con. 2153.

IV. IACOB natus anno Or. Cond. 2138. ipsam Liberis XII. Patriarchis commendans, annis vixit 147. A quibus DEI Cultus idem ad vsque MOSEN descendit, natus anno Or. Con. 2403.

V. MOSES anno Or. Cond. 2483. ætatis suæ anno 80. Dux Israelis ex Ægypto LEGEM accepit in deserto, Summusque simul & Princeps in politicis, & PONTIFEX in Sacris; constituto in His Vicario suo & Successore AARONE; in illis OS VE suffecto sibi; finem viuendi fecit anno circumductionis in deserto quadragesimo.

Tenuit autem exinde ceu Summorum Pontificum, sic & Vnius veræ Fidelium Ecclesiæ continuata successio, vsque ad IESVM CHRISTVM.

VI. Pontificum vero Iudæorum erat successio talis:

Hæc à Mose ad usque Machabæos fuit talis.

1. Aron.
2. Eleazar.
3. Phinees.
4. Heli.
5. Achitoph.
6. Abiathar.
7. Sadoch.
8. Æhimas.
9. Azarias.
10. Azarias II. tempore Ozia.
11. Vrias.
12. Sobna tempore Ezechia.
13. Eliachim, tempore Manassæ.
14. Helcias, tempore Iosia.
15. Sarea, occisus à Nabuchodonosor.
16. Iosedech, in captiuitate.
17. Iesus, eius filius.
18. Ioachim.
19. Elialib.
20. Ioadas.
21. Ioannes.
22. Iaddus.
23. Onias.
24. Simeon.
25. Eleazar II.
26. Manasses.
27. Onias II.
28. Simeon II.
29. Onias III.
30. Aleimus.
31. Iudas Machabæus.

Atque hi Religionis vnius veræ Constantodes, Præsidessque fuerunt, Summi Pontifices in Sacris, ab anno Or. Cond. 2520. vsque ad annum Or. Con. 3823. quod Iuda primus erat: & renuerunt Sacra quæ præscripta, quæ Tradita, sub Decibus, quindenis, ab Iosue ad Iudam per annos 1300.

VII. Continuata porro Successio est ab Iudæ anno 1. qui fuit *Orb. Con.* 3823. sub Ducibus quatuor vsque ad Aristobulum, per annos 58.

Itemque sub Regibus nouem per annos 373. processit ad vsque Caiphani; sub quo mortuus resurrexit Christus, *anno Or. Cond.* 4016.

Aristobulus autem *anno O. Con.* 3882. primus post Regem Sedechiam diadema sibi regium imposuit, teste *Ioseph. li. 15. antiq. c. 18.* defecitque Sceptrum Iudæ cum Agrippa iuniore *anno Orb. Con.* 4055. Christi nati *anno* 72. sub Vespasiano Christiana interim Religione late orbem peragrante.

VIII. Sceptro autem & Pontificio legitimis Iudæorum deficientibus, Religio nis facies scæda ab Sæctis fuit, varietque disiecta.

I. PHARISÆI, non multo ante aduentum Christi nati, Samai & Hillel autoribus, ait *Hier. in Is. 8.* Et orti ex his SCRIPTE Scripturam interpretantes, dogmatizabant priuatas Traditiones, legis negligenter: Fatotribuebant omnia: Animarum in diuina sub terra fieri: Esse Transanimationem Pythagoricam; sed bonorum duntaxat hominum: malorum animas æternum cruciari: Astronomia cultum esse sacrum.

Scripturas vitiose interpretabantur: Hypocriti & specie Sanctitatis nundinabantur.

II. SADDUCEÆI, à Sadoch orti, negabant esse resurrectionem, angelum, Spiritumque vllum Animas cum corporibus extingui aiebant: Inter sese feris moribus discrepabant; erga externos inhumani.

III. ESSENT inter se disiecti Samaritæ erant; (de quibus infra *anno* 574.) cū Iudæis nec Templum, nec Sacrificia, nec Ceremonias communes habebat; Solum Pentateuchum agnoscebant: resurrectionem & Sp. S. negabant.

IV. SEBVSÆI & CORTHENI varia festiuitatum celebratione dissidebant.

V. DOSITHÆI ab animatis abstinebant: superstitiose Sabbatizabant sic, vt quo quem loco siveque Sabbatum oppressisset, eodem immotus staret: Monogamiam, & multi Virginitatem colebant.

VI. HEMEROBAPTISTÆ, ex Phariseis & Saduceis conflati, rebantur viuere hominem non posse, nisi quotidie mergeretur aquis.

VII. NAZARÆI Pentateuchum nõ recipiebant, ab animatis abstinebant vt immundis.

VIII. OSSENI & HERODIANI Herodem esse Messiam iactabant, eo quod is defectum Iudæ Sceptrum excepisset.

IX. Has inter sectas Iudæorum, vt rara, suspirabat tamen vera iustorum Religio; vt Simeonis, Annæ, Zachariæ, Elisabethæ, Iosephi, Mariæ, &c.

IESV CHRISTI NATI

SÆCVLVLM PRIMVM IVDÆO- ETHNICVM.

I. IESV CHRISTI Signa
Venturi complura memo-
rant S. Biblia, genti facta
Iudæorum: at Gentibus da-
ta, produnt Historia. Ut, *Vaticinia* de na-
scituro Seruatore cecinere Sibyllæ;
quarum carmina Romani solícite con-
quisierunt, & religiose obseruata custo-
dierunt: eorum curâ soli Summo Sacro-
rum Pontifici demandatâ: libros, ex
plus bis millenis fatidicis græcis latinis
que oblati, Sibyllinos sub Palatini A-
pollinis basi inclusit Augustus:

2. Statuas Capitolas fulmen stra-
uit.

3. *Literæ* Legum in columnis sunt ob-
literatæ.

4. Trans Tiberim *fons oleæ* fluxit di-
em solidum:

5. *Tres soles* visi:

6. Sol *tres* intra circulos stetit; quorum
vnus spicas ignitas cuibrabat:

7. Augustus *visâ* Virgine in aere cū
infante, in Capitolio crexit *Aram Præ-*

mogeniti DEI: Vbi post Constantium
Deiparæ collocavit Ædem dictam
ram celi:

8. *Delphicum* obmutuit, pluraque oc-
cula.

II. IESVM CHRISTVM verum De-
um ac Hominem, præter ecclesiasticam
fistria, & infera, suapte vox, doctrina,
opera sunt testata: pariterque eam, cui
fundauit, Vnicam Ecclesiam. Ecclesia
porro eiusdem & Veritatem, & conti-
nuatam perseverantiam docuit, doc-
docebitque porro Continuatio Pontifi-
ficum Romanorum: S. Patrum & Scri-
ptorum: Multiplicatio Hæresium,
& S. Conciliorum, Sancto-
rum, Miraculorum. &c.

PON:

PONTIFICVM ROMA-
NORVM A CHRISTO

Cæpta, Continuataque
Successio.

IESVS CHRISTVS Homo DEVS
Summus Sacerdos secundum ordinẽ
Melchisedech in æternum & PONTI-
FEX TER OPTIMVS MAXIMVS;
& per excellentiam solus. Porro cæteri
fuerunt, sunt, eruntque ipsius vnus Vi-
carij & sui mei ipsorum, non CHRISTI
Successores.

Atque istorum & Officij autoritate
& Iurisdictionis potestate fuit PRIMVS
PETRVS Apostolus, super quem,
non qua personam particularem, sed
Caput ac Pastorem, fundauit Ecclesi-
am Christum. Quo in Cælum digresso,
Petrus Monarcha Primatum ac Papa-
tum ingressus est anno *Christi nati* 34.
Claruit rebus multis & Ecclesiasticæ &
Miraculosæ gestis, & eximia vitæ sancti-
tate. *Sedit Roma annos 24. Men. 5. dies 11.*
Eius vitæ periodum reddidimus in *Lu-
thero. vol. p. 2. q.*

2. S. LINVS anno 51. Claudio Chri-
stianos proferibente, Petroque Iero-
solyman confuga, absentis agit Vica-
rium Romæ donec anno 68. rediret Pe-
trus cum Paulo Romam ad opituland-
um afflictis ab persecutore Nerone.
At Anno 69. Petro sufficitur in Sede A-
postolica: Interficitur martyrio anno 80.
expletis in Pontificatu *an. 11. M. 2. D. 23.*

3. S. CLETVS succedit: decessit mar-
tyrio anno 93. *Sedit A. 12. M. 7. D. 2.*

4. S. CLEMENS creatur anno 93. De
quo in sæculo secundo.

CONCILIA APOSTO-
LICA SÆCVLI
PRIMI.

CHRISTVS IESVS omnium quæ
in cælis ac in terris sunt, Pontifi-
cumque suorum summorum Romæ;
Pontifex Summus, & ter Opt. Maxi-
mus, quandam Christianis Concilijs
quasi formam præbuit *Mat. 16.* admo-
nens congregatos Apostolos primura
vt à fermento cauere Phariseorum
ac Saduceorum: Dein grauissimam om-
nium quæstionum quæstionem propo-
nit definiendam: *Quem dicunt homines
esse filium hominis?* Et, *Quem vos me esse
dicitis?* Definitque Petrus, vt Papa fu-
turus, infallibiliter; infallibilemque re-
cepit & promissionem: anno *Christi nati*
33. Exinde Domino in cælos hinc egres-
so successerunt ordine.

HIEROSOLYMITANA CONCI-
LIA quatuor.

I. Anno 34. Apostolis in cenaculo
Ioannis Marci congregatis,angebatur
Petrus de Apostolorum numero com-
plendo, sibi non tantum Gregem, sed
& Pastores gregis esse commissos pu-
tans, causam Electionis Matthiæ in lo-
cum Proditoris proponit peractæ in
forma scrutinij, & præmissa oratione
dederunt sortes; & cecidit sors super Matthi-
am.

II. Concilium in causa electionis Diaconorum VII. Cardinalium, *Aët.*

6. Quo eodem tempore Petrus Apostolorum Princeps Iacobum Alp̄n̄i, seu Minorem consecrauit Ierosolymorum Episcopum, presentibus Ioanne & Iacobo Zebedæi: Vnde mos inoleuit, ut non minus, quam à tribus, consecraretur Episcopus. Idque anno 34.

III. Concilium in causa Symboli Apostolorum componendi, anno 44. antequam dispergerentur in orbem, ut Vnam haberent formam prædicationis; & suam quisque tessera Apostolus.

IV. Concilium item Anno 51. in causa Legalium abrogandorum, *Aët.* 19. Vbi Paulus & Barnabas sententiam Concilij perscripserunt.

Item Petrus de Vocatione Gentium differuit: conscriptaque definitio ad cæteras est, missaque Ecclesias per Paulum & Barnabam.

Vnde mos obtinuit mittendi Legatos ad Concilium, vel ex eodem ad Papam.

CANONES APOSTOLORVM.

S. Clemens Papa collegit 50. Canones ut Leoni PP. placuit: ut Zephyrino, 60. ut Synodo sexta 82. Atque eas fidei regulas seu Constitutiones esse factas Antiochia testantur S. Patres: quæ & post Apocalypsim locum dedere primum. Eorum hæc summa est.

1. Episcopus à duobus aut tribus Episcopis ordinetur.

2. Ab uno Diaconus & cæteri Clerici.

3. Nihil præter Ordinationem Domini, in Sacrificio offeratur.

4. Cum S. Oblatio celebratur offerri licet ad luminaria & thymiamata.

5. Primitia omnium Episcopo, & Presbyteris domum mittantur; non super altare, quæ eas inter Clericos diuidant.

6. Vxorem propriam non abiciat: sc. quæ soluto matrimony vinculo: Secedant tamen ab eis, ut Synodus VI. Generalis habet Can.

12.

7. Curas seculares non assumant.

8. Pascha ante Vernalæ æquinoctium non celebretur cum Iudeis.

9. Omnes de Clero in Missis communicent.

10. Fideles non exeant Ecclesia, nisi communicarint.

11. Cum excommunicato loquens, sit excommunicatus.

12. Item cum eo orans.

13. Excommunicatus non suscipiatur in ecclesia sine Commendatitijs.

14. Episcopo liceat de vna ad aliam transferre ecclesia ob maiorem profectum animarum.

15. Presbyteris non liceat propriam relinquere ecclesiam.

16. Qui eos suscepit, excommunicetur.

17. Bigamo non liceat Gradum ecclesiasticum suscipere.

18. Viduam ducenti item non liceat.

19. Ducens viduam fratris aut filiam fratri Clericus nequeat.

20. Clericus fideiussionibus inferni abiciatur.

21. Eunuchus per insidias, aut persecutionem, aut naturam factus, fieri Episcopus possit.

22. Seipsum abscindens, Clericus non fiat.

23. Cl-

23. Clericus se eunuchizans abiciatur.
24. Laicus se castrans triennio excommunicetur.
25. Episcopus fornicator deponatur.
26. Itemque Clericus.
27. Soli Cantores & Lectores nubere possint.
28. Episcopus aut Presbyter peccantes fidelis non verberent.
29. Gradu clericali depositus si exerceat ministerium Ordinis, excommunicetur.
30. Ordinatus simoniace deiciatur: ordinans excommunicetur.
31. Per saeculares intrans in Ecclesiasticam dignitatem deponatur.
32. Presbyter, seorsum conuentus agens, deponatur.
33. Ab absente abstineant omnes, nec recipiatur, nisi mortuo excommunicante.
34. Nec Episcopus sine Commendatitiis in aliena Ecclesia recipiatur.
35. Plurium Episcoporum sit unus Metropolitanus, cui omnes pareant.
36. Episcopo non liceat aliena in prouincia Ordinare.
37. Proprium non recipiens Episcopum, excommunicetur.
38. Bis quoquo anno Concilia celebrentur.
39. Episcopo non liceat ex bonis ecclesia aliquid condonare parentibus.
40. Episcopi bona sint à bonis Ecclesia diuisa.
41. Temporalium aque ac spiritalium cura ad Episcopum pertineat.
42. Ebriosus in Clero excommunicetur.
43. Item Lector aut Cantor.
44. Item Furarius in Clero.
45. Item orans cum hereticis.
46. Item baptismum ab hereticis sumens.
47. Baptizatum rebaptizans deponatur.
48. Dimittens uxorem, ducensque aliam, excommunicetur.
49. In baptismo trina fiatmersio.
50. Abstiniens carnibus, non ob aliud bonum, excommunicetur.
51. Presbyter non recipiens poenitentem deponatur.
52. In Festis abstiniens carnibus ob abominationem, deponatur.
53. Clericus, in caupona cibum sumens deponatur.
54. Item Episcopum calumnians Clericus.
55. Calumniator Clerici excommunicetur.
56. Exprobrans alteri defectum corporis inculpabilem, excommunicetur.
57. Episcopus aut Presbyter negligens in erudiendo Clero, segegetur: se non corrigens, deponatur.
58. In necessitate ijdem Clericos alant.
59. Prauos libros bono sub titulo extrudens deponatur.
60. Accusatio delicti contra fidem non recipiatur in Clero.
61. Negans Christum ex metu, ejiciatur.
62. Comedens de suffocato, iudicetur.
63. Cum hereticis orans deponatur.
64. Clericus percussor deponatur: Laicus, excommunicetur.
65. Item qui in Sabbato aut Dominico ieiunarit.
66. Violator virginis eam ducat.
67. Bis ordinati deponantur.
68. Clericus, non obseruans Quadragesimam, deponatur.
69. Cum Iudeis ieiunare non liceat.
70. Ethnicis aut Iudeis dans luminaria, excommunicetur.

71. Surripiens oleum aut ceram ex templo excommunicetur.

72. Item Vasa sacra in usum profanum sumens.

73. Contra Episcopum procedatur eum vocando; vocatus tertio non comparens, damnetur.

74. Delatio contra Episcopum non accipitur à Iudæis; nec ab uno solo.

75. Episcopus non conferat consanguineis bona Ecclesiæ.

76. Monoculus, aut claudus, si dignus sit, fieri Episcopus possit.

77. At non fiat mutus, surdus, cæcus, corpore lesus.

78. Dæmoniacus nec fiat Clericus, nec oret cum Christianis.

79. Neophytus non fiat Episcopus.

80. Episcopus se negotijs secularibus non impleret.

81. Seruus non fiat Clericus, nisi manumissus.

82. Episcopus militia vacans deponatur.

83. Conuictus Imperatorem aut Magistratum Clericus deponatur, Laici excommunicentur.

84. Libri qui sint Canonici.

In sequentibus Concilijs dictorum Canonum quorundam fieri contigit seu declarationes, seu in accedente mutationes pro variatione temporum, locorum. &c.

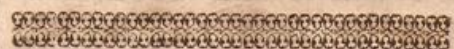
IMPERATORVM ACTA IN SÆCVLO I

1. OCTAVIANVS AVGVSTVS promulgat edictum capitationis per urbem.	Anno Christi nati I	psum gladio interfecit.	70
Virginitatis studium propagat de- cretis ac praeceptis.	IO	6. GALBA. 7. OTTO. 8. VI- TELLIVS imperant unus ex alio, anno unico.	70
2. CLA. TIBERIVS proscribit Magos.	17	9. VESPASIANVS Iudeam ex- scindit.	69
Sibyllinos genuinos seligit à spuris.	19	Contra Vitellium cogitur ad Impe- rium.	71
Iudeos Vrbe submovet.	19	Falsa ei miracula tribuuntur, & cum Tito victam Iudeam triumphat.	73
Christum inter Deos referri stu- dium à Senatu impeditur.	34	Omnes è stirpe David querit ad ne- cem.	73
Moritur.	37	Templo pacis condito moritur.	81
3. CA. CALIGVLA Herodem cum Herodiade perpetuo multat exi- lio.	40	10. TITVS VESPASIANVS parcit Christianis in obsidione Ierosol.	72
Statuis erectis vult Deus coli.	41	Veneno tollitur à fratre Domitiano.	83
A coniuratis cum Augusta truci- datur.	43	11. DOMITIANVS libidine sissi- mus libidinem edictis coerces, & ty- rannizat: Vestales lapsas defodi viuas iubet.	84
4. CL. TIB. DRVSVS Caij Co- lossos demolitur, & Idololatriam Romae edictis abrogat.	45	Deus appellari affectat.	84
Necatur veneno à coninge.	57	Persecutionem II. mouet in Chri- stianos, & S. Ioannem Euang. relegat.	92
5. NERO Reuocat in Vrbe Iudeos & Christianos.	57	Reliquas stirpis David seruat.	94
Agrippinam matrem interfici cu- rat.	61	Ob tyrannidem necatur: eius me- moriâ ex tabulis omnibus erasâ.	98
Romam incendit, orditurque perse- cutionem in Christianos.	64	12. COCCIVS NERVA exulsi quod Tyaneus eum fore Imperatorem pradixit.	84
Senecam praeceptorem occidit.	67	Imperator Christianos & Iudeos exules reuocat.	99
Magia conquirat magistros.	68	Adoptato Traiano moritur.	100
Petrum & Paulum martyrizat.	69		
Deficientibus ab eo Ducibus sci-			

b

SCRI-

SCRIPTORES infidelium floruerunt hoc æuo: Luvius, Ovidius, Plutarchus, Lucanus, Probus, Iuuenalis, Quintilianus, Philo Iudæus, Iosephus.

SS. PATRVM ET SCRIPTORVM CONCORDIA sub Papis Sæculi II.

S. MATTHÆVS è telonio vocatus ad Discipulatum, *anno* 31. eligitur ad Apostolatam *an.* 32. Cerintho autem contra S. Petram murmur excitante, quod Gentibus euangelizasset, viso Lintheo iussus; & Apostolorum instante dispersione, hi *an.* 41. Matthæo negotium dederunt, ut Euangelium conscriberet. Quod S. Bartholomæus descriptum contulit secum ad Indos: S. Barnabas vero circumtulit idem, ac demum secum in sepulchrum iussit inferri.

S. MARCVS, vnus euntium retro ab Domino, *ioan.* 6. per S. Petrum rediit, ei comes fuit eunti Romam, *anno* 44. Hic postquam Romanam instituit Ecclesiam, sic, ut qui Catholicus, idē & Romanus diceretur; inque renunciata Antiochenæ sibi S. Euodius surregasset: Marcum misit Alexandriam; iussu prius, quod ab se prædicatum audisset Euangelium, compendio literis mandare: græcæque scriptum confirmavit.

S. LVCAS, *anno* 51. comes adhæret Paulo ferenti nomen Iesv coram Gentibus. Id temporis quod Romæ Iudæi

tumultum in Christianos efferret, Claudio vtrosque ex Vrbe pellente; Petrus cognita per reuelationem contentione Antiochenâ, contra Paulum eam concitante Cerintho; quod necessaria ad salutem esset Circumcisio; Ierosolyma pergens, Concilium de legalibus celebrat, cum Paulo, Ioanne, Iacobo, Barnaba, Senioribus & presbyteris. Vbi Iudaizantibus damnatis, Paulus censuit reprehensibilem Petrum; non quod errasset in vllam fidei regulam committendo; seu Marcionitæ, Valentini, Porphyriusque calumniabantur: nec quod simulate egisset; gentilizare namque licebat Petro; Sed propter conueniens illud, quod Petro, (qui Antiochie libere cum gentibus Christianis commorauerat) iam tum Ierosolymis quadiuidans, in cibo, gentes Christianas ad iudaizandum mouisse videretur.

Haud longe post Lucas Pauli iussu, ob Genealogistas, in Achaia conscribit Euangelium, *anno* 58. Acta Apostolorum finiuit *an.* 61. vitam duxit cælibem annis 84. Medicus & pictor egregius, Christi & Sanctissimæ Matris eius, Petri ac Pauli imagines ad viuum expressas reliquit. Ex suspenso ad oliuâ in Achaia oleum medicinale manauit. Eius S. reliquias ex Achaia transtulit Constantinopolim Constantinus Imp. *anno* 358. Claras miraculis.

S. IOANNES Virgo ad Apostolatam vocatur *anno* 31. Baptizat cum Petro discipulos Christi; eligiturque cum cæteris *anno* 32. Cum Petro mittitur ad confirmandos Samaritanos *an.* 35. Cum B. Virgine, in Apostolorum distributione,

tendit

tendit in Asiam minorem anno 44. In oleo bulliente illæsus Romæ, ab Domitiano in Pathmum relegatus prædica-
uit anno 92. & Apocalypsim scripsit ibi-
dem anno 94. Demum ab Nerua exilio
absolutus redit Ephesum anno 99. Scri-
bitque contra hæreticos Euangelium
& Epistolas, inclytus miraculis.

S. PAVLVS, vita, miraculis, scriptif-
que Epistolis vir omnino diuinus eccle-
sias fundauit, & orbem illustrauit.

S. Petrus, Iacobus, Iudas Ecclesiam
quoque Epistolis informarunt.

S. DIONYSIVS anno 52. à S. Paulo
conuersus, à Clemente Papa, cum Ru-
stico & Eleutherio in Galliam missus
scripsit de cœlesti Hierarchia, deque
diuinis nominibus &c.

S. IGNATIVS, S. Ioannis discipu-
lus epistolas reliquit, priscis dictas
Promptuarium Diuinarum Traditio-
num.

Idem Antiochiæ primus choris al-
ternis canere docuit, cum Angelos eo-
dem ritu SS. Trinitatem laudantes au-
disset, anno 93.

S. LINVS Papa scripsit epistolas de
martyrio SS. Petri & Pauli anno 70.

S. Clemens Papa cōscripsit Cōstitu-
tiones Apostolicas, & epistolas, Cano-
nes Apostolorum, Liturgiam, Libros
recognitionum.

S. POLYCARPVS Episcopus &
Martyr scripsit ad Philippenses.

S. MARTIALIS S. Petri discipulus
epistolam dedit ad Burdegalenses.

PRESBYTERI Achaïæ perscripse-
runt Acta S. Andree quo um præ-
cipuus Papias Episcopus
Hierosol.

DOGMATA SÆCVLI

I. Nouatoribus contra- ria. Exempli gra- tia.

I. De Sacrificio Missæ scripsit Liturgi-
am S. Iacobus Ierololymitanus, qua O-
rientales vtuntur: Item composuit ali-
am S. Clemens l. 8. Const. c. 16. 17. quam
Concil. Constantinop. c. 31. recepit, &
S. Martialis eam commendat, S. An-
dreæ vox est apud Presbyteros Achaïæ:
*Ego Sacrificio Deo vero, non carnes vitulorum,
sæa Agni immaculati in altari.*

II. Veritatem Corporis & Sanguinis Chri-
sti in Eucharistia confitetur S. Ignatius ep.
ad Smyrn. S. Dionys. in Eccl. Hierar. c. 3.
S. Martialis.

III. Orationem pro defunctis habet S. Ia-
cobus in Liturgia, S. Clemens l. 8. Const.
c. 41. S. Dionys. in Eccl. Hierarchia pas-
sim.

Vndè dogma de Purgatorio confir-
matur.

IV. Inuocationem Sanctorum præsertim
Angelicam Salutationem, S. Iacobus intu-
lit in Liturgiam.

V. Virginum institutum commendat
S. Ignatius ad Antiochenos, Tarfenses,
& Heronem.

VI. Monasticen laudat S. Dionysius in
Eccl. Hierarchia.

VII. Ceremonias præscribit S. Clemens
lib. Const. S. Dionys. in Eccl. Hierar. ab
Apostolis introductas.

VIII. Crucis signum commendat S.
b 2 Dio-

Dionysius cap. de defunctis: *Martialis* ad Burdegal. c. 8. ait: *Crucem Domini semper in mente, in ore, in signo tenete. Crux enim est armatura vestra.*

IX. *Ietunia ecclesiastica, Quadragesimam statuunt Canones Apostolorum can. 68. 69. ab S. Clemente collecti. Item S. Ignatius ep. ad Philippen.*

X. *Ecclesiasticos Ordines annumerat S. Ignatius ep. 10. & 11. S. Dionys. in Eccl. Hierar. eis munia assignat.*

XI. *Imaginum cultum ostendunt Vmbra Petri, sanatrix agrorum. Imago non manufacta, Abagaro Edessenorum Regi à Christo missa: Philippico parat victoriam. Statua Christi ex solido metallo, quam Paneade Syrophœnissa Domino statuit. Quas Christi & Deiparæ pinxit imagines S. Lucas.*

XII. *Primum S. Petri confitentur S. Ignatius, S. Clemens in epistolis ad Romanos: S. Cletus de passione Petri & Pauli. Plura infra in Varijs. Pauca nunc suffecerint: sic enim ire per plura licebit.*

HÆRESIARCHÆ IN Sæculo I. diffusi Pa- pis.

I. SIMON MAGVS Samaritanus, & vico oriundus, à S. Philippo in Samaria baptizatus, apostatauit in *Primogenitum Satanae*, ait S. Ignat. epist. ad Trall. omnium hæreticorum Pater, simiusq; diaboli, videns baptizari in nomine Patris & Filij & Spir. S. finxit anno 35. teste Iren. l. 1. c. 20. quod quasi Pater in Sama-

ria descendisset, quasi Filius Dei inter Iudæos apparuerit: quasi Sp. Sanctus in Gentibus videatur.

2. Vt Paulus Christum: ita se ipse dicebat esse *Virtutem Dei.*

3. Vt Christus venit redimere & saluare: ita iactabat, se propter Selenam ouem perditam venisse, vt assumeret eam, vinculis liberaret, saluaret homines per agnitionem sui.

4. Vt Christus venit ad opera diaboli soluenda: ita se venisse aduersus Angelos prauos, qui Selenam matrem omnium cælo expulissent.

5. Loco Corporis & Sanguinis Domini in Sacrificio ipse sanguine menstruo & semine sacrificabat.

6. Vt Simon Petrus sororem: sic ipse Selenam quæstuariam circumducebat.

7. Pro exorcismis utebatur incarnationibus.

8. Docebat amatoria, fugam martyrij, idola adorari, solâ gratiâ saluari homines, non ex operibus: sibi credentes esse liberos, agerent quæ vellent.

9. Discipulos fecerat Menandrum, Saturnium, Basilidem, Carpocratem, Cherinthum, Ebionem, Nicolaum, Cerdonem, Marcionem, philosophos nomine Christianos, plurimorum seductores. Statuam Simonis in figura Iouis, & Helenæ (specie Mineruæ, adorati docebant; & ipsi ex alijs adinuenti noui Hæresiarchæ facti.

II. S. Petrus, Act. 8. eius Simoniam cum ipso anathematizauit.

Anno 44. Deum se ac Christum prædicans Romæ sui Selenæque statuas erexit adorandas, subscriptas ita: *Simoni Dei*

Deo Sancto. At eodem anno S. Petrus contra eum aduenit in Urbem.

At anno 68. quia Nero tenebatur Magiae studio, impenſe Simoni deuotus erat, praefecit quod Icarium volatrum polliceretur. Interea, dum ad hoc ſpectaculum in aula nutrireſſetur, faciebat ambulare ſtatuas, ex lapidibus paruas in flammis illaſum volutabat; in ſerpentem, in aurum, aliasque in beſtias vertebat; per fores clauſas intrabat, ſerrea vincula ſoluebat, ſpectra varia dabat, vaſa & ſupelleſtilem domus ſeiſſa ad miniſterium mouere faciebat, quos volebat conuiuias, boue ſacrificato veſcentes, morbis varijs afficiebat, ſi eum praſtigiatores dixiſſent. Volatu aliquando ſe iam oculis hominum abſtulerat; cum ecce orante S. Petro, ac dicente, Si homo Dei ſum, verusque IESU CHRISTI Apoſtolus, doctor pietatis impero Satanis vt eum dimittant quod lapſu comminuatur. Ruit; coxen-
dicem, talosque pedum fregit; & periit.

II. CHERINTHVS anno 35. Sim. Magi factus diſcipulus, S. Petro ſuam cum Gentibus conuerſationem exprobrabat, anno 41. At anno 60. profitebatur Chriſtum non Deum, ſed merum fuiſſe hominem, Angelis inferiorem: ita Tertul. de praſcient. c. 48. Ideo S. Paulus ſcripſit ad Coloſſenſes, c. 2. quod ſit *Caput omnis principatus. &c.*

III. BASILIDES quoque diuidebat Chriſtum a IESU, ſic, quaſi B. V. Maria fuiſſet mater IESU, non CHRISTI: Sic Ieſum crucifixum, non Chriſtum; quod Chriſtus ſe aut ſubtraxiſſet, aut ſe in Simonis Cyrenaei ſpeciem mu-
taſſet, impaſſibilis ipſe.

Ideo peruulgata late hac haereſi Paulus datis ad Ephēſios, Coloſſenſes, Laodice-
nos, & Corinthios epiſtolis conteſtatur ſe *predicare Chriſtum, & hunc crucifixum.* Hinc in omnib. eccleſiis Crucifixus proponi coeptus pro titulo: Hinc crucis ſignum in frontibus uſitari. Vnde Cyrillus Catecheſi 13. *Non pudeat vos Crucifixum conſiteri; ſed in fronte conſidenter ſignaculum crucis digitis imprimatur, & in omnibus alijs crux fiat, in panibus comedendis, in poculis bibendis, in egreſſu & ingreſſu, ante ſomnum recumbendo & ſurgendo, eundo & quiſcendo.*

S. Hippoclytus Martyr l. de conſum. ſec. Antichriſti notam eſſe dixit, quod prohibebit, ne quis crucem in fronte pingat. Vide *Bæquium* anno 60. §. 3.

IV. EBION, euersa Ieroſolyma, extinctisque Sectis, ex eis obſcanum monſtrum confarcinauit. anno 74. S. Paulum calumniabatur, fuiſſe Graecum natum, ceſtro in filiam Sacerdotis factum proſelytum: at hac potiri nequiſſe, ideo ad impugnandam legem verſum.

Petrum traducebat vt Hemerobaptiſtam, ab animatis abſtinentem, Virginitatem damnantem, cogentem omnes nubere.

Dogmatizabat: duos ad rerum dominium ordinatos: *Chriſtum* ad futurum ſaeculum, velut vnum ex Angelis, ſed his maiorem eſſe creatum, & ex viro pro creatam, eundemque ſe Adamo induiſſe, & poſtea exuiſſe.

Diabolum vero alterum accepit mundum hunc in ſortem. Eum damnauit S. Ioannes, in i. c. 4. S. Ignatius ad Philadelphios, vt verum Simonis Magi diſcipulum.

V. MENANDER Samarita, Magi discipulus item, anno 74. quicquid Magister suus se esse dixerat, id & de se affirmabat, negans saluari quemquam, nisi in suo nomine baptizatum; suos nunquam morituros spondebat.

VI. NICOLAITÆ, ortum traxerunt ab Nicolao, Simonis Magi discipulo factō, anno 35, non ab Nicolao ē LXXII. vno Diacono pio, teste Baron. to. 1. anno 68. Docebant communes uxores esse; voluptatem vero finem hominis ultimum; idolothya vorabant. Ex oī cunctis nomen Nicolaitarum mutarunt in Gnosticos velut sapientiæ studiosos. De his infra anno 120. & 142. Supradicti ex philosophis Hæresiarchæ facti sunt. Vt iure Tertulianus dixerit *Philosophos hæreticorum Patres*.

V A R I A

Orthodoxæ Fidei Testimonia Historica in Sæculo I.

ANNO I. CHRISTI NATI fecit indicium *Stella* sub cælo; non firmamento infixæ, nec Angelus fuit; sed nova factura Dei ac Virtus, quæ oculos rapiens raperet & mentem ad inquirendum natum regem orbis.

Magistres de eade ab Balaamo, per Arabum Traditionem edocti; ipsi Arabes, non Persæ, non Chaldæi; genus ad Abrahamum referebant, ex Cethura, vel Agar propagatum; stellarumque mire obseruans, ob vaticinium Bala-

mi; præsertim Sapientiores gentis Sabæ; quales Magi: quos Origeni placuit dicere dæmonum excantatores; qui, quid statuat & oracula obmutuere, alium inquisissent. Sed dicit hoc, non docet, probat nemo.

Munera obrulerunt, qualia regibus victis abstulerat Abraham: Et attulit Salomon Regna Saba sapientissima Die XII. post Christum natum adueniunt; non biennio post.

Ideo Ecclesia ab Origine diem XIII. Epiphaniæ Sacrum semper celebrat triregium.

Herodi ac Ierosolymæ toti ab eis accidit *turbatio*: quæ a xit Simconis ac Anne vaticinatio; quo maturatū magis accensum cecidit Infanticidium; vno proprio filio pepercerit Herodes; diceretque Augustus, Satiū est, quam filium, esse porcum Herodis.

In Aegyptum fuga Iosephi ac Mariæ, Angeli admonito, cædi eripuit Iesum. Cui in Aegyptum illato Persis arbor obuia se inflexisse traditur, perstareque incuruam; eiusque folia vim accepisse quæque morbos persanandi: Item idolocæruisse, fugisse dæmonia totā Aegyptum, quæ demum idcirco euasit tanto religiosior ab S. Eremitis culta, quo superstitiosior extiterat.

Locus deserti, qui latebram Christi dedit, nobilitatus est *horto balsami* optimi quem irrigat *Fonticulus* felicitatis vnde, ex quo Deipara IESVM abluere solet; *Lapis* quoque lotioni Mariæ seruicis in sancta veneratione est Saracenis. Qui quo latiora horti felicitatis spatia rigarentur, in balsamiferi vndulas fonticuli-

lialio è fonterium corruarunt, qui illi permixtus funderet latius benedictionem. Idem hodieque lampadem ante perpetem in loco, quem Deipara incoluit.

S. Ioannem Præcurforem abscondit ab occisione Zacharias primum; dein de mater cum eo fugitans in spelæo interioris deserti latitauit, dum post diem XL. Ipiū Deo redderet; pueri vero curam ageret Angelus, donec sui potēs eremiticam continuaret.

Zacharias autem iussu tyranni, ob subductum filium, occisus est iuxta templum, effususque sanguis in vestibulo templi, perennes sui maculas silicibus assignat.

Iudas Galilæus, indignum ratas ab libero populo tributum dependi & Cæsarem appellari Dominum ab colentibus DEVM Dominum, occasione descripti orbis, Galilæos sollicitauit ad defensionem.

Vnde sectæ Galilæorum, negantium pro Cæsare fas sacrificare. Sed idcirco eorum sanguine miscuit sacrificia Herodes.

ANNO II. Iudæis fidem Cæsari iurantibus, iurare Pharisei renuerunt; & cum eis hominum sex milia quos multauit Herodes: territi cæteri dicti tabant, cedendum esse Decreto Dei.

ANNO VIII. Herode foeda ac dira morte sublato;

ANNO IX. *conspiciens Ioseph, accepit puerum & matrem eius, & venit in Nazareth Galilæe*, incolens domum Christi nati etiam aliam, ab illa, in qua fuit Annunciatas; Hanc Angeli in Dalmatiam, inde Laureum, transportarunt.

Istihinc Christiani dicti fuerunt Galilæi, & Nazaræni: nec diu.

ANNO XII. IESVS sedit inter sedentes ac docentes, & interrogantes; ad idæam ac formam seu Concilij, seu Magisterij in Ecclesia Doctoralis. Inuentus porro erat *subditus illis*, adeo in fabili etiam obsequio. Cætera de Christi infantia aut anilia sunt fabulamenta, aut figmenta Iuliani & hæreticorum; certe apocrypha omnia. Certa solum & vera ista:

1. IESVS Diuinitas, & Humanitas incarnati: *Ioan. 1. & Genealogia: Mat. 1.*

2. Ioannis ortus: *Luc. 2.*

3. Annunciatio, *Luc. 1.*

4. Iosephi hæsitatio, *Mat. 1.*

5. Ioannis natiuitas, &

6. Christi.

7. Magorum aduentus:

8. Purificatio;

9. Fuga,

10. Infanticidium,

11. Reditus,

12. Inuentio in templo:

13. Ioannis prædicatio, & testimonia de Christo.

Post hæc secuta est Prædicatio Christi, Interim Romæ agant 8000. Iudæorum, ne Regem habeant, obtinentque Tetrarchas facta regni diuisione quadripartita.

ANNO XVI. Exempto fatis Augusto succedit Tiberius, qui statuum sibi, templumue poni vetat, Dominumue dicit; *Cuncta*, inquiens, *mortalium incerta: quantoque plus est quis adeptus, hoc magis expositus ludibrio est.*

ANNO XVII. Sacerdotium Iudæorum conferunt Præsides Romani, qui

qui inde ab Herode sibi vendicarunt & Regnum, & Stolum Sacerdotij Summi. Hanc afferuarant in turris cella obfignata; vsusque ipsius erat interno solum anni ieiunio.

Rationale, & Sardonyx ab annis retro ducentis, cui brare solitum splendorem in Sacris, vel ante bellum, consulentibus Deum, desierunt. Greci id dicebant *ἀόριον*, oraculum.

Nimirum annis circiter LX. post Simonem Machabæum Iudæos fecit tributarios Romanis victor Cn. Pompeius; qui Hircano, contra fratrem Aristobulum contendenti, Pontificium confirmavit: cui successerunt Herodes Ascalonita, Archelaus, Herodes Antipas, Herodes Agrippa, Agrippa iunior: cum qua *regnum Iudæorum defecit*, sub annum Orbis conditi 4055. anno post Christum natum LXXII. cum *regnum Aegypti* 40. annis ante defecisset cum Cleopatra.

ANNO XIX. Tiberius ipse fatidicos *Sibyllarum libros* inspexit, correxit; eo quod eorum nomine falsa quædam de Urbis interitu spargerentur.

ANNO XXIX. XXX. Prædicat Baptista Ioannes.

ANNO XXXI. dicto, Isa. 61. *Placabilis & Acceptabilis annus*, primus Prædicationis Christi.

Speluncam in Sina iam deseruerat Baptista, cum facta est vox super Ioannem, ut prædicaret Penitentiam. Eam plus 200. annis post Ioannes anachoreta ingressus, toto triduo febriebat; abiturum apparens Baptista manere iussit, idq; vice altera; promittit ei sanitatem, si persistere velit isthic, ubi annos ipse XXX.

degisset. Assentiens sanatur. Demum ibidem est templum cum monasterio constructum. Itaque Ioannes Monachorum princeps recte dicitur ab Hieronymo.

2. Ille baptizans IESVM cœnæ Sanctissimam meruit Trinitatem, quantum fas homini. Locus Baptismi in Iordane vim habet sanandi lepram: ecclesiaque ibidem constructa condecoratus est.

3. In deserto ieiunat Dominus.

4. Missio fit ad Ioannem percutiendū. Tu quis es?

5. Vocatur Andreas, Simon, Philippus, Ioannes & Iacobus.

6. Aqua in vinum vertitur; nuptiarum sponsus erat Simon Cananæ Zelotes, non Ioannes, prout ex male intellecto Augustino putatur. Locum miraculi S. Helena nobili basilica illustravit: Tempus annum pluribus Deus cōsignat miraculis fontium, eo die vino manantium: Vt in insula Andros, ubi idcirco incolæ templum posuere Bacchi: Nili pars ea hora fit vinum.

7. E templo eijciuntur negotiatores tempore Paschali.

8. Docetur Nicodemus noctu: Spiritus à Christo, quam Ioanne baptizatur, Ioan. 3.

9. Ioannes in vinculis prædicatur Christo.

10. Colloquitur Samaritanæ IESUS, conuertitque Sichimitas.

11. Reguli filius sanatur: Io. 4.

12. Capharnaum eligit in suam, ac primum prædicat in Galilæa.

13. E nauis prædicans, vocat Apostolos captura piscium attonitos.

14. Dæmoniacum curat Capharnaum.

15. Socrumque Petri sanat, pluresque alios.

16. In desertum secedens inuenitur, retinetur.

17. Galilæam pertransit sanando omnes.

18. Tres eum sequi volentes, sed non ut oportuit, reprehendit.

19. Mare, ventosque sedat.

20. Legionem dæmonum mittit in porcos, & mare.

21. Demissus per tectum paralyticus sanatur.

22. Mattheum vocat; curque sui non ieiunent, docet.

23. Iairi filiam suscitatur, curatque Hæmorrhoidis; à qua *statua* Christo ærea ponitur; cuius herba, ad pedes excreta, morbos curat.

24. Cæcum illuminat, mutumque pellit dæmonium.

Abagarus regulus dat Christo, Christus ipsi *epistolam*: itemque & *Imaginem* sui, ut Conc. Nicænum credidit, ex prægressis miraculis quibus eam Deus condecorauit: ut quæ impressa pallio dederit victoriam Philippico sub Mauritio Imp. contra Persas. Græci celebrant de ea festiuitatem 17. Kal. Sept.

ANNO XXXII. I. IESVS ad probaticam sanat languidum.

2. Calumniantibus respondet.

3. Vellentes Sabbato spicas exeuat.

4. Manum aridam sanat.

5. Eligat XII.

6. Docet Beatitudines.

7. Docet perfectionem Christianā præ legali: &c.

8. Leprosus mundatur.

9. Centurionis puer sanatur.

10. Viduæ filius suscitatur.

11. Ioannes in carcere legat ad Christum.

12. Peccatrix conuertitur.

13. Mutum & cæcum dæmonium pellitur: Beatus venter, &c.

14. Parabola seminantis, zizaniorum, Seminis, Sinapis, thesauri. &c.

15. Male in patria habetur.

16. Mulieres circumducit prædicans.

17. Mittit prædicatum Apostolos cum potestate in dæmones.

18. Fama IESV ad Herodem fertur.

19. Plectitur Baptista.

20. Miraculum in 5. panibus.

21. Fugit regnum, mari cum Petro inambulatur.

22. De Eucharistiæ effectu prænunciat.

ANNO XXXIII. 1. De lotionem manuum, & traditionibus hominum.

2. Filia Cananæ sanatur.

3. Item surdus & mutus.

4. In 7. panibus miraculum.

5. Signum è cælo petitur.

6. Fermentum doctrinæ cauendum.

7. Cæcus in Betsaida curatur.

8. Clauis Petro promittuntur.

9. Petrus ut Satana reprehenditur.

10. Quid sit Christum sequi.

11. Transfiguratur.

12. Dæmonium eicere nequierunt Apostoli.

13. Iterum mors & resurrectio Christi prædicatur.

14. Didrachma soluitur.
 15. De primatu disputant discipuli.
 16. Signa faciens, nec sequens Christum, non reprehenditur.
 17. Paruulos non scandalizandos.
 18. Peccans frater corripiendus.
 19. Rationem ponit cum teruis.
 20. Clam ascendit ad festum tabernaculorum.
 21. Arcerur hospitio à Samaritis.
 22. X. leprosi curantur.
 23. In Scanopegia in templo IESVS docet.
 24. Laudatur à missis comprehensum eum.
 25. Adulteram dimittit.
 26. Subducit se lapidantibus.
 27. Cæcum natum illuminat.
 28. Qui Pastor & oues?
 29. Selegit misitque LXXII.
 30. Exprobrat ciuitatibus.
 31. Reuersis LXXII, gratias agit Deo.
 32. Lapsus in latrones suscipitur.
 33. Martha Iesum hospitatur.
 34. Vim, modumque orandi docet.
 35. Parabola de lucerna.
 36. In prandio arguit cupidos primarum.
 37. Varia docet, erigitque incuruam, hydropicum curat Sabbato.
 38. De cœna magna.
 39. De sequela Christi cum cruce. &c.
 40. Se è manibus eripit disputantium in templi encœnijs.
 41. Secedit trans Iordanem.
 42. De oue & drachma.
 43. De prodigo.
 44. De iniquo dispensatore.
 45. De insolubili Matrimonio.
 46. De Epulone.
 47. De scandalo, ignoscendum.
 48. De aduentu ad iudicium.
 49. De iniquo Iudice.
 50. De Phariseo & Publicano.
 51. Paruulis imponit manus.
 52. Diutem adol. inuitat ad renuntiationem.
 53. De præmio sequacium Christi.
 54. De conductis in vineam.
- Fons Siloe*, precibus Isaia productus, in obsidione sub Ezechia, Iudæis solis featuriebat, Gentilibus areficebat. Hinc ad eundem Iudæi appoluerunt Isaie sepulcrum.
- Idem, quia Sabbato tantum manebat aquis, dictus est *Sabbaticus*.
- ANNO XXIV. 1. Lazarus resuscitatur.
2. Initur Conciliū de Iesu perdendo.
 3. Passionem prædicit.
 4. Zebedæis abnuir petitionem Primatus.
 5. Cæcus ad Ierico illuminatur.
 6. De Zachæo.
 7. De Xmnis.
 8. Duo cæci extra Ierico sanatis.
 9. Cœnans perungitur.
 10. Asino cum palmis inuehitur in urbem, ritu nouo, nusquam folio, soliusque Dei proprio. Ea ipsa PALMA sola perstitit, cæteris à Tito arboribus excisis vniuersis. Titus in monte Olivæ castra posuit, vbi Christus super ciuitatem fleuit.
 11. Eijcit templo negotiantes, fœneam maledicit.
 12. Quæritur à Gentibus.
 13. De Baptista baptismo quæritur.
 14. Duo

14. Duo filij dissimiliter obediunt patri.

15. De vinitoribus homicidis.

16. De nuptijs filij Regis.

17. De tributo Cæsari:

18. De resurrectione quæritur:

19. De primo mandato, & Patre Christi.

20. Scribæ audiendi, & cauendi.

21. Vitia Scrib. & Phariseorum depingit.

22. Pauperulæ munus.

23. Euerfionem templi prædicit.

24. Secutura mala.

25. De urbis euerfione.

26. De signis aduentus vltimi.

27. Paratos esse iubet.

28. De X. Virginibus, Talentis, & Iudicio extremo.

29. Concilium de perdendo IESV.

30. Agnus paschalis præparatur.

Paschæ & Azymæ solennitates erant diuersæ; eodem tamen die agitabantur, sed vespero connumerato.

In Paschate singuli è vulgo erant Sacerdotes, victimantes à prima ad vndecimam horam, epulantes communiter. Festi initium, finisque tuba dabatur. Pascha etiam dies singuli 7. sequentes Azymorum dicebantur; & omne Sacrificium.

Eiusdem Cane duplex mensa seruabatur: prior Agni, altera Azymorum; ante vtramque lauabantur. Cœnatoria vestis erat Syndon, sine qua discumbere nefas.

Post secundam mēsam Azymorum, Christus vt apophoretum, instituit Eucharistiā, sic, veluti pro more Iudæi totā azymorū, & poculū benedicere consue-

rant, & præbere singulis. Mos sacrificandi sub vesperum tenuit in Africa diu: Pariter quidam pertendebant conferendum baptisma agentibus in ætate Christi: Sed hi sunt refutati; illorum mos obsoleuit.

Calix argenteus, sextarium gallicum continens, asseruatur Ierosolymis ille, quo Dominus est vltus.

31. Pedes lauat.

32. Proditor denunciatus egreditur.

33. Hymno dicto, de primatu contententes, reprehenduntur.

34. Dat Mandatum nouum.

35. Sermonem habet post Cœnam.

36. Orat pro sui clarificatione, discipulis, Fidelibusque futuris.

37. Orat in agonia horti. Ferunt petram, cui innixus orauit, cessisse genibus vt cœram, ac etiamnum genuum ostendere vestigia. Ideo lapis ille intra ecclesiam nunc visitur inditus muro.

Fertur & in lapidibus torrentis impressa Christi vestigia cerni.

38. Christus Annæ sinitur, à Caipha examinatur, illuditur, negatur à Petro.

39. Iterum à Caipha examinatus damnatur.

40. Iuda fœde disrupto, ager figuli emitur.

41. A Pilato examinatur:

42. Herodes sperum remittit Pilato.

43. Barraba dimisso, flagellatur, coronatur, traditur crucifigendus.

44. Crucem baiulat.

45. Flentes admonet IESVS.

46. Crucifigitur, mortui latus aperitur, sepelitur, custoditur.

Columnam Christi tangunt multi fascijs, & has vt sanctificatas reuerenter asseruant, morbosque per sanant. *Corona* reuirescere videtur; ideo sarta olim nulla ferebantur in honorem coronati. Passim festiuo honore colitur.

Locus crucifixionis Dominicæ est, qui immolationis fuit Isaac, qui sepulture Adami; idemque dein & damnatorum locus erat.

Velo scisso visa columba candida euolare templo.

In terræ motu superliminare templi decidit: auditique angeli tutelares templi dicere, *Transeamus hinc.*

S. Instrumenta passionis omnia sunt asseruata;

Crux inter multos diuisa manet integra, nec cariem sentit.

Terra S. Sepulchri valet aduersum complures morbos, dæmones. &c. *Hesperius* pauxillo Terræ templum posuit.

Ante *Sepulchrum* lampades ardent honori merito.

Longinus, re clamat corruptis custodibus in ablatis Christi tumore; militiæq; obnunciatis prædicat Christum in Capadocia.

Ioseph Arimat. post sepultum Dominum à militibus Romanis sit nexus; at suspensis diuinitus muris carceris liberatur à Christo resurgente.

Post Resurrectionem:

Hæc manifestata est 1. Mulieribus per angelos,

2. Magdalenæ;

3. Iterum mulieribus:

4. Custodes eam annunciant.

5. Euntibus in Emaus apparet:

6. Collectis absque S. Thoma:

7. Præsentem Thomam;

8. Ad mare septenis apparet, Petro commendat oues.

9. In Galilæa se ostendit, suos mittit cum potestate: S. Spiritum promittit in cælos ascendit.

Pilati ad Tiberium de Christo epistola constat; eam recitante Tiberio Senatus spreuit.

Maximinus tyrannus *falsa Acta Christi & Pilati* vulgat, quæ in Ludis doceantur pueri, vt sic horrore erga Christum imbuantur.

De Sibylle libris refert ad Senatum *Quintilianus* Tribunus plebis: sed iam ante erant discussi à Collegio Sacerdotum iussu Tiberij; sc. vt ijs conuincerentur Gentiles.

Vestigia Christi ascendentis quia Orientem spectant, etiam Christiana templa eodem vertuntur; & orantes.

Ex vestigijs quantumvis terræ sumitur, eorum tamen forma inconspicua per manet.

Ecclesia iustinæ edificanda loco in uulturni coniungi fornitem valuit; neque pauperi humus; quæ omnem accessum respuit. Nunc lapis cum vestigijs est à Turca positus supra portam clausam Orientalem.

Post Ascensionem

Electioe Matthiæ à Petro facta per sortes schedarum in urnam milliarum, data est *formula Canonica electionis*. Nullo

Sp.

Sp. Sancto cum ebrii credebantur, Petrus omnium defensionem primus suscepit, & praedicatione 3000. hominum conuertit & baptizauit in nomine Iesu; in quo implicite Patrem & Sp. S. contineri definiuit Stephanus PP.

Horarum Canoniarum antiquitas indicatur ex eo, quod Petrus & Ioannes ad Horam nonam ascendebant in templum oratum. Perseuerabant item in *fractiōne panis quotidie*. Diaconi septem potissimum sunt ad mensas electi Sacras; etiam ad Communes. Et quo relictis munus exequerentur plures sub se Ordines habebant, ait Ignatius, *Hypodiaconos, Lectores, Cantores, Janitores, Laborantes, Exorcistas, Confessores*. Viduae eligebantur in *Diaconissas*, quae portas seruarent mulierum; sicut virorum viri nam separati debebant: quaeque eleemosynas mulieribus dispensarent. *Presbyterae, Episcopae* dicebantur quarum mariti in Presbyteros aut Episcopos fuerant electi: Erant autem laicae, non sacrae. Petrus praesentibus Ioanne & Iacobo Zebedaei ordinat Iacobum minorem in primum Episcopum Ierosolymae. Vnde mos manauit in Ecclesiam, ut Ordinatio fieri debeat minime coram duobus Episcopis.

Iacobus gestauit bracteam auream in capite: indicio, Regale esse Sacerdotium Christi iuxta ordinem Melchisedech, qui Rex & Sacerdos erat.

Ioannes in capite gestauit laminam auream: inde mos, ut Episcopi gestarent Cidarim bracteata, seu Regales Sacerdotes.

Stephanum diuinitus sepeliri, humauit Gamaliel cum planctu magno; scilicet pro more cum lampadibus, suffitu, pan-

no candido, &c. quae sunt solatia & certorum indicia viuus. Planctus tenebat 70. dies: Hinc mos *Exequiarum*, & Suffragiorum pro defunctis in debito poenae, seu culpae venialis; non mortalis.

Persecutio dira sauit post necem S. Stephani Paulina. In qua Nicodemus exul a Gamaliel receptus alebatur ut Confessor Domini.

ANNO XXXV. ab occisione S. Stephani plus 15. millibus Christianis ex Iudaea dispersis, Philippus Diaconus Samaritanis praedicauit; conuersisque plurimis, Apostoli Principem suum rogauerunt Petrum, ut de facta gentium conuersione videret.

Venit, vidit & in Nationes descendere Sp. Sanctum, *Act. 10*. Quare tunc imponebat manus super eos, id est, Confirmationis Sacramentum eis imponebat: quod Episcopalis est muneris: ut baptizare & praedicare, Diaconi. Vnde ea Confirmatio a S. Cypr. *epist. 72*. dicitur a S. Cruce impressa, *Dominicum signaculum*, a Clemente Alex. apud Eusebium l. 1. ca. 17. *Sigillum Domini*, quo illuminatum ad oleiscentem S. Ioannes Euangelista obsignauit. Ab vnctione dicitur *Chrismatis Sacramentum* a Cypriano *epist. 70*. Tertul. l. de resurr. ait, *Caro ungitur, ut anima consecratur, muniatur; & spiritu obumbratur, ac illuminetur*. Vide Bzouium an. 35. §. 6.

ANNO XXXVI. Ex Saulo fit Paulus, vnus e multis in Christianorum persecutionem emissis; Christiani vero accusabantur a Iudaeis Atheismi.

ANNO XXXVII. Caiphas, vitæ pertæsus, sibi mortem consciscit. Pilatus Romae grauissimorum scelerum reus peragitur.

ANNO XXXVIII. Agrippa in carcerem compingitur; quod mortem esset Tiberio imprecatus; at à Caio exolutus pro ferrea donatur aurea catena pari in pondere; & coronatur anno infecuto.

ANNO XXXIX. Paulus visitat Petrum Ierolymis, ut Principem Apostolorum. Petrus vero Syriam peragrās ac visitans Sedem primam collocat Antiochia; tenuitque annis 7.

ANNO XLI. Petrus diuino iussu recipit Gentes: id quod exprobrans ei Cherinthus excitat murmur aduersus Petrum. Sed vicit Dei gratia.

Ex eo & ceteri Apostoli ierunt in dispersionem gentium; at prius *Matheus scribit Euangelium*, sic iubentibus Apostolis. Id descriptum Bartholomæus contulit ad Indos. Barnabas cum eodem humatus est, *Pilatus* exul Viennæ sese confodit.

ANNO XLIII. Quia hæresiarcharum sectatores DISCIPULOS sese vocabant; idcirco Fideles, ad differentiam, nomen Discipuli in CHRISTIANI mutarunt, Antiochiæ primum in erecta ab S. Petro ecclesia; iam tum populosissimos. Vnde S. Ignatius epist. 6. *Qui alio nomine appellatur præter HOC, hic non est Dei; nec accipit prophetiam, Is. 62. Vocabitur tibi Nomen, quod os Domini nominauit, & eris populus sanctus.* Hinc posteri Antiocheni sumpserunt animos, ait S. Chrys. hom. 7. in Mat. ut Primatum in totum orbem Christianum affectarent. Ethnici per despectum dicebant *Chrestus, & Chrestianus.*

Nomine, FRATRES, etiam gloriabantur CREDENTES.

Verum cum Carpocratiani teste E. *iph. heresi 27. & 29.* inuaderent nomen *Christiani*, cceptum est superaddi cognomen CATHOLICI. Vnde Pacianus ad Symmachum Nouatianum; *CHRISTIANVS mihi nomen est; CATHOLICVS uero cognomen. Illud me nuncupat, istud ostenda. Hoc probor; inde significor.*

ANNO XLIV. S. Iacobus, frater Domini, Episcopus Ierosolymitanus, Hispanias adiit, ac Deiparæ posuit ecclesiam apud Cæsaraugustanos; ut fert Traditio. Descenderat noctu S. Iacobus cum Discipulis, ad ripam Iberi, ad orandum: vbi & vidit choros Angelorum, auditque concinentes: *Aue Maria gratia plena: Alios vero respondentes, & nedicamus Domino.* Mediam quoque inter eos conspexit B. Mariam cum filio & S. Ioanne Euangelista, iubentem, ut hic sibi Ædiculam extrueret; ubi ipsam in columna vidisset; fore ut ibi suam flagrantibus opem ferret. Dictum, factum. Calixtus III. in Bulla an. 1469; testatur. Interim anno eodem Petrum educit ex carcere per Angelum Ecclesiæ orationis; *quisioque Apostolorum*, ob instantē persecutionem secundam, sic SYMBOLI Apostolici causa condendi; cuius articulos singulos singulistribuit Apostoli S. Augustinus, *serm. 115. de tempore.* Quod exinde lueuit ante Cōcilia recitandum, ut conditum, sic & Traditione cultum sola; nulla accessione factas quod id nulla Romæ coorta hæresis unquam postularit. Monet vero S. Augustinus id diutius mane cuique recitandum Christiano.

Eodem anno, facto Collectarum initio pro pauperibus in Ecclesia per Paulum & Bar-

& Barnabam, cunctis de Clero Antio-
chia ieiunantibus, & sacrificantibus illis be-
nedixit Sp. Sanctus: Segregate mihi Saulum
& Barnabam in opus, ad quod assumpsit eos. Tunc
ieiunantes & orantes, IMPONENTES QUAE
EIS MANVS: ut, ait Chryl. hom.
27. in Act. cum potestate predicarent, scil.
Sacris eo ritu initiati, quos prius fuerat
nuda potestas praedicandi extraordina-
ria ex DEO; nunc vero ab Ecclesiastico
Magistratu ordinaria. Atque hac etiam
hodie ab Orthodoxis discernuntur hæ-
retici, cuncti non missi.

Paulus autem continuo post inaugu-
rationem raptus, 2. Cor. 12. audiuit arcana,
quæ non licet homini loqui.

Caiani confinxerunt Euangelium
Iudæ proditoris; alij alia apocrypha.

ANNO XLV. Princeps Apostolo-
rum in Vrbe urbium principe prin-
cipem fundavit Ecclesiam Romanam,
Cathedra Petri dicato die solenni: Ea ve-
ro ligetur hodieque in Vaticana custo-
ditur testis, SS. Patrum panægyricis ce-
lebrata. Vnde S. Cyprianus li. de Vnit.
Eccles. docet, quod, qui Cathedram Petri de-
seruit, in Ecclesia se esse non confidat. Et S.
Hieron. ep. 57. & 58. ait, Quicumque Ca-
thedra Petri inuigetur: Mens esse confidat.
Quicumque extra hanc domum comederit A-
gium, profanus est. &c. Vide Bzouium. §.
2. S. Petrus instituta rite Cathedra Ro-
manæ Monarchiæ, primam scripsit E-
pistolam encyclicam ad Orientales ex
Vrbe, id est, ex Babylone, respectu illius
quæ fuit caput idololatriæ. Eam termi-
nat isto; Salutate inuicem in osculo sancto, in
signum Pacis.

Receptus inde fuit in Ecclesia ritus,
ut in Missa post orationem Dominicam

ad Pax vobiscum, viri seorsim, seorsim
fœminæ inuicem osculentur. At mali-
mores fecerunt osculum transferri ad
tabellam, quæ singulis osculanda præbe-
retur.

S. Marcus, Petri comes indiuiduus,
scribit compendio Euangelium Petri
iussu. A quo missus Alexandriam, ist-
hic instituit ecclesiam, & scriptum Ro-
mæ Euangelium vertit græcè: quod
nunc Venetijs est.

Fundata iam Ecclesia Romæ sic, ut
dici Romanum, & Catholicum reciproce
pro eodem caperetur. Quocirca Pe-
trus Antiochenæ renunciens ecclesiæ
surrogat sibi S. Euodius.

ANNO XLVI. S. Petrus Missiones
complures frequentauit ad diuersa, dis-
fitaque loca: quarum inde ab Christo
repetiuit exempla.

ANNO XLVII. S. Thecla illustris-
simo renunciat sponso, facta Pauli di-
scipula Virgo, ait Greg. Nyss. Idcirco ac-
culante sponso bestiis obiecta, tum in
flammas iniecta, utrobique permansit
illæsa; ferro demum recepto Martyr
cælo recipitur. Eius exemplum Virgi-
nitatis est tropæum.

ANNO XLVIII. Deipara obdormi-
ens in cælum assumpta est: interfuit se-
pulturæ S. Dionysius. Apocrypha cen-
sentur, conuictos miraculo Apostolos,
præter Thomam, serius allatum: Iudæo
tumbam euersuro manus aruisse: cin-
gulum ei cælitus missum, &c.

ANNO LI. Quia Iudæi, Christia-
norum hostes iurati, Romæ turbas cie-
bant, omnes edicto proscribuntur à
Claudio. Petrus simul cedere coactus
varijs peragratis, institutisq; Ecclesijs,
de-

demum Ierosolymis celebrat Concilium cum Paulo, Ioanne, Iacobo, Barnaba & Senioribus, ad abolendam Circumcisionem cuius causa Cherinthus insurgens contra Paulum. Item ad damnandos hæreticos, pertendentes *Vetus cum Novo Test. seruandum esse*. Item à suffocatis abstinendum; idque pro tempore, quo inter Christianos debebant plures ex Iudæis, quam Gentibus. Hinc Petrus Antiochiæ cum Christianis è gentibus ea comedit; Ierosolymis vero non; quod plures ibi è Iudæis essent Christiani. Visus tamen Paulo fuit reprehensibilis, non ob factum; sed ob consequens facti, quod eius exemplo gentes mouerentur ad similiter iudaizandum.

De Nocturnis Vigilijs vide Baronium hic.

ANNO LIII. Paulus in 2. Thes. 2. iubet TRADITIONES teneri, quas didicisti siue per sermonem, siue per epistolam. Quarum Apologiam vide in *Bzouio* hoc an. 5. 2.

ANNO LV. Pauli sudaria, & semicinctia tactu sanationes faciebant: quæ, ait Gennad. de Eccl. dog. 172. qui negare voluerit, iam non Christianus, sed Eunomianus, & Vigilantianus credendus est. Vnde contra Iulianum vox est Greg. Nazianzeni: *S. Martyrum corpora idem possunt quod anima. siue manibus contrectentur, siue honorentur. &c.*

Exorcizantibus filijs Sceux insultant maligni, Act. 19. *Iesum scio Paulum noui: vos autem qui estis?* Simul infiliēs in eis spiritus nequam pene expectorauit multatos male. EXORCISMVS vero Christianus longe felicior est, testibus Iustino, Cypr. Prudentio, Ignatio ep. 12. ad Antioch. In eo non solum adiuratione

vitimur, sed & ceremonijs alijs, exemplo Christi; nam surdum & mutum, vt verbo sanare potuit, tamen apprehensum de turba seduxit; Et misit digitos suos in auriculas eius: Et expuens tetigit linguam eius; Et suspiciens in cælum ingemuit: Et ait illi, Ephraïma. Atque vim nostris inesse Exorcismi quotidiana fit hodieque testis experientia, haud secus ac in primitiua Ecclesia. de qua sic Prudentius in Apotheosis contra Iudæos: -- *Torquetur Ajollo*

Nomine percussus Christi, nec fulminis Verbi

Ferre potest: agitant miserum tot verbera lingue;

Quos laudata DEI resonant miracula Christi.

Intonat Antistes Domini; Fuge callide serpens,

Exue te membris, & spiras solue laquei: Mancipium Christi, fur corripimus, vexas.

Desine; Christus adest, humani corporis ultor. &c.

Has inter voces medias Cyllenius ardens Eiulat, & notos suspirat Iupiter ignes.

II. Porro ex casu filiorum Sceux certum cū Iudæi, tū Gætes, Nomē Iesv admittenti iuxta sunt & venerati. Christianetiam meruisti pio. Act. 19. *veniebāt CONFITENTES & Annunciantes ACTVS. OS.* Non qualis Baptistæ fiebat multorum confessio Mat. 3. Nam hæc erat catechumenorum, ante Baptismum ritusque mere externi: at Christiana est regeneratorum, post baptismum, cum reali peccatorum remissione. Atque huius Confessionis, cum singulorum peccatorum enumeratione antiquitatem exemplis ac testimonijs illustribus

bus reddit testam Baronijs & Bzo-
nii hoc anno.

IV. De POENITENTIARIIS autem
PUBLICIS in Ecclesia etiam sub Decio
manifeste docent ibidem. Mendacique
conuincitur Socrates Nouatianus hæ-
reticus, narrans Nectarium Constan-
tinopolitanum publicos Poenitentiari-
os abrogasse, liberumque fecisse, ut pro
sua quisque conscientia ageret Synaxes.
Non ita; sed conuincit Nouatianis, id hæ-
reticè faciantibus. Propter quod & S.
Gregorius Nyssenus arguitur. Deinde;
Nectarius iussit secretam ad aurem co-
nfessionem publica ad omnes enuncia-
tione conscientie; quod propter quendam
reuelatæ calum Confectionis. Idem Po-
nitentiarium sacrilegum mouit officio;
non ipsam sustulit Poenitentiam: quin
singillatim peccata confiteri, ex Institu-
to Christi, vsuque Ecclesiæ mandauit:
neque aliter ad synaxin quenquam ad-
mitti. Ista successor Nectarij S. Chry-
sostomus testatur *hom. 83, in Mat. & hom.*
60. ad Antiochenos.

Et vero homini Sacerdoti confiten-
dum est; non solum soli Deo: Vnde S.
Augustinus homil. 49. *Nemo sibi dicat:*
Oculis ago, apud Deum ago: nouit Deus, qui
mibi ignoscit; quia in corde ago. Ergo sine cau-
sâ dictum est; Quæ solueritis in terra, solutæ er-
unt in cal: Ergo sine causa Clauis data sunt
Ecclesiæ; Frustramus Euangelium DEI; fru-
stramus verba Christi. Eph. sint non frustra
ACTVS suo Paulo confitebantur.

Namque sciebant illum posse peccata sol-
uere, & medelam salutarem vlceri appo-
nere.

ANNO LVII. Prima ad Corinthi-
os epistola plurimum Ecclesiæ Rituum

sacrorum aperuit magisterium.

I. EXCOMMUNICANDI ius in fœ-
deratos districtum, quod est Ligandi po-
testas: cuius cœptus est vsus à Deo in
Ada ex Paradiso exclusissimo. Vide Ba-
ron. & Bzonium. Inde IUDICIA seu
Consistoria ECCLESIASTICA dima-
narunt, in laicos primo & in Reges exer-
cita: Fabianus Imperatorem Philippum,
Ambrosius Theodosium, Symmachus
Anastasium; &c. excommunicauit. Est
namque Regale Sacerdotium à Chri-
sto Rege Sacerdote summo, secundum
Ordinem Melchisedech Regis ac Sa-
cerdotis. Sacerdotij igitur est iudicare
causas & sæculares, & ecclesiasticas in-
de ab exordio suo.

II. DIVORTIVM ad altiora vota
conuolantium, ad tribunal hoc sacrum
pertinere docuit Paulus: decernens,
posse ex mutuo consensu, ad tempus,
aut perpetuo separari coniuges, ut ora-
tioni vacent; non quidem soluto matri-
monio; sed vsu sibi sponte interdicto, in
separatione lecti, ac etiam lecti, teste
S. Cypr. l. de singularit. Cler. Altior enim
coniunctio est in castitate, quam con-
iugio.

III. MATRIMONIUM quoque Ma-
gnum esse Sacramentum prædicauit; ob
mysterium, quod significat; & gratiam,
quam conciliat. Huic testando Tradi-
tio est Apostolica, ait S. Ignatius ep. 11, ut
nubentes cum Episcopi arbitrio con-
iungantur; indicio, nuptias coiri iuxta
mandatum Domini, non ob concupi-
scentiam, Hoc est: Cui vult, nubat; tantum
in Domino, nimirum iuxta ritus Eccle-
siæ; Cui sponsus & sponsa offerendi, ut
de consensu iudicet Sacerdos; dexteras

d

iun-

iungat; annulo subarratos obliquet; Benedicat; in Missa Deo offerat commendatos, & Eucharistia cibat. De quibus eximie *Tert. l. de pudicit.*

IV. VIRGINITATEM eam in Epistola procul antefert matrimonij seu coniunctioni, seu castæ separationi. Inde Corinthijs orta VELATIO Sacrarum Virginum Græciam, barbarasque nationes peruasit, Collegijs earum ac viduarum passim constitutis: teste *Ignatio ep. 8. 10. 12. 13. Tertul. &c. Vt S. Cyprianus l. de habitu virg. dicat orbem iisdem repletum.*

V. ECCLESiarum dedicationem docet ibidem Paulus; quod ad eas conveniendum; qui in eis se gerant. Ampliores domus ab Apostolis in ecclesias dedicabantur; ut Romæ Pudens Senator suam dedit S. Petro, dictam *Titulus Pastoris*. Suam Euprepia Pio I. in *Titulum ad Missas celebrandas*. Ecclesiarum situs erat versus Oriētē. Altaria tot erāt quot Martyr. sepulcra. Pro forib. plerūque salientes erant, ut Christianus locus oret, ait *Traditio apostolica apud Clem. lib. 8. Constituz. cap. 28. Cui lauacro successit AQUA BENEDICTA*, ad valvas pposita peccatis leuiorib. expiandis. Ornatui templorum sancte studebatur, ac picturæ: in primis CRUX in titulum erigebatur in cunctis. Vnde *Laetantius in carmi. de passio:*

*Quisquis ades, mediq; subis ad limina tēpli,
Siste parūs: Insonatq; tua pro crimine passū
Respice me, me corde animo, me in pectore
serua. Ille Ego, qui casus homini, in quondam
miseratus acerbo.*

Huc veni. Ita ad statuam Crucifixi.

Synonyma templi erant in primis:

Oratorium, Dominicum, Basilica, Memoria Martyrum, Martyrium, Concilium Senatorum, Titulus, Ecclesia. In Indiæ vrbe S. Thomæ, crux sacelli sanguine S. Thomæ visitur aspersa; quæ anno 1561. ad Euangelium, sub Missa sudauit sanguinem; fulgore circumfusa resplenduit; ignotasque momento literas ostendit; quibus Brachmannæ duo lectis historiam S. Thomæ contineri affirmabant.

VI. EUCHARISTIA in templis & Conficiebatur, & Dispensabatur, & Asseruabatur, & Adorabatur.

RITVS communicandi seruabatur ex verbo Tradito, non scripto. Vnde, *Cor. II. Cetera, cum venero, disponam.* Vt, quod à ieiunis communicandum pro viuis ac defunctis offerendum: Elevatione proponendum ut adoretur. Communicaturis præco clamabat, *Sancta Sanctis:* dans S. communionem dicebat, *Corpus Christi;* recipiens, Amen. id est, *hoc est verum.* Ambr. de Sacr. li. 4. c. 5. Viri concuā dexterā, femine linteo candido S. Hastiam excipiebant, sumebantq; quādo libebat. Mos hic durauit ad vsq; an. 900. Synodus sexta vetuit ea *Receptacula.*

Romani & Africani quotidie communicabant: postea solis Dominici: secumque deferabant domum, sumpturi per septimanam: Id quod Hormisdas Papa abrogauit Occidente toto: Orientales morem retinuerunt: iter initari longius secum Eucharistiam deferabant in euentum. In templis vero asseruabatur plerumque suspensis columbis inclusa; idque sub vna specie: in qua & communicabant pro arbitrio: Si qui indigne; aut morte subita peribant; aut

oblecti à Satana vexabantur; idque sæpe non semper.

VII. STIPENDIA CLERICI accipiebant excuiusque sponte oblati, Episcopo tactis; distribuendi ea per mensuram sportulam: vnde *sportulantes* dicti. Ipsi et gentiles olim Decimas Sacerdotibus offerebant, manubiasque vouebant: teste Lipsio in *Admirandis*. l. 3, c. de decim.

VIII. In epistola ad Timotheum Episcopi Episcopum Hymenæum & Alexandrum tradidit Satanæ; quod bona opera à fide separantes circa fidem naufragassent. Item declarat à fide discedentes Saturnium & Ebionem, ait Irenæus l. 1. c. 23. & Ignat. ad Philadelph. quod prohibebant nubere, dicentes Matrimonium esse doctrinam diaboli; Et abstinere à cibis, quos Deus creauit. &c. scilicet ab animatis, ut erant Encratitæ, Marcionitæ, & Manichæi secutis temporibus. De quo in nostro *Luthero calumnista* p. 4. q. 89. 94.

ANNO LVIII. Episcopos & Presbyteros instituere Titum iubebat Paulus, eos, qui essent siue crimine, sicut *DEI Dissipatores*, Successores Apostolorum futuri.

Presbyteri namque in Nouo Testamento, quod in Vetere Leuiticæ; scilicet Episcoporum Assesores & Consiliarij. Quid differrent gradu, docetur 1. Tim. 5. *Aduersus presbyterum*, ut subditum tuum, accusationem non accipies, ceu iudex eius, nisi sub duobus aut tribus testibus. Vnde Hieron. contra Luciferianum: *Imponit manus Episcopus; non presbyter*. Sic ut à Philippo baptizati Samaritanæ, Confirmantur à S. Pet. iuxta, *Tu conuersus confirma fratres tuos*. Vide S. Irenæum ep. 5. 7. 9. 11.

COE LIBATVM commendat isto: *Vnius uxoris virum*. Cretenses enim le-

gibus à puero nubere cogebantur: ut ibi cœlibem reperire non fuerit: proinde polygamiam statuit esse ad sacros Ordines impedimentum: Eo quod, ait Hieron. epist. 50. *Apostoli fuerant aut Virgines, aut post nuptias Continentes*. Quodque ait Epiph. in Compēd. *Sanctum Sacerdotium sit ex virginibus ut plurimum procedens*. &c.

II. OBEDIENTIAM Fidei Paulus ad Romanos commendat: volens & cæteras nationes ad eorum credere formam. Ita S. Patres ibidem.

III. Idem Troade prolapsus è cœnaculo Eutychum præmissa Fractione panis, seu Missa à mortuis suscitauit. Quo in actu sacro lampadum fuit usus multus; ceu hodieque cereorum: Quem S. Hieronymus contra Vigilantium asserit, & miraculis Deus. Greg. Dial. 3. c. 30. S. Paulinus apud Turon. de S. Mart. c. 2.

IV. DOMINICA quoque dies notatur culta tunc in eo: *Vna Sabbati*, qua Troade prædicatum, cœnatum: Corinthijs Collectæ factæ. Vnde S. Ignatius epist. 6. ad Magnesian. *Post Sabbatum omnis Christiani amator Dominicum celebret diem*: quo scilicet *vna Sabbati* Christus resurrexit: & Pet. celebrauit Pascha; ait Beda Retract. in Act. c. 20. Aug. serm. 251. de tēpore.

V. FESTA B. Ma. Apostolorum, in primis Martyr. ait Clem. Constit. 8. c. 39. celebrari debet post Christum. Sic & S. PP. cæteri, ac Concilia. Antiquitati præcelebritas eorundem semper fuit, hominumque pietas vngentium, osculantium sepulcra, facientium Collectas, erogantium pecunias: Nec tamen ab ulla sibi metuentium idololatria. Festis fideles per Cursorem conuocabantur, ob dritam ethnicorum; non villo signo publico.

Remittente tamen persecutionum sax-
nitiâ, crepitaculis ligneis ciebantur. De
mum pace data ære campano.

VI. ORATIONES autem Christia-
norum quod versus orientem fierent;
sibi perluadebant ethnici ab eis solem
adorari. Sed ratio illius hæc proditur;
quia Christi ascendenti relicta in saxo
vestigia orientem spectabant: Quo
versus & ipse Redemptor in cruce suf-
fixus respiciebat.

Atque hinc mos inoleuit antiquissi-
mus, vt in baptismo dæmoni abiure-
tur vultu in occidentem verso: in O-
rientem vero, eum Christo iuratur.

Situs ritusq; orantiû erat nûc rectus
stando; vnde *Stationes* dicta sunt Orato-
ria; nunc genibus humi flexis; pro tem-
porum diuersitate; idque ex Apostolica
Traditione: Subinde expansis brachijs;
vt plurimum iunctis porrectisque pal-
mis demisso, surrectoue vultu; mode-
stiaque spectabili.

Atque ita tam in templis, quam in
processionibus.

VII. VIRGINVM DE o dicanda-
rum illustre datum exemplum est in
quatuor filiabus Philippi. *Act. 21.*

VIII. RASVRAM Nazaræis præ-
cepit Synodus Apostolorum quarta; vt
pote habentibus Votum, legesque ho-
diernorum similes Religiosorû. Quo-
rum inde latior in coronam rasura ma-
nauit; certo professionis significatu ac
admonitu: nimirum quasi lugentium
semper in statu pœnitentiæ; Nam Græ-
ci in luctu radi tolebant.

TONSVRA item Clericalis hinc ori-
ginem duxit. Causas eius plures reddit
Baronius ex variis; ac accurate *Duranti-*

us in Rationali lib. 2. c. 1. n. 20. & 31. histo-
rica illa, quod vt Crux, ita rasura apud
gentes ignominiosa vertit in gloriæ &
honoris coronam. Vnde Coronâ Epi-
scopalem esse latiore, quam clerica-
lem, oportuit; ceu status perfectioris in-
dicem: Tantæque ob sanctimoniam re-
uerentiæ; vt supplices per Coronam lue-
uerint obsecrare.

Hæretici quia in Hispania similem
Catholicis coronam affectabant liti-
torem; ideo Orthodoxus Clerus; ad
modum monachalem latissimæ coro-
næ, seradere iussus est. S. Petrus quo-
que traditur à gentibus in ludibrium
rasmus, dum prædicaret.

ANNO LX. S. CRVCIS mos videtur
& statuendæ & Formandæ ab inimici
crucis inualuit. Cum enim Simonis Ma-
gigenimina Basilides, Cerinthus &c.
Iesum à Christo diuiderent, vt super li-
quet; Iesumq; induisse Simonem Cyre-
næum fingerent, & hunc solum passum,
non CHRISTVM: sicq; Crucem Chri-
sti abnegabant; ideo Paulus Ephesius
Colossensibus, Laodicens & Corinthi-
is contestabatur se prædicare CHRI-
STVM & hunc Crucifixum; nec aliud
scire, nisi Hunc. Inde Apostolica Tra-
ditione introductum est, vt Ecclesia vet-
bo, signis, & factis Crucem cõfiteretur,
in & Ecclesiarum Titulis singularum, in
Frontibus. &c. *Cyrl. Catech. 13. Hier. ep. 22.*
Vide huius præclara dicta, factaque
apud Baron. & Bzouium.

II. ANGELORVM CVLTVS sacri
monet. Paulus, *Col. 2.* quod Cherinthus
eos Christo anteponeret: vel quod lu-
dæi stellas putarint animatas esse, co-
luerintque pro Angelis.

Venerandi sunt igitur dulcentiss.
 III. CANTVS ECCLESIASTICI
 monet ibidem; scilicet ad exemplum Sera-
 phinorum alternis canentium Deo; vel
 ut S. Ignatium vidisse testatur *Socrates*
l. 6. c. 8. eoque formam Ecclesiae Antio-
 chensae expressam chori instituendi.
 Eademque ad omnes peruenit ecclesi-
 as apostolica traditione. Cantum in pri-
 mis varie vsurparunt: i. cum gestibus, &
 populo concinente cum Clero: sed ob
 confusiones, ait Hieron. silere iussus est
 populus, Alexandrinorum cantus erat
 simplex, suavis orientalium, medius Ro-
 manorum. *Miletiani* haeretici cantabāt
 cum plausu, saltu, tintinnabulis. Contra
 eos scripsit S. Athanasius. *Paulus Samo-
 sat* cani fecit hymnos de Se; priscos de
 Christo veruit. Sic & Apollinaris. S.
 Hieronymus & Chrysostomus, suadent, cantum
 pueros ab nutricibus doceri. Musica in-
 strumenta adhibita probantur: solam
 cytharam ait Augustinus esse ab eccle-
 sia proscriptam.

ANNO LXXIX. Petrus & Paulus af-
 fecti martyrio regifice conditi in Vati-
 cano sepeliuntur. neque tot inter per-
 secutiones vlla eorum reliquias conti-

git affici contumelia. Procul ab orbe
 vltimo frequentabantur ad eos peregrini-
 nationes. Orientales S. Corpore surre-
 pturi ad alterum milliare secum aspor-
 tarant: sed vltius nequiverunt vel lo-
 co mouere: itaque loco pristino resti-
 tuunt, Urbis Imperijque munimento.
 Passionis eorum instrumenta quoque
 in reuerentiam sunt à S. Balbina asser-
 uata. Nero etiam per visum territus ab
 ijs, omittit persecutionem: seque truci-
 dat ipse anno 70.

PERSECUTIONES denique purpu-
 rarunt hoc saeculum quatuor.

1. Paulina anno 34.

2. Ierosolymitana ab Agrippa, quae
 plexit capite Iacobum, disperisitque A-
 postolos ac discipulos. an. 44.

3. Neroniana anno 66. tenuit osten-
 nium.

4. Domitiana anno 92. haec etiam
 martyrum acta flammis hausit cepta in
 Ioanne in Pathmum relegato.

SCRIPTORES infidelium florue-
 runt Liuius, Ouidius, Plutarchus, Luca-
 nus, Probus, Iuuenalis, Quintilianus,
 Philo Iudaeus, Iosephus.

ERGO:

1. Dic age; Quae sincera FIDES hoc constitit Aevo I?

At SIC PAPISTIS RESSTAT ROMANA, FIDESQVE:

Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQVE.

2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:

Quis quid Ei AVGVSTVS proprio de iure remisit?

3. ANTINE CHRISTVS erat quisquam hoc ROMANVS in Aevo?

d 3; SAE-

SÆCVLVM SECVNDVMETHNI- CO-CHRISTIANIS- SIMVM.

ROMANORVM PONTIFICVM CON-
TINVATA SVCCESIO.

5. S.

LEMENS *anno 93.* sur-
rogatur Cleto, Petri
Pauliq; discipulus, cum
innumeros cōuertisset
Ecclesiæ præses inclytus, accusatus à
Traiano deportatur exul in Cherson-
sum, *an. 100.* Vbi in ergastulo positus
fontē producēs precib. plurimos Chri-
sto lucrifecit, ecclesiasq; construxit.

XL. Quo efferatus Traianus, cæsā
Christianorum turbā maximā, Papam
in altum abiecit. Oratibus vero cæteris
Fidelibus, mare ad tria fere milliaria re-
cedens, *an. 102.* ijs aditum aperuit: vbi
in marmoreo sarcophago sacrum eius
corpus repertū est: Simul reuelatū disci-
pulis, fore quotannis recessurū fretū i-

pso septiduo; quò eius festiuitas ibi per-
agatur: proinde nec emouere sacrum
corpus attentarent. Nec factum secus:
teste S. Ephrām Episcopo Chersoni.
Sedit annos 9. men. 4. Constitutiones
Clementis reddidimus supra sæculo.
in epist. *anno 112.*

6. S. ANACLETVS, cum sedisseran-
nos 9. men. 3. suo Traiano coronatur
martyrio.

Trium Sancti Petri Sedium Patri-
archalium principem esse Romanam
affirmat.

DECREVIT in Epist. 1. Sacerdotes,
quando Domino sacrificant, non soli
hoc agere debent; sed testes secum ha-
beant, in sacris Deo locis: Episcopus
vero

vero plures, quam alius Sacerdos. Peracta Consecratione, omnes ministri communicent. Sic Apostoli statuerunt, & S. Romana tenet Ecclesia. *Ibidem*: si difficiliore ortæ fuerint quæstiones, ad Sedem Apostolicam, (si appellatum fuerit,) referantur. Quoniam Apostoli hoc statuerunt, iussu Domini, Tu es Petrus. *In epist. 2.* Initium Sacerdotij fuit Aaron; licet Melchisedech & alij spontanea voluntate, non Sacerdotali autoritate obtulerint; Filij eius Presbyterorum in Nouo Testamento demonstrant figuram. §. 12. c. *In nouo.* Post Christum à Petro Sacerdotalis cœpit ordo: & ipsum cæteri Apostoli Principem eorum esse voluerunt.

Filius est æqualis Patri. *In Epist. 3.* Romana Ecclesia, non ab Apostolo, sed ab ipso Domino Primatum obtinuit super vniuersas ecclesias. *Ibid.* Petrus & Paulus S. Romanam Ecclesiam sua morte consecrarunt.

7. S. EVARISTVS, natione Græcus, Titulos in Ecclesiam infert. Sicut enim Fiscales nomen aut imaginem Regis in velo prætendebant ædibus, immunitatis causa: ita factum ædibus, quæ in templorum vsum vertebantur. Tales Papa hic septem Titulos in Vrbe designauit VII. Presbyteris: quos demum S. Syluester CARDINALES nominauit, qui inter alia, curam gererent pauperum.

Vitam officiumque consummat martyrio sub Adriano, anno 121. cum sedisset annos 9, m. 3.

DECRETA Euaristi. *Epist. 1. ad Afri-
anos.*

Non fit Coniugium fidelium, nisi

ab his qui super ipsam fœminam dominationem habent. Sacerdotaliter, vt mos est, benedicatur, & biduo vel orationibus vacent, & castitatem custodiant; vt bonæ proles generentur, & Domino in actibus placeant. Aliter præsumpta, non coniugia, sed adulteria potius esse non dubitate. *In epist. 2.* Episcopus Ecclesiam suam non dimittat; nec alteri se ambitus causa coniungat.

8. S. ALEXANDER succedit in Pontificatu, an. 121. & martyrio sub Adriano, anno 132. cum sedisset annos 10. m. 5. Scripto constituit traditum aqua misceri calicem. Item AQVAM Ius-
tralem cum sale benedici, ad vsum domi cuiusque, & in templis: sicut panes Christus; oleum Apostoli, Matthæus aquam benedixit, teste Clem. Const. l. 8. ca. 35. ad diaboli præstigias dissoluendas.

DECRETA Alexandri I. in epistola ad omnes Orthodoxos: *In Sacrificio Missarum panis tantum; & vinum aqua mixtum offeratur.*

Quia virumque ex latere eius in passione sua profuxisse legitur.

II. *Ibidem.* Aquam sale conspersam populis benedicimus; vt eâ cuncti aspersi sanctificentur ac purificentur: Quod & omnibus sacerdotib. faciendum esse mandamus.

Nam si cinis vitule, aspersus sanguine, populum sanctificabat; multo magis aqua sale aspersa, diuinis precibus sacrata.

Et si sale asperso per Heliseum Prophetam sterilitas aquæ sanata est; quanto magis diuinis precibus sacrata sterilitatem rerum auferet humanarum, & insidias diaboli auertet, & coinquinos sanctificabit.

2. S.

9. S. SIXTVS Pontificatum iniit anno 132. Martyrio vitam finiuit anno 142.

Constituit, ut Sacerdote Missam inchoante, populus cantaret *Sanctus*: Item sacra Vasa tangi solum ab sacris: *FORMATARVM* ab Papa Rom. dandarum usum instituit, quas exhibeant in Episcopatum seu parochiam ingressuri: quo certior constaret communio Fidei eiusdem contra hæreticos.

Dicebantur etiam *litteræ Communicatorie, Canonice, Pacificæ, &c.* Titulum *Vniuersalis Episcopi Apostolicæ Ecclesiæ* usurpauit primus, S. Victor scribitur, Pontifex Maximus, Episcopus Episcoporum: ita Tert. de pudic. c. 1. Sedit an. 10. vno mēse min.

10. S. TELESOPHVS Græcus, ex Anachoreta creatus Papa anno 142. subit martyrium sub Antonino, anno 154. sedit annos 11. M. 9. triduo minus.

QUADRAGESIMALE Ieiunium cum varie ieiunaretur, sanciuic ieiunari VII. hebdomadis ante pascha: Item nocte Natali media Missam, duasque porro celebrari: Adjici Missæ Gloria in excelsis. Hæresin damnauit Valentinianam.

11. S. HYGIVS ex Atheniensi philosopho Papa anno 154. fit martyr anno 158. sedit annis 4. minus 2. diebus.

Hic CLERVM ordinauit in gradus ex apostolica Traditione: Patrinum & matrinam baptismo adhibuit.

12. S. PIVS. I. Italus fit Papa, anno 158. Iudaizantes in celebrando PASCHATE coercuit, mandato, diem XV. esse paschalem debere, non XIV. Sic appa-rens ei Angelus iusserat: teste *Hermetico lib. Pastoris*. Suum sibi vitæ exitum reuelatum scribit S. Iusto Viennensi Episcopo anno 164. quo purpuratur Martyrio,

cum sedisset annis 9. M. 6. minus diebus tribus.

Sanciuic hæreticum ex Iudæis venientem, rebaptizari: quod formulam baptismi deprauarent Cherinthiani. Ite, Prædia sacris vñibus dicata, minime alienari debere: Blasphemum excommunicari. Idem in epistola ad Italos scribit: *Petistis, ut omnes vobis retrotemporum Consuetudines seruarentur, quæ à Petri Apostolorum Principis Ordinationum initijs vetustas longa seruauit. Et quidem Consuetudinem laudamus: quæ tamen contra Fidem Catholicam nil usurpare dignetur.*

13. S. ANICETVS, natione Syrus, sedit anno 164. cui dissentiens primum S. Polycarpus, in Asia Episcopus Smirnenfis demum consensus in Paschate XV. die celebrando. Decessit martyrio, anno, 175. cum sedisset annos 9. minus mensibus tribus, diebusq; 7. Sanciuic, *neu Clericus comam nutrire, sed Barbaram phæricam gereret in vertice.*

14. S. SOTER è Campania sublegitur anno 175. Coronatur Martyrio anno 179. sedit annos 5. minus 12. dieb. Quia Montanistarum fœminæ Sacra tractabant: ideo S. Soter vetuit, ne monacha vel Diaconissa pallam attingeret, aut Incensum poneret in Ecclesia. Ieiunio sacrificandum, & præsentē alio Sacerdote. Item: *Iuramentū incautū, qd obstruū in peiorem vergat exitum: salubris consiliū tantum nouerimus.* Item, In Cœna Domini omnibus communicandum, exceptis excommunicatis.

15. S. ELEUTHERVS Neapolitanus, anno 179. Papa sedit annos 15. Dies, 23. obiit in martyrio, nascitur, an. 194. Martyrem

tyrem Ecclesia Rom. appellat, quod & Confessores sic appellaret. Definuit: Omnes esse in se bonas esse.

16. S. VICTOR continuo succedit anno 194. Hæresiarcham Theodotum excommunicat anno 196. fingentem esse Christum nudum hominem, solâ iustitiæ prærogatiuâ præ cæteris excellentiorem. Negarat is in patria Bizantij Christum; ad probû sibi exprobratum fugit Romam: & hic obiectantibus aiebat, *Hominem, non Deum, negavi.* Vide infra.

Anno 198. Orta per Asiam controversia de Paschali die, in Concilium Episcopi coeunt, Præside Theophilo Cæsariensi; licentiam conferente S. Victore. Hic Patres docebant mundum esse conditum in Vere, lunâ plenâ, in æquinoctio, inque Dominica, propter eiusdem benedictiones: Quia in ea

1. Tenebræ sunt remotæ:

2. Populus eductus Ægypto:

3. Manna datum primo:

4. Iussitque Moses; ut esset dies primus & ultimus observatus:

5. *Hæc dies, quam fecit Dominus* Resurgens; Ergo die Dominica, Luna XV. celebrandum est Pascha. At è contra Asiani luna XIV. celebrandum contendebant Pascha; quod ita inde ab Apostolis accepissent.

Verum quia aliarum omnium Ecclesiarum Traditio docebatur contra Iudizantes in Asia plerosque, idcirco hi causa ceciderunt, abstinenti facti ab S. Victore ut *Quartodecimani*; Idque propter hæreticos pertinaciter Ecclesiæ in eo contradicentes; Et si per diu in Schismate eo perstiterint Asiani, accedentibus ad eos Nouatianis:

Sedit itaque S. Victor annis 9. & aliquot menses.

Viri-

Vtriusque Orbis

IMPERATORVM ACTA IN SÆCVLO II.

13. TRAIANVS Imperat. fit. <i>Lustrans exercitum relegat 2000. Christianorum.</i>	Anno Christi nati 100	<i>Moritur, interque Diuos refertur.</i>	158
<i>A persecutione remittit ob nimi- am multitudinem Christianorum; & moritur.</i>	109	16. AVRELIVS creatus mori- <i>tur.</i>	163
14. HADRIANVS Persecutio- <i>nem incipit suam,</i>	118	17. LVCIVS VERVS videt spon- <i>sam à damone obsessam liberari ab E. piscopo.</i>	163
<i>Remittit, sibi templa consecrans.</i>	120	<i>Et filium per S. Politum.</i>	168
<i>Ierusalem restaurans nominat Ae- liam.</i>	132	<i>Apoplexia moritur inter Diuos re- latus.</i>	170
<i>Iudeos extinguit, porcum sub porta Ierosol. suspendens. Loca Christi passus profanas.</i>	137	18. COMMODVS succedit patri <i>vita turpissimus</i>	179
<i>Inedia se conficit.</i>	137	<i>Strangulatur ob tyrannidem & in Diuis numeratur.</i>	194
15. ANTONINVS Pius praestigi- <i>is miranda patrat</i>	140	19. PERTINAX imperat 82. dies <i>necatur.</i>	195
<i>Pacem reddit Ecclesia.</i>	139	20. SEVERVS bene de Christia- <i>nis meretur.</i>	194
<i>Libros Sibyllinos & prophetarum vetat.</i>	141	<i>At diuinam mox persecutionem pa- rat.</i>	204
	142	<i>Filius enssem stringit in eum: moritur.</i>	213

Concilia Sæculi II. consona Papis.

I. PALÆSTINVM, an. 198. in causa
paschatis contra Quartodecimanos, &
Asianas ecclesias, quæ Traditionem su-
am de luna XIV. ab Ioanne acceperat,

ob neophytos tantisper toleratam, do-
nec Synagoga cum honore sepeliretur.
Ita Euseb. l. 5. c. 22. Tert. l. de praeser. Aug.
haeresi 29.

II. ROMANVM sub Victore, ea-
dem ex causa, annoque eodem de-
creto,

SS.

SS. Patrum, ac Scriptorum
Concordia, sub Papis
Sæculi II.

S. IUSTINVS Samarita, philosopho-
rum sectis omnium pertentatis, diui-
nitus ad doctrinam Christi capeffen-
dam instruitur anno 130. a Sene, qui ad
ripam maris obambulati apparuit, cum
catechisauit, simul disparuit, dato mo-
nitu: *At tu precibus tibi ante omnia lucis
portas aperiri optas; talium enim dare intelli-
gentiam Dei, Christi que est.* Baptizatus igitur
aduersus gentilium in Christianos
calumnias apologiam conscribit anno
147. ad Antoninum Imp. ac alteram
contra Crescentium: demum martyrio
vitam claudit. Descriptis eius Eusebius
& Hieron.

S. MELITO Sardensis Episcopus,
M. Aurelio Imp. apologiam pro Chri-
stianis offert, anno 172.

Catalogum librorum Veteris Test.
conscripsit, ubi librum Sapientiae tribu-
it Salomoni.

Athenagoras, æqualis Iustini pro Chri-
stianis apud Aurelium apologista, mul-
tis claris scriptis. *Tatianus* vero S. Iusti-
ni auditor, pluribus celebris libris; at S.
Iustino martyrizato in hæresiarcham
prorupit.

HEGESIPPVS Apostolorum disci-
pulus, an. 167. scripsit historiam Ecclesi-
asticam usque ad Anizetum PP. & libris
quinq; suam de fide declarationem te-
statur, in itinere Romam versus cum
multis contulit Episcopis, conformem
singulis, ut nec ciuitas esset, in qua diuer-
sum quid reperisset.

S. IRENÆVS, Presbyter an. 179. ab
Lugdunensium Martyribus captus Ro-
mam ad S. Eleutherium missus rogatus,
pacem in Ecclesia componeret aduer-
sum Montani factiones; Apostolicas
ibi Traditiones, ritusque ac disciplinam
perscrutatus, pura omnia sinceraque a-
gnouit conseruari; proinde ad ea proto-
cans hæreticos constrinxit Valentinia-
nos, Marcionitas, Blastum, Florinum: e-
numerans Pontificum Rom. continuam
successionem, ac Monarchiam Ecclesie
demonstrans. Docebat item *Fidei tesse-
ram Miracula*, donaque S. Spiritus cæ-
tera, in solareperiri Catholica Ecclesia.
Ita l. 2. c. 6. Demum martyrio consumma-
uit. Episcopus Lugdunensis; discipulo-
rum Ioannis & Polycarpi discipulus; na-
tion e græcus scripsit latine.

S. THEOPHILVS Antiochenus E-
piscopus, an. 170. apologiam pro Chri-
stianis dedit ad Aurelium; commenta-
tor in IV. Euangelistas eximius.

DOGMATA ROMA-
no-Catholica

Sæculi II. Nouatoribus con-
traria. Exempli gratia.

I. *Missam* adstruit, post *Diony. Arcop.*
Eccl. Hier. c. 3. *Iustinus* in apologia 2. *Ire-
næus* l. 4. c. 34. *illam esse Sacrificium*. ca. 32.
Iustinus dial. cum Tryphone, *Alexander*
Papa in Decretali: *Misse Ritus*, *Iustinus* in
2. Apolog. Clem. l. 2. Stro.

II. *Liberum hominis arbitrium* asserit *Iu-
stinus* q. 103. *Irenæus* l. 4. c. 72. *Theophil.*
l. 2. ad Autolyum *Athenag.* Alex, in pa-
rænetico Clem. Stro. l. 2.

e. 2

III.

III. *Gratiam Dei, iustificationis, & fidei* rationem ostendit Clemens Strom. l. 1. 3. 4. in Pædagogo, ac cæteri meritum Christi extollentes in Apologijs.

IV. *Opera ad salutem necessaria* docet Clemens l. 5. 6 Strom. Theophylus lib. 2. ad Autolyicum *Neceffitatem pœnitentia* docet Clemens lib. 2. Strom. & in Parænetico.

V. *B. V. Mariam esse Aduocatam* asserit Irenæus lib. 5.

VI. *Sanctorum inuocationem* admittit Iustinus q. 28. & in secunda Apologia.

VII. *Signum Crucis* docet Iustinus contra Tryphonem q. 118.

VIII. *Veritatem Eucharistia, & Transubstantiationem* asserit Iustinus in 2. Apolog. Clemens 2. Strom. Iren. l. 4. c. 34.

IX. *Baptismum, Christum, & Ceremonias* docet Iustinus q. 136. Irenæus l. 1. c. 18.

X. *Prinatum Pontificum Rom.* testatur Irenæus l. 5. Et Concilium Palæstinum apud Euseb. l. 5.

XI. *Aquam lustralem* Alexander I. *Quadragesimam, delectumque ciborum* Telesphorus Papa.

Porro in *Varijs* infra plura. Nunc pauca hæc suffecerint in exemplum: sic enim ire per plura licet.

Hæresiarchæ in Sæculo II. diffoni Papis.

GNOSTICIANNO 120. nefandissimi à Prodicò & Carpocrate prognati orbem & auram hanc incestarunt. Sementiuam eorum fudit MENANDER, Simonis Magi germen; ex quo Saturninus Antiochenus in Syria, & Basilides Ale-

xandrinus in Ægypto, prodierunt.

BASILIDES finxit (post 24. libros in Euangelistas scriptos) prophetias nouas Barrabæ, & Barcoph: Angelorum nomina noua: Hos condidisse Cælum, & hoc alios: Idolothyta comedere in persecutione, fidem eiurare, esse indifferentia: Christum se in Cyrenæum vertisse, illuisse Iudæis; non passum Christum, sed istum; proinde non liberatos nos à crucifixo, sed à Christo. Corpori non promissam salutem. Peccata dimitti solum inuoluntaria, & ignorantia: cetera non: Fidem esse naturalem: In homine exercitum inesse spiritum, passum; his uti naturalibus, non repugnandum, licitasque libidines. Realitatem Eucharistia negauit; quod è Virgine, Carnem assumpsisset falsam Christum.

SATURNINVS finxit, Deum sic esse Creatorem, ut Angeli tamen VII. crearent mundum. Deum Iudæorum esse unum ex Angelis rebellibus; contra quod Christus sit missus homo puritatis. Ab angelis creatos homines bonos ac malos; & hisce dæmoni prodendis missum Christum: Nubere, generare à Satana esse; Abstinentum ab animatis: Prophetias alias ab Angelis, ab dæmonibus alias promanasse.

8. CARPOCRAS eodem exitu tempore, ADAMITARVM & Gnosticonum parens, magusq; finxit delicta esse præcepta, Libidinibus exhaustis omnibus tum demum supra Angelos fore homines euehendos; uxores esse communes oportere; prolificam in caueri; forte conceptum, natumque in mortario cōtundebat cum melle, pipere, vnguentis litabant Deos; hocque Pascha suum dicebant:

ce aut: Signo sese isto noscitabant, cum datis dextris in vota confectum trillationis faciebant: post epulas dicebant: *urge, fac caritatem*; commisti, manibus spermare perlitis ac eleuatis aiebant: *Hoc corpus Christi est & Pascha*. Exerabantur ieiunia: Nudi degebant in ecclesijs, quas paradisos vocabant. &c.

GNOSTICIS hisce iunxerunt sese Simoniani, Nicolaitæ, Cerdonitæ, Valentiniani.

Istorum scelera Christianis affinxerunt Iudæi & Ethnici. Notam habebat auriculæ dexteræ pertusionem. Imagines quoque colebant, sed cultu latriæ damnato.

9. VALENTINVS Ægyptius Poeta, spe lapsus Episcopatus ambitu in Cypro, hæresin excogitat anno 145. Finxit Æonas 30, è quib. Saluator natus velut Pandorus esset; carnem tamen è cælo, non ex Virgine trahens: Finxit tria esse genera hominum, Carnale, Animale, Spiritale; quale suos assererat: ideoque suis haud necessarias operationes; sed Psychicis opus ieiunij, martyrijs. &c. Unde frequentabant cum ethnicis ethnica, Christiana cum Christianis. In homine vnum esse spiritum iustificantem; iniquum multiplicem: Se Catholicos & simplices vocabant: Sua mysteria quia Romæ occulte peragebant; sua Christiani celebrare instituerunt palam etiam cum luminibus. Valentinus: Euangelium de infantia Christi. Traditione potissimum conuinci poterant, sed non suaderi.

OPHITÆ, ex istis orti, serpentem, vt Dei sapientiam, colebant; vt etiā Christo anteferebant eundem, alebant opipa-

re; in aiam euocatus, vt spirâ oblationem amplexus abijler; ipsi velut de benedicta Eucharistia communicabant: Quin Christum ipsum in serpentem esse mutatum fingeant.

CATANI item ex Valentinianis progressi, malum dicebant bonum; saluandosque oportere per omnia ire scelera: Sodomitas, Core, Iudam. &c. idcirco sanctos esse, & ex Magna Virtute prognatos: Bonorum vero oppressores esse Angelos.

12. Item SETHIANI fingeant ex Seth natum Christum loco Abelis. Ferax monstrorum sæculum!

13. ARCHONTICI anno 175. Valentinigenimina, negabant Sacramenta; quod corporalia non possint, nec esse debeant inuisibilia signa: Deum Sabaoth in cælo tyrannidem exercere; genuisseque Euam, & Caynum.

14. MARCVS magus, anno 175. se Valentini emendatorem simulabat: Calicem vini per incantationem rubere faciebat, dicens ex sese in eum stillare gratiam. Suis per magiam incantabat Spiritum quasi propheticum, vt diuina fari viderentur enthusiastæ; seq; omnem scientiæ magnitudinem accepisse gloriarentur.

15. DOCTÆ ex supradictis orti, qui hoc vnum potissimum Docere se profitebantur, (sub annum 191.) Christum apparenter, non vere incarnatum fuisse: & quæ ex hoc absurdo cætera consequantur.

Illos S. Serapion Episcopus Antiochenus refutauit libro *Euangelium Petri dicto*, scripto contra Apocryphum Pe-

tri Euangelium, ex quo suum Docitæ commentum docebant.

16. HELGESAITÆ *an.* 103. ab Elxai Iudæo exorti, duas fœminas vt Deas adorant. Vide *an.* 349.

17. CERDON fingit duo Principia Deos duos, Bonum superiorem: sæuū, Creatorem. Legem & Prophetas repudiabat, Deumque Creatorem, A Superiore Christum esse; sed phanasticum, quasi natum, passum, animam resurrectionem solam, non corpus; Euangelium Lucæ solum, nec totum recipiebatur. Cœpit *an.* 146.

18. MARCION Ponticus Stoicus, *an.* 146. Cerdonis discipulus, ob stuprum eiectus ex Ecclesia, à Synope Episcopo, genitore suo optimo, confugit ad Cerdonem. Cum nec Romæ deinde recipere tur, ait; *Findam Ecclesiam vestram in æternum.* Spreuit Vetus Test. totum; Nouum mutilauit, Christi carnem abnegans; quo veraciorem sese iactabat. Absurdissima plura vide apud Baronium & Bzou. *an.* 146. Fœminas præcipue adiutrices habuere plerique hæretici. Percunctanti Marcioni, Nostime? respondit S. Polycarpus; *Noui te primogenitum diaboli.*

19. APELLIS similia portenta dogmatum ibidem. Tantas inter procellas cursum tenuit clauumque Ecclesia inoffensum. Prædicti Romæ *an.* 155. simulabant, maiestate percussi, vt alibi ceu Catholici acciperentur.

20. MONTANVS Phryx, *an.* 173. vix dum Sacris initiatus Christianis in hæresiarchâ Asiæ erūpit. Romæ tamē alia omnia simulans *Communicatorias* elicit, quibus fretus hæreses, vt Romanæ

conformes Ecclesiæ disseminauit, sed monitus Pontifex reuocauit literas. Idē cum Priscilla & Maximilla arrepti ab Satana, prophetando quæstum faciebant. Damnatur ab Asiæ Episcopis, sui impulsu spiritus laqueos vitam abrumunt: præcipit Theodotus.

Montani dogmata erant; se esse paracletum; Trinitatis vnā esse personam: nuptias secundas damnabiles: tres esse Quædam voluit: Prophetas se ipsos non intellexisse vt enthusiasts: Martyrium in persecutione non fugiendum. Consiſteri, vt iusti, Montani stæ erubuerunt: Ex infante sanguinem illicitum sacrificabant in Paschate, &c.

21. TATIANVS sub S. Iustini magisterio speciem pietatis prætulit; sed sublaro magisterium inter condiscipulos affectans, *an.* 174. Romæque dignatus fit hæresiarcha, deposita simulati Catholici laruā: & in Valentini lapsus dogma profecit in peius, amplexus Marcionis & Saturnini continentiam, & detestans nuptias.

22. Inde hæresis ENCRATITARVM, id est, *Continentium*; qui eo superarunt magistrum, vt & sacrificium aqua mescuerint; Vnde AQUARIi dicti: & ipsi Continentes; sed per antiphrasin vitæque.

23. MONARCHICI *an.* 196. orti Romæ, simul extincti docebant vnā tantum Deitatis Personam esse. Orti sunt à Praxeas fingente Patrem esse Christum sibi que sederi ipsi ad dextram.

24. THEODOTVS finxit, Christum esse inferiorem Melchisedech; quod secundum ordinem huius esset Sacerdos *an.* 196.

VARIA

Fidei Testimonia historica
in Sæculo II.

ANNO C. Aduersis Ecclesia maior gentilitate sic, ut vix tria in orbe superarent oracula.

ANNO CVIII. Lustrans exercitum Traianus reperta 11000. militum Christianorum mittit in exilium, & enecat. Et vero tantum erat vulgus Christianum, ut in capita solum animaduertetur. Ita ductus est S. Ignatius an. 109. Simeon frater Domini, Episcopus Ierosolymitanus, ætatis an. 120. crucifigitur. S. Dionysius Galliæ Apostolus ætatis an. 110. capite plectitur.

S. Ignatius ex itinere Romam versus diuersis in epistolis commendat Ecclesiam Romanam: Fractionem panis frequentem: Orationem communem: Ordines gradusque Ecclesiasticos: Virginum, Viduarumque collegia. Eius RELIQUIÆ semel ossa religiose relata Antiochiam asseruantur; quas magno redemptas prædicat S. Chryl. tom. 5. *serm. de S. Ignat.*

ANNO CVIII. Traianus quinque Virgines, in cæteris, Antiochiæ combussit, Cineres æri miscuit lauacro publico parando. In quotquot lauabantur furibundi extinguiebantur. Itaque æs lauacri transfudit in statuas virginum quas, & has pro lauacro proposuit.

ANNO CXII. Tituli ecclesiarum cæpti, Ordoque Cardinalium siue VII.

Diaconorum, Vide in Ecclesiæ supra.

ANNO CXIX. Præside Palæstina conquerente, se cadendis imparem Christianis, mandat Traianus cessari toto Imperio; cæsis à se prius *V. Virgini-bus*; quarum exustarum cineres miscuit æri in lauacrum publicum fuso. Et hoc loti furentes moriebantur. Idcirco re-fuso ære in statuas quinas, has pro bal-neo proponit.

Papias Scriptor Ecclesiasticorum, pluris ea facit, quæ seiscitando ex Discipulis Apostolorum intelligit, quam quæ scriptis reperit annotata.

ANNO CXXX. Iustinus philosophus veri Dei cognoscendi cupidus, per singularum sectarum philosophicarum principes obit percunctando; demum propter mare ambulanti senex se offert, docet ipsum, suadetque precibus instet ad Deum: sic Christianus.

ANNO CXXXVII. Hadrianus Imp. in loco Dominicæ Passionis statuas Iouis ponit: in locum Christi nati Adonidem prostituit ac lupanar excitat ad abolendam Christi, fideique memoriam.

ANNO CXL. Tanta Christianismi est propagatio, ut non Imperij, sed orbis totius finibus terminaretur.

ANNO CXLIII. Quia Sibyllarum lectione gentes ad fidem Christianam inducebantur; idcirco Antoninus Imp. eam interdicit edicto sub pœna mortis.

Sed reclamant iusta Apologia Iustinus: qua etiam Gnosticorum infamiam à Christianis deriuat.

Sæ-

Secundam idem offert pro Christianis eidem anno 150. *Ælij Veri* vox erat: *Vxor dignitatis nomen est; non voluptatis.*

ANNO CLXIII. *Lucij Veri* Imp. sponsa *Lucilla* arreptitia voluit à solo *S. Albercio* liberari: Idcirco Imp. assignat Episcopo & Christianis Hieropolitani annuos modios frumenti ter milenos. Quos continuo datos iustulit *Iulianus* Apostata.

ANNO CLXIX. *S. Polycarpus* in flammis illæsus, ut gladio traiectus iacuit, *Iudæi* Præsidem monebant, ne *S. corporis Reliquiæ* darentur Christiano. Pij tamen exustiosa collecta gemmis incluserunt.

ANNO CLXXVI. *M. Aurelius* Imp. in *Marcomannos*, Germanosque duxerat; sed ab his ita conclusus egebatur, ut desperatione & siti, proprijsq; gladijs exercitus iam esset periturus. Ergo Dux Legionis è Christianis.

Melitenis ad desperatum ait Imperatorum: Nihil est, quod Christiani precibus nequeant impetrare. *Marcus* igitur ab Christiana petit legione, vota Deo suo faciant. Vix supplex facta, iam imber, fulminaqueruunt; hostem sternunt, recreantq; Romanos. Mox Imperator gratus senatui Rom. iubet, ut Christiani censeantur pij, non accusentur. *Ioni Pluvio* tamen erexit statuam; cuius in columnam cælo iectam *Sixtus V.* posuit *D. Pauli* statuam.

ANNO CLXXVIII. Quia vetitum erat Christianos hoc de nomine accusari; confectis in eos criminibus aut hæreticorum affectis damnabantur. Quidam Christum abnegantes adibant supplicia; moesti at hilares Christum confel-

si. Corpora Martyrum diu servabantur milites, ne ab Christianis surriperentur; demum aut canibus obijciebantur, aut exusta in Rhodanum abijciebantur. *Atbenagoras philosophus* edita Apologia purgat Christianos ab impietate.

ANNO CLXXXI. *Iudæus* catechumenus iter per æstuans desertum tendens deficit viribus, socijs Christianis canru molestiam temperantibus. De fechtus adiurat comites ut baptizentur. Aqua destituti, arenâ baptizant eum; qui repente viribus receptis pergit iter. *Dionysius* tamen Corinthiorum Episcopus iubet eum aquâ baptizari.

ANNO CLXXXIII. *Commocinatus* Imp. seipsum inter Deos referente, quod *Senatus* *Herculem* nominabat; nobilissimi qui que fieri maluerunt Christiani. *Lucius* Rex Britannia, missis Romanis Legatis, se, gentemq; suam petijt in eadem recipi Christianam, inaccessibilis, & inuictam.

ANNO LXXXIV. *S. Scriptura* versio prima facta est à *LXX. Interp.* Altera ab *Aquila Pontico* sub *Hadrano* Imperatore. Tertia ab *Theodotione* reddita primum *Tatianista*, dein *Marciomina*, postea profelypto *Iudæo*. *Aquila Ponticus*, quod *Fato* & *Astrologia* plus iudicium tribueret, abstentus extra ecclesiam excludebatur; & idcirco anno 158. ex Christiano factus est *Iudæus*.

ANNO CXCXVII. Christiani ex infidelibus conuersi, non mutabant habitum: pallium tamen assumentes percutiebantur: *monachi*, omnes qui etiam ob vitium perfectioris, capitibus rasis succedebant, despectum sui despicientes cum mundo.

ANNO CXCHX. Asiaticam de Pa-
fchis die controuersiam require supra
in Victore PP.

ANNO CXCIIX. S. Narcissus Epi-
scopus Ierosol. quod acer in vitia dice-
ret, per calumniam factam exulare ius-

sus, vitam anachoreticam agit, mutat-
que aquam in oleum: Calumniatores
pereunt ita, sicut quisque sibi fuerat im-
precatus, primus foedo morbo, igne al-
ter, tertius coecitate.

ERGO:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aevo II?
At Sic P A P I S T I S Res stat ROMANA, FIDES QVE:
Non Sic Rem seruat Lutheo-caluinista, FIDEM QVE.
2. Ivre Svo Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei A V G V S T V S proprio de iure remisit?
3. ANTI NE CHRISTVS erat quisquam hoc ROMANVS in Aevo?

f SAE-

SÆCVLVM TERTIVM CHRI- STIANO-HÆRETI- CVM.

SVMMORVM PONTIFICVM ROMANORVM
CONTINVATA SVCCESSIO.

17. S. **E**PHYRINVS, *anno* 203. creatus Papa, Na-
taliū quendam ab
hæresi Theodosiana
reducem abtulit, *an.* 206. quē Theo-
dosiani 150. denarijs mensuris corrupe-
rant, vt eorum sese sineret sectæ creari
Episcopum. Sed nocte tota flagris cæ-
sus ab Angelis, (cum factam prius sibi
visionem, vt respiceret, neglexisset) re-
spuit, in sacco, cinere, fletu ad pedes Pa-
pæ adreptans. At *anno* 213. excommuni-
cavit hæresium diuersarum præcipuos
propugnatores, vt Proculum Tertul-
lianum &c.

An. 221. Martyriū consummat, cum
sedisset annis 18, diesque totidem.

18. S. CALLISTVS I. succedit *anno*
221. verum *an.* 225. diu fame in carcere
tortus, cæsus fustibus quotidie, demum
è fenestra in puteum subiectum præci-
tatus martyrio finiuit vitam. Domus ea
dein versa in templum: est. *IEIUNIVM*
quatuor temporum ab Zacharia, cap. 8.
prædictum, ab Traditione Apostolica
introducendum, roborauit Scripta Con-
stitutione. Fecit Ecclesiam B. V. Mariæ
trans Tiberim, petita licentia ab Imp.
Alexandro: quod ibi in taberna men-
torioria, die natali Christi tota, *fiens* sta-
manasset. Sedit *an.* 5. mensem vnum,
dies 12.

19. S. VRBANVS *an.* 225. surrogatus,
subit martyrium *anno* 233.

Fig.

Fieri sacra vasa omnia iussit argentea: contra illud Alexandri Imp. è Persio: *In Sanctis quid facit aurum?* Sedit an. 6. M. 7. d. 4.

20. S. PONTIANVS Romanus, successit an. 233. relegatur ab Imp. in Sardiniam, martyrizatur anno 237. Sedit an. 4.

21. S. ANTERVS fit Pontifex, annoque eodem à Praefectis Urbis occiditur, quod S. Martyrum gesta diligenter à Notarijs exquireret, & in Acta referret. Sed & VII. Notarijs Actorum praefecerat VII. Urbis Diaconos Cardinales. Sedit annum vnum.

22. S. FABIANVS Romanus, an. 238. cum in deligendo fratres inter plures deliberarent, nemine de Fabiano cogitante, is improuisè ab deuolante columba infessus, ab vniuersis acclamatur Pötifex Max. An. 244. erigit ad ficia supra S. Martyrum cryptas ad eos honorandos amplius.

Anno 242. Priuatum hæreticum, in Concilio de multis conuictum, anathematizat. Anno 246. Philippum Imp. à Pontio Praefecto conuersum, baptizat. Deinde ob grauius delicta arect ecclesiam ingressurum; iuberque prius eum stare inter publice pœnitentes, ac confiteri. Et fecit mandata Imperator: teste Euseb. l. 6. c. 27.

Anno 253. à Decio trucidatur pro fide vna cum Imperatore; cum sedisset annis 15. Sancit quotannis Chrisma renouari oportere. Communicari ter in an.

23. S. CORNELIVS Romanus, post annalem Sedis Rom. vacationem, eligitur in Papam, an. 254. ipso in astu persecutionis Decianæ; eoque ardentior desiderio martyrij ferebatur; vel maxime ta-

men viri zelum exercebat Nouatus, Africanus autor schismatis contra S. Cypr. differentem recipere lapsos: quos orta ab eius diacono Felicissimo factio voluit esse recipiendos; & huc incitabat Cōfessores contra, quam vetuerat S. Cypr. excommunicato Nouato, S. Cornelius tamen Romæ facilis erat in recipiendis. Nouatus Romam aduolans, vt suæ sectæ Papā creari procuraret, venit creato iam S. Cornelio: itaque Nouatianū à tribus inaugurari episcopis efficit Antipapam & Hæresiarcham, de lapsis non recipiendis, &c. Hic Papæ calumniator refutatur à S. Cypriano. Cornelius cum Concilio Rom. definit lapsos quidem recipiendos; sed Clericos cum suspensione ab officio, & ad laicam communionem. De quo & ad Cyprianum scribit, qui habito Concilio addit Supplicationes petētiū recipi esse mittēdas Romā. An. 255. Gallus Imp. iubet exulare Cornelium, quod in cryptis Missas celebrare insisteret. Reductus Romam iussus sacrificare Marti noluit, ducendus quinquenni o paralyticam Sallustiam sanat, cumque tota domo baptizati: capite plectitur, cū sedisset, annis duob.

24. S. LVCIVS, ob fidem licet captus, fit Papa: reduxque Romam idola spei nit anno 256. Sed anno 257. pro fide plectitur capite: ordinans dum ducitur, ne vsquam Episcopus iret absque tribus Diaconis; idque ob calumniam à Nouatiano factam S. Cornelio, Sedit annis fere duobus.

25. S. STEPHANVS Romanus, Lucij Archidiaconus, ei succedit an. 257. An. 258. damnat sententiā de rebaptizandis hæreticis; nam hunc Nouatianismum

in Hispania serpentem Episcopi ad Papam retulerant; petierantque Episcopum Arelatensem Marcianum autorem deponi. Item de ijs decreta Concilij Africaniani antiquabat. *An. 59.* Ecclesia Orientis cum Romanâ reconciliatur, in causa de recipiendis lapsis, & non rebaptizandis hæreticis; cui & acquieuit S. Cyprianus; licet persecutione interueniente se scripto valuerit declarare. Qua in persecutione Valeriana totus Clerus paratus est mori cum S. Stephano per baptismum sanante cæcam filiam Nemesij Tribuni item baptizati eum plurimis; sed & affectis martyrio: In quibus Sempronius Nemesij bonorum procurator statum martis dixit: *Conterat te D. IESVS Christus: Et sensim liquefactum simulacrum defluxit; quo conuersi multi.*

An. 260. Nolens sacrificare precibus templum Martis deiicit, oppressis Valeriani Satellitibus, ac dispersis, ipso cum clericis illaeso: digressus inde sacrificat; inque sede sua ab missis spiculatoribus trucidatur, cum sedisset annos 3. mens. 3.

26. S. SIXTUS II. *an. 260.* subiectus decretalem ad Episcopos Hispaniæ scribit de accusatione Episcoporum, *an. 261.* capite plectitur, cum sedisset anno 1. M. 2.

27. S. DIONYSIVS *anno 261.* Succedens, *an. 264.* Paulum Samosatenum Episcopum fingentem in Deo Unitatem personarum; Christum merum hominem; sed iustum; &c. refellit, ac condemnat: & Vixit *an. 272.* cum sedisset annis 11. M. 3. Parochias, & dioceses constituit.

28. S. FELIX Romanus fit Papa *an.*

272. Sabellij & Samosateni hæresim contra Diuinitatem Christi, per epistolam ad Episc. Alexan. refellit atque condemnat. Traditionem, non scripto, sed usu conseruauit illam, ut supra Memorias Martyrum Missæ celebrantur. Sedit *an. 2. M. 5.* factus Martyr profunde, *an. 273.*

29. S. EUTYCHIANVS Succedit *an. 273.* Cū per diuersa loca 342. martyres suapte manu sepelisset, *an. 283.* mart. 110. coronatur. Hic Manichæis obnitens, dicentibus, creaturas terrenas à malo principio exortas esse execrandas, decreuit fruges, vvas, &c. in ara benedicere. Item Martyres cum dalmatica aut colobio sepeliendos. Sedit *an. 9.*

30. S. CAIVS surrogatur, *an. 283.* Martyrizatur *an. 294.* Sedit annis 12. M. 4. Sanciuit, ut quod hætenus ex nō scripta Traditione in tota ecclesia seruatum est, dein ex lege à se scripta seruaretur: in his, ut ad Episcopatum ascenderetur per Ordines singulos gradatim.

31. S. MARCELINVS Romanus sublegitur *an. 296.* Romæ in Vestæ thus adoleuisse torturæ metu, conuictus in Conc. Synuesano testibus 72. Cum autem summus Iudex & Pontifex à nemine iudicaretur; ut Patres respondebant, idcirco seipsum damnat ad penitentiam. Adoleuisse tamen eum negat S. Aug. contra Donatistam Petilianum.

Ut videtur, Martyrium subiit *an. 304.* cum pluribus capite p'exus. Sedit *an. 8.*

* *

Vtriusque Orbis

IMPERATORVM ACTA
IN SÆCVLO III.

21. ANTONINVS CARACALLA imp. necem parat patri ; quem mortuum maxore in Diuus refert.	Anno Christi nati 210	A Papa excluditur ingressu ecclesie.	249
Fratrem patriæ charos enecat: dicit nouercam: sceleratissimus persecutor Christianorum.	217	Necatur cum filio à Decio.	253
A Macrino caditur & in Diuus refertur.	219	27. DECIVS persecutione sua sedem Apostolicam Roma vacare facit.	253
22. HELIOGABALVS solus Sacerdos se solum vult coli Deum. regnat triennio.	220	Peryt in palude, ex Galli prodicione.	254
23. ALEXANDER Mamea Christiana Christianus fuit ac Iudæis, eorum amans morum	224	28. GALLVS cum filio Volusiano imperant.	254
Occiditur cum matre à Maximino.	233	A militibus rebellantibus occiduntur diu Christianorum persecutores.	257
24. MAXIMIANVS Collega Diocletiani fuit in Legionem Thebaam.	237	29. VALERIANVS cum filio Gallieno Impp. in Christianos dire faciunt	257
Lustrato exercitu Christiano 10100. mactat.	238	Captus à Sapore excoriatur, sale conditur.	262
Sponte se abdicant ambo imperio.	243	30. GALLIENVS solus fauet Christianis.	262
Suspensio perit.	247	Ideo vincit Tyrannos.	264.
25. GORDIANVS creatur	240	A Claudio cum fratre & filijs occiditur.	267
Trucidatur victis Persis.	246	31. CLAVDIVS fuit in Christianos, Lustratoque exercitu Christianos omnes trucidat, & obit.	267
26. PHILIPPVS seuus imperat.	246	32. AVRELIANVS à militibus acclamatur	267
Inductus à Pontio prefecto fit Christianus.	249	Est diuinitus à Christianorum	per-1
		f 3	

persecutione subscribenda retardatus, eam tamen prosequitur.

In suos exercens tyrannidem occiditur.

33. TACITVS cohibet persecutionem edictis.

Moritur statuâ eius fulmine icta.

34. FLORIANVS Tac fratres Imperium arripientis trucidatur à militibus.

35. PROBVS adolescens eligitur Imp.

Germanos vicit, barbaros trium-

phat, occiditur à militibus suis.

36. CARVS, CARINVS, NUMERIANVS supra unum annum imperant, necantur.

37. DIOCLETIANVS ex gregario Imperator

Galerium Maximianum creat Casarem.

Sequitur in Christianos & cognatos.

Imperio se abdicant ambo.

Fædo percunt interitu.

Concilia Sæculi III. consona Papis.

1. ANTIOCHENVM I. Contra Schisma Nouatianum an. 255.

2. Alterum ibid. in causa Pauli Samo-
lateni, an. 265.

3. ROMANVM I. an. 254. contra Nouatianum, lapsos ab Ecclesia reiicientem.

4. Alterum an. 263. in causa Sabellianorum.

5. Africanum an. 255. sub S. Cypr. in causa lapsorum, aliud in causa Aquariorum, an. 257.

6. Aliud de baptismo hæreticorum anno 258. Cuius tamen acta sunt à S. Stephano Papa rescissa.

CONCORDIA SS. Patrum, ac Scriptorum sub Papis Sæculi III.

TERTULLIANVS Afer Carthaginensis, professus pallium, anno 201. à cunctis abstinens, vni studebat Sapi-

entia. Solebat dicere; Aliud non curam quam ne Curem.

Ardentissimi zeli catholicus in Ecclesia scripsit. Demum ad Montanas defecit. Plerique eius libri parum tuto leguntur erroribus aspersi.

CLEMENS Alexandrinus presbyter anno 196. insignis scriptor erat; sed eius scripta, ab hæretis adulterata recensentur à Gelasio inter apocrypha: quibus tamen insunt bona plurima: Pautzeniscipulus Origenis magister fuit.

MINVTIVS Felix Causidicus Romanus scripsit anno 210. dialogum apologeticum pro Christianis.

S. HIPPOLYTUS Clementis discipulus, Episcopus Portuensis, an. 224. rationem Paschæ & temporum canone scripsit, pluraq; alia, an. 227. quo & Martyrium subiit pro fide Christiana.

ORIGENES Alexandrinus, an. 204. patris ad martyrium inflammator, & eiusdem appetens puer Confessores confortabat. Etatis an. 18. scholâ S. Theologiæ aperuit, an. 205. Scipsum euitat hæreticos conuincit; Romam, Alexandriam.

deriam. & c. late peragrat, vt S. Scripturæ interpretationem indager, sex Bibliorū editiones collegit. *An.* 248. suspectus de hæresi, publicam fidei professionem edidit, Romamq; ad Fabianū perrexit ad sese purgandum: Dira sub Decio pro fide patiebatur, obiit *an.* 256. Cætera de eo inter hæreticos require.

AMMONIVS Alexandrinus, Sanctitate clarus eremita, & in coniugio virgo *an.* 318. defuncti anima ferri ab Angelis in celum visa fuit *an.* 337. scripsit Canones Euangelicos seu harmoniam.

S. GREGORIUS TAVMATVRGVS Origenis discipulus: *an.* 233. Sacerdotio initiandus fugit, & absens à Phædimo Episcopo consecratur & Sacerdos, & Neocæsariensis Episcopus: Infamatusque a scorto diuinitus vindicatur. Articulus fidei, in primis de S. Trinitate, à B. V. Maria & S. Ioanne acceptos conscribit: ab miraculorum & frequentia & magnitudine nomen inuenit Taumaturgiazylum Christianorum sub Decio. Ethnicos innumeros conuertit. Obijt *an.* 266.

S. CORNELIVS Papa insignes scripserit epistolas; de quibus S. Hier. Vide inter Pontifices supra Ibidem & de S. Sixto II. Cui falso tribuitur Sixti philotopi liber, non sanum sapiens.

S. CYPRIANVS, ex Rhetorices professore & neophyto Episcopus Carthag. *an.* 250. plus æquo Tertulliani Lectione delectatus in errorem anabaptismi labitur, *an.* 214.

Inuehitur in lapsorum impænitentium receptores *an.* 253.

Nouatus. Ater anno 254. concitat

aduersus eum schisma, cuius auctorem Felicissimum cum suis excommunicat, coacto contra Nouatianos Concilio: & purgat Cornelium Papam à calumnijs Nouatianorum.

Aquarios Concilio condemnat, *an.* 257. Diuinis visionibus ad martyrium animatur exul, *anno* 260. quod *anno* 261. consequitur. Basilica ei positâ honoratur, Patronus Africæ in direptione *anno* 239. Scriptis celeberrimus. S. Pontius Diaconus ipsius vitam graphice descripsit.

S. DIONYSIVS Alexādrinus Episcopus Nouatianum Antipapam ad resipiscentiam per literas hortatur, *an.* 254. stat pro sententia S. Stephani PP. de non rebaptizandis hæreticis, *anno* 258. S. Sixtum PP. de hæresi Sabellij emergente monet relegatus in exilium, *anno* 260. cuius & accusator primus & oppugnator est calamo. Millenarios item prodit & Paulum Samosatenum *anno* 264. diem obit *anno* 266. inelytus scriptor.

S. ZENO Episcopus Veronensis octauus, clarus miraculis: Ad piscandum egressus conspicatur insidentem plaustrum sese iam in Athesim cum bobus iugatis submersurum: is ergo signo crucis dæmonem fugat, & semi suffocatum redanimat. Galieni Imp. filiam obsessam liberat: oblatam coronam auream Cæsaris accepit, at protinus comminuit, egenisque distribuit. Idola Veronæ ex data licentia Cæsaris contracturus, vrbe in tumultum ruente, cadauer submersi prono flumine veniens vocauit, & redanimauit. Quo viso vrbs tota se dedit Christo.

Pipii.

Pipinus basilicam eius honori ponit: cuius ianuas & fenestras crescens Athelis transcendit, nec tamen influxit. Obijt an. 257. Scriptis plurimis relictis.

S. VICTORINVS Pictaviensis Episcopus & Martyr an. 303, vixit, multis in S. Scripturam Commentarijs celebris.

S. METHONVS Tyri Episcopus confurator Porphyrij apostata & Gentilium, multis insignis monumentis martyrio coronatus vixit an. 300.

His adde DOROTHEVM Tyrensem Confessorem, ARNOBIVM &c. Tryphonem, Phileam Thebanum. &c.

DOGMATA ECCLESIAE Romano-Catholicae

Saeculi III. Nouantibus contraria. Exempli gratia.

I. *Missam & Sacrificium Noui Test.* asserit Clemens Alexandrinus Stro. li. 7. Tert. in Apolog. & lib. de cultu foeminarum. Cypr. ep. 63. & 67. Orig. hom. 13. in Leuit.

II. *Per baptismum gratiam infundi* docet Cypr. l. 1. ep. 12. Tert. l. de baptismo.

III. *S. Chrisma & Ceremonias* docet Cypr. l. 1. ep. 12. Et l. de duplici martyrio, Et l. de bapt. Tert. l. de Corona militis, Et de resurr. Carnis.

IV. *Purgatorium* docet Tert. l. 4. contra Marcionem, Et lib. de testum. animæ. Cypr. l. 4. ep. 2. Orig. hom. 6. in Exo. In Ierem. c. 14. In Ps. 36, Et contra Celsum l. 5. & 6.

V. *Orationes pro defunctis* docet Tert. l. 1. de Corona militis.

VI. *Primum Petri agnoscit* Tert. l. de pudicit. & contra Marcionem. Cypr. l. 1. Epist. 8. & l. 3. ep. 11. & l. 4. epist. 8. & tract. de simplicit. Prælatorum; vnde Ecclesia Romanæ prærogatiua placet.

VII. *Matrimonium esse Sacramentum* asserit Tert. de Monomachia.

VIII. *Satisfactionem pro peccatis* docet Cypr. l. 1. ep. 3. l. 3. ep. 14. Et de lapsis. Tert. l. de pudicit. & Ieiunio. Orig. hom. 6. in Exo. Euseb. l. 6. c. 24. in Phil. Imp.

IX. *Confessionem Sacramentalem* docet Tert. l. de poenit. Cypr. serm. 5. de lapsis. Orig. hom. 2. & 3. in Leu.

X. *Inuocationem Sanctorum* docet Tert. l. 2. in Iob. & hom. 16. in Iosuum. Euseb. l. 6. c. 5. Cypr. l. 3. ep. 15. & 18.

XI. *Liberum arbitrium* asserit Tert. l. contra Marcionem. Et l. de Monog. Orig. hom. 9. in Num. Cypr. l. 3. ep. 5.

XII. *Opera bona necessaria ad salutem* docet Orig. l. 1. in Iob. & tract. 32. in Matth. Tert. l. de pat. ent. Cypr. l. 3. ep. 25.

XIII. *Imagines* commendat Alexander Mammæ huius Imperator suo in Iunio conseruans imaginem Christi, vnde Lamprid. in Alexandro.

XIV. *Quadragesimale ieiunium* docet Tert. l. de ieiunio: Cypr. de ieiunio & reparationibus. Orig. contra Celsum.

XV. *In Eucharistia verum Christi Corpus inesse* docet Cypr. l. de cælo, Et ep. 6. Tert. l. de resurrectione carnis. Plurimum *fra in Varijs.* Nunc pauca hæc in exemplum suffecerint; sic enim ire per pleraque licet.

Hæresiarchæ in Sæculo III.
diffoni Papis.

25. TERTVL. Catholicæ Religio-
nis acer propugnator demū ad Monta-
nistas defecit, *an.* 201. quos pri^o exagita-
rat. Apostasiæ causæ feruntur plures:
Vel quod in spe Episcopatus Carthagi-
nenſis tulerit repulſam; *Vel*, quod S. Vi-
ctor ei in Papatu fuiſſet prælatus: *Aut*,
quod Romani Cleri inuidiam accusa-
ret. Atqui ab isto fauere notabatur No-
uatianis: *Vel*, quia prærigore suo mitio-
rem Ecclesiæ vitam aſpernaretur. De-
mentatus eſt èr ab pseudo prophetiſſa, ex-
ſtales patiente, garriente mira viſa: quā
ſuſpiciebat. Accessit Procli Montaniſtæ
potens eloquentia.

Itaque Ecclesia ſibi ſumpſit exagitan-
dam, inde à Capite, S. Victorem, quod
Aſianos excommunicaret; quod fugā
in perſecutione conſularet, nomina-
bat, *domileonē, foris ceruum: orthodoxos,*
psychicos, id eſt, animales: Agapas ridebat;
negabat ſas Chriſtianis militiam ſequi;
licitas nuptias ſecundas. Cataphrygum
ei placere ieiunia, martyria non fugien-
da, vigilias; vt quæ à ſpiritu contra car-
nem amarentur. Hinc lapſorum nega-
tiones, mollitiæ; doli, &c.

Nec diu in Montani hæſit hæreſis, ſed
deſciſcens à Cataphrygum ſecta, ſuæ
hæreſis nomen autoremque dedit TER-
VLLIANISTARVM ſeu Anabapti-
ſtarum: nullum enim habere baptiſmū
hæreticos. Ex illius leſtitatione error E-
piſcoporum Africæ manauit; & S. Cy-
priani. Proinde Tertulliani ſcripta Ge-

laſius cenſuit apocrypha. Legēdus, ſed
cauendus.

26. ORIGENES doctōr incompara-
bilis, vt, *vbi bene; nemo melius; vbi male, ni-*
mo peius, ait Caſſiodorus: cecidit tamen
hæreſium: factus plurimum autor: vt libri
eius optimi non niſi cautè legendi ſint.
Errores eius ſunt, *de Inequalitate Diuina-
rum Perſonarum: de Origine animarum: de
reſurrectione corporum: de ſaluatione demo-*
num, &c. Scripta eius damnata ſunt ſæ-
pius; non tamen prohibita legi: Quin
& ipſe autor damnatus eſt, *an.* 538. in
Conc. Conſtantinop. *Origeniſtæ* pluri-
mum faceſſerunt negotii Eccleſiæ, ſæ-
pius renaſcentes, & occumbentes ana-
thematiſati.

27. NOVATVS *an.* 252. à multis ſce-
leribus infamis, demum matrem præ-
gnantem calce percutiēs, vt abortiret,
ac moreretur à Clero exclusus excom-
municatur.

An. 253. orta perſecutione plurimum
lapſus multiplicantur: in his reſiſcē-
tibus recipiendis S. Cypriano cunctan-
te, quin & recipi verante, vſque poſt red-
ditam pacem: eius Diaconus Feliciffi-
mus, in centore Nouato, perſuadet Cō-
feſſoribus vt lapſi ipſi darent pacem.
Reſiſtente S. Cypriano, ipſe cum a ſce-
clis in montem ſeceſſionem fecit atque
conuentus: vnde MONTENSES dicti:
quos excommunicat S. Cyprianus.

Occiſo interim Romæ S. Fabiano,
S. Cornelius ſuccedit in Papatu ſenti-
ens, lapſos clementer recipiendos eſſe.
Nouatus ergo Romam aduolat, tum
vt excommunicationem, odiumque ſui
apud bonos fugeret; tum vt ſuæ opinio-
nis creari faceret Papā. Vt ſerius venit,
g nan-

nanciscitur opportunum sibi NOUATIANVM, spe Papatus lapsus, ideoque ab Cornelio alienum. Is antea obsessus, & rite exorcizatus Fidem capefferat, differens baptismum. Tandem correptus morbo baptizabatur in lecto; ideoque ad Clericam inhabilis, ad Sacerdotium tamen peruenit. In quo rogatus fauente persecutione, ut captos consolaretur, renuit hoc cum dicto: *Nolo esse Presbyter; vitam sectabor aliam.*

Vt suā Papatus ambitionem celaret, iurat se nunquam Episcopatū admitturū. Cum Nouato tamen criminationes in Papam confingit, ac spargit; ut qui cum sacrificantibus communicasset; apostasiā se erimine polluisset; hincque facilis esset lapsis recipiendis; Simul tres Italiae Episcopos simpliciores ij duo inebriant, qui Nouatianum inungunt in Antipapam.

Protinus hic factiosorum dux factus, dogmatizauit: *Lapsos NON recipiendos: Non esse Remissionem peccatorum in Ecclesia post Baptismum. Baptizatos non esse S. Chrismate confirmandos: secundas nuptias illicitas: Pecc. esse aequalia omnia: S. Petrum non fuisse baptizatum: Hereticos esse rebaptizandos; itemque baptizatos catholicē.*

SYMMACHIANI an. 203. orti finxerunt; *Carnē hominis à diabolo factā esse.*

ANGELICI, item APOSTOLICI ortum ducunt vel ex, vel cum Sabellio; damnabantque omnes qui non renuntiassent omnibus, quæ possiderent; qui que non coluissent Coelibatum apostolicum. An. 260. HIERACITAE in Aegypto negant resurrectionē. S. Macarius post disputat. eos protocat ad suscitandum mortuū; quē ipse suscitauit in Rom.

fidei testim. an. 288. *Baptismum, fidem prauiam, & Confessionem, repudiādam: Se & suos esse mundos; ideoque in candidis incedebant; In Synaxibus iuramentum fidelitatis contra Cornelium sibi fieri statuit; & ista an. 234. Damnatur Nouatianus in Conc. Romano an. 255. Contra quod Carthagine cogit Nouatianus conciliabulū suorum, ubi statuunt rebaptizandos hereticos. Id quod protinus est Romae condemnatum. Nectamen idcirco S. Cypr. & Agrippinus praedecessor eius, primus dicti erroris inuentor, sunt haeretici iudicati vnquam, aut iudicandi; cum Ecclesiae communionem nunquam deseruerint, & absq; perniciā sese Ecclesiae submiserint. Donatistae tamen eiusdem cum pertinacia defensores erroris, vere sunt heretici. Arg. l. 2. de baptismo contra Donat. Vide supra in Corn.*

28. SABELLIUS, è Ptolomae Libia in Pentapoli oriundus, excitauit haeresin Noeti & Praxeae, an. 260. In Trinitate esse vnā Personam, distinctionem nullam: Pater, Filius, Sp. S. esse nomina solū ad diuersos effectus significandos composita: Proinde et Patrem, & Sp. S. esse natū, passum, mortuum, &c. quā Filium. Sicque reuixerunt Peripatetici, Vide infra in Varijs an. 234. APOSTOLICI ab hoc orti, damnabant non coelibes; non renuntiantes omnibus.

29. PAVLVS SAMOSATENVS Antiochia Episcopus, an. 264. finxit: *Christum esse merum hominem, non Deum; non substantiam Dei, aut personam: non sempiternum: Esse iustum, corruptibilem: Circumcisionem esse obseruandam: non baptizandum in nomine trium personarum diuinarum. See-*

guinem Christi in Eucharistia esse corruptibilem.

Eius in Asia subnasci hæresim scripsit Romam diiudicandam Dionysius Alexandrinus: & cum eo refutauit ipsa Dionysius Romanus: mox eam damnauit Cōc. Romanum; Paulum deponit Episcopatu; simulatque pœnitentiam, & Catholice proficitur.

Arreuerunt ad vomitum iterum in Conc. Antiocheno an. 272. condemnatur, & eicitur ex Ecclesia corruptissimis morib. ac sceleribus coopertus. Appellans vero ad Imperatorem ab eo proscriptur.

30. MANES, Persa, qui prius Cucurbicus, heram duxit viduam Therebinthi, qui Scythiani magi discipulus, liberos quatuor ab eo compositos, reliquerat uxori moriens; uxor Cucurbico dedit; qui se, an. 277. philosophum mox gerens, *Manem*, id est, *disertum disputatorem*; seu *Vas electum* appellauit.

Hinc MANICHÆI, id est, Electi; *Catarista*, id est, mundatores; *Macharij*, id est, Beati. Manes se *Paracletum dilectans*, recepit filium Regis ægrum se sanaturum, eum enecat: captus effugit in Mesopotamiam. Et hic ab Archelao conuictus in disputatione migrat locum: ac de nouo à Persarum rege captus excoriatur, pelle ad portam suspensa, carne data canibus. Eum tamen discipuli adorabant fœdissimorum errorum magistri, quos ab Hermogene olim damnato sumptos innouarunt. Vide Baron. an. 170. 276. 287. &c. Imperio toto sæpius proscripti sunt.

31. NEPOS Episcopus in Ægypto, hymn. autor Ecclesiasticorum, curiosus

S. Scripturæ scrutator, sed non ad Sensū communem; an. 264. somniabat mille annos deliciarum carnalium pps concedendos. Quo damnatam MILLENARIORVM hæresim resuscitauit, ortam à Papia Hierapoli, Episc. an. 118. ex Apocalypsi, de *Milenario Christi regno terreno*.

32. AQUARIJ, quod ex odore vini quotidie communicantes in persecutione proderentur, data Ecclesiæ pace, an. 257. fouentibus Christianos Imperatoribus; existunt docentes, posse in sola aqua sacrificari Missam, & sumi calicem à laicis. Alij tamen tolerabilius sacrificabant vesperi; nec illicitè in se. Verum S. Cyprianus coacto Concilio eos excommunicat; simulque clericos, qui filiorum Christiani defuncti fierent tutores.

V A R I A

Fidei Testimonia historica
in Sæculo III.

ANNO CCI. Tertulliani ab Romanis ad Nouatianos apostasis; quæ demum euasit in Hæresiarchâ, anabaptismi; ac pœnitentiæ lapsis adempta; ac Traditionis non scripta etiâ non recipiendæ, &c. illa, inquam, damnata testis est orthodoxæ & Romano catholicæ fidei luculentè.

ANNO CCIV. Lapsa Tert. mirabilior succedebat Origenes puer; qui ætatis an. 18. scholam S. Theologiæ aperiebat. &c. isto apostatâ indies in deteriora ruente. Nam

AN. CCXV. cum S. Zepher. Papa

Romæ disputationē cum Cataphrygibus instituit, eos Gaius palam conuicit, prouocans secum etiam ad *Tropas Apostolorum*; quæ vel hostibus erant tam veneranda, quam tremenda.

Plures insuper Episcopi calamos acuerunt in Montanos; quorum patrociniū infelix suscepit Tertullianus contra Ecclesiam. Quos omnes *Papa ferit anathemate*. Concilioque coacto condemnat ipsum tamē ANNO CCXVI. Tertullianus appellat *Episcopum Episcoporum, ut Pontificem Maximum*.

Quia vero caput Schismatis erat: quod fremerent, à Papa facile ad pœnitentiam recipi lapsos; inde Papa instituit incidi CALICIBVS Sacerdotum, *Passorem ouis baiulum*. Item, iussit Sacerdotes ferre *iniecitur humeris, amiculum lanceum*: insigne clementiæ ac monumentum de lapsis ad pœnitentiam paterne recipiendis. Vtrumque dat illi probro Tertullian. tanto frementior in Romanos. Atque ex eo sectatores eius sese *TERVLLIANISTAS* appellare gestierunt. Qui & Bigamiam damnabant.

ANNO CCVII. NATALIVS Confessor, à Theodosianis hæreticis in Episcopum suum emptus; eaque causa ab Papa excommunicatus; dire ab Angelis noctu flagellatur, donec resipisceret. Protinus sese ad Papæ abiecit pedes supplex; ac post multa, ægre licet, restituitur Ecclesiæ Romanæ.

ANNO CCXIV. Antoninus Imperator in circo, ob incertam vocem, in aurigam suam iactam, ciues Romæ plurimos, militibus immissis, contrucidauit; nullo usquā vel *leso Christiano*; quod miraculum Vindictarum est creditum,

ob tot martyria Christianorum prius designata.

ANNO CCXVII. Ex Tertulliani lectione manauit error de rebaptizandis, quos hæretici baptizassent. Quem errorē primus Agrippinus Carthaginensis Episc. congregato de super Concilio Africæ & Numidiæ, stabiluit.

ANNO CCXXXIV. *Alexander*, Maternæ Christianæ filius, vna cum Diocetio Christū colens, concedit Christianis, ita petentibus, ut Ecclesiā Deiparæ cōstruāt propter Tiberim in locū tabernaculi ritoris; *ubi Christo nato fons oleo manauit*.

ANNO CCXXXI. Origenes concinnat *Hexapla*, & *Octapla*, id est, septem octo columnarum cum totidem versibus Scripturæ:

1. Et 2. duo textus erant Hebræi:
3. Aquilæ versio:
4. Symmachi:
5. LXX. Interpretum:
6. Theodotionis:
7. Et 8. sua.

Ante LXX. versionem S. Biblia folium famā sciebatur, nemine eam vertente audente: eo quod Theopompus, ex eis quid suis inferere scriptis conatus, ipsos LXX. dies furij circumdatus fuisset: Theodectus eius poematis quid inde misturus excæcatus est; temeritate agnosceus ac dolens, visum recepit.

Itaque Demetrius Ptolomæo Regi Bibliothecam suam etiam Biblijs aucturo, suadet, annis 280. ante Christum natum, ut per legatos à Summo Pontifice petat exemplar, ac interpretes LXX. Quos in Pharo insula singulis cellis singulis inclusit, ut suo quisque ingenio Scripturam verterent. Et vertunt.

runt verbotim velut ex ore vno. Quam versionem, ad omnes missam Synagogas, iurati Rabini affirmarunt esse pro-
vissimam. Atque hinc ex eo S. Scriptura emanavit quoque ad Gentiles, unde & venturum Salvatorem, & Vnum esse Deum cognoverunt.

Depurata porro post Christum natum ab hæreticis, primus expurgat Origenes: Neque tamen unquam ante perijt tota; ne vel in ista communi S. Scriptura persecutione, qua Diocletiani mandato ad flammam ea conquirebatur.

Verum quia LXX. Versionem græcam plures nationes in suum idioma versam porro acceperunt, inde rursus oboriri variationes contigit; Idcirco S. Damasus Papa id negotium dedit S. Hieronymo, ut LXX. versionem verteret pure in latinam.

Atque hæc versio nomen obtinuit *Vulgata versionis*; in quam & posterius Patres ac Doctores sunt commentati, quæque omnis posteritas sancte, hodieque observat.

ANNO CCXXXII I. S. Gregorius Taumaturgus, ab impuris, eius & puritatis & morum sanctitatis impatientibus patitur calumniam, subornata meretricula, quæ publica in disputatione mercedem ab eo Veneris postularet. At obfessa protinus furensque calumniam fassa, ab eo præcipiente liberata testis fuit innocentia viri.

Phœdimus Amasenorum Episcopus, aufugam S. Gregorium, & tridui itinere reditantem consecravit Sacerdotem; Demum Episcopus Neocæsariensis factus, tantus quantus in omni vita sua ex-

stitit & miraculum, & Testimonium Fidei Romanocatholica. Supra inter S. Patres de eo require. Neque minus S. *Alexander Carbonarius*, Origenis discipulus, ac Philosophus amore Christiani amans contemptum sui, Cumana se dedit in carbonariam, teste S. Gregorio Nyss. Eodem per missam legationem euocatus S. Gregorius Taumaturgus, ut Episcopum Cumani designaret. His ei varios proponentibus, iubet viliorum de plebe quoque rationem haberi. Et ecce dum per risum plures de nomine appellantur, etiam Carbonarij inter primos fit mentio, euocatur; videtur, *ungitur Episcopus*. Innumeris claris miraculis, coronidem imponit Martyrio anno 253.

ANNO CCXXXVII. Terræmotus causa in Christianos, ut impios, refertur; ideoque persecutio sævit. Inter hanc existit pseudoprophetissa, à dæmone instincta, vitæ asperæ, at libidinosa; quæ factum à se iactat terræmotum ideo, quod à dæmone faciendum prævidisset. Eadem Consecrabat, baptizabat, ceu iussa Deo. Sed exorcizata, desertaque ab infessore, patescit delusio Satana.

ANNO CCXXXVIII. Anterus PP. septem Notarijs Actorum Martyrum præfecit Diaconos septem notandis ijs quæ extra cancellas de ijs fiebant. Nam quæ intra; ea, etiam proluxæ orationes, in Acta publica referebantur.

Ecce hic cades Imperatorum; Martyria Papatum.

ANNO CCXLVIII. Origen. ab Demetrio excommunicatus, ab Heracla restitutus, iam à S. Dionysio Romæ accusatur de hæresibus. Quare Origenem

Fidei professionem scribit ad Papam; ac denique ipse Romam adit sui purgandi gratia.

ANNO CCXLIX. Seuera Augusta Christiana sic educauit filium *Philippum Imperatorem*, ut vix vnquam riserit; dictus inde *Agellus*. Vnde primus Imperator ille Christianus, quæ in regimine peccauit, eadē publica mīer *Pœnitentes exhomologesi*, iubente Papa Fabiano, prius excommunicatus, humiliter expiauit. Demum ethnicis ob Fidem perosus, *an. 253.* cum filio Philippo & Fabiano trucidatus; Decio succedente.

AN. CCLII Decianam persecutionem, ab occidio S. Fabiani PP. & Philipporum Imp. præcessit morum inter Christianos fœda corruptio: & visio talis, apud *S. Cypr. ep. 8.* Sedere vitus paterfamilias, & à dextris ei iuuenis mœstus, caput manus sustentans, à sinistris retarius quasi rete concludurus populum circumstantem.

Lapsi sunt in ea plurimi, & ij duplices; *Sacrificati*, ait S. Cypr. & *Libellatici*, id est, redimentes pecuniā vel Sacrificationem idololatricam, vel scripto porrigentes abnegationem Christi; & ij vel capti, vel nondum capti.

Contigit sedem Romanam anno vacare toto: sed Clerus interim Romanus procurabat Ecclesiam. S. Cypr. fuga lapsus latuit; literis tamē hortatur ad preces; quod reuelatum sibi affirmaret, permissam à Deo persecutionem, quod in precandi studio dormitassent Christiani. Lapsi quod indies facile mille darent proditorios libellos, eos facile recipi verat: importunos arguit, docens, Ecclesiam esse in Episcopis: Rom. Papa & Cōc.

sentiunt recipiendos benigne: sed cante; si serio pœnituerint, ad valuas templi stent supplices, orent rei. Tunc in Romana Ecclesia sub Missa, Diaconi in Africana Lectores ex alto recitabant Euangelium. *Origenes* primum dire cruciatus, demum lapsus thurificauit, linguaq; negauit. Puduit; fugit; lamentauit dubitans aut non credens locum superesse pœnitentiæ. *S. Greg. Taumatogus* fugit, suisque fugam suasit, & nullus lapsū ingemiscere habuit, ait Greg. Nyss. proditus in monte vicinis spiculatoribus arbor esse cum socio credebat; quo proditor conuertitur. Reuertens ex eremo ad Episcopatum, in oppressus nocte, diuertit in fano vbi ædituus ex oraculis idoli quæstum faciebat: sed mane mutefactis idolis tremens ille hospitem insequens expostulat; cui scriptum tradebat ille: *Greg. Satanicus* dedit. Fit. Et mox ædituus fit Christianus. Innumeris ad deserta confugis, *Paulus* ex fugitiuo fit *Eremita*.

AN. CCLIV. Ephesi septem iuuenes, persecutionem Decij fugientes in antrum, occluso à persecutoribus ostio, ibidem indormierunt. Tempore Theodosij Imp. in sæculo quinto reclusis & apparentibus Christiana sacra publica fuerunt admirationi ipsis, & ipsi ceteris vniuersis. Credebat se noctem dormisse vnā; Sacra & signa Christiana agnoscebant vetera, sed mutata omnia mirabantur cetera.

Interim Nouariana emerfit hæresis, & schisma Africanum: de quo supra: & Decius in bello Gothico fugiens palude absorptus perit.

AN. CCLV. Priuatus hæreticus a S.

Cypriano excommunicatus in Conc. Atracano, contra hunc creati facit pseu-
doepiscopum Fortunatum, caput schis-
maticorum, volentium, *Lapsos sine pœni-
tentia recipiendos esse*. Cui schismati Afri-
cano contrarium Romæ erat Nouatia-
norum, volentium, *Nullū quauis et cum pœ-
nitentia recipi posse lapsum*. Et duo illa in-
ter se diuersa vnam in Ecclesiam Roma-
nam conspirabant: Fortunatus tamen
vt *Catholicus* videretur, legatione ad Pa-
pam missa petijt *Communicatorias*; at re-
pulsam tulit. S. Cypr. cum Con. Africa-
no statuit, lapsos nec reiiciendos omni-
no; nec facile recipiendos, sed diu sup-
plices inter pœnitentes pro templi val-
uis: singulorumq; libellos supplices Ro-
mæ transmittendos ad Papam. Sedu-
ctique Confessores resipiscunt humili-
ter, *Serapion* recipi datus diu, ex mor-
bo obmutuit & Sacerdotem tamen dū-
taxat petere valebat; ac rursus ad tridu-
um obmutuit: demum, quousq; me dif-
fertis? ait. Ergo Episcopus ei per puerū
mittit S. Eucharistiam; quā sūptā obijt.
S. Cyprianus pro se, refert lapsos diuini
tus punitos: Vt: *Quod quidam, vt nega-
uit, obmutuit. Alia post negationem in
balneo obsidetur, sibi que linguam com-
mandit. Infans intinctum vino sumpsit
idolothyrum; deinde sub Missa S. Cy-
priani Communicatus euomuit. Alia
indigne communicans corruit, ac si suf-
focaretur. Alia reseruata in cista do-
mi Eucharistiam sumpturā, ignis pro-
sternit. Hostiaque Sacra cernitur combu-
sta. Ecce Communionem sub Vna:
Missam: &c.*

AN. CCLVI. Neocæsareæ angusto
theatro spectator populus a suo

Deo, cuius in festo spectaculum edeba-
tur, locum petebat: Quibus S. Tauma-
turgus Episcopus ibidem respondit: Da-
bitur optato maior. Protinus exorta pe-
ste festum fit funestum: vulgaturque or-
be toto pestis, ipso continuata decen-
nio (viso passim spectro sub vesperum
obeunte ædes) Vindicia hæ persecutio
nis erant. Orante preces pro se populo
Cæsareæ ab S. Taumaturgo; orat; pestē
extinguit isthic; vrbs tota dat nomen
Christo.

In Africa, iussu S. Cypr. operas inter
se diuidunt Christiani, certatimque iu-
uant peste morientes, etiam ethnicos.
Timentī pestem apparens Angelus aie-
bat: *Pati timetis: exire non vultis: quid faci-
am vobis?* Igitur peste, fame, & bello Per-
fico dum conflictatur imperium; Deos
sanguine Christianorum placandos cla-
matur: Contra dat apologiam S. Cy-
prianus; in qua sibi per visionem dictum
ait: *Qui Christo non credit Sacerdotem faci-
entis; postea credere incipit Sacerdotem vin-
dicatū*: Eo quod essent, qui credere mal-
lent contra Sacerdotes, quam Sacerdo-
tibus.

Necatur vterque Imperator. *Orige-
nes* obit, eius scriptis sæpius condemna-
tis, vt hæreseos causa multis.

ANNO CCLVIII. Nouatianismo
in Hispania serpente Episcopi ad Pa-
pam nuntiant, fautorem episcopum
Aurelianensem exauctorant: Expro-
brant Martiali Episcopo, quod filios se-
pelisset apud gentiles.

Quia Montani, Nouatiani, & Cata-
phryges rebaptizabāt apostatates ad se
Catholicos; idcirco Africani, autore S.
Cypr, volebant REBAPTIZANDOS.

Hæ-

HÆRETICOS conuersos; ne iactarent hæretici, sua Sacramenta censeret ab Catholicis munda ac approbata; crederenturque immunda Catholicorum. Atque ita in Concilio Iconiensi definiunt; Papæ missa legatione decretum submittunt, professi se mutuam cum eo Communionem seruare; & nolle ubi toti præscribere; neque se Rebaptizare, sed Baptizare: Velle se quemque in hoc dissentientem æquo ferre animo. At Legatis Papæ: *In TRADITIONE stant* ait, *quæ redeuntibus solum manus imponi iubet, non baptizari*. In quo, inquit S. Cyprianus,

1. Fauere eum hæreticis. At negat S. Augustinus:

2. Negat veram esse Traditionem, sed surreptitiam.

3. Numerosius cogit Concilium Africanum aduersus Papæ decretum. At S. Augustinus putat eum correxisse errorem suum, ante martyrium. Decreta tamen Africana de rebaptizandis antiquauit Papa.

ANNO CCLIX. Ecclesiæ orientis reconciliantur cum Romana, suamque abijciunt sententiam.

Persecutio an. 261. capit S. Cyprianum. Proditor Christianorum Maximus simulat se mendicum Christianum, *date, ait, propter Christum, quia Credo*. At ecce obsideretur; vociferatur; *Viri Dei, proditor sum: video ignem super me, quo torquor*. Orat pro eo; liberatur; ab Imperatore vocatur; martyrizatur.

Lex fertur: *Qui Christianum prodet, eius fortunas habebit*. S. Stephanus Papa Nemisij cæcam filiam baptizat, visumque reddit; pater pro fide necatur.

ANNO CCLX. S. Stephanus PP. captus, raptusque in Martis, ait: *Desine la cum DEVS*: temploque corruente intratus ipse, cæteris oppressis, abiit. Accusatus inter Sacrificandum captus, capite plectitur. S. Dionysium Episc. Alexandrinum iubet baptizare baptizatum ab hæretico, sed Formam verborum vitia; ideoque non baptizatum.

Idem S. Dionysius à clerico monitus, ut ab hæreticorum librorum lectione abstereret, secundum quietem in visione audiit dicentem; *Euolue esculum: sat enim firmitatis habes ad eos etiam succendos*: At tamen utrum agat, ex Papa perquirat.

Valerianus edicto verat Christianorum conuentus in cœmeterijs S. Martyrum, quos venerabantur, aut in cryptis.

Pro quo cultu pietatis apologizans S. Dionysius titulat *Imperatores Sanctissimos*, etsi sceleratissimi esset: nam hoc vitæ, id officij erat.

Sapricius Presbyter ad martyrium ductus, sub iudicio noluit ignoscere fratri: ecce, Christum abnegat. Dimisso fratre succedit Christum confessus, autem que martyrij coronam.

S. Cyprianus in exilium mittitur: parensque ei iuuenis ostendit manu fore plectendum. At is diei postea prorogationem exorat. Damnos ad metalla Confessores solatur per & epistolam: & Collectam submissam.

ANNO CCLXI. S. Sixto PP. iam martyrio coronato subsequitur Leuita scilicet S. Laurentius S. Cypriano in carcere spiculatorem expectante, noctem tota totus populus excubat ante fores carceris.

deris. Mira circa Martyres multa con-
tinentur Fidei testimonia Romanæ.

Multi, circiter trecenti, adolere ius-
si, detrectantes, vltro in fornacem cal-
cariam imperu facto incurrerunt: vnde
Massa candida dicti.

S. Fructuosus ducendus offerentis
poculum mistum confortatiuis, id re-
cusat dicens: *Nondum est HORA soluendi*
ieiunij: Erat enim feria quarta Statio-
nis.

Combustus è rogo cernitur inire
celos cum socijs martyribus. Appa-
rens iubet *reliquias* sui corporis colli-
gi.

AN. CCLXII. Capti in Africa pro
fide Romana Christiani Visionibus a-
nimantur.

1. Vifa singulis martyrio coronandis
lucerna præferri; nulla vero non necan-
dis.

2. *Montanus* videt in lato, claroque
campo socios concaptiuos candidis ve-
stitos, carnemque pellucidam sic vt cor-
transpareret solari puritate illustre: in
se autem sordes conspicabatur aliquan-
tulas: nimirum quod difficilior fuisset in
fratre Iuliano ad concordiam recipi-
endo.

3. *S. Plinianus* in visione percunctan-
ti, an ob tormenta doleret, respondit:
Nulla torpatitur, cum animus in celo est;
& nequaquam corpus sentit, si DEO se tota
mente deuot.

4. *S. Marianus* prænoscit futuras
clades ob persecutionem immitten-
das.

Vnde mox Valerianus à suo prodi-
tus Sapor, captusque subiecitur ei vt
suppedaneum conscédenti equum: de

mun excoariatus sale conditur, Tyranni
passim 30. insurgunt.

ANNO CCLXII I. Alexandria pe-
stis orta late grassatur.

Christiani in ægrorum mortuorum-
que cura correpti & extincti, annuâ
memoriâ, festiua 28. Feb. recoluntur.

ANNO CCLXV. *Paulus Samosatenus*
Episc. Antioch. Vnitatem asserit in
Deo, contra Sabellium, qui Trinita-
tem etiam in Essentijs diuersam finge-
bat.

Ille depositus Episcopatu, à Conc.
Antiocheno damnatus, simulat pœni-
tentiam, Romanoque Catholicè pro-
fiteatur.

Conquerenti tamen Imperator re-
spondet: *Illius est Domus Ecclesie, cui Chri-*
stiani Italia & Episcopi Romani adiudicant.
Ita Aurelianus anno 272. Christiano-
rum persecutor dirus.

ANNO CCLXXXII. Manichæi,
carnem à malo esse principio sinxe-
runt; ideoque negabant Christum hu-
manam carnem suscepisse. Quare libi-
dinosè viuebant; quod ita probris affici
carnem inimicam dicerent. Odio car-
nis *S. Reliquias* pariter execrabantur.

AN. CCLXXXVI. In Maximiani
persecutione Papa S. Caius suadet fu-
gam; quod èt fugientes dicantur Con-
fessores: Ipse manet cum paucis: in his
S. Tiburtius hominem ruinâ obtritū,
recitato Pater & Credo, resuscitat, ac
restituit.

ANNO CCLXXXVIII. S. Maca-
rius suscitatur mortuum in testimonium
veræ fidei contra Hieracitas.

ANNO CCXC. Tharsi abblandiun-
tur feræ obiectis martyribus.

h

Se-

Sepeliri vetitorum corpora furtim culis multis fidem attestantur Roma-
tollunt Christiani stellulis ducibus. no-catholicam incensati persecutione
S. Martyres; Romæ, alubique mira- Dioeletiani.

E R G O:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aevo III?
At SIC P A P I S T I S R E S t a t R O M A N A, F I D E S Q V E:
Non SIC R E M s e r u a t L u t h e r o - c a l u i n i s t a, F I D E M Q V E.
2. I V R E S V O P r o p r i o P a p a, a t q u e E c c l e s i a g a u d e n t:
Q u i s q u i d E i A V G V S T V S p r o p r i o d e i u r e r e m i s i t?
3. A N T I N E C H R I S T V S e r a t q u i s q u a m h o c R O M A N V S i n A e u r o p a

SÆCULVM QUARTVM CHRI- STIANVM.

SVMMORVM PONTIFICVM ROMANORVM
CONTINVATA SVCCÉSSIO.

32. S. **M**ARCELLVS Papa creatur anno 304. à Maxentio anno 308. in Catibulum cum Christianis damnatus; ibidem inferuitio bestiarum, amictus cilicio, reddidit spiritum Deo, anno 309. Cum sedisset annis 5. Men. 1. Constituit 25. *Titulos in Vrbe*, ob multorum & baptismum & Penitentiam, qui conuertebantur; & ob sepulturas martyrum, quos in Vrbe sepeliri obtinuit à Maxentio, dum sefingeret Christianum.

33. EVSEBIVS Atheniensis creatur anno 309. Moritur anno 311. Sedit annis 1. Men. 7.

34. S. MELCHIADES creatur anno 311. Cæciliani Episc. Carthag. causam,

accusati ab Donatistis, anno 313. cognitam, pronunciat in Conc. Romano iustam, Appellantes ad Imp. Constantinum reiciuntur ad Papam; quem calumniantur de Traditione librorum, &c. Moritur cum sedisset an. 2. Men. 2. Dies 7. Inter Martyres numeratur: sed more prisco, quo etiam Confessores martyrum vocabulo nominabantur.

Constituit, *Ne quisquam in Dominica, aut feria quinta tetinet*; quod Pagani ijs ieiunarent.

Eulogias, seu panes cōmunes, sub Missa consecrari solitas, dariq; præsenti- ac mitti absentib. in signū cōmunionis Christianæ, (nō Sacramentalis) ab S. Pio I. olim cōstitutus; & S. Melchiades obseruari iussit, quod panis sit tymbolum

h 2

Vni.

Vnitatis. Dicebantur etiam *Oblationes*, *benedictiones*. &c.

Scriptit idem epistolam ad Episcopos Hispaniæ de Primatu Romanæ Sedis; & de Sacramento Confirmationis num sit maius Baptismo.

35. S. SILVESTER creatur anno 313. Mittit anno 314. Legatos ad Conc. Arelatenſe, qui huic eius nomine præſideant, in causa Donatistarum contra Cæcilianum. De quo in *Varijs* infra.

Aruspices anno 323. cient turbas aduersum Christianos, vt S. Sylueſter fugere cogeretur in Soracten.

Vnde ab Constantino leproſo, iuſſu Apostolorum, euocatus eundem & baptizat, & à lepra conſanat.

In Conc. Romano plures anathematizat hæreticos.

Sanxit, vt *Eccleſiaſticarum poſſeſſionum pars vna cederet Pontifici*; altera Clero; tertia Fabricæ; quarta pauperibus: *Chriſma* conficeret Episcopus, non Presbyter: Ne *Clerici* inferiores accusarent superiores.

Ne in parochijs plures duobus eſſent *Diaconi*, Romæ ſeptem; Ne *Subdiaconi* inirent nuptias; Ne *Lectores* S. vaſa contingerent; Ne *acolythi* Sacramenta miniſtrarent; Ne ſacrentur *Virgines*, neue profiteantur ante præſinitam ætatem. &c. Quod nemo diiudicat *Primam Sedem*, nec eius iudicem. Hiſce & Imperator ſubſcripſit. Ad Conc. Nicænum contra Arium mittit Legatos, per quos ei præſidet. An, ſequente idem in Conc. Romano confirmat. Draconem extinxit, cultum latriæ, & peſtilentem, &c. Moritur anno 235. Sedit annis 21. Men. 10.

36. MARCVS creatur anno 236.

obit eodem, cum ſediſſet Menſib. 8. 37. IULIVS creatur anno 236. Inſequente an. Conc. Romæ cogit pro ampliore confirmatione Nicæni, vt laboranti Eccleſiæ orientis ſubueniret. Iterumque aliud, anno 340. in cauſa S. Athanaſij, quæ anno 342. è latebris Romam euocat: eundemque Paulum in Sedem Conſtantinopolitanam reſtituit. Demum anno 347. præſidet Concilio Generali Sardienſi in cauſa Arianorum, &c. Vide in *Varijs* infra. Obiit ſanctè anno 352. cum ſediſſet annis 15. Men. 5.

38. S. LIBERIVS creatur anno 352. Ad Imperatorem Arianum, S. Athanaſij perſecutorem mittit anno 353. legatos, mitteret vt Conciliū indicat; in quo et Confeſſores contra S. Athanaſium pro Arianis ſubſcribunt diſſimulantibus legatis: quos ideo Papa coarguit.

Anno 355. Fortiter contra Conſtantinum pro S. Athanaſio agens in exilium relegatur cum nolentibus ſubſcribere contra Athanaſium in Conc. Mediolano: quod Conſtantius cogit in ſuum palatium, diſſentientes ab Arianis concludit, ſubſcribere cogit. Orientalibus Episcopis dicentibus: *Cogi ad ſubſcripſionem non eſt Iuris Eccleſiaſtici*: reſpondit: *Quod ego volo, pro Canone eſto*: Sic enim melloquentem Syriæ Episcopi terunt. Mittit porro ad Præſides provinciarum, qui Episcopos eogant ad ſubſcribendum. Papam minis tentat, donisque præſemet, in aram quoque oblatis 500 aureis: quos reſpuit; iuſſus exulare etiam datas in exilium pecunias reiicit tertium. Arianum Felicem ei ſurregant orthodoxum, at Arianos in Communionem admittentem.

Anno

Anno 356. intercessione Romanorum matronarum restituitur ab Imp.

Anno 357. Exilij tractus tædio sub-
scribit damnationi Athanasij, & Con-
ciliabulo Sirmiensi; excepto quod non
probat illud Photini de *omnino*; nam
omnino constanter seruauit. Cum Feli-
ce Populus, Clerusque Romanus nun-
quam uoluerunt communicare: quin &
Liberium in Urbem reuersum adeo cor-
date reiecerunt, ut intra ecclesiam plu-
res Clericos ac ciues contigerit eneca-
ri. Felix uero resipuit; Arianos deseruit;
cum Liberio stetit: Constantium dam-
nat: ab hoc per capitis obrucationem
coronatur Martyrio. *Liberius* quoque
huammet cum Arianis communionem,
& S. Athanasij damnationem damnat
& execratur; legatos Imperatoris rei-
cit, donec professionem Fidei ederent
iuxta Conc. Nicænum. In ea Constan-
tiana persecutione has voces persona-
bant vulgo: *Christianus sum, non Arianus:*
Catholicus, non hereticus. In Gallicanos
Episcopos nil laudabat Imperator; quod
rebellarent barbari; quibus refellendis
assumpsit impius impium Iulianum.

Anno 359. Renuens subscribere A-
rianis, à Valente pellitur ex Vrbe.

Anno 362. Mittit legatos ad Conc. A-
lexandrinum; cuius & acta confirmat.

Anno 365. *Semiariani* ex Conc. Lam-
picensi Legatos ad Liberium misit iu-
bent simulare sese catholicos ac etiam
professionem facere fidei iuxta Nicæ-
num, ut Papæ persuadeant *omnino* nil
differre ab *omnino*; iamque Orientales
plerosque ad subscriptiones induxerant.

Quo viso Papa ratus Orientem cum
Occidente fore reconciliandum; etsi

agre, recipit tamen in Communio-
nem Legatos.

Anno 267. obit; cum sedisset annis
15. Men. 4. Diem vnum.

A multis S. Patribus *Beatus: Sanctus* à
multis dicitur, ac colitur. Ad eam Marię
ad Niues posuit; quod Angeli in Augu-
sto iacta niue locum designassent.

39. S. DAMASVS ex Vicario Papæ
creatur Papa ex communione Felicis,
anno 267. & contra eum Ursinus à Libe-
rianis, fœdo cum schismate: quo intra
templū electionis die cæsi sunt 137. viri;
Schismatici infamant S. Damasum:
quem S. Hieronymus vocat *Virginem*
Virginis Ecclesie. &c.

Anno 369. in Conc. Romano damnat
Auxentium Mediolanensem Aria-
num, S. Hilarij antagonistam.

Anno 373. Conc. Romano damnat
Apollinarem hær.

Anno 381. Curat conuocari Conc.
Constantinopolitan. Oecumenicum,
cuius & acta de fide confirmat.

Vriturque S. Hieronymo in respon-
dendo ad Synodicas consultationes.

Anno 384. moritur, clarus miracu-
lis: cum sedisset annis 17. menses 3.

40. S. SIRICIUS anno 385. creatur
tumultuantibus Ursiniani: horum
multos cum Ursino proscriptos relaxat
ab exilio.

Anno 386. Concilium Romanum ce-
lebrat contra Donatistas Africanos.

An. 389. laborat contra Manichæos.

An. 390. Damnât Iovinian. hæresiar-
cham: arguitque S. Hier. quod minus
caute refutasset eum.

An. 397. Dolose circumuentus ab O-
rigenistis impertiit eis *Communicatorias.*

Anno 398. cum sedisset annis 13. Men. 1. obiit. Sancti Manichæos pertinaces exilio multandos: conuersos vero monasterijs includendos, nec communicandos nisi sub mortem.

41. ANASTASIUS anno 398. creatur: protinus citat hæreticos ad reddendam doctrinæ rationem.

Sed conscij hoc se non posse maluerunt absentes damnari. S. Paulinum Nolanum ad *Limina Apostolorum* peregrinantem, honorificè excepit.

Tunc vero isthuc perfreqes erat peregrinatio.

An 399. fulminat cum S. Patrib. contra Origenistas: Eccl. Africanæ reconciliandæ, conuertendisque hæreticis studet, & disciplinæ Ecclesiasticæ reformatæ per Concilia complura.

Anno 402. moritur, cum sedisset annis 4. Men. 1. Dies 13. Constituit, ut ad recitationem Euangelij Sacerdotes incuruati starent, non sederent.

Sedere autem solebant inde, ex qua Romæ Diaconi esse Presbyteri voluere pares, interque eos assidere.

Vtriusque Orbis

IMPERATORVM ACTA
IN SÆCVLO IV. CHRI-
STIANO.

40. GALERIVS MAXIMIA- NVS à Diocletiano se addicante Caesar dicitur cum Constantio.	Anno Christi nati 291	Ex divina vindicta cessare iubet persecutionem, misereque perit.	314
Vincit Persas auxilio Andreae Tri- boni Christiani, dirus Christianorum persecutor.	300	43. CONSTANTINVS MA- GNVS hereditarium capeſſit Impe- rium Eboraci.	306
Cum Constantio Chloro Imp. parti- tur Imperium, cedens ei Occidentem.	304	Maximiani ducit filiam, à qua de insidiis monitus eum mori cogit;	307
Maximinum & Seuerum creat Caesares	306	Maxentium fugat in Tiberim in Labari Cruce victor: quam glorioſe exultat.	312
Et perſequitur Constantinum Con- stantij filium.	307	Licinium adſciſcit collegam; ſcri- bunt pro Christianis: Vincunt Germa- nos:	313
Diuinitus punitus deſiſſit à perſe- cutione: & perit.	309	A Donatiſtis ſapius interpellatus eos remittit ad Papam, ad Concilium, &c.	314
41. CONSTANTIVS CHLO- RVS cum Galerio Caesar dictus à Dio- cletiano imperat.	291	Permuniſicus in egenos, Decenna- lia Imperij celebrat ritu Christiano, & creat Caesares filios Criſpum & Con- ſtantinum.	315
Sed in Occidente ſolo; partito impe- rio:	304	Licinio pro Christianis bellum in- dicit.	316
Fauit Christianis: Christianus ab initio Imperij.	291	Virtute Crucis eum ſapius deuinit, & ubique cruces erigit.	317
Constantinum filium dicit Impe- ratorem & obit.	306	Licinium rebellem relegat in Gal- lias morique cogit.	318
42. MAXIMVS à Galerio crea- tur Imperator & Christianorum per- ſecutor.	306	Deuictis Bizantinis orbis vtriuſ- que:	
Licinium adſciſcit collegam.	311		

que solus Monarcha: rescribitque pro libertate Christiana: & Clericorum Potestate, ac immunitate: contra Ausruspices, & Arium.	Anno Christi nati 319	Instructus per Visum sanatur à S. Spiridione.	338
Rescribit pro Cælibatu, Virginitate, Egenis è fisco iuuandis: pro Dominica & feria sexta sanctius colendis; contra maleficos.	320	Gentilium monumenta tuctur.	340
Crispum filium, Licinium cum Fausta occidi iubet.	324	A Persis saepe vincitur.	341
Baptizatur à Siluestro PP. &c.	324	Episcopos Catholicos relegat, & restituit.	344
Ad baptismum hortatur alios, cogit neminem. Sacerdotium & Urbem soli cedit Papæ, & transfert Imperium Bizantium. Suadet Papæ indicat Synodum Nycae.	325	Fauet Athanasio; Gallum creat Casarem.	350
Oblatos ab Arianis contra Orthodoxos libellos concremat, cum summa in Sacerdotes reuerentia: In Concilio post Episcopos locum sumit: Gladiatorium, & Crucis supplicia vetat.	326	Macedonium heresiarcham intrudit Constantinop.	351
Hereticos à Catholicorum priuilegijs excludit; oneribus obligat, conueniatis habere vetat, Loca sacra basilicis ornat; proscrit Idololatriam & abolet; festa Christiana celebrari mandat; à cede Tribunalium infonitium abstinet, per visum à S. Nicolao absterri-	326	Victo Magnentio, fauens Arianis fit arrogantissimus, damnat Athanasium: immunitatem Clericorum confirmat.	353
tus.	326	Gallum Casarem necat: furit in Catholicos pro Arianis; Liberium pellit in exilium: Iulianum creat Casarem.	355
Miraculose vincit Schytas, rescribitque gratus pro Clero.	330	Trucidat Catholicos Alexandrinos, victus precibus matronarum Rom. restituit Papam.	356
Constantinopolim dedicat Deipara Virgini.	330	Osium & Liberium cogit subscribere Arianis.	357
Veneno à fratrib. extinctus pie obit.	337	S. Andrea & Luca reliquias transfert Constantinopolim: Concilia agit.	358
44. CONSTANTINVS, CONSTANTIVS, & CONSTANS Imperant: Partiunturque Imperiū.	337	Aetium & Eudoxium heresiarchas relegat; à Persis vincitur.	359
CONSTANTIUS seuit in Constantineos. Infectus Arianismo ab Acatio Catholicos persequi cæptat.	337	Abrogatur ei Imperium à Iuliano, dum Christo Deitatem abrogat.	360
		Post funestam visionem moritur, nominans Iulianum successorem.	361
		45. CONSTANS cum fratribus partitur Imperium.	357
		Studet Romano catholicis contra Africanos; Intentato bello catholici cogit restitui Athanasium: eum quere-nocat ipse.	348
		Legatos eius pro vniōe in Africanos missos respuunt Donatista.	348
		In conspiratione Magnenty occiditur.	350

338	46. IULIANVS Apostata puer	Anno Christi nati	in Occidente VALENTIEM creat o-	
340	sancti à Constantino instruitur.		rientis Imperatorem.	364
341	Arianismo inficitur clam ab Euse-	337	GRATIANVM filium creat im-	
	bio.	345	peratorem.	367
348	Certans cum Gallo fratre instruendo templo reprobatur, stractur à noctu		Fauet Catholicis, saeuus contra vi-	
350	ruente.	345	tia. &c.	
	Simulans monasticen se dedit Ma-		Moritur.	375
351	gia & idolol.	349	47. VALENS ducturus in Go-	
	Metusfacta Cruce fugat demon-		thos suam uxoris baptizatur ab Aria-	
	nes.	351	no, iuratque in Arianismum.	366
	Fit Caesar à Constantio pietatem si-		Catholicos proscribit, seducere ten-	
353	mulans.	355	tat. &c.	370
	S. Martini meritis se dedunt ei bar-		Impia edicta dat contra mona-	
	bari.	356	chos.	375
355	Imperator mortuo Constantio so-		Ingenti clade à Gothis affectus re-	
	lenniter eiuratur Christum, & inaugu-		uocat exules; rescribit pro Catholicis.	377
	ratur ethniciſmo.	362	Reuersus in Gothos viuis exuri-	
356	Libertatem religionis permittit;		tur.	378
	episcopos exules restituit munificus in		2. GRATIANVS sublato Valen-	
357	populu. Immolans Dijs impeditur pro-		te pacem reddit Ecclesia in Oriente.	378
	digis; persequitur Christianos, cauet-		Victis Alemannis Theodosium cre-	
358	que martyres fieri. Suas imagines mi-		at Imp.	379
	ſcet sacris.	362	Occiditur à Maximo Imperij inua-	
359	Cibus Constantinopoli polluit idolo-		ſore.	383
	thyis; Reliquias S. Babyla reddentis		3. VALENTINIANVS Iunior	
360	mutum idolum, renouet, statuam e-		in occidente cum matre Ariana impe-	
	ius Christi loco positam deiſci fulmē.		rat.	375
361	Edicto iubet Christianos vocari Gali-		Quamlibet religionem admit-	
	laos: Ludimagistros Christianos pro-		tit.	376
362	scribit: Ducens in Parthos omnia acci-		S. Ambrosium ablegat ad Maxi-	
	pi tristitia; demonum exercitum fami-		mum pro pace.	383
363	liarem ducit: Iudaos concitat in Chri-		Arianis fauet contra Catholicos	386
	stianos reparato eorum templo fru-		Fugit ex Italia Maximum, ad	
364	stra: Alexandri magni animam putat		Theodosium.	387
365	in se immitte: Et aſta in praelio traie-		Ab hoc restituitur in Occ. Imperi-	
	ctus incerta blasphemans Christum		um, fitque Catholicus.	388
366	obit.	363	Gentilibus rogantibus sacra ne-	
	I. VALENTINIANVS senior		gat.	392
			Suspendio necatur ab Arbogaste	

iam petito baptismo à Sancto Ambrosio.

48. THEODOSIUS Magnus in Oriente barbaros debellat. 379
Aeger protinus se baptizari curat. 380

Edicit pro seruando ieiunio Quadrages: Catholicis restituit ecclesias pulsas hereticis: Iussu Damasi conuocat Conc. Generale. 381

Arcadium ortennem creat Augustum, traditque eum & Honorium Arsenio, cui sedenti vult adstare aperto capite: Approbat sententiam Conc. Constantinopolitani de Consubstantialitate. 383

Rescribit contra quoslibet Sectarios. 384

Rescribit pro Clericorum immunitate. &c. 385

Duxit us in Maximum consulit Anachoretas; ab his accipit arma, vincit, Valentinum conuertit, restituit Imperio. 388

Rome triumphans abolet idololatriciam. 389

Ob eadem Thessalonica excommunicatus parit. 390

Rescribit contra Iovinianum, apostatas, her. 391

Caput Baptiste transfert. 391

Pie se parat ad bellum contra Eugenium: 394

Vincit miraculose: moritur, laetur. 395

Concilia Generalia Sæculi IV. consona Papis.

Duo fuerunt. NICÆNUM contra Arianos, an. 325.

Et CONSTANTINOPOLITANVM contra Macedonium, an. 381.

PROVINCIALIA complura fuerunt. Vide in Varijs.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis in Sæculo IV.

I. LACTANTIUS Firmianus Rhetor, Crispi Cæs. præceptor, anno 300. Christianus factus contra Gentiles defendit Christianos: ex pauperrimo euectus per Tullianam eloquentiam.

Quia scripta eius erroribus passim scatent, S. Gelasius Papa merito voluit ea inter apocrypha censer.

EUSEBIUS Pamphili Cæsariensis Episcopus Arianorum signiter & Princeps, ait S. Hier. in Palæstina Baptismum Constantini falso describit, an. 324. quod eum Eusebius Nocomedensis Ariannum senem baptizasset. Eius scripta plane sunt malæ fidei, vt hypocritæ hæretici, ambientis Sedem Antiochenam.

An. 325. ad Conc. Nicænum venit pro parte Arianorum.

An. 340. præfedit conciliabulo Tiro pro parte Meletianorum, contra S. Athanasium. Moriturque in hæresi an. 340. IUVENCIVS Presbyter & Poeta Christianus Evangelia quatuorcampne complexus est sub an. 330.

S. ATHAN. duodennis æquales per lusum baptizat an. 311.

Vidit id Alexander Episc. Alexan. noluit iterari baptismum, sed solas ceremonias suppleri. Ipsum cum baptizatis, cum parentum consensu, tradidit ecclesiae suae nutriendos. Arianorum aculeus fuit & malleus: dira perpeffus miraque patrans clarus miraculis obdormit *an.* 372. cum gessisset Episcopatum *an.* 46. Eius scripta non extant omnia.

SERAPION Episcopus, à S. Athanasio ordinatus scripsit contra Manichaeos, In psalmos.

S. HILARIUS Episc. Pictavorum creatus ex vxorato, *an.* 315. *An.* 316. ob defensionem S. Athanasii multatur exilio ab Constantio. *An.* 357. tamen de lapsu Liberij iniquè censet, ut qui *quorundam* Arianorum subscripsisset: cum Zozomenus, Augustinus. &c. contrarium affirmant. Fuit Idem in Nicæno, totaque Gallia mallus Arianis confutandis; cui Centuriatores falso tribuunt haeresin Hilarij Diaconi Romani de Anabaptismo haeticorum. Moritur *an.* 369. 13. Ianu. Scriptis, rebusque gestis in vita, post vitam miraculis clarus.

DIDIMVS Alexandrinus à puero caecus plurima dictavit Origenismo infectus, *an.* 372.

S. OPTATVS Mileuitanus Episc. scriptis refutavit Donatistas, nomen Catholicum sibi arrogantes, *an.* 321. meruitque inferi tabulis ecclesiasticis *an.* 368. sancte vita perfunctus.

TYTUS Postremus Episc. Manichaeos oppugnauit, in Matthæum & Lucam Commentatus vixit sub *an.* 365.

S. CYRILLVS Ierosolymitanus Episc. creatus *an.* 351. exagitur ab Aca-

cio Ariano: *an.* 359. à Constantio Imp. Ariano abdicatur: *an.* 381. interest Conc. Constantinop. diemque obit *an.* 387. Scripsit Catecheses, & de apparitione S. Crucis ad Imp.

S. EPHRAEM Diaconus Edeffenus *an.* 365. prius Eremiticen diu coluit: Scorto cum depereunti, seque offerenti offert concubitum in foro publicum; confusamque couertit in monacham. Eius miranda visio ad commendationem S. Basilij: Ofor magnus librorum haeticorum; quod in Apollinaris libro conglutinato ostendit: ex quo Apollinaris inuidia concepta extrahit. Ne fieret Episcopus, simulabat dementiam, ut raptores eius ad Episcopatum eo relicto tugerent. Moriturus iubet pro sese preces offerri. Scripsit pia magis, quam Docta.

S. BASILIUS Cappadox, *an.* 354. S. Greg. Nazianzeno familiaris, *an.* 362. cum hoc ad aulam Iuliani vocatus venire respuit; Monasticenque proficitur. *An.* 365. Semiarianos Lampiaci in Concilio prodir; Arianorum terror. &c. Diuinitus testata fit eius Sanctitas S. Ephraem *an.* 370.

An. 375. Monachos à Valente Imp. ad militiam coactos consolatur. Obdormit *An.* 397. Concionanti visus S. Spiritus specie columbae assistere.

S. GREGORIUS Nazian. Theologus, S. Basilio familiaris, *an.* 354. quo auctore Monasticen inijt *an.* 362. Euocatur ex eremo Pontica ad Ecclesiae contra Arianos defensionem *an.* 366. Oratq; pro anima fratris Caesarij defuncti *anno* 368.

Constantinopolim vocatus calūnijs Ariano-

rianorum insuspicionem hæresios adducitur, *an.* 378. Obornat^r ab Arianis in eum sicarius, *an.* 382. pœnitens veniam petit.

An. 381. interest Conc. Constantino-politano, post quod se abdicat Episcopatu.

An. 384. Eleusium Præfectum corripuit ob Ecclesiæ neglecta ieiunia. Obiit sancte *an.* 389.

S. EPIPHANIVS Cypriorum Episcopus ceteris plerisque Episcopis exilio pulsus per Arianum Constantium, solus remansit, *an.* 370. In dissidio cum S. Ioa. Chrysostomo alter alteri mortem prædicit, *an.* 402. & euenit.

S. AMBROSIVS Mediolani Episcopus inuitus *an.* 374. Clerum & Sacra reformat *an.* 377. Resistit Iustinæ Imp. cœplum Arianis polcenti, *an.* 380. & 386. & in Consistorio Imperatoris de rebus fidei disputare renuit.

Et contra Auxentium disputanti loquitur ad aurem Angelus.

An. 387. Reliquias S. Geruasii & Protasii inuenit.

An. 388. Theodosium Imp. pœnitentem ab excommunicatione absoluit, inflictam ob cladem Thessalonicensem. Moritur *an.* 397. miraculis, & scriptis, rebusque gestis iuxta inclutus.

S. PHILASTRIUS peracris Arianorum impugnator, hæresium catalogum pertexuit ad vsque sua tempora, claruit *an.* 330. S. Philastrius autem Episc. Brixia item Arianorum infectator claruit sub *an.* 369.

S. GREGORIUS NYSSÆNVS S. Basilij frater ex coniugato creatur Episcopus *an.* 309.

A Valente Imp. in exilium pulsus diu, *an.* 381. interest Conc. Constantino-politano Generali. Scribit librum de peregrinatione, *an.* 386.

S. HIERONYMVS *an.* 377. eremipertus delicias dilaudat. Romam euocatus *an.* 382.

S. Damasus PP. iuuat in Decretalibus epistolis: Iouinianumq; confutat. Heluidium ac Luciferianos. Sub Sincio PP. *an.* 385. Clero perosus Romano dissolutiori, & exagitatus Ierosolymam confugit.

An. 390. Scribens pro Virginitate contra Iouinianum, calumniam incurrit de nuptiarum despectu.

An. 399. conclamat aduersus Origenistas.

An. 401. Vigilantium confutat; & *an.* 410, Pelagium. Moritur octuagenarius *an.* 420. Leo appictus est hieroglyphicum ipse.

THEOPHILVS Alexandrinus Episc. familiaris S. Hieronymo perituras, *an.* 393. strenuus contra Origenistas. *an.* 403 S. Chrysostomum iuuat deponi episcopatu iniuste: idque iterato, impulsus ab Eudoxia Augusta, *anno* 404. Qua causa vel post obitum S. Chrysostomi excommunicatur à Papa *an.* 407. Demum tamen pœnitens, & imaginem S. Chrysostomi rite veneratus obiit *an.* 412.

S. SEVERVS SVLPITIVS ciuis Romanus, *an.* 394. renunciens sæculo Monasticeen profretur.

Honoratus à S. Paulino, scribitur tam S. Martini, mittitque S. Paulinum *an.* 397.

Infectus Pelagianismo S. Augustinum

num defunctum sugillat: sed agnoscens
suum delictum, id indicto sibi perpetu-
um expiat silentio. Diem obit *an.* 431.

S. PAVLINVS NOLANVS Romæ
Consularis omnibus abdicatis, cum vi-
xore cenobium ingressa, ipse Monasti-
cen Nilæ professas, *an.* 394. ab Episco-
pis Africanis honoratur.

An. 398. Romam ad Limina Aposto-
lorum peregrinans à PP. Anastasio ho-
norifice excipitur.

An. 431. Sancte obit ab Sanctis ante
vita pfectis prius visitatus in mor-
bo.

Paladius Galata Origenista, exagitat
S. Hieronymum *an.* 383.

Ruffinus Aquileiensis à Dydimio Cæco
erroribus infectus Origenis, fit dux eo-
rundem, & S. Hieronymi sæuus calum-
niator. Alique tales.

S. IOANNES CHRYSOSTOMVS *an.*
370. in uento libro Magico adole-
scens capitis incurrit periculum.

Initeremum, *an.* 382. tentatus graui-
ter eximia scribit.

An. 386. auguratur Sacerdos ex re-
velatione; *an.* 397. creatur Episcopus
Constantin. *an.* 398. reformat Clerum. *an.*
400. Pulsos Ægypto Origenistas spe
concordiæ fouit; dein expellit eosdem.
Componit hymnos ecclesiasticos con-
tra Arianos.

Vnde *an.* 401. At de Origenismo su-
spectus: *an.* 403. deponitur Episcopatu
in Synodo, iniuste; idque iterato *anno*
404. ideoque prouocat ad Papam: Ex-
ul decessit *an.* 407. clarus miracu-
lis, rebus gestis ac scri-
ptis.

Dogmata Ecclesiæ Roma- no-Catholicæ Saeculi I V. Nouatoribus contraria, Exempli gratia.

I. *Veritatis Corporis Christi in Eucharistia*
asserit S. Athanasius l. de Christi imag.
Nyss. orat. catech. Cyrillus in Mystagog.
Plures collegit Garetius.

II. *Missæ esse Sacrificium* docet Nazia.
orat. 1. in Iulianum. Ambr. ep. 33. & lib. 4.
de Sacram. Athanas. q. 34. ad Antioch.
Hier. ad Helbidiam. Basilus Amphilo-
chius, Cyrillus, Chrysostomus Missas scripse-
runt, ritusque Officii apostolicos. Basil.
c. 17. de Sp. Sancto.

III. *Sacramentum Confirmationis* do-
cet S. Ambr. l. 3. de Sacramentis.

IV. *Confessionem auricularem & satisfac-
tionem* asserit S. Ephraim de compunct.
cordis c. 3. Hilar. in Psal. 118. Pacianus ad
Simpronianum. Epiphanius in Panario: &
quotquot scripserunt contra Nouatiani-
nos.

V. *Liberum arbitrium* asserit Athanas.
contra Gentes. Basil. l. 3. contra Eunom.
Epiphanius in Panario l. 1. Hier. in ep. ad
Ctesiphontem. Nyss. l. de lib. arb.

VI. *Opera bona ad iustificationem & salu-
tem necessaria* asserit Ephraim l. de beatit.
animæ. Hier. in Isa. lib. 8. & in Daniel. 4.
Nyss. orat. 2. de amandis pauper. Hilar.
can. 7. in Mat. Ambr. ep. 82.

VII. *Primatum Romani Pontificis* asse-
rit Ambr. in 1. Tim. 3. Hier. ep. ad Dama-
sum. Concilium Nicænum.

VIII. *S. Imaginum cultum & usum*
asse-

asserit *Prudentius* de imag. *Calliani*. *Nazian.* an. ep. 40. *Sozom.* l. 5. c. 21. *Nyssen.* Ora. in S. Theodor. *Eusebius* in vita *Constantiani*. *Athanasius* de imagine Crucifixi.

IX. S. Crucem asserit visio crucis facta Constantino. *Euseb.* l. 1. vitæ Constantini. *Ruffinus* l. 1. c. 7. & 8. *Ambr.* de obitu Theodosii. *Euseb.* in Chron. *Cyrl.* Catechesi 4. *Paulinus* ep. 11.

X. Inuocationem Sanctorum testatur *Athan.* de Incarn. Et in Euang. de Deipara. *Basilus* orat. in 40. *Mait.* *Nazian.* in laudem Basil. & Cypriani. *Ambrosius* lib. de Viduis. *Prudentius* in hymno S. Laur. *Ephrem* lib. de compunct. *Hier.* contra Vigilantium.

XI. Suffragia pro defunctis asserit *Epiphanius* hæc eli 75. *Lactantius* lib. 7. *Hieron.* lib. 18. in lla. *Nyss.* l. de anima. *Chrys.* & *Basil.* in Liturgijs. *Basil.* in cap. 9. lla.

XII. Celibatum præsertim Clericorum asserit *Ambr.* ad Virginem lapsam, & fere plerique æui huius.

Pauca hæc in exemplum suffecerint: sic enim ire per singula licet.

Hæresiarchæ in Sæculo IV. diffoni Papis.

33. *ARIUS* an. 306. adhæsit Meletio, Ægypti Episcopo nominato: sed ut Petrus Alexandrinus eum in Synodo deposuit, ob sacificationem idolis factam, aliaque flagitia: ideo Meletius conuitia in Petrum confinxit, & Schisma inuexit. Tunc Arius deserens schisma creatur à Petro Diaconus Alex. at mox reuertit ad Meletium; qua causa Petrus eum excommunicabat. Meletius vero Maximin. Imp. in Petrum exacerbare sic, ut an. 310. cum alijs Episcopis Ægypti à

tyranno pro fide capite plecteretur. Priustamē S. Petrus visiones sunt factæ, quas ipse describit. Oranti visus duodenis, scisso collobio nuditate suâ regere: sciscitanti quis velle scidisset; coruscus per ait; Arius. Caue, eum receperis. Idemq; posteris manda: Et vero tu Martyr nomen. Nunquam in Sede S. Marci sedere voluit; quod, quoties ad eam accessisset, diuinā in ea sedere virtutē radiantem videret. An. 315. Meletius Arium S. Scripturæ interpretē defert ad Alex. Alexandriæ episcopum, quod aliena doceret. Cōuictus Sacerdotio exiit, et cetera. Fugiens infamiam Eusebiū Nicomediensem Episcopus aliosq; seducit, & an. 318. rufus in Conc. Alex. dāatur. Cōstantino quoque encyclicis eum perstringit an. 319. An. 325. Nicæni Patres ad eum scripta cohorrescunt; exuriq; sub pena capituli iubentur. Canes vero palinodiam mittitur in exilium. An. 327. Eusebius persuadet Constantino, ut ab exilio reuocaretur: & ab Eusebianis in Communionem receptus, seditionum Alexandriæ autor citatur ad Imp. causæ dicendæ an. 330. vbi Nicænæ fidei dolose describit. Præteritus ab Eusebianis in ecclesiam introducendus, in secellu medius crepans viscera effudit cum anima precibus S. Alexandri Episcopi.

ARIANI an. 343. confutantur à Antonio voce & miraculis, quorum sacrilegia ei per visum ostenduntur an. 350. Post diram rabiem, an. 352. ambiant communionem apud Liberum; sed repulsi. An. 353. arte sibi deuincunt Constantium, qui plurimos exulare iubet Episcopos, an. 356. immani cum persecutione Athanasium exagitant, an. 357. Olim

si subscribere cogunt per Imp. itemq; Nicaea in Thracia Patres an. 359. ACACIANI quoque sunt dicti ab Acacio Constantino. Episc. eorum signifero. Anno 370. Miraculis eorum haereticis confunditur. Arianus baptismo extinguit filium Valentis Imp. An. 400. Orthodoxos imitati hymnos concinunt; sed edictis Arcadij coercentur.

34. DONATVS an. 306. successor in pseudoepiscopatu Carthag. ab intruso, & mox demortuo Maioriano contra S. Cæcilianum, TRADITORVM hæresin ita confirmavit, ut ab eo Donatista vocarentur. An. 313. prodente S. Cæciliano Romæ in Conc. ab S. Melchiade dānatur cū sectarijs; qui ad Imp. Constantin. appellatæ accusantes Cæcilianū quib. hic ait. *Petitis à me in seculo iudicium; cum ego Christi iudicium expectem.* Simul eos ad Papā reijcit. Hinc iterum damnatis ad Imp. appellantibus, is ait: *O rabida furoris iudicia! Vt in causis Gentilium solet appellatio nem interponunt.* Posteriores tamen Donatistæ iactabant, Imperat. ipsis causam ad iudicasse: infamantque Papam ab Traditionis nota post annos modò 100. Ergo an. 314. ad Conc. Arelatense demissi damnantur ibidem. Inde rursus ijs ad Imperat. appellantibus, statuit Constantinus: *Quicquid in quacunque causa indicatum ab Episcopis; id seculari Iudici indicatum esto.* Item, *Fasces ac Præsides Episcopis subesse debere decreuit.* An. 321. arrogantes sibi nomen Catholicorum ab Optato ridentur. An. 360. iungunt sese Macedonianis. An. 362. Ab Iuliano relaxantur ab exilio ad turbandam Ecclesiam: & immani designant.

An. 368. penes eos remansisse Eccle-

siam iactant. An. 394. In sectas scissi se inuicem damnant.

35. AVDÆVS Mesopotamius vitæ probatissimæ, acer improbe viuentium obiurgator; demum vna cum seueris suis ab Ecclesia secessionem facit schismaticus. Relegatus à Constantino in Scythiam exul barbaris Christum prædicat cum gentis multa conuersione, & plurium constructione monasteriorum. Dogmatizauit: *Deum habere formam humanam. Pascha luna XIV. celebrandum: Peccata parua tantum consistenda, maiora silenda.* &c. Atque ista fere an. 341.

Perijt bis exul & abstentus.

36. MESSALIANI an. 361. Siue ECHITÆ, id est, Precarij ex anachoretis orti fingeant, *Sacramenta nec prodesse, nec obesse; sed Orationem solam: Baptismum radere peccata, sicut nouacula pilos, ut recre-scant; præsertim pec. originale: Cuique inhabitare diabolum; etiam Apostolis; Se SS. Trinitatem oculis corporeis cernere: Non laborandum esse, sed precandum: Eleemosynas sibi solis deberi.* &c.

37. DONATVS alius ab illo, an. 331. pseudoepiscopus item Carthaginensis magni habitus, eo se extulit, ut se quasi pro Deo gereret; ac nonnullis etiam Episcopis videretur: Ut pereum, ceu Deum, iurarent: Magistratus & Imperatorem quoque conuictijs laceffebat.

Patiebatur à suis iactari: *Donatus orauit; & respondit ei Deus de cælo.*

Ab hoc propudio coorti CIRCUMCELLIONES vbique Magistratum calumniabantur minaciter eis scribentes.

Seipfos occidebant, aut occidi curabant;

bant, ut Martyrum nomen sortirentur.

An. 348. prohibuit Imperator eis dari eleemosynam. Exhalat Donatus animam an. 368.

38. MACEDONIUS an. 342. ab Ariano per tumultum creatur Episcopus Constantinopolitanus: at an. 351. vi armata introducitur à Constantio.

At an. 359. irato Constantio abdicatur.

Fingebat Sp. Sanctum non esse eiusdem substantia cum Patre & Filio: sed horum famulum.

Vitam cum suis ducebat Monachorum similem.

Quidam, ut Cyziceni præstigijs operam dabant; ut oleam specie precationis transtulit quidam, ut auditorij sui fenestram adumbraret. Alius mortuū eloqui iussit, quātum ei deberet vidua, à qua scelerator plus exigebat: & edixit.

S. Athanasius in deserto delitescens primus fulminavit damnationem in Pneumatomachos istos, an. 360. Iungebantur autem eis Semiariani & Ariani.

An. 381. à Theodosio vocati ad Conc. Constantinop. Generale damnantur: Et ab Imp. proscribuntur.

39. PHOTINUS Sirmij in Illyrico Episcopus fingit, an. 342. *ilium Dei meum esse hominem.*

Nec ante B.V. Mariam fuisse: Tunc capisse esse Christum, cum Sp. Sanctus in baptismo super eum descendere visus est.

Ariani eum in Conc. Sirmienfi condemnant. Eius sequaces dicti sunt HOMINICISTÆ.

40. APOLLINARIS an. 349. Laodicæ Lector, fugienti S. Athanasio ad-

hæsit; quod cum Arius Episcopus ei daret crimini, ut ecclesiā excluderetur impatiens desciuit à fide; Finxitque Christum nullam Animam habuisse, sed sola Diuinitate animatum fuisse.

Negabat Mariam esse Deiparam. Natus ex ea Christum ut ceteri hominum: Creatum hominem prius, dein subisse Deum in eam. Esseque duos filios, Dei Patris unum, alterum Mariæ: Deitatem in eo per gratiam esse operatam, non essentialiter unitam.

Crucifixum non adorandum esse. Et Maximum Patrem, Maiorem Filium, Maynam Sp. Sanctum.

Christum in Diuinitate passum: Animam ex traduce generari, id est, animam ex animabus: Hypostasem in Diuinis non reperiri. Eandem constare spatio mille annorum.

S. Damasus in Concilio Romano ipsum cum sectarijs damnauit an. 371.

Quod S. Ephræm libri eius folia conglutinasset, ex contemptu hoc indoluit sic, ut extabesceret.

41. AETIVS, an. 356. à Constantio Episcopatum Antiochænum intruditur Arius: natus ex plebeis, auriferum primum, dein S. Paulini discipulus, ab ipsis demum Arianis damnatur Sirmij, quod fingeret, *Filium Patri omnino dissimilem esse: Scio Deum, aiebat, ipsumque non ut nequidem me norim magis.*

An. 359. damnatus à Conc. Constantinop. proscribitur in exilium à Constantio:

An. 362. à Iuliano relaxatur, ut turbet Ecclesiam.

Finxit etiam cum Eunomio, Sp. Sanctum esse creaturam filij: Opera non se necessaria ad salutem: fidem sufficere solum.

Et qui Episcopatum retinere nequebat.

bat. finxit: Episcopos & Presbyteros esse a-
quales: Pro defunctis non precandum, non sa-
crificandum: non ieiunandum: non Festa cele-
branda.

42. ANTIDICOMARANITÆ, anno
375. ex Apollinari progressi in Arabiā,
B. Mariam, nato Christo, confucuisse
Iosepho.

43. COLLYRIDIANI, eiusdem ge-
nimina, die certo in sella curuli expo-
nebant statuam Deiparæ, eique colly-
ridem offerebant in sacrificium per fœ-
mellas.

44. VIGILANTIVS an. 395. terræ mo-
tu delatus Ierololymam, ait Hier. nudus
orare solebat. Rodebat in ecclesia usum
luminum: Vigiliis: Collectas elemosynarum:
Reliquiarum miracula: Celibatum clerico-
rum.

Inualuit in Gallia. Finxit Inanem esse
inuocationem Sanctorum, cultumque reli-
quiarum. Refutatur à S. Hier.

45. HELVIDIVS an. 382. finxit, Dei-
param, nato Christo filios ex Ioseph sul-
cepisse plures. Confutatur Romæ ab S.
Hieronymo.

46. IOVINIANVS pseudomonachus
Mediolanensis an. 382. finxit, paria esse &
peccata: & premia Sanctorum: Virginitatem
non prestare ieiunio.

Vixit splendide. Cōfutatus à S. Hie-
ronymo, damnatur à S. Siricio Papa in
Conc. Mediolanensian. 390. Et relega-
tur in exilium à Theodosio.

47. PRISCILLIANVS Hispanus nobi-
lis, prædiues, acerque ingenio, in pulsos
Ægypto Gnosticos lapsus, ac Mani-
chaos, vnam ex ijs alijsque conflauit
hæresin, auxiliante magia: anno 381. Cæ-
saraugustæ per mulierculas cœpit, ac

profecit. Finxit, Animas eiusdem cum Deo
esse substantia: Mundum creatum à principe
maligno: Dominicis ieiunandum, vacandum
Veneri: Christum non veram assumpsisse car-
nem: Hominem ex XII. signis Zodiacis com-
positum, alligatumque fatalibus stellis: unde
signa singula singulis membris tribuebant,
Masculus ephemeralis inde originem tra-
xit, Carnes, ut immundus, non edebant, di-
uoriora ad libitum frequentabant: Sabellium
de Christo docuisse recte: mendacium non esse
peccatum. &c.

Damnatus an. 381. in Conc. Cæsar-
augustano cum sectarijs, eijcitur ex Hi-
spania. Delati in Italiam se Catholicos di-
ctitant, Communionem ambiunt; nec
tamen acceptas species sacras deglutie-
bant.

S. Damasus Papa & S. Ambr. eos re-
ijciunt ac damnant: mox dolose in Hi-
spaniam irreptant.

An. 385. rursus in Conc. Burdegale-
si damnantur: Autorem sectæ Maxi-
mus Imp. capite plectit: quem sectarij
pro martyre colunt pluribus exagitati
Concilijs.

V A R I A

Fidei Testimonia historica in Saeculo IV.

ANNO CCCI. Maximiano, trium-
phatis Persis, festum ludosque dijs ce-
lebrante, & spectatores sanguine victi-
marum aspersuro, abscedunt Christia-
ni, quorum ope vicerat.

Perorat pro Diis, diris fulminibus
multi cadunt.

k Tho-

Thophida virgo in præstibulum pertrahit, legat Evangelium; eam violaturi corrumpunt mortui; ab ea libera. Christiani in Natali Christi cum ipsa ecclesia collecti combuuntur.

ANNO CCCII. Diocletianus edicto curat ubique S. Biblia exuris; itemque libros ethnicorum, e quibus gentilismus conuincebatur.

Vt Martyriorum, sic miraculorum plena omnia in hac persecutione. Tunc ARNOBIUS se Christianum profiteri coepit, ac scribere contra Gentes.

ANNO CCCIII. Traditores facti plurimi Episcopi: Carthagenensis Evangelia tradidit, quibus in rogam iniectionis imber & grandæ ruens flammæ extinxit.

Qui vitro S. Codices habere se prodissent Iudici, ut martyrio afficerentur; inter Martyres haberi vetantur; quo insolentius sese Confessores iactabant; idque in Asia. *Dominici celebrandi lex* & necessitas ea esse ducitur, ut reciproce diceretur: Qui agit, Christianus est; & contra.

Genesius minus dans in scena ritus Christianos conuertitur, & martyrio coronatur.

ANNO CCCIV. Diocletianus & Maximianus se abdicarunt imperio, quod nequissent extinguere Christianos. Quorum & acta perierunt, in penam Evangelii persecuti.

Et tamen ipsi ethnici in erectos incidunt colossos tropæa deleti nominis Christiani.

At Maximianus resumit eodem anno sceptrum: victus à Constantino, an. 307.

Seipsum laqueo strangulat, Constantinus vero Imp. obit in Britannia Christianus, ad quem Romam confugerat Constantinus. Diocletianus moritur an. 316. Vide infra.

ANNO CCCV. S. Reliquiarum honoratè celebris habebatur, adeo ut Procopius Tharsi Simplicius aurum cupidus quasi forum reliquiarum aperuerit. Quo & Agrippæ amasius Bonifacius, ut emeretur, missus, visis martyribus, & ipse Christianum se profiteretur; & plectitur.

Pro lapsis reconciliari poscentibus S. Petrus Alexandrinus Episcopus. Regulari penitentia præscripsit; Vt, captis, tortis & lapsis 40. dierum Captis & lapsis, vnius anni penitentiam; Non captis, & lapsis, duorum annorum: Simulacris sex mensium Mittentibus pro se feruum qui sacrificaret, anni: Sponte se confitentibus, & lapsis, solatium dandum, & Eucharistia: Clericis lapsis primatio officiorum: pecuniâ redimentes sacificationem non puniendos, quod animam seruarent ære; similiter fugam lapsi.

Concilium Elbertinum statuens, lapsos nec in agone communicandos, id ut affine Nouatianismo, est improbatum in hoc; in alijs adprobatur à Papa.

ANNO CCCVIII. S. Procopius, Dux Egypti, in Scytopoli crucem auream collo gestandam fabre fieri curabat; aurifaber in paratâ postridie mane cernit incisum ei superne Emanuel, hinc Michael, inde Gabriel, hebraicis literis.

Marcus aurifaber erasurus, nequit. Eius præsidio Procopius plures abstulit ab hoste victorias.

ANNO CCCIX. Virginum Martyrum de nota Christo castitas emicuit.

S. Pelagia rapienda, se comit velut ad nuptias itura cum sorore & matre sele in præterfluentem deiiciunt Antiochiæ.

Alia ibidem ob procorum importunitatem professæ est Virginitatem, ut spem nuptiarum incideret pro eis: qui sacrificare nolentem in lupanar abdiderunt: ubi precantem miles, specie libidinis ingressus, mutatis vestibus liberans martyrio sese offert pro ea.

Cum vero ducendus esset, ecce Virgo prosiliens, me, me; adsum: itaque cum ipso necatur.

Idem Didymus Alexandria præstitit Theodoræ: Alexander Antoninæ: Palladius Agnetæ.

S. Euphrasia Nicomediæ vim militis effugere nequit, ergo eludit: Fingit se magicam percallere, Inprimis quæ invulnerabilem redderet; prius eam ab se disceret artes miles, quam ipsa potiretur.

Collum cera obligat, ferire iubet; capite deiecto remanet virgo.

ANNO CCCX. Meletius Lycopolitanus Episcopus anno 306. captus negans Christum, & sacrificans; à Sancto Petro Episc. Alexandrino deponitur Episcopatu; factus dein Episcoporum persecutor cum Diocletiano.

Cui colludentem Arium item excommunicat Petrus. Verum hoc anno 310. recepit eundem, creatque Diaconum.

Et continuo in visione cernit Duodennem cum scisso colobio dicentem, Arius scidit.

Ergo monet, ne vnquam recipere-
tur Arius, si relabi eum contigisset.

S. Petro dein ob Christi fidem capto, ciues excubant ad carcerem ex amore eiusdem: Monialis, ignara illius capti, vocem audit; Petrus initium Apostolorum; Petrus Alexandria finis Martyrum Episcoporum. Consummat martyrio.

ANNO CCCXI. S. Lucianus presbyter Nicomediæ dum rapitur ad carcerem pro fide, visos milites lapsos circiter 40. reducit ad fidem, cumque ipso cippis includuntur.

Quos in festo Theophaniæ sollicitos de cultu festivo solatus Lucianus ait, ego sum ara, vos circumstantes templum; tantum pectore meo consecrandam hostiam & calicem imponite.

Fit: Missam patrat; ipse sumit, datque cæteris. Postridie affectis martyrio.

ANNO CCCXII. Mexentio tyranno in Constantinum ducente, visi in Italiadiuini exercitus, qui ad Constantinum se tendere dicebant.

Vidit ipse post meridiem in cælo coruscantem Crucem inscriptam hisce: *In hoc vince.*

Ergo Labarum suum eadem, vexillaque cætera, & scuta & galeas insignit cruce.

Contra 100000. educit vixdum 20000.

Apud Taurinos hostem delet horror nemine exercitus Cæsariani laeso; Tyrannus in Tiberim seipsum deiicit; perit.

Constantinus Deum vicisse fatetur: triumphator Vaticanum ascendit Apostolos rite veneratus: cruces vrbe tota statuit: Senatus ei gratificaturus, Christi statuam ponit.

Factus igitur Christianus Cōstātinus Martyres tumultuariē in persecutione tumulatos, honorifice recōdi mandat.

Papæ Melchiadi donat palatium Plautij Laterani, ab Nerone cæsi, bonis confiscatis.

Datis rescriptis edicit imperio toto bona ecclesiastica restitui: Clericos ab omni munere ciuili reddit immunes.

Titulum tamen Pontificis Maximi seruat, ab antiquo coniunctum Imperatorio; ne subita mutatio populi Rōcie ret offēsam, ac morum. Eum tam Gratianus post quartum imperij sui annum deposuit, solique Papæ Romano remisit.

ANNO CCCXIII. Constantinus Donatistis S. Cæcilianum Episc. per literas accusantibus, ait: *Petit is à me in saculo iudicium; cum ego Christi iudicium expectem*: simul eos ad Papam remittit.

Papæ vero per Concilium damnante Donatistas, hisque ad Constantinum appellantibus, ait: *O rabidi furoris audaciam: ut in causis gentilium solet, appellationem interponunt*. Posteriores tamen Donatistæ iactarunt, sibi causam adiudicatam fuisse. Mos viget peruetus, sub Missa benedicendi eulogias, i. panes fermentatos: quos dari cuique signū erat Romano-Catholica Cōmunionis publicū, & priuatū.

ANNO CCCXIV. Maximinus à Licinio victus æstuoso morbo torretur ut exarsceret; falsus iustam pœnam ob Christum persecutum.

Mortui nomen è tabulis eraditur. statua vbi que trahuntur, plectuntur amici.

Constantinus edicit: *Quod de quaunque causa fuerit ab Episcopis iudicatum, ratum sanctumque sit iudicibus secularibus*. Quin voluit sanciri in Conc. Arclatensi, *ut Fasces ac Præsides Episcopis subessent*.

ANNO CCCXV. Constantinus præcidit aures Iudæis, quod Romæ delputatione conuicti persequerentur cōuersos Iudæos: nollentque Principi parere Christiano.

ANNO CCCXVI. Diocletianus vult Christi exaltatione, & ruina ethnica extabuit lente, accessit cæcitas, putredo viscerum, vermicosa lingua quam commansam eiecerat dicens: *Valeat pendopœnas impiorum conatum in Christianos*.

Constantinus turbatores Donatistas solum exilijs mulctat, tamquod vana sese de martyrio iactarent, idque affectarent: tum quod nomen Christiani in eis reuereretur.

ANNO CCCXVII. Licinio tyranno bellum in Constantinum moliente, pulsim visuntur milites Cæsariani: momentoque triumphantes disparent. Ineluctam forte aciem in Conflictu illata erige erigit Constantinus, hostemque tergar: Signifer sibi tagā consulturus akeri tradit vexillum, simul oppetit, salvo vicario, cuius pertica Crucis tela vindi que excepit.

Constantinus anno insecuto dimicaturus cum Licinio conspicatur equitem ignotum sibi crucem præferre: alias idem iuuenes duos, alias vidit castra sua diuiniore igne collustrari.

ANNO CCCXXI. Constantinus *septimā* edicit, neu vsquam templa ponantur citra Papæ permissum: *octauā*, bidente primus aperit terram pro ecclesia in habitu priuato, sportasque XII. terra plenas secum asportat. Dein duabus horis ad Senatum Populumque Rom. perorat pro fide Christiana, tricies acclamato isto: *Qui Christum negāt, male pereant*, aliaque *et cetera*. Soli Senatores pertinaciter ei restiterunt.

lubet & *feriam sextam* præ cæteris honorandam.

Sancit, vt Ecclesiis testamento legata bona minime negentur: quo eæ protinus mirifice ditescunt.

Donatistas, nihilo meliores in exilio, relaxat. Silentio serpunt: Dicit *Catholici* affectant, & videri se *communicare cum Romano Episcopo*: Idcirco creant Episcopum, Romam mittunt tanquam in Communionem Papæ degentem. Sed fides proditur.

ANNO CCCXXIV. Constantino diris conscientie agitato, ob illatas pluribus nece, suadet Osius Cordub. Episc. baptismum: at Flamines expiari posse negabant.

Correpto lepra illi tuadent balneum ex infanti cruore: at miseranti matres apparentes, Apostoli iubent baptizetur à Syluestro, & orbe toto restauret ecclesias.

In speratam igitur ab eo pœnitentiam priuatus agit, posita coronâ.

Baptizatur, & ecce lux cælo accidit, & in ea Christus ei perlanato dare dexteram visus est. Miram vim auri in fontem dat baptismini.

Die primâ in albis edicit, orbetoto Deum vnum verum esse colendum: *alterâ* pœnas dictat in blasphemantes Christum, aut Christiana Sacra irridentes: *tertiâ* in Conuariantes Christianis: *quartâ* Romanæ Ecclesiæ priuilegia impendit: *quintâ* cunctas ecclesias esse azyla iubet isthuc confugituri: *sextâ* &

septimâ edicit, neu vsquam templa ponantur citra Papæ permissum: *octauâ*, bidente primus aperit terram pro ecclesia in habitu priuato, sportasque XII. terra plenas secum asportat. Dein duabus horis ad Senatum Populumque Rom. perorat pro fide Christiana, tricies acclamato isto: *Qui Christum negāt, male pereant*, aliaque *et cetera*. Soli Senatores pertinaciter ei restiterunt.

Effusa eius in excitadis ecclesiis munificentia urbem, orbemque complet. Edicit neminem inuitum baptizandum: Præfecturas vacantes dat Christianis: ethnicos satrapas palam sacrificare vetat.

In erectione columnarum immanium mœsto architecto, quod nesciret quemadmodum eas eleuaret, apparens B. Virgo M. cui templum parabatur, ostendit machinas, tresque iubet pueros è ludo sumi auxiliares, per quos erigit, quas quantauis virorum vi statuere nequibat.

S. Syluester, quem Vrbeo vsque colebat draconem, occluso antro occidit. Verum ethnici alium sculptum cum gladio in ore isthic sub gradibus posuerunt, quos scandens quotannis virgo decidebat in ensen mactata idolo: quem dolum monachus aperuit. Inde S. Siluestro appingitur draco.

ANNO CCCXXV. *Ad Conc. Nicænum* venientibus Episcopis Constantinus occurrens caput manibus eorum supponit: sedentibus adstat: nec tedi nisi iussus.

Ideo vero quondam Valentinianum tali dedignatum honore S. Martinum ignis è tella exiliens compulit eum. San-

cto etiam supplicem accidere. Multi Episcopi miraculis, doctrina; vita, Confessione incliti conuenerunt ad Concilium; inter quos & filij Sathan adfuerunt Arian; & ij vel Negatores olim, vel Traditores; qui in gratiam Constantini Actis Synodi subscripserunt; sed mox resiliuerunt.

Cumque contra Catholicos darent Constantino libellos; is ne lectos quidem exussit, dicens: *Vos dati estis à DEO Dñ ad nos diiudicandos: Vos Dei expectate iudicium; Vel purpura sua peccantem Sacerdotem tegere paratus.*

Ad Concilium quoque Philosophi conuolarant ethnici; sed hi arguentes confusi conuictique à Christiana simplicitate tum aliorum, tum Spiridionis, qui dicenti *οχι μηδ' οὐκ* pro γε ἀβυσσος, occlamabat: *Tun' melior eo, qui dixit Grabatum.*

Alexander Episc. Constantinopol. monitus à Constantino, vt cum Philosophis disceptationem iniret; ipse principem ex omnibus delectum reddidit mutum isto: *In nomine IESU CHRISTI præcipio tibi; ne loquere.*

Exorauit Constantinum Eusebius tectus Arianus, ne damnati Arian Episcopatus eiicerentur; at iussi dant libellum palinodix ac pœnitentix: quorum & scripta exuruntur, exurique iubentur edicto Imperatoris.

Et ipse Eusebius consentit in *Consubstantialia*; sed suo hoc sensu tacito, *Filium non esse partem substantia Patris, sed ei similem.*

ALTERA QVÆSTIO Nicæni Conc. erat de die paschali.

Mandatur Alexandro calculatio.

Decernitur tenendum morem Romanum Lunæ XV. Orientalium morem de luna XIV. deferendum.

At protinus Imperator edicto publicat contra Quartodecimanos. Sancijt item Conc. Psalmos finiendos isto, *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto: et addendum: Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum. Amen.*

Idque propter Arianos dicentis: *Gloria Patri per Filium in Spiritu Sancto* Sanctum: in Sacris solennibus Symbolum Nicenum recitari; cum alias solum in paschate recitaretur Symbolum Apostolorum.

Hoc vero solum Romæ relicto quod nulla ibi sit vnquam hæresis exta, quæ inualuisset. &c.

Obierant ante finem Concilij Chrysostomus & Massonius; Patres horum tumulis imponunt decreta, orantque libenter. Etece, postridie manè subscripti reperitum est.

Imperator omnes religiose veneratos dimittit. Syluester in Romano Concilio Acta decretaque Nicæna confirmat.

ANNO CCCXXVI. Meletiani & Arian in vnã coeunt Communionem, vt iunctim Catholicos impugnent; sed utrosque Constantinus edicto perit Catholicorum priuilegijs.

Sepulcrum Domini aggere obrutum ab ethnicis, imposito Veneris idolo, Constantinus templo coornat, nouamque construit; Ierusalem contra veterem & crucem de ossam restituit; quã partem suã in foto statuã includit ad praedictum urbis nouã; partim Veteri mittit. Et Crux ea nil minuebatur, quorquor inde

inde particula deciderentur. Helena in monte Oliueti templum ponit Virgini Mari. *Clavis Crucis* Constantinus hic vitas est: vnum in equi frenum vertit; alterum diademati inseruit: tertium mari Adriatico sedando iniecit: quartum suae generationi reseruauit; demum hunc cum parte Crucis templo S. Crucis Romae legauit moriens.

ANNO CCCXXVII. Gētiū Nationumque Conuersiones ad Romanocatholicam fidem sunt factae. INDI hoc casu; Meropius philosophus orbē perlustrans, dulcedat gratia appulit ad Indiarum barbari omnes uti Romanos contrucidat; duos pueros sub arbore lestantes ad Regē adducunt: placent: educantur: Aedesio pincernae, Frumentio Rationarij munus datur. Rege satis perfuncto, Regina per eos omnia regnat. Demum Frumentius ab Athanasio petit Episcopum mitti; qui ipsum ordinatum remittit, Indosque conuertit inclytus miraculis.

Apud IBEROS ancilla captiua serit fidem. Notabatur statim diebus orare, ieiunare, &c. Reginam, eiusque infantem sui tactu cilicij sanat; conuertit.

Rex suae negligens conuersionis, in venatione per tenebras errat: in uocanti Christum lux oboritur, ut ad suos redierit, fidem porro discit ab ancilla, colitque.

Eadem precata Deum, nulla vi mobilem columnam, ad templi structuram, facit in acre pensilem seque librare super basi deponentem.

Iosephi Iudaei tarda, & mira conuersio fuit.

Euangelium clam, leſtitabat; signo

crucis victas incantationes libidinas vidit, obstupuit: ter à Christo sibi apparente aeger sanatus, conuertitur; missus, noluit. Demum oblectationem Euangelij ab Iudaeis in fluvium praecipit actus, non nisi diuinitus euadens, se Christianum profitetur; ad Constantinum confugit Comes domesticus; ius construendi in Tibiade templi impetrat: ibi cum fornax parandae colci non posset, per magiam Iudaei, ipse infusa aqua benedicta in nomine Crucifixi, dispulit magiam. &c.

ANNO CCCXXVIII. S. Athanasius suum visitans Episcopatum, deferitur ad S. Antonium, cui duo detulit pallia. A quo *Monachatus* mirifice auctus est; seu Cœnobarum in communi viuentium; seu Anachoritarum deserta incolentium. *Monachorum traduces* ex Oriente Romam secum adduxit S. Athanasius in fuga: *an.* 340. In Vrbe, toroque occidente multiplicatos Eusebius Vercellensis, & ipse eorum hoc anno translator ex oriente in occidentem, eos cum Clericatu coniungit per occidentem: Augustinus in Africa: Martinus in Gallia: Athanasius Alexandria. &c.

ANNO CCCXXX. Noua Roma dedicatur B. Virgini Deiparae. In sua statua Clauū crucis includit: cuius in dextera pomum aureum cum cruce; inscriptio talis: *Tibi Christe Deus urbem hanc cōmendo.* Varias reliquias condidit in basi; ut dolabram Noachi; reliquias 7. panum Christi. &c. Tres Cruces statuit cum hac epigrapha: *Iesus Christus vincit.* Ad tertiam plura edita miracula sunt: tertio quoquo anno visi eam circuire ac suffire Angeli cantantes trishagium.

Sal.

Sallicanus à Constantino contra Scythas missus, victimat Marti; Sed ab exercitu desertus fugit.

Iussus à Sacerdote vouere, se fore Christianum: parer: Ducit recollectum exercitum; præit Angelus cum cruce, virique duo; quos secutus ad ipsum vique Regem se penetrans supplici parcit totius victor Scythiæ. Ideo vouit perpetuam continentiam. Interim filia eius consecrabantur in moniales.

Post ipse Consul sua dispersit pauperibus, ac Monasticen profitebatur.

ANNO CCCXXXVIII. Sapor Rex Persarum, morte Constantini audita, imperium incurat: Nisibin diu nequiquam impugnans, muros demum immisso fluuio deiecit; qui tamen mane primo instaurati stabant; inque ijs Rex conspicatus virum augustissimum, ei mortem intentantem; obsidionem soluit.

S. Ephræm orarat S. Iacobum Episcopum Nisibensem, vt maledicat exercitui imprecatusque ei cyniphes, ab his dire infestati omnes, animis deiciuntur. Nunquam vero capi vrbe ea quirit, quousque S. Iacobi reliquæ ibidem sunt asseruatæ.

ANNO CCCXXXIX. Ariani apud Papam accusant S. Athanasium; *Pacificas* ab eo petunt, vt Catholici viderentur.

S. Antonius in Visione conspicatur aram, mulis cinctam, calcium ictibus dissipari: visoque irriguit. Schema arianismi id erat.

ANNO CCCXL. S. Athanasius ad Conc. Romanum confugiens, in Vrbem secum intulit Monachos Anto-

nianos. Contra quos clamare Circumcelliones: *Quid sibi vult nomen MONACHVS; Vbi scriptum est: Suum Romæ condidit Symbolum, Romanoque obtulit Concilio.*

ANNO CCCXLI. Ariani quantum mutant suam fidei Confessionem, voluntque videri Nicæni observatores vt Catholici esse credantur: Quinque anno 347. qua *Essentialem esse Filium cum Patre dicunt: non tamen Coessentialem.* Atque inde *Semitariani* sunt dicti. Adiciuerunt autem sibi Donatistas in communionem contra Romanam. Atque eo postea Cresconius contra Augustinum probare nitebatur, se suosque viros vere *Catholicos* esse.

ANNO CCCXLIII. S. Antonius *Enimta* confutat Arianos, fidemque Romano-catholicam miraculis concebat. Dydimus ob cæcitatem mæsto: *moritur, ait, prudentem eius rei dolere damno, quam & musca habent; non letari ea, quam Angeli meruerunt.*

ANNO CCCXLV. Gallus ferio, Iulianus fictè pietatem professi, Cicerones facti Martyria construunt: Galli opus belle processit; Iuliani fundamenta interdum posita semper respuebat ita sic, vt educi nunquam valuerit. Iste hic à Maximo philotopho magiam didicit; vtque fallat, se in monachum tradidit professione facta.

Gallus anno 351. factus Cæsar contra Magnentium tyrannum, necatur. Ergo Iulianus exiit Clericum, ac Monachum; Christum eiurat, per magum se ad imperium inquit. Constantius decturus in tyrannum prius omnes milites edicit baptizari, at multi etiam ciu-

gulo abiecto potius ad paganitatem se redigi patiuntur: unde gentiles dici *Paganos* coeperant.

Idem nummum honorarium, non sualem, cudit ista cum inscriptione; *In hoc victor eris*; Magnentius similiter; & tunc primum crux contra crucem est in aciem producta à tyranno & hæretico.

Hic victor iactat veram esse fidem suam arianam; cæterequin non daturum ei Deum victoriam fuisse. Inde scribebat, *Aeternitatem meam*, sese immortalem sibi persuadens; Cum tamen Arianus Christum negarent æternum.

ANNO CCCLVII. Photinus in Sirmiano Conc. damnatus, nouam Arianismam fidei edunt; ne videantur cum illo consentire: atque huic subscripsit Osius coactus, Papæ Legatus. Quin & Liberius Papa coactus item subscripsit; se Primæ formulæ Sirmianæ, in qua asserbatur, *Filius cum Patre Substantia communis, & Similitudo*; Non Secundæ, in qua vtraque negabatur: non Tertiæ, in qua solum Similitudo negabatur.

Non igitur Papa factus est hæreticus sentiendo, seu approbando; sed lapsus solum est communicando cum excommunicatis, sicque visus consensisse; item subscribendo contra Athanasium.

Qui fuit lapsus facti personalis; non error Fidei Papalis.

Reuertens tamen Romam respuebatur: Felici adhærebatur; in quem ideoque mouebat persecutionem Constantius. Donec eum capite tuncasset martyrem pro fide, excommunicatorem suum.

Protinus Liberius suam cum Arianis

abrupit communionem; Receptusque est in Cathedram, reuocata & cassata subscriptione sua per contrariam Confessionem.

ANNO CCCLIX. Arimini Conc. ex cccc. Episcopis conuenit, in quibus solum ariani octoginta: Et contra Arianos concludabatur.

Constantius legatos ad se ex eo missos subscribere pro arianis cogit. Qui Ariminum reuersi idcirco respuuntur. Veruntamen consentientibus Episcopis vniuersis; posse *Vsque, Substantia, & Consistentia* vocē Nicēni Conc. omitti; dummodo in Re ac Sensu conueniantur; cheu! ecce, labuntur omnes, *seque mundus Arianum esse ingemuit.*

At vero hic Papa Liberius vnus contra omnes reclamans, à Constantio pellitur Vrbe.

Tum contigit Arimini, quod pseudoepiscopus, ibi à Canonico proprioque Episcopo excommunicatus, verba Sacerdotalia prolaturus, diuinitus puniretur sic, vt ei lingua ex ore propenderet; egresso autem templum rediret in os. Quo ad omnem ingressum ei eueniente, demum poenitens abiit Episcopatu.

ANNO CCCLXI. Iulianus Apostata quoscunque Episcopos exules restituens, libertatem fecit religionis; quo penitus Ecclesiæ viscera per sectas contrarias exederet.

ANNO CCCLXII. Mysta eius non valente sacrificia patrare, ob pueri Christiani præsentiam, clamabat: *Lotus procul absit, & Vinctus. Nam genus hoc hominum tremit Insula, & omne Pulvinar Diuini.* Valens, Valentinianus, & Iouinianus Tribuni, dum ei præirent ad Fortunam,

æditumum eos lustrali aspergentem pugnīs cædunt, tactāque abiciunt vestem: at protinus proscribebantur.

Constantinopoli cibaria omnia, per *Quadragesimam*, itemque & Antiochiæ, fieri iussit idolothyta; ut Christianos vexaret.

At S. Theodori iussu vescuntur omnes cocto frumento; sicque infandi conatus elusus est. Cæsareæ Clericos ad arma cogebat, militiamque sequi.

Sacris Vasis in uersis insidenti sua pendenda, corpusque à vermibus exeduntur; alius crepuit medius. Iuliani auunculo, contra *aram* mingenti, vesica computruit, stercusque per os egerens exhalauit. Blasphemus Hieron computruit, ut viuus in plateam eijciendus esset. Theotecdus sibi linguam commandit, oculos ac dentes excussit: Et ista talia contingere, cum plagis territus Iulianus præcepit *RELIQUIAS* S. Babylæ ex Daphnæo honorificè transferri; & Daphnæum protinus igni de cælo deflagrauit.

Extincti pene Donatistæ ab Iuliano impetrant per Africam restitui; ac inualescunt, ut nunquam alias. Armati euastant ecclesias. *Eucharistiam* canibus obijcientes discerpuntur iisdem.

Ampullam S. Olei vitream eiectam exceperunt Angeli, ut non diffringeretur: *Virgines* stuprabant; vertebant *aras*, *calices* conflatos ethnicis diuendebant ad thurificandum: Sacras *Moniales*, abrepto *Velo*, ad sacrilega matrimonia abripiebant. Iulianus abdicatis cunctis, quæ Christiana erant instituta; suas scholas, hospitalia, monasteria Vestalium, paedagogia, fana, &c. ad Christianorum

imitationem instituebat, ut vulgo imponeret.

AN. CCCLXIII. Dum in Persiam ducit, mira contigerunt; pauca fero. Vexabat Christianorum vita persecutorum *Exequias* interdum perpetrari: Theatrum iussit extrui, in quo reuersus Clericos dilaniaret, & sacrificaret Chulianos. Cum exercitu militum 65000. alterum traxit secum quæ dæmonum, quæ magorum. Ex vrbe Nisibi reliquias S. *Iacobi* iussit efferri; & protinus vrbis, inuicta alias, à Persa capitur.

In occidentem misit dæmonem nūcium: qui dies denos in aere suspensus Publium Monachum, continue precantem, ne quibat præterire; ut infecto negotio reuerti cogeretur.

In castris atheus incerti ictu teligerit; ante necem tamen manu cruorem spargens clamabat: *Vicisti Galilæe; Saturnare Nazarene.*

Iouinianus imperium suscipere coactus quam primum sublata Ecclesiæ priuilegia reddit; S. Athanasium accersens de pace Ecclesiæ deliberat; fana claudit, ethnica verat sacrificia: at religionis tamen libertate relicta. Ergo perit, aut ex fungis comestis, aut ex calce parietis recentis.

ANNO CCCLXIV. Valentinianus Imp. ab Episcopis rogatus, sibi ad Concilium conuenire liceret; respondit: *Locutus sum; nefas mihi rebus huiusmodi miscere me.* Simul scholis Christianos restituit Ludimagistros. *Semiariani* missa ex Lapacceno Conc. Confessione Catholica ad Liberium, rursus eum decipit, fingentes sese Catholicos, ut in Communionem reciperentur.

Et

Et recepti sunt; lapsu facti persona-
lis; non Fidei Papalis; vt an. 357.

ANNO CCCLXIX. Emelia mater S.
Basilij moriens ait: Tibi Domine pri-
mitias, Macrinam; & decimas Petram,
fructum vteri mei Dico. Ergo illa fit
monacha, hic monachus.

ANNO CCCLXX. S. Basilus mona-
chus & Episc. ad fidem Imperatoris a-
rian, huius Praefecto eum sollicitanti ita
respondit; vt hic diceret: *Nemome vn-*
quam tam libere compellauit. Cui Basilus;
Neque forte in Episcopum incidisti. Ipse tan-
dem adit eum Imperator; sed ad conspe-
ctum eius in templū intremuit attoni-
tus ab ordine Diuinorū; liurus ad offer-
torium labascebat, vt sustentandus esset.
Abit: S. Basilio dum decernit exilium,
filiolus corripitur febris. Monitus poenā
esse diuinam, ad se Basilium accersit, o-
rare eum pro filio iuber. Cui ille; *Faci-*
am, si Catholice velis eum baptizari. Negat.
Ergo baptizatus ab ariano, extinguitur.
Subscripturo ipsius proscriptio manus
intremiscit, calamique tres diffringun-
tur.

Vidua nubere praesidi coacta confu-
git ad aram; repcentiam Valenti ne-
gat Basilus; intentanti vngulas ait: *sic*
medebere hepatis meo; simul a nece Praesi-
dem eximit subtrahit tumultuanti
plebi; ac viduam consecrat in monialē.

Antiocheni, post abductum in exili-
um Episcopum suum, Aphraati Mona-
cho adhæserunt. Percunstante hunc
Valente quo irat, aiebat: Pro regno tuo
precaturus: Instanti; ad hoc incellate
decerit; inquit: Quibus in tuto positus id
fecit; nunc turbatas sequi necesse est.

Nec enim filiam, domo paterna fla-

grante, in cubili sessitare decet. Quam
dicendi libertatem increpans facelles,
dum balneum Valenti parat in bul-
lientem lapsus perit. Idem dein Im-
peratoris equum aquā per crucem be-
nedictā con sanat. Vulgantibus menda-
citer arianis ipsis consentire S. Sabam,
cremo relicta cogitur se Antiochiam
deportare, ijs refellēdis. Per viam dum
matrona eum excipit conuiuio filius in
puteum praiceps ruit: illa tegere iubet
puteum; ministrare sancto satagit; pue-
ro interim saluo permanente. Idem A-
sterio Sophista ariano Antiochia con-
cionaturo, preces & ieiunia indicit ple-
bi; & ecce is vnum eger diē extinguitur.

ANNO CCCLXXII. Basil. ep. ad Oc-
cid. testatur, Oriente toto sic a Catholi-
cis tugi hæreticos Arianos Semiaria-
nos, Apollin. Collyridianos. &c. vt quā-
uis saeva hyeme vel in apertis campis a-
gere conuentus malint.

ANNO CCCLXXIV. Auxentio ari-
ano mortuo, dissentiente in electione
Clero, infans S. Ambr. nominat, tumult-
us tunc cauentem; frustra que obniten-
tem specie seueritatis, scortationis, fu-
gæ. Lætus electione Valentinianus, au-
diuit concionantem contra Magistra-
tus vitia quædā, ait: *Novi tuā in dicendo li-*
bertatē; quod studiosius Episcopatu tuo suffraga-
tus sū. Erratis perge nostris facere medicinā.

AN. CCCLXXV. S. Martin. aditus ad
Imp. Valentem negabatur; ergo Deum
oranti ac ipsum septiduū ieiunanti An-
gelus ait: Ito, portæ ultro patebunt. Pe-
netrat ad Imperatorem; iratum illi assur-
gere nolentem cogit igitur è sella exili-
ens, vt occurreret etiam obuiisque am-
plexibus exciperet sanctum.

Dein Quados indictum bellum deprecâtes, tumidè increpat supplices; & ecce, digne de cælo videtur suffocari, ut extinctus caderet momento. Hic finis Persecutoris Ariani. Valens autem lege iubet militare Monachos: nolentes necari fustuario.

AN. CCCLXXVI. Valentinian. i. iunior primo Imperii an. libertatē Religionis indulget, cuiuscūq; licet ethnica; miserèq; cū liberis perit. Gratianus verò pro scribit hæreticos; victorq; prosperatur.

Quia tamen an. 381. Priscilliano hæresiarchæ ab exilio reuerti Cæsaraugustam permisit ad Episcopatum; Deus Maximū excitat tyrannum illi in necē.

Macedonius vero, qui ære corruptus restitutionem illius procurarat, mortuo Gratiano confugiturus ad aram, templo patente ianuam reperire nequibat.

Id quod S. Ambrosius ei prædixerat. Prius tamen Gratianus se abdicabat titulo *Pontificis Maximi*, anno 383. Ideo fauentes Maximo Senatores Romani gentiles aiebant; *Si Princeps dici nolit Pontifex Maximus; breui Maximus erit Pontifex.* Sed piorum & S. Ambrosii precibus auerteretur.

ANNO CCCLXXXIII. Theodosius Arcadium filium dicens Imperatorem, dum indulgentius conuiueret hæreticis, à S. Amphiloctio salutatur Imperator, non filius adstans. Quod ægre ferenti, ait; *Ita noris & Deum Patrem sui quoque Filij dolere iniuriam: Cur ergo blasphemos toleras?* Continuo is conuentus et claudestinos hæreticorum interdicit edicto. Cæditur à Maximianis S. Ursula cum Sodalibus.

ANNO CCCLXXXIV. S. Gregorius Nazian. redarguit Præfectū Constantinopolitanum de violato ieiunio ecclesiastico. *Augustinus* Mediolani Rhetoricam proficitur; an. 385. conuertitur ad Catholicos.

Eodem Tyrannus Maximus agit laudicem Ecclesiasticarum causarum: at Theodosius id lege edita vetat. Iubensque tempore paschali nexos omnes solui ac dimitti, ait; *O mibi vel defunctos rocare liceret!* Item Valentinianus.

ANNO CCCLXXXVI. Maximus tyrannus Ithacij suasi hæreticos trucidarat. Theognostus eum idcirco damnat crudelitatis, ab Episcopo alienæ Concilium, Treuiros a tyranno conuocatum, pronunciat pro Ithacio Hispano; at S. Martinus dissentit. Eum ob id ad hæreticos adnumeraturis Episcopis dissuadet Maximus: suadetque amice S. Martino: at frustra.

Demum minante Imp. missum de in Hispanias; cunctis hæreticis trucidandis.

Isto coactus S. Martinus cum Episcopis communicans cessit ad horum inuitus.

At protinus ab Angelo reprehensus in via acerbe indoluit. Tunc inuitus, at exoratus, adest conuiuium tyranni: ubi sacerdoti præ Rege primum dat poculum; ut Rege digniori. Placuit. Regni quoque inuitato ministrat ipsa mensaque reliquias afferrebat.

Angelus iubet Flavianum Antiochenum, ut Antiochiæ ordinet Chrysostomum: in Ordinatione autem nati sunt Angeli manus imponere; & manifesta columba super eum deuolare. A hæ-

con-

concionans itidē mulierculæ admoni-
tumatur, dicitque vulgarius; & accla-
matur *Os aureum*.

Marcionistæ vxor ibidem ægra ex
cholica, desperataque recepta in tēplum
ad Chryl. si ab eo sanitas illi cōtigeret,
catholicam futuram. Accepta igitur ab
eo Aquā benedictā, haustāque protin-
us consanabatur: Et secum marito
conuertit. At Marcionistæ eum vt ma-
gum proclamantes, innumeri ad tem-
plum conuolant remittis Catholicis: &
ecce per terræmotum illap̄sa templi
fornice, hæretici obteruntur omnes,
catholicorum nec vno desiderio.

ANNO CCCLXXXVII. S. Am-
brosius postulantis, Imp. ariani iussu
Tribunis S. Vasa negat, seque suaque
potius pro iisdem offert: oratque popu-
lum vt ab templi custodia recedat, eu-
stodem fore Deum.

Valentiniano ariano poscenti de bo-
nis ecclesiasticis tributum, S. Ambro-
sius nec dat, nec negat: sinit, accipiat, si
velit, ausitque.

Deinde Ab eodem permissos Go-
thos rogatus, iussusque pendere, negat
Imperatori quicquam esse iuris in Ec-
clesiam: quod intra eam sit filius; non supra
tyrannus: idque ex gratia; hoc per vim.

Repertæ tunc reliquiæ SS. Gervasii &
Prothasii Martyrum multis celebrantur
miraculis.

ANNO CCCLXXXVIII. Maximo
in Italiam ducente, Valentinianus, ira-
to cædibus eius Deo, confugit ad Theo-
dosium; qui fretus Deo ait: *In Domino fa-
ciemus virtutem*, sollicitatque monacho-
rum in Ægypto preces: Senuphium e-
piscopum accersit ad se: at is præferens

solitudinem, suum ei baculum & hume-
rale mittit. Hoc indatus Theodosius
in aciem venit, vidit, vicit. Vincit Ma-
ximum miseratur; at tribuni abreptum
trucidant, præcipiuntque miserationi.
Valentiniano autē restituit regnum pa-
catum, iam ex ariano facto Catholico.

ANNO CCCLXXXIX. Theodosius
Romam ingrediens dat potestatem Chri-
stianis ad fana ethnica cum idolis eua-
standa. Ante Serapidis templi euersio-
nem in Ægypto, auditum in eo cantari
Alleluia nullo cantore viso: Omen id ha-
bitum Christianismi inferendi. Marcel-
lus Apameæ Episcopus, Iouis templo
flammis quantisuis illæso, obistente ca-
codæmone, aquam benedictam infudit, ac
protinus velut ab oleo flammæ glisce-
bant. S. Martinus sacram pinum succi-
surus data à furente populo conditio-
ne, si ruentem exciperet; excipit ruen-
tem obiecto S. Crucis signo; ad quod
ipla in ruina sese pinus retor sit in aduer-
sum. Eundem alibi fanum euerrentem
Angeli duo aduersum rusticos tuetur.
Percussuri ceruicem eius, erecta in i-
ctum manus exaruit; Eum percussuro
culter è manu disparuit.

ANNO CCCXC. Thessalonicæ au-
riga Capitanei pincernam intuens fi-
xius; accusatur libidinis; captum popu-
lus in Circensibus postulat ceu necessa-
rium; negantem cædit in tumultu do-
minum. Hoc audito effertur Theodo-
sius; Episcopis tamen à vindicta flecten-
tibus compromittit. Dein Tribuni vin-
dictam ab eo impetrantes vocatam vel
ut ad Circensia plebem tribus horis
concidunt. Ergo ab Vrbe Mediolanum
venienti Theodosio, S. Ambrosius per

litteras suasit pœnitentiam; excludit ecclesiã, ita per visionem iussus, vt nec pro eo Sacrificiũ patraret. Ad valuas templi occurrens dicenti, & *Dauidem peccasse*, respondit; *Sequere & pœnitentem*. Recedit lugens Imperator; têtato frustra per subornatum Rufinum Ambrosio, ipse redit supplex; pro templi foribus exspectat; præscribi sibi pœnitentiam orat. Iubetur ista: *Sancito legem, vt mortis lata sententia ipsos XXX. dies ab executione suspendatur; sitq; eius mutanda potestas*. Dictum factum. Introgressus igitur chorum, post Offertorium Missæ iubetur à Diacono exire, subijciente Ambrosio causam: *Nā purpura non facit Sacerdotem*. Posthæc & Constantinopoli excedere choro solitus, percunctanti causam Nectario Episcopo respondit: *Aegrè tandē didici quid ab Episcopo differat Imperator*. Ibidem Pœnitentiarius, quod vulgasset confelsũ Diaconi & Diaconissæ concubitum, ab Nectario Episcopo mouetur officio. Ideo lege sancit Theodosius, neu diaconissa fiat nisi sexagenaria. At S. Ambr. cogebat eum reuocare legem; non quidē iniustam; sed iniuste latã; quod de Sacris sancire non esset Imperatoris.

AN. CCCXCI. Caput S. Baptistæ re-pertum honori est: atque ab Imperatore transfertur: cuius in Samaria sepul-tum corpus *an. 33.* ab Sebastianis Paganis, *an. 362.* combustum est totum, nisi quod ossa pauca subtraxerint Christiani; coruscãte miraculis tamen eiusdem sepulcro. *An. 424.* Marcionitas virtute reliquiarũ ipsius contigit reuerti ad Ecclesiã. S. Aug. licet inuitus, Sacerdotio inunctus prædicat iussu Valerij; tamen si prædicare solis fas Episcopis esset. Eo

monente Agapæ ob abusus subrepentes abrogantur: quæ ad Martyrũ vel per-tinæ, aut defunctorũ sepulera dari con-fuerat. Oblationes tamē, quæ pro animab. defunctorũ fiebant, dari voluit egenis.

AN. CCCXCII. Cælo Valentiniano sub-stituitur Eugenius ethnicus, quem de restitutis aris ac sacrificijs arguens S. Ambr. cedit Mediolano; & tamen eius in templo species assiduo orabunda cernitur in tēplo. Monachos edicto euocat in vrbes fidei defendendæ. *Vela picta* cũ historijs martyrum ad templa ipsius ta-cra, proponi iam olim sueta, tum mari-me frequentabantur.

AN. CCCXCIII. Theodosius pro bel-lo contra Eugenium missis passim Le-gatis preces implorat priorũ: Habitu mu-tato Ierolimam ad loca sancta ipse pe-regrinatur, indutus cilicio, prostratus in templis. Tributa remittit, quantum-uis ad belli neruũ necessaria: Militari-licentiam lege coercet, neu Deo homi-nibusque sit quisquam iniurius.

AN. CCCXCIV. Suis in conspectu pri-mo per Eugenianos profligatis, in mē-te humi nixus orat, vel in sese iram Di-vin dicem verti; fundique gentes ine-di-cant: *Vbi est Deus eorum?* Et ecce funditur, vento subito sua in excussores ho-stes tela retorquente. Et vero permo-ẽnti in oratione S. Ioan. Euangelistæ cum S. Philippo apparentes ei victoriũ ab Deo sponponderunt. Ipse igitur signi-prælij ineundi hoc esse voluit: Sele-igno S. Crucis cõsignaret. Mittit victor ad Eugenium capiendum: qui ignarus victoriæ percunctabatur: Aduentante victũ Theodosium? Cui satellites Te adducemus ad ipsum. Constantinopoli

in ipso victoriæ articulo daemone rem-
plo, in quo Theodosius orarat, euolans
exprobrat S. Ioanni Baptistæ decolla-
tionem: *Tu me vincis, heu! Paulinus*, Con-
sul Romæ ordinarius, eiusque coniunx
tuas egenis opes amplissimas elargiun-
tur, monasticenq; profitentur Nolæ in
Campania. Hoc æuum innumeris cla-
ruit & viris S. & miraculis, fidei testâdę.

AN. CCCXCV. Theodosio mortuo *Qua-
dragessimam agit* Arcadius cum S. Ambr.
Illius soror Siluia Monialis pijsissima; &
ipius confirmatio priuilegiorum eccle-
siasticorum, & proscriptio hæreticorū
commeruerunt aperiri coniurationem
Rufini offensi, quod suam Arcadius so-
rorem non duxisset in vxorem: & idcir-
co inuitantis Hunnos in imperium.

AN. CCCXCVII. Melania cū Rufino o-
rigenista reuersi ex Ægypto in Urbem,
asserunt Paulino particulâ de ligno S. Cru-
cis; quod tempore paschali ostensum
hyperdulentius adoratum est. Per idē
Paulinus oborto incendio obiectum,
flammarum vndas id a domo sua diuer-
tit, & extinxit. Illi ambo de origenisimo
prodiiti, ab ignaro illius Papa Siricio cō-
municatorias obtinent; abeunt; multos-
que per eas seducunt. Ideo S. Hier. ep.
ad Cresiphontem prolixè docet; pleras
que hæreses ab fœminis & profemina-
tas, & a pijs proditas oppressasque fuisse:
ceu Marcella prima prodidit Mela-
niam & Rufinum. Moritur S. Ambr.
solâ sacrâ Hostiâ sumptâ; non calice
sacro.

ANNO CCCXCVIII. Donatistarum
persecutio in Clericis mactandis, cæ-
candis, elinguandis, mutilandisque cō-
pulsit Honorium Imp. ad edictum pro

securitate Clericorum publicandum.
Augustinus quoque pro ijs ex lege ple-
tendis orat.

Gildone Africam inuadente frater
eius Mazecil confugit ad Honorium: ab
hoc cum copiis in Africam remissus
sanctos monachos secum ducit ceu tu-
telares. In præcinctu apparet ei S. Am-
br. ter humerum pulsat ac dicit: *Hic, hic,
hic*. Ibi igitur castris fixis cum 5000. fu-
dit fugauitque 70000. Naui Gildonem
fugientem, at ventis reiectum capit, gu-
lamque laqueo frangit. Verum quia vi-
ctoriâ elatus Ecclesiam violabat, ad eam
confugientes extrahens, protinus occi-
ditur in pœnam. S. Aug. quantumuis lai-
corum distineretur iudicijs; minime ta-
men Proconsuli permittebat in Cleri-
cos iudicium. Quia *Messaliani* hæretici
monachi capillati docerent Monachis
non laborandum; Augustinus euulgat
librum de opere Monachorum; Mona-
chosque Clericosque iubet radere ca-
putque barbamque.

S. Chrys. scribit, dicitque inuectiuam
contra *Agapetas Clericorum*, i. adoptiuas
sorores, odium patitur, & calumniam.
Idem obiurgat Eutropium, quod Ho-
norio legis, de rapiendis vel ab ara reis,
autor fuisse; ecce, de violata Augusta
reus Eutropius, rapitur ipse primus ab
ara.

Gazenses Pagani suo Marnæ, i. Ioui
septiduo nequicquam supplicant in sic-
cite pro pluuiâ. S. Porphyrius autem cū
Christianis ducens extra urbem pro-
cessionē excluditur; sed impetrata plu-
uia cōtinuo recipiuntur. Rapiebāt ii-
dē Diaconū ad necēs; quo in v. bē illato
mortuo, (q. pagāis nefas,) hi turbas ciēt.
Q. at.

Orat Episcopus Deum; redditus vi-
tae Diaconus solus fuste cædit, fugatque
omnes.

ANNO CCCC. Gainas Dux Arca-
dij contra Rufinum, poscit Arianis
Constantinopoli templum concedi:
Cui Arcadius; ad Episcopum id refe-
ram, ait, Verum S. Chrysostomus os
Gainæ occludit. Qui furens urbem in-
uasurus noctu, per Angelorum exerci-
tum terabsterritus, templum extra vr-
bem occupat: id quod Arcadius vna
cum septem millibus Gothorum inclu-
sis exurit. Arianis ne psalmis suis sedu-
cant plures, etiam S. Chrysostomus

concini hymnos curat. Ex quo subito
aliquando tumultu, cantum Arianis se-
uerè interdicat Imperator. Demum de
vrbe pellit eosdem, dicente illi Chryso-
stomo in templo; Dic; Si coronatus qui
abiectos lapides infereret; quomodo feret
Rex Regum Christus per Te feret hæreticus
in pietate?

Per id tempus muliercula, se Catho-
licam simulans, Synaxin sacram adibat.
Acceptam S. Hostiam dans ancillæ pa-
nem sumebat: quo protinus in lapidem
sub dentibus verso, Ariana se inter Ca-
thol. recipi pœnitent. orat, & exorat.

ERGO:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit AEO IV:
At SIC P A P I S T I S RES STAT R O M A N A, F I D E S Q V E:
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEM QVÆ.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei A V G V S T V S proprio de iure remisit?
3. ANTI NE CHRISTVS erat quisquam hoc ROMANVS in AEO IV:

SÆCVLVM QVINTVM CHRI- STIANO-ARIA- NVM.

SVMORVM PONTIFICVM ROMANORVM CONTINVATA SVCCESSIO.

42. INNOCENTIVS I. anno
402. creatur: agitq; an.
404. pro Chryf. ad i-
plum appellante con-
tra Theophilum. Quem cum compli-
cibus, post obitum S. Chrysostomi, ex-
communicat an. 407. Consultus ab
Tolofano Episcopo de rebus Ecclesie
respondet an. 408. Diuina prouidentia
ab Gothica Vitis Romanæ direptione
subtrahitur, an. 410. Acta Conciliorum
Carthaginensis & Mileuitani confir-
mat contra Pelagium, an. 416. Obiit an.
417. cum sedisset annos 15. M. r. Consti-
tuit, *Natōs de Christiana debere baptizari;*
quod re, vt non verbo, damnabat Pelagius, di-
cens, Infantes non esse reos peccati o-

rig. Decentio, & Eugubino *causam ietu-
ny Sabbatini assignauit; quia Sabbato Domi-
nus in sepulcro fuit; & Discipuli ieiunarunt.*
Dedicauit plures ecclesias.

43. ZOSIMVS Græcus creatur anno
417. damnati Pelagius & Cœlestinus ad
Papam appellantes, & ouinam simulan-
tes, tute profitentur. At compertos fal-
si damnat vniuersali decreto, Honori-
us edictis proferibit; Et moritur an. 418.
Constituit Cereum paschalem bene-
dici ab Diacono.

44. BONIFACIVS Romanus crea-
tur, an. 418. Dolo Symmachi pellitur
Vrbe; at cognita ab Honorio causâ re-
stituitur; cieto Eulalio pseudopapa; nō
cedente sponte, vt Centuriatores fin-

m gunt,

gunt, & Pelagianus sparsit. Idē an. 422. Arclatenſis eccleſiæ inuaſorem repreſent. Moritur an. 433. Conſtituit, *ne monacha ſacratam pallam conſingeret, aut laueret.* Sedit an. 4 Men. 10.

45. COELESTINVS Romanus creatur an. 423. An. 428. nouū habitū prohibet Clericis, in Gallia incedere volentibus palliatos, renibusque ſuccinctos.

An. 429. Legatos mittit contra Pelagianos in Britanniam, Hiberniam, Scotiam.

An. 430. Neſtorij damnat errores.

An. 431. Concilio Ephesine Oecumenico præſt per Legatos, cuiusq; formam præſcribit. S. Auguſtinum contra Pelagianos calumniatores defendit. Encyclicas ſcribit contra Neſtorium, & hortatur Honorium ad eum compri mendum, an. 432. & obit, cum ſediſſet annis 8. Men. 5.

Conſtituit, *Psalmos Davidis psalli ante miſſam*, cum antehac ſolum Epiſtola, & Euangelium recitarentur.

46. SIXTUS III. Rom. creatur anno 432. Studet Neſtorium ad ſana reducere; ſequē purgat de fauore in illum: an. 433. Infamatus etiam de ſupro monacha illato purgatur in Concilio coram Valentiniano Imp.

An. 439. Iulianum Pelagianismi deſenſorem, doleſe pœnitentem reijcit. Moritur an. 440. Sedit annis 8.

47. S. LEO I. creatur an. 440. turbatiſſimo tempore.

An. 443. Manichæos Romæ deteſtos eiſcit in exilium.

An. 444. Damnatis in Conc. Romano Manichæis, Pelagianos in Italia ſub uertit.

An. 447. Ephesine Episcopum deponit.

An. 448. Eutyches ad eum appellat.

An. 449. Ad pseudoconcilium Ephesine, dolo Eutychetis ab Theodosio indictum, mittit legatos cura Encycli ca de Incarnatione, quam scriptam prius sepulcro S. Petri imponēs ait: *Si quid, ut homo minus cautē posui, tu emenda.*

Quatriduo poſt reperta eſt manu S. Petri ſubſcripta; *Legi emendauit.* S. Patres eam religioſe deſcripſerunt: Eulalius Dornæ in Lybia Episcopos eam defendit; cui tertium apparens S. Leo gratias egit. Eaſ tamen Dioſcorus uertit legi in Synodo, in qua Eutyches abſoluitur; damnatur Flauianus inſons accuſator eiſ, occiditur. Papa Romæ in Concilio damnat acta pseudoconcilij: quod tamen Theodoſius tueretur; unde Dioſcorus in Alexandrino pseudoconcilio excommunicat Papam prius.

An. 451. Conc. Chalcedonenſi per Legatos præſidet; Cuius acta de fide confirmat; prærogatiuam eccleſiæ Conſtantinopolitanę caſſat, an. 452. Et Atilam, excidium urbi parantem aſſiſtentibus ei S. Petro & Paulo, miraculoſe ſedat.

An. 459. Confeſſionem publicam aboler. Obit an. 461, cum ſediſſet annos 21. minus 1. menſe.

Græcis miſerat Brandeum de tumulo Apoſtolorum dubitantibus an uerū eſſet, id forſice ſciſſum ſanguine mar nat. Orat S. Leo aliquando ad ſepulcrum XL. diebus pro remiſſione peccatorum; Apparens ei denique S. Petrus, ait: *Dimiſſa tibi ſunt omnia, præter impoſitiones manuum*, ſc. incautas; dimiſſæ hæ non erāt quoad pœnā, quoad culpā remiſſæ.

48. S. HILARIUS Sardus creatur
an. 461. prius legatus ex Ephesini pseu-
doconcilii latrocinio effugerat an. 449.
nunc an. 461. confirmat tria Oecum.
Concilia, Nicænum, Ephesinum, Chal-
cedonense.

An. 463. Nouum cyclum paschalem
per Victorinum procurat.

An. 465. In causa Hispanica & Gal-
licana Ecclesiæ celebrat Romæ
Concilium.

An. 467. Anthenium Imp. iuramē-
to adstringit, ad compescendos Mace-
donianos hæreticos; ac moritur. Ma-
gnus templotum ornator auro, argen-
to, gemmis. &c. Sedit annis 6. Men. 10.

49. SIMPLICIUS Tiburtinus crea-
tur an. 467. Acatio Primatum Constā-
tinopolitanum promouenti resistit an.
472. Bona ecclesiastica sic diuisit, anno
475. ut portio vna detur Episcopo: alte-
ra Clero: tertia & quarta Fabricæ ac
pauperibus.

An. 476. Odoacro Lupercalia Ro-
mæ cogitanti restitueret, restitit heroi-
cè.

An. 477. Zenonem Imp. ad melio-
rem frugem reducit. Multa magna per
orbis Ecclesias gessit; plures dedicauit
Ecclesias; obit an. 483. Sedit annis 15. M.
5. Orbis causas cognouit; sententias, le-
gesq; dedit; exauetorauit hos, illos pro-
mouit.

50. S. FELIX III. Romanus creatur
an. 483. Excommunicat Mogum, Cna-
phæum, Acacium; regitque inter eos
Zenonem Imp.

An. 487. In causa rebaptizatorum ab
Arianis agit Concilium Romæ, statuit-
que resipiscences recipiendos: sed Epi-

scopos ac Presbyteros ab officio suspen-
di tota vita: Clericos inferiores septen-
nio stare inter pœnitentes, & peregrina
communione frui. Moritur an. 492. Se-
dit annis 9. minus diebus 12. fuit atauus
S. Gregorii Magni; eiusque sororibus
post obitum apparet.

51. S. GELASIUS I. Romanus crea-
tur an. 492. Quadripertitam bonorum
ecclesiasticorum confirmat anno 494.
Plures per orbem excommunicauit,
absoluit. &c. obit an. 496. Sedit an. 4.
M. 8.

52. ANASTASIUS II. creatur an. 496.
obit an. 498. Sedit an. 2. minus dies 7.

53. S. SYMMACHUS Sardus creatur an.
498. prior, cui proinde posterior crea-
tus Laurentius cessit, dum ad arbitrum
tenderent Theodoricum.

An. 499. celebrat Concilium Romæ
de electione Paparum. Ab Laurentia-
nis tamen passus calumniam, datum à
Theodorico Visitatorem pati debuit
contra Canones: Sed damnat Lauren-
tium inuasorem Sedis Apost.

An. 502. excommunicat Anastasium
Imp. ob hæresin, vicissim ab ipso hære-
sios insinulatus. Moritur post varias æ-
rumnas an. 515. cum sedisset annis 15.
Men. 8.

Eius dalmatica solum tacta liberauit
à dæmone obsessum. Paschasius quod
Laurentio fauisset, perpeti tamen pur-
gatorium debuit in balneo: Vnde libe-
ratus est à Germano Episc. Capua-
no. ita S. Greg. l. 4. Dial.

c. 10.

Vtriusque Orbis

IMPERATORVM ACTA
ORIENTIS IN SÆ-
CVLO V.

49. ARCADIVS à patre Theo- dosio creatur Imp. Orientis: Pietate e- nitat insidias Rufini, prius infideles proscribens, dein vincens Rufinum & Persas Cruce.	Anno Christi nati	probrose restituit: Coerces Donati- stas.	404
Gainam tyrannum victum necat.	395	Paganos subiugat innumeros: suos cum Papa legatis mittit pro Chryso- stomo sed incassum.	406
S. Chrysostomum ab Eudoxia rele- gatum terramotu territus renocat.	400	Ideo bellum parans in Arcadium impeditur ab tyrannis enerventibus:	407
Eum sollicitatus ab hostibus denuo deportat.	403	exagitat hæreticos edictis.	408
Ob eum dire exagitat Catholi- cos.	404	Cum Persaicit fœdus 100. anno- rum.	408
Ideo excommunicatus à Papa, ve- niamque petens absolvitur; Sed Ho- noriu idcirco ei bellum indicit.	406	Stiliconem coniuratorem necari curat:	408
Aeger Theodosium filium octen- nem dicit successorem in Oriente: ti- mensque ei ab Honorio, curatorem ei dat Persam, & moritur.	407	Non Catholicos excludit è suo ex- ercitu:	408
HONORIUS dicitur Imp. Occidentis.	408	Eius filia in matrimonio Virgines obeunt.	408
Confirmat privilegia Ecclesiastica; & decernit causas seculares ab Epi- scopis decidendas esse: infestat hæreti- cos & idolatras pro Catholicis.	395	Ab Alarico & Attalo Gothorum regibus, contra eum in Imperium ene- tis, angitur:	410
Stiliconem mittit in Gothos: victo- ria elatus Gentilium ludos seculares	397	Sed pietate meretur effugere vim eorum.	411
		Triumphat de hostibus: urget Do- nist.	415
		Confirmat Immunit. Eccl. & pa- cem cum Gothis.	417
		Attalum ducit in triumphum.	418
		Pelagium & Pelagia nos prescribit.	418

Est

	Anno Christi nati	VALENTINIANVS III. Imp.	
Eulaliū antipapam pellit, restituit Bonif.	419	fit, confirmat priuilegia Eccl. exagitat har.	425
Moritur.	423	Concilium cogit in causa Sixti PP. calumniose de stupro accusati.	433
50. THEODOSIUS Iunior octennis Imper.	408	Scribit Theodosio pro rescissione Actorum Latrocinij Ephesini.	449
S. Pulcheriam sororem adsciscit Consortem cum ea feliciter imperat.	416	Iudiciariam Episcoporum potestatem magno suo & imperij malo immittit.	452
Parabolanos, egrorum quorumcunque curatores, esse iussit sexcentos: quos edicto coercet.	417	Adulterio se impiat: Actium necat magistrum militia	454
Vincit Persas, liberat tyrannide Christianos	420	Necatur & ipse à Maximo.	455
Vindicat in hereticos.	423	51. MARCIANVS accipit prophetiam de futuro Imperio.	431
Valentinianum consobr. creat Imp. Circenses abrogat, Hostes pietate triumphat; Sacerdotes honorat.	425	Pulcheria ei nubit, salua Virginitate, & imperat: Leonem PP. inuitat ad Conc. celebrandum.	450
Conc. Ephesinum Generale indigentem Papam Celestinum adiuvat.	430	A Leone ad restaurandam Ecclesiam incitatur; Eius partes in Concil. Chalced.	451
Rescribit pro Immunit. Eccl. Hereticos exagitat, pellit Epheso Nestorianam.	431	Edicit eius Acta seruari contra Eutych.	452
Nestory scripta exurit, reducit ab eo seductos; Publicat CODICEM.	435	Clarus virtutibus moritur.	457
Corpus S. Chrys. transfert à Cumanis Constantinoopolim datis ad eum literis.	438	52. LEO Thrax creatur Imp. iubetur à B. V. cecum illuminare, & templum extruere: Imperat acta Chalcedon. seruari: Praedecessorum priuilegia Eccl. confirmat.	457
Cogitur pendere tributum annuum Aetila Hunnorum Regi.	442	Precibus Dan. Stylitae filium imperat sed dolo sororis har. mortuum eum visitat incendio urbis auertendo.	464
Rescribit pro recipiendo Trifagio. Chrysapio eunucho credens de abdicatione Pulcheria cogitat.	448	Eius in eum reuerentia: Simeonis Stylitae reliquias transfert.	465
Eiusdem suasis imperat latrocinium Ephesi in gratiam Eutychetis her. Quo & Papam dolo se inuitat; actaque Concilii Eutychiani confirmat.	449	Exercitum contra Vandalos amittit proditione Ducum heret.	468
Monitus respicit, pulso Chrysapio & Eudocia Augusta, restituitq; Pulcheriam ad Imperium: & exules episc. Cathol. Ex equo lapsus fracto collo moritur.	450	Vindicat in eos; edicit Dominicam & festa ferianda.	469
		Moritur.	474

53. ZENO Isaurus, in præmium casorum proditorum accipit filam Leo- nis:	Anno Christi nati 470	excommunicatur à Papa. Papam calumniatur de heresi.	501
Eteomortuo Imperium.	474	Aram contra insultus Persarum condit & de reliquis S. Barth. accipit reuelationem.	503
Fanet hereticis; Elcemofynis sa- pius eripitur vindicta diuina.	474	Prætextu heresios persequitur Ca- tholicos.	507
A Basilisco tyranno pellitur cum coninge in Isauriam; ubi herbis ve- sci cogitur ex inopia: Dan. Stylites ei prædicat reditum.	476	Acta Concil. Chalcedonenfis exu- rit.	510
Reuersus cum exercitu Basiliscum multat exilio, misereque per ire co- git, Sanct. Thecla ponit templum; atque Resipiscens pro Papa stat contra hereticos.	477	Constantinopolitani Catholici sa- pius in eum tumultuantur. 506. 511. 512.	511
Relapsus Henoticon. idest, Vniti- um promulgat; autor Acaphalorum har.	482	In visione discit vita sue annos 14. esse detractos ob impietatem. Et ful- mine extinguitur: contra eum citan- tur Episcopi duo, exules pro fide in iu- dicium.	518
Enoticon eius damnatur in Conc. Rom:	483	Eius nomen è Dyplichis erasum.	519
Præclaros viros enecat.	490	Imperatores Occi- dentis.	
Comitiali morbo iacens ab Ariad- na Augusta raptim sepelitur vi- uus,		5. MAIORIANVS acclamatur Imp.	457
Nomen eius eraditur è Dyp- chis.	491	Dolo Seueri enecatur.	461
54. ANASTASIUS ex Si- lentiario fit Imperator per Ariad- nam, facta Euphemio professione fidei, in vita laudabili mox corruptus fit eo deterior.	491	6. SEVERVS inuadit Imperiū. Dolo Ricimeri veneno interit.	461
Fit Acaphalista.	492	7. ANTHEMIVS creatur Impe- rator, Iurat Papæ ad adiuturum Ca- tholicos.	467
Theodoricus Rex Gothorum petit ab eo sibi regnum Italia stabiliri;	493	Ricimero, cui sororem dederat, ne- catur.	472
Approbari à PP. tentat Henoti- con.	497	8. OLIBRIVS à Ricimere fit Imp. obit.	472
Persequens Roman-Catholicos co- gitur à Bulgaris auro pacem eme- re.	499	9. GLYCERIVS creatur Imp. exutus Imperio à Iulio Nepote fit E- piscopus.	473
Dirè bacchatur in Catholicos;		10. IULIVS Nepos imperat & in- terit.	474

II. AVGVSTVLVS contra Iulianum enebitur.
Innocens Odoacrem Erulorum ab hic relegatur in exilium.

Anno Christi nati
475
476

REGES ITALIAE.

I. ODOACER rex Herulorum Arianus in Italiam vocatur.
Oblatum Imperium & purpuram recusat.
Multa indulget Catholicis: Volens restituere Lupercalia retunditur à Papa.

475
476

Concilia Oecumenica Saeculi V. consona Papis.

Duo fuerunt: Ephesinum, contra Nestorium, an. 431. Chalcedonense, contra Eutychetem, an. 451.
Prouincialia frequentata sunt plurima.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis in Saeculo V.

S. AVGVSTINVS an. 377. in Manichaeismum lapsus matrem affligit: mox Deo per visum ostendit filii conversionem. Visa sibi stare in regula aurea, ac ponere Augustinum, an. 384. ab S. Ambro. in fide instructus, concubinamque deferens fide illustratur. an. 385. conuertitur: an. 388. baptizatur. an. 389. mater ei moritur. an. 390. confutat Iouinianum. an. 391. Ordinatur Presbyter in

Vincitur à Theodorico Gotho.
Isto foedere, dolose ab eo occiditur.
2. THEODORICVS Amalus Gothorum Rex iam & Italiae regnum sibi à Papa petit stabiliri licet Arianus.
Catholicos bene habet
Omnium votis expetitus in schismate intrat Romam.
Sedem Apostolicam defendit, etsi barbarus
Cogit Papam ire legatum ad Imper. pro Arianis.
Agentem vero contra eos capit, mori cogit: Electionem Papae sibi arrogat: moritur, damnatur.

489
493
493
494
500
501
524
526

uitus à Valerio: praedicat Presbyter primus: Monachismum in Africam infert. an. 392. Faustum disputatione confundit. Contra origenistas celebrat Hipponense Concilium, an. 393. Creatur Episcopus an. 395. Felicem Manicheum disputatione publica conuertit, an. 464. Scribit de legibus poenalis. contra Donatistas ferendis, an. 405. Pelagianismum in ortu suo confutat, an. 411. 415. 418. Libros retractationum scribit an. 426. Moritur mœrore Hipponensis euastationis Wandalicæ, an. 430. ætatis 76. in poenitentia. Ægrotans solo contactu sanat ægrotum. Eius bibliotheca seruatur angelica manu contra Wandalos.

S. MAXIMVS Taurinensis Episc. floruit sub Honorio & Theodosio iunior: eximius in Sermonibus.

VICTOR Vicensis: Ausonius Poeta: Synesius Episc. S. Paulin. Nolanus Episc. S. Lucian. Presbyter: Paulus Orosius presbyter Hispanus: Sedulius presbyter Scotus: &c. clauerunt sub an. 410. 420. 430.

S. C.

S. CYRILLVS Episcopus Alexandrinus creatur *an.* 412. & visione diuina S. Chrysostomum in sacra Diptycha referre cogitur.

Inuenit Reliquias S. Marci, *an.* 414. Nouatianos expulit Alexandria, *anno* 415. Nestorium confutans calumnias patitur, *an.* 429. & *an.* 430. eum in Concilio damnat; à quo accusatur Apollinariismi apud Imperatorem. Sed panegyrim de Deipara scribit contra Nestorium, *an.* 431. Moritur *an.* 444. calumniarum patiens.

S. VINCENTIVS Lyrinensis Presbyter scribit disputationem ad deuitandas hæreses, *an.* 434.

S. THEODORETVS ex monacho Episcopus Cyri, *an.* 424. multum pro conuersione Marcionitarum laborauit, conuertitque ultra 1000. fremente demone in eum noctu, & vociferante: *Nisi chorus Martyrum & Iacobus te circumfisterent, dudum confossus perisses. Quiesce.* Habebat ad lectum lecythum olei à martyribus benedicti, & sub cervicali amictum S. Iacobi.

A Nestorio commouetur in Cyrillum Alexandrinum, *an.* 427 suspectusque Nestorianismi se purgat Episcopis. Damnatus de latrocinio Ephesino appellat ad Papam, *an.* 444. Episcopatu pulsus restituitur à Conc. Chalcedonenſi, *an.* 451. Moritur *an.* 451. Scripta eius nomini plura supposita sunt.

S. PROSPER Aquitanus S. Augustinum defendit contra Pelagianos calumniatores, *anno* 431. quos & in Italia subuertit iussu S. Leonis, *an.* 444.

S. PETRVS CHRYSOLOGVS Episcopus Rauennatum diuinitus creatur,

an. 433. S. Petio Apostolo ipsum ostendente per visum Sixto Papa. Scribit contra Gentiles, *an.* 439. & 449. contra Eutycheten.

S. PROCVLVVS Constantinopolitanus Episcopus videt S. Paulum S. Chrysostomo loqui in aurem. Laborat multum contra Mopsuestenum, Nestorium, proque Chrysostomo. obit *an.* 446.

S. GENNADIVS Episcopus Constantinopol. creatur *an.* 458. mirificus ecclesiastica discipline reformator, *an.* 459. sanat manum diuina vi exarescentem, *an.* 462. Oranti spectrum prænunciat euersionem Ecclesiæ, *an.* 471. diemque obit supremum.

S. FVLGENTIVS Ruspensis Episcopus certamine pro fide celebris, *an.* 490. confutat Pelagianos. Peregrinatur ad Limina Apostolorum, *an.* 500. Exul pro fide, redux demum moritur *anno* 529.

S. BOETIVS Patricius apud Theodoricum falsò de conspiratione accusatus cum Symmacho martyrio afficitur *an.* 524. 526.

Alius BOETIVS Seuerinus Consul Rom. suum Consularum scriptis illustrat, *an.* 510.

S. AVITVS Viennensis Episcopus, *an.* 494. Sigismundum Burgundiorum Regem conuertit ad Christum *an.* 509. obit *an.* 516.

SIXTVS III. docta scripsit *an.* 441. Sed ei affinguntur scripta Pelagiana.

OROSIVS Hispanus Presbyter S. Augustino & S. Hieronymo familiaris contra Origenistas *an.* 414. Primum occidentem tranſtulit Reliquias S. Stephaniani *an.* 416.

Er.

EUSEBIUS Emesenus ab Eusebia-
nis in Episcopatum Alexandrinum in-
trudendus pro Athanasio, restitit: anno
341. signifer tamen fuit Arianorum.

SOCRATES & SOZOMENVS Noua-
tiani prosequuntur historiam Ecclesia-
sticam sub an. 440.

S. EVCHERIVS Episc. Lugdunensis
egregia scripsit an. 441.

S. SIDONIUS Apollinaris orator & Poe-
ta eximius solo aspectu basilicę SS. Petri
& Pauli Romę liberatur, à febre, an. 467.
Renunciens sæculo, amplissimisque di-
gnitatibus creatur Episc. Aruernensis
an. 472. Pietate & supplicationibus de-
fendit urbem suam ab incursionibus
Odoacris, an. 475. Dirè à suis Presby-
teris diuexatus moritur an. 484. puni-
tus morte subita persecutoribus eius.

IOAN. CASSIANVS Diaconus S.
Chrysostomi, Collationes PP. scribit
ad Innocentium Papam an. 404. con-
futat Nestorium, an. 430. Eius Collatio-
nes Pelagianismo infectę confutantur
an. 433.

ISIDORVS Pelusiota monachus sub
an. 482. claruit doctissimus. De S. LEO-
NE Papa supra.

S. NILVS monachus Constantino-
polit. S. Chrysostomi discipulus doctis-
simus scripsit de Institutione monacho-
rum, vixit sub an. 445.

S. SIMEON STILITA scripsit librũ
de morte an. 457.

VICTOR Vticensis Episcopus de
Wandalica persecutione, sub an. 490.

S. GELASIUS Papa; de hoc supra.

PASCHASIYS Cardinalis, sub an.
499.

Dogmata Ecclesię Roma- no-Catholicę, Nouatoribus contraria, Sæculi V. Exempli gratia.

I. *Missam* asserit S. Aug. ep. iii. 118. In
psal. 33. hom. 2. & serm. 28. 40. de verbis
Dom. & l. 21. Ciuit. c. 26. Cyril. Alex. l. 3.
c. 4. Concilium Ephelinum Oecumeni-
cum.

II. *Veritatem Corporis Christi in Eucha-
ristia* asserit Aug. in psal. 37. & 119. Cyrill.
in Anathematif. Chrys. hom. 83. in Mat.
26. & c.

III. *Liberum arbitrium* asserit Aug. con-
tra Pelag. l. 1. & c. Cyril. Alex. l. 3. & 8. con-
tra Iulianum, & c.

IV. *Fide sine operibus mortuam* asserit Cy-
ril. Alex. in Ioan. l. 10. c. 18. Leo term. 3. de
Epiph. *Primasius* in Gal. 2. Aug. lib. 2. de
pec. merit. c. 3. 4. 15. *Saluianus* l. 4. de pro-
uidencia. *Prosper* l. 1. de vita contempla-
tiua c. 19. & c.

V. *Confessionem auricularem* asserit Cy-
ril. l. 3. in Leuit. Leo ep. 69. 91. Aug. hom.
49. & l. 2. de visit. infirm. c. 4. & c.

VI. *Inuocationem Sanctorum* asserit
Aug. l. de cura pro mortuis, c. 16. *Theodo-
rus* in Leu. q. 1. Chrys. hom. 1. & 44. in Ge-
nesin. & c.

VII. *Imaginum vsum & Cultum* asse-
rit Aug. l. 1. de Consensu Euang. *Sozome-
nus* l. 2. c. 3. Cyril. l. 6. contra Iulianum.
Tripartita l. 2. c. 19. Chrys. l. quod Chri-
stus sit Deus. & c.

VIII. *Suffragia pro defunctis & purga-
toriu* asserit Aug. in Enchyr. c. 10. & in ps.
6. 37. & l. de cura pro mortuis c. 15. & c.

n IX.

IX. *Primatum Petri* asserit *Cyrrill. Alex.* l. 2. in *Ioan.* 12. *Aug.* 1. retract. c. 21. *Sozomenus* l. 3. c. 7. *Chrysost.* hom. 83. in *Matt.*

Hæc pauca in exemplum suffecerint: Sic enim ire per singula licet.

Hæresiarchæ in Sæculo V. diffioni Papis.

48. PELAGIUS indoctus primum in Sicilia, deinde in Rhodo utrumque orbem infecit. *an.* 410. Christi pythagorici gentilis librum fecit latinumque affinxit S. Xysto Papæ. Quam stropham notans S. Hieron. monuit S. Aug. qui allegatas à Pelagio, ut Papæ, religiose explicare laboravit: at monitus retractavit. Dogmatizavit autem Brito ille monachus, *Peccatum originale non esse in hominibus: Sine Dei gratia impleri omnia Dei mandata posse. Adam factum esse mortalem, etiamque mortuus fuisset, si non peccasset: solum esse unum lesum peccato suo; non genus humanum. &c.*

Tales articulos vndenos damnavit dolet in Concilio Palæstino, *anno* 415. ne ipse damnaretur. At resiliens, istos, aliosque vulgare perrexit.

Confutatur ab Hier. & Aug. Damnatur in Concil. Mileuitano; & Carthag. *an.* 416.

Se catholicum simulans appellat ad Papam, *an.* 417. Rursum damnatus pro scribitur ab Honorio Imp. *anno* 418. & 420.

Pelagiani iungunt se Nestorio, *an.* 431. Sæpius suppressi, emergunt sæpius. Hydralernæa.

49. NESTORIUS Nepos Pauli Samosatæni ex Presbytero Antiocheno

Episcopus Constantinop. exagitator hæreticorum, *anno* 428. fingere cepit *Duas in Christo Personas; & B. Mariam non esse Deiparam, sed Christiparam; fraude & vi hæresin propagavit, ac scripsit an.* 429. at quæ Deiparam execrari ipse uelauit. Eius arrogantia nec suis vituperabilis, diram in Monachos feritatem exeruit. Coelestinus PP. damnationem ei minatur, *an.* 430. S. Cyrrill. Alex. eum condemnauit: at ab eo insimulatur Apollinarisismi.

An. 431. Se iungit Pelagianis. Damnatur absens in Conc. Ephesino; Pellitur Epheso ab Theodosio: indulgetur ei monasterium ad pœnitentiam *an.* 435. Vbi calumnijs proscindens Imperatorem damnatur ad perpetuum exilium: in quo putrefactus, linguâ ab vermibus exesâ, fœde exhalat, *an.* 436. Theodosius Nestorianorum libros conquiri, utrique mandauit, *an.* 448.

50. EUTYCHES Abbas, ut Nestorio contradiceret, finxit *Unam in Christo esse naturam post Unionem sicut una persona est.* Ita *an.* 448. Damnatur à Flauiano Episc. Constantinop. ibidem in Synodo ibid. Damnatus appellat ad Leonem PP. & Imp. Theodosium. At *an.* 449. per Encyclicam damnatur à S. Leone, Absoluitur è contra ab Dioscoro Alexandrino excommunicante Papam: Facinus inauditum! Ab eo prognati sunt *ACEPHALITÆ* *an.* 482. 535. SEVERTIANI à Seuerio Encratitarum resuscitatores: *ACEPHALITÆ*; Iacobitæ. &c. De Seuerio vide in Sæculo VI.

51. PACIFICANTES ab Zenone Imp. orti, faciente Unionem inter Catholicos & Euthychianos.

52. PETR.

52. PET. GNAPHÆVS Fullo pseudo-
monachus ad Eutychetis errores adie-
cit in trisagio: *Qui crucifixus est pro no-
bis*: quasi S. Trinitatem totam diceret
esse passam. Cœpit anno 471. hæresin
Theopaschitarum; damnatur à Simplicio
Papa Romæ an. 479. Xenaiam Ico-
noclastarum autorem assumit socium,
an. 485. & moritur post diras turbas an.
486.

Ad ultimum damnatus à Gelasio
PP. an. 494.

53. XENAIAS Persa, seruus profugus,
nondum baptizatus à Pet. Gnaphæo
Fullone consecratur Hierapolitanus Ep-
iscopus an. 485. dictus postea Philoxe-
nus, primus autor Iconoclastarum extitit
an. 485.

Dogmatizauit, *Christi & Sanctorum i-
mages non venerandas; Angelos incorpore-
os forma corporea effigiare nefas: Puerile esse,
in columba fingere Sp. Sanctum.*

V A R I A

Testimonia Fidei historica in Sæculo V.

ANNO CDI. S. Porphyrius, Episc. Ga-
zensis, contra pertinaces gentiles ciues
suos quid oraturus Eudoxiam adit Au-
gustam, Cui gravidæ roganti veniam,
quod Episcopo non occurrisset, is prædi-
cit parituram filium. Eo ad sua redeun-
te, dum sæua cooritur tempestas, ex re-
uelatione discit, ob nauclerum hæreti-
cum ortam; quo catechizato ac conuer-
so, mox omnia silent.

S. Martinus obit octogenarius.

S. Porphyrius an. 403. Manichæam
Gazæ, verbis & pecunijs multos per-
uertentem maledicit; continuoque mu-
ta moritur.

ANNO CDIV. Erectâ Eudoxiæ
statuâ contra templum, Sanctus Chry-
sostomus pro concione inuehitur: per
irratam coacto Concilio deponitur; ad
Papam appellans describit e. agcediam;
scilicet irruentes in ecclesiam milites
asseruatum Christi sanguinem effudisse:
Igne improviso totam deflagrasse.

Interim Eudoxiæ, dirè excruciatæ,
fœtus in utero computruit; criminato-
res Chrysostomi varijs à morbis disper-
eunt; cum intruso Ariacis commu-
nicat nemo.

ANNO CDIIX. Sanctus Chrysosto-
mus moritur, solitus habere familia-
rem Sanctum Paulum; Angelosque
inclines sacrificanti adstantes.

Moriturque & Eudoxia, eius perse-
cutrix.

Atticus Episcopus Constantinopo-
litanus paralyticum baptizat Iudæum;
simul & sanat.

ANNO CDIX. Alaricus, Rex Go-
thorum, Romam obsidet; ut recedat,
etiam idola erant despolianda in li-
trum; id quod nullis adhuc edictis po-
tuerat obtineri.

Interim pudici Wandali impudi-
cam vastant Hispaniam.

ANNO CDX. Romam inuadit
Alaricus, Sacra vasa sanctaque cæte-
ra seruat intacta, etiam Virgines sa-
cras.

n 2 Vrbe

Vrbe incensa barbari recedunt, salu-
istemplis; Fertur vox; *Salus victis in
Christo.*

Monialis capta, heri proles, ob captā
infirmirate percussas, sanas oratione &
ieiunio reddit; liberaque dimittitur.

Honorius timore Attali, & Donati-
starum, edicto. cauit *libertatem religio-
nis*. In poenam, ecce, Vrbs capitur; diri-
pitur; salua religione Romano-catholi-
ca. Ergo protinus reuocat edictum, di-
gresso ex Vrbe Alarico; qui moritur an-
411.

Euagrius philolophus conuersus pe-
tenti Synesio accommodat 300. aure-
os, egenis distribuendos: petitque cau-
tionem, sibi in altero reddendos sæcu-
lo. moritur, sepultusque cum Syngra-
pha, hanc, apparens Synesio reddit, ab
ipso subscriptam de facta sibi restitutio-
ne.

ANNO CDXIII. Nouatiani à Cy-
rillo & Papa terrā marique fugantur; in
ceteris hac etiam ex occasione; quod in
mari solutā naui omnes perissent No-
uatiani; & Catholicorum nullus.

ANNO CDXV. Pulcheriam quin-
decennem, votum Virginitatis habentem,
sororem suam Theodosius sibi so-
ciam adsciscit Imperij, ob raram eius sa-
pientiam. Aulam ea velut in monaste-
rium vertit pijssima.

Eius pietate, miraculis clara, felicita-
tur Imperium, hostes inter medios.

ANNO CDXVII. Errore contigit
Pascha per Ecclesiam celebrari *die non
suo* ac debito; id quod ita compertum.
Melina in siluestri vinculo, dum pascha-
li nocte Presbyter fontem baptisterii e-
rat consecraturus, lapidis concauitas

non sese ipsam replebat aquā, uti an-
nuo miraculo fuerat, sed biduo post.

Leucothea in Lucania, ipso Paschali die
S. Lauacri vnda per se vitra lapidis orā,
cumulatim sese exaceruans exurgere,
limpidissima ad instar cristalli, conue-
nit; inque seipsam subidere sensim. Ibi-
que tum cum Sacerdos baptisterium
de more benedicebat.

In Lusitania apud Osem campum pi-
scina est ex solido marmore, in formam
crucis excavata. Hanc quotannis sub
instans paschale tempus accidit per se-
ipsam euacuari; vacuam ab Episcopo,
vniuersa populi inspectante corona, im-
pressis circum sigillis obsignari: die ve-
ro Parasceues eadem plebe teste reli-
gnari, ad eius sacram, cum suetis exor-
cismis & Chrismate, benedictionem.
Resignata verò reperitur supra oram
marmoris in cumulum aggesta vnda
stare, nec vel guttulam exundare. Per-
actis solennibus certatim haurire ple-
bem, deferreq; secum domum pios in
usus; nequedum tamen quicquam im-
minui: verum cum festa cedente die ad
statam apsidis reuerti mensuram.

Dynasta quidam annui contemptor
miraculi, iussit suos in templo eo stabu-
lari equos: at ecce, media nocte conte-
ptus febri raptim equos mandat extra-
hi; simul dentibus suummet corpus dil-
cerpens exhalat.

Rex nationis Theodegisilus rem ex-
ploraturus, ipse ostia omnia consignata
Ecclesiam coronam virū cingit; idemq;
& altero repetit anno: tertio in super
fossam circumducit latam quindenos
vicenos altam pedes: Sed nihil abduci
doli que nihil comperit: id lucri abstu-
lit;

lit; quod diem eundem sequentis anni non vixit.

In Soruba vico Lyciæ subiacente ad radices montis, (in quo Coranensis est ciuitas,) Lauacrum in Epiphania sudat, sudore tribus horis continuis manante; tribusque alijs sensim remittente; interrim solennis baptizatio perpetratur.

In castello Cedebratis, sub Lunciæ monte Aenoandro, baptisterium vrbs, prima paschali ex seipso repletur, est autem ex abrupto solido saxo; duratque aqua ad vique Pentecosten. Cæterum euanescebat.

ANNO CDXIIIX. Adrumetini monachi nimis contra Pelagium nitentes, libero arbitrio nihil; omnia soli gratiæ tribuebant; Vt S. Augustino visi fuerint arguendi.

Quare ad eos scripsit librum de gratia & arbitrio: & alterum de Correctione & gratia.

Seuerus Episcopus in Minorica insula per Encyclicam testatur, in ea insula ludæum morari nullum posse; serpentes esse impotes nocendi, feras innoxias.

Vnico in loco noxios extitisse colubros; verum & hosce ad illatas S. Stephani Reliquias nocendi vim amisisse.

ANNO CDXIX. Plurimæ totâ Africâ Romam fiebant appellationes. Fingunt igitur Centuriatores ius appellationis Papam esse suffuratum.

Iudæus impostor iterato sæpius baptismo quæstum faciebat: semel ab Arianis; iterum à Macedoniano; tertium à Catholico baptizatus erat: quartum petenti baptismum, Constantinopoli ab Paulo ieiunium indicitur: cumque

tingendus esset, ecce disparuit; repletur lacus; iterumque euanescebat aqua. Cui Paulus: *Aut veterator es; aut ignorans baptizatus es:* aderatque forte, qui ab Attico tinctum viderat, baptizati testis & index.

Nimirum duo priores non baptizant; quod formâ verborum catholica non vterentur; Catholicus autem ritè baptismum cõtulit; ideo quarto disperijt aqua; dato diuinitus testimonio reprobat ab Deo Anabaptismi.

ANNO CDXX. Victor in Africa primus docuit: *Animam ex Dei substantia creari, non ex nihilo.* Idque tum vt doctior Augustino videretur, qui animæ originem se scire negarat: Tum ita sese per Visionem didicisse narrabat. At eum refutante S. Augustino resipuit victus.

Bararanes Rex Persarum, dirus Christianorum persecutor, perfugas ad Imperatorem Theodosium repetit; Neganti eos bellum infert. Ducēs in eum retardatur grandine diuinitus grandinante dies XX, vt ijs vix stadia XX. contulerit; Theodosius imparatus, accersitis interim ducibus sese parauit. Constantinopolim obsidens Persa Christum blasphemabat: demum obsessis re desperata cessantibus, solus Episcopus pilam excutit in blasphemum regem nomine blasphemati; & ecce Angeli in Bithynia viatoribus visi nunciare iubent Constantinopolitanis; orare, sperare insisterent; sese duces belli adfore.

Hic Persa in auxilium Saracenos iungere sibi: Sed hi diuinitus conterriti, plures centum millibus, per fugam in Euphraten præcipientes prouere.

Aspebetus, Dux Saracenus, transit

n. 3. ad

ad Romanos; (sic *Catholici* vulgo appellabantur) cuius semiaridus filius, Euthymium Monachum adire secundum quietem iussus; ab eodem, factis Deo precibus ac signo Crucis, petlanatur. Quod miraculum ad conuersionem valuit Saracenis. *S. Hieronymus* obit. *S. August.* Arianos publica disputatione conuicit: Qui se tamen victores iactabant.

ANNO CDXXI II. Honorio defuncto scriba eius Ioannes inuadit Imperium; *Clericis* adimit priuilegia, forique exemptionem. At *an.* 425. Theodosius Imp. in eum ducit exercitum; cui sese Angelus Ducem offert specie pastoris; perque obiectum ducit lacum momento exsiccatum. Quo ex improviso Ioannes obrutus, ad internecionem deletur. Clero priuilegia restituntur; proscribuntur hæretici. Qui Duces barbari in auxilium Ioanni venerunt, Imperium in fugam deprædatur, orante Deū Theodosio, pereunt vniuersi igne de cælo, fulmine, ac peste. Monachus quidā Theodosium quiddam orarat sepius; auditus nunquam; tandem eum excommunicabat. Hic Imperator se pransurum negabat, nisi prius absolueretur: quæsitusque monachus iuste petita annuentem absoluit; quicquid Episcopus esse victum negaret.

ANNO CDXXIX. *S. Germanus* cum *S. Lupo* mittitur Legatus ab Episcopis Galliarum in Britanniam, ad gentem eam ab Pelagianismo reuocandā. Per suspensam è collo reliquiarum capsulā persanat cæcam. Dum in Paschate Britannis baptizandis esset intentus, de irruptione Saxonum affertur nunci-

us; eoque plures ante baptizari anhelant, quam in arma ruant. Iubet in congressu omnes conclamare, *Alleluia*. Quo conterriti hostes fugam inuadunt, sequi ipsos in flumen adigunt obiectum.

ANNO CDXXXI. Sub Synodo Ephesina Generali contra Nestorium, docentem, Ex B. V. Maria Christum tantum hominem natum esse, datam vero Diuinitatem ei, ita merenti: quo auunculi sui Pauli Samosatani relucit errores: Sub id tempus, inquam, ad Salutationem Angelicam idcirco putatur adiecta clausula hæc: *Santa Maria Mater Dei ora pro nobis peccatoribus, nunc & in horam mortis nostræ*. Verum eam Traditio inde ab Temporibus Apostolorum acceptam hucusque custodierat, nunc primum vero publicam accepit Solennitatis auctoritatem, vltimque generalem: etsi vlllo de Canonibus super nesciam.

ANNO CDXXXII. Quod damnatus Ephesi Nestorius monasterio inclusus liberè agere permitteretur; omittente eum procul relegare Theodosio, contra sualum Papæ; ecce penam; Constantinopolis improviso correpta igne triduo toto dimidiata hauritur inextinguibili, donec in se ipsum recideret.

Ibidem, Monialis, imagine Veneri delectata, obsidetur à dæmonè, ab omni abstinentens cibo per LXX. dies ab auicula pascebatur; quæ dæmonis erat delusio: demū ad *S. Stephani Reliquias* communicata liberatur, malo suo cauitor.

S. Proclus Episc. Constantinopolitanus permouit Theodosium ad Translationem *S. Chrys.* ex Comana Constantinopolim faciendam. Verum conata

in medio tumba stat immobilis. Ergo Theodosius ad eum, tanquam viuentē, dat literas paternæ deprecatorias culpæ eiusque ab exilio reuocatorias. Quibus ad loculum admotis, mouetur ipse velut seipso. Chalcedone imponitur nauis hac absque remigio alarum ipsa volat incitē, præuolatque cæteras eodem è portu soluentes; quib. coorta disiectis tempestate, illa incolumis vna, cursu recto, ad agrum defensæ ab S. Chrysostomo viduæ appulit. Imperator vero sacrum cum corpore Lypsanothecam, regnicè exceptum, summa cum reuerentia in Sedem iuxta Proculum deponit; & solenni prece pro defuncto fusa parente deprecabatur. In deposito sarcophago S. Chrysostomus clarâ dixit; *Pax Vobis*. Tunc simul XL. Martyrum contigit Reliquias reperiri: Et Eudoxiam Augustam peregrinari Ierosolymam; specie, quod filiam nuptam vidisset; reuerat ut Commissa sua in S. Chrysostomū lucens expiaret. Donata Ierosol. abluuiali Epif. Reliquijs S. Stephani, Falsis Christi, Vinculis Petri. Hisce filia Romę posuit Basilicā; illis mater Constantinopoli; ubi peccarat. Et postea Vixit.

ANNO CDXL. Orbis vndique turbat. In Oriente, Nestoriani. &c. in Occidente Gallia Gothi; in Africa Wandalis; Romæ pulsi ex Africa Manichæi. Genserico Ariamus eiectis Africā totā Episcopis rogantibus, ut alicubi subsisteret priuati liceret, respondit; Delere Romanos decreui vniuersos; & hoc vos petitis? Simul ipsos in mare abijci iussit: sed sui id deprecati sunt.

Sebastianum Ducem qui Romā Ducum fuerat inuidiam; iubenti profiteri

Arianismum Genserico, aiebat ille: *Parenem candidum, qui per ignem & aquā transiit, ut Regi apponeretur, repinse; usque deterior euadet. Et ego sum lotus, vinctus, passusque Sacramentis. &c. quid mi fieri deterior remiubes?*

Manichæi Romæ latentes, cumque Romanis communicantes, ex eo agnoscisci publicantur à S. Leone PP. quod S. Sanguinem non fumant: quod Domini ca & feria secunda ieiunent; quod prius adorent solem quam templum ingre diantur. Idcirco soliti Fideles orare versus Orientem; tum vetabantur prius isthuc flectere.

ANNO CDXLVI. Oriente toto per sex menses terræmotibus quassato, Theodosius Imp. Proclus Patriarcha, omnisque populus in aperto degens campo supplicabat. Contigit ipso in supplicio puerum sublimem rapi, audireque ab Angelis concini Trishagium; *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus & immortalis, Misere nobis.*

Hoc demissus docet Imp. Epif. & adstantes, ac moritur. Proclus id vbique cani iubet isthic, Imperator orbe toto; cessatque terra succussari.

Cyrus Præfectus Constantinopolitanus ethnicus, restaurator mœnium, proscriptus fugit ad aram, fit Christianus, & Epif. Smyrnenis; Ponit ecclesiā Deiparæ, ubi abscondita olim coruscare *B. V. Mariae imago* visa, & reperta est, multis eius tactu perfanatis. Constantinopoli Iudæ statuā Christi, pro forib. Christiani propositā, cultro percussit; ex qua cruore protinus exiliente conspersus eam in puteum abiecit nocte eadem. Mane omnis aqua visitur cruenta, reperi-

peritur statua: promulgatur venia reo sese ultro prodituro: suaque virum vxor prodit, factus vterque Christianus; Pulcheria Augusta Virgo renuncians Imperio conlecratur in *Diaconissam*.

ANNO CDXLVII. Dum hæretici per Orientem inualescunt; tenentque Galliam, Franciam & Hispaniam, (per quas oras etiam serpere hæreses eadē,) barbari V Vandali, Gothi, Sueui; ecce in Tolentino Conc. istud, à *Patre Filioque procedit*; additur Symbolo: & sub eo Symbolo Gothi, Visigoti, Franci fiunt Christiani; at vero Orientales ei reclamantes euadunt Saraceni. Romani tamen solo Apostolico Symbolo uti pergunt in Missis, eò quod nulla hæresis Romanam Ecclesiam infecerit vnquā, quæ diutius in ea perstitisset. In memoriam itaque id in æs inciditur post reliquias S. Pauli. Nec Carolus Magnus, nec Henricus Imperatores, quantumuis institerint, impetrare potuerunt, ut cum utroque orbe cantarent Symb. Nicænum Romani.

ANNO CDL. Damnatis in Conc. Constantinopolitano Actis Ephesini pseudoconcilij, & reliquijs S. Flauiani Episc. in eo trucidati Ephesum translatis, simul restitutis per Marcianum Imp. Episcopis pro fide Romana proscriptis; pax Ecclesiæ reddita Orientis est: & ecce improvisò Attila cum Hunnis è solo cedit imperij, sponte, vi nulla.

ANNO CDLI. Attila victus in Illyrico, redit in Orientem; sed & hinc expulsus (in gratiam restitutæ in eo religionis veræ) in Occidentem inuadens se *Flagellum Dei* nominat. Tunc exustis Metis, solum S. Stephani perstitit intactum

Oratorium; viso S. Stephano apud S. Petrum & Paulum orare pro eo. Parisi quoque saluæ steterunt precibus S. Genouefa.

Attila Treas euersurus erat; at orantē S. Lupo Episcopo, mediam petrauit urbem cum exercitu excæcato cæcatus, nullo mortalium viso, læsoue.

Item diuinitus seruatur vrbs Varsæsis; vbi tunc sub Missa tres guttas delabi contigit, inque vnā coalescere crystallinam; scilicet ad Fidem de SS. Trinitate confirmandam contra Arianos. Ea in crucifixum infixæ cæteræ exilieregimæ, protinusque per eam multæ sunt factæ confectiones.

Aureliam obsidet Attila, imperium inde inuasurus; capitque eam; non tamen euastat, orante Deum Episcopo cum populo. Et ecce aduolans Aetius Dux fundit, fugatque Attilam cum Hunnis, non sine miraculo.

Chalcedone Concilium à 600. Episcopis frequens agitur in æde S. Euphemias; cum S. reliquiæ continuo sanguinem in tubiectam spongiā stillabant inde ab eius martyrio; nisi quod non stillaret, si quando improbus isthic præsidebat Episcopus.

In eo sancitum; vnum Episcopum Episcopatus habere duos non posse; iuxta Nicænum, contra Pragmaticos Imp. Anatolius Patriarcha iubet Patres Confessionem Fidei Romano-catholicam, & hæreticos item suam, dare S. Euphemias, ad obstruenda hæreticorum ora; At illa Catholicam arripit dextrā, osculatur, reddit: hæreticam vero ad pedes abiicit.

Iamque prius confirmat Papa Concilium.

cilium. Sanctum quoque Papam dici
Occidentem seu Vniuersalem Episcopum.

AN. CDLII. Valentinianus edicto
adimit Episcopis iudicium Ecclesiasti-
cum, exceptis causis Fidei. At ecce Fla-
gellum Dei Attila adest, vastat Italiam,
ipsum inuasurus urbem, ni S. Leo minis
ac precibus eum diuinitus fractum a-
uertisset. Percunctanti dein cur vni pa-
reret homini? respondit: *adstans ei Sacer-*
dos mortem mihi intentabat. Ethnicos Ro-
mæ id astris, fatisque tribuentes S. Leo
refutat.

ANNO CDLIV. Turbarum Orien-
tis peritus concedit in Occidentem
ad Noricos, quos barbaris auertendis
orate, & ieiunare nolentes deserit; ac
pereunt. Vrbem ergo iam occupatam
ab ijs ingressus, ciues malo suo iam do-
ctos ad supplicandum Deo inducit; &
ecce die post tertia barbari timore pa-
nico perciti p fugâ se ipsos contrucidât.

AN. CDLV. Valentinianus adul-
ter, Infantis Aetij trucidator, & Viola-
tor ecclesiastici iuris, ab amicis Aetij oc-
ciditur manu Maximi. Qui iam Impe-
rator ducit Eudociam, cui aperit se oc-
cidisse Valentinianum. Idcirco illa Wan-
dalos euocat in imperium, & capta ipsa
cum filiabus abducitur in Africam: Ro-
ma spoliatur, pter ecclesias primarias;
Deum sic exorante S. Leone Papa. Hac
afflictior e cum filiabus Eudocia suba-
cta, eintrat Eutylianismum, reditque
ad Ecclesiam Romanam. Marcianus
Imp. autem suatura reddit ecclesiis, e-
dictis contrarijs abrogatis.

AN. CDLVI. Mauritaniam ad Chri-
stum conuersio ita contigit.

Quando in persecutione Wandalica

Rex Genserici creari per Africam E-
piscopos prohibens, creatos emori si-
nebat; seruam suam Maximam iubebat
Wandalus nubere seruo; quæ ob casti-
tatis votum abhorrens, pro cum iuxta
cum fratribus conuertit. Ambos igitur
herus vngulis dilacerat. &c. Sed diuini-
tus sanantur; at hero proles ac pecora
extinguuntur. Demum in Mauritaniâ
deportantur exules; quam denique con-
uertunt ad Christum; Romamque mit-
tunt pro Sacerdote. Quo misso negat
genti bigamos creari Episcopos aut Sa-
cris inaugurari, licet ingens hominum
esset inopia. Proclus Genserici Præfe-
ctus è sacris paramentis vixdum para-
rat sibi vestes; cum ecce furens sibi lin-
guam commandens peribat.

AN. CDLVI. Leo fit Imp. qui pri-
uatus in cæcum incidit solum; misertus
ducit per æstuosam eremum; quærens-
que aquam præ siti semituro vocem
ex incerto accipit; *Leo Imperator*, sc. fu-
turus, en aquam, luto perlutum illumi-
na. Dictum factum. Post ibidem ponit
ædem Deipara.

AN. CDLIX. Marcianus Gennadij
clericus aditurus templum nudo dat
interulam, veste duntaxat Sacerdotali
amictus. At in hac Diuinis operâs vide-
tur purpuratus. Discutitur; & miracu-
lum cognoscitur.

AN. CDLXI. Dum Græci de trans-
misso ipsis Brandeo dubitant; S. Leo
PP. id forfice scindit, & cruore mana-
uit. Peregrinantes ad S. Petrum & Pau-
lum Romam, velum lance pensatum in
Sepulcrum solent immittere; quod ex-
tractum ponderosius erat; ad iudicium
benedictionis. Itemq; clauis aurea per-
muta-

mutabantur; ijsque sanationes fiebant.

AN. CDLXII. Pingentis Christum Iouis specie, manus exaruit: cōfessi perfanatur à Gennadio Constantinopolitano. Qui urbem suam, *an.* 465, hæreticis scatentem vidit, sub vesperum, à cadamone, habitu vetulæ medicæ, succendi in foro cum lucernula obeunt: Fuit flamma vorax toto quadriduo, hausitq; urbem pene totam. S. Marciianus S. Euangelio flammis obiecto has ab templo nuper à se constructo, auertit.

AN. CDLXXI. Episcopus Catholicus ab Ariano in disputationem Constantinopoli prouocatus, noluit; mox rogū ingressus paratū intactus se offert disputationi. Ibid. Archisynagogus, autor seditionis, captus, tortusq; flammis dum iniicitur, clamabat; O DEVS S. Sergij iuua me seruatus eodem in loco construit templum S. Sergio.

AN. CDLXXV. Cum Occidentis Imperium in Augustulo finem accepisset, Erulis barbaris Italiæ imperantibus, per Regem Odoacrem, *nouū Dei Flagellum* ab S. Seuerino prædictū, hic Aruernam diu nequicquā oppugnat; quod Episcopus eius S. Sidonius cū populo, per *Rogationes triduo cum ieiunio*, Deum exorando hostem eneruaret. Cuius exēplū ab S. Mamerto Viennensi Episcopo se sumpsisse, literis ad ipsū testatur. Lauriacenses fraudē in pendendis decimis facientes, in fame & siccitate moniti fraudis ab S. Seuerino Episcopo penitentes spōdent emendationē; ac protinus est pluuia consecuta. Zeno Imp. fouens Euthychianos, proscriptosq; restituens ipse eiicitur Imperio *an.* 476.

AN. CDLXXVI. Odoacer, misso in

exilium Augustulo Rex, licet Arianus tributū ab Imp. imposuit remissit. Ecce orbi toti licet dominaretur Ariani; nō tamē Ecclesiæ Catholicæ. Zeno in oriente, Odoacer in Italia, Gothi & Burgundi in Gallia, Géléricus in Africa, Frāci erāt ethnici. Zeno nil audiens Papā, à Basilisco genero exiit imperio: qui edicto abrogat Concilium Chalcedonense; prætextu concordie, regniq; firmandi, quo tamē hoc excidit anno. Nā *Daniel Stylita Monachus*, rogatu Episcopo rū vt succurreret Ecclesiæ, deserit colūniā; Constantinopolim vt appulit, Basiliscus specie deābulationis fugit dicens: *Tibi vir Dei urbē relinquo: tu me prece tua:* cui ille; *Disrumpet, impie, regnū tuū Deus:* simul in clamātē verbo sanat leprosum; quē ex vmbone ostendit populo, ad cōfusionē Euthychianorū. Pluribus claret miraculis. Acacius pseudoepiscopus arianus concitat Monachos in Basilicū, qui imperant reuocari edictum contra Chalced. Concilium; *ne se.* excideret imperio. Verum id eo fine, vt simul irritaretur S. Leonis Cōstitutio contra Primatū Constantinopolitanum.

AN. CDLXXVII. Basiliscus ab aulicis ob auaritiam eius desertus, vincitur ab Zenone; protractus ab ara deportatur in exilium, vbi in amplexibus vxoris expirat. Zeno monenti Papā, hæreticos eiiceret Episcopos, parat. At *anno* 482. rursus eiectis Catholicis restituit hæreticos autore Acatio. Simul capta Vandalica persecutio plurimis celebrata miraculis, vnius veræ apud Catholicos testibus Ecclesiæ.

AN. CDLXXXII. S. Seuerinus canens, *Laudate Dominum omnes gentes,* ob-

dormiti.

dormit; iussis prius fratribus, ut sua ossa tecum transferrēt in vettura barbarorū incursione; ipsis, non sibi profutura. Et ecce, Satelles ab Rege Rugorum Fridrico Sancti aram despoliare, ipso in ausu ab dæmone obsidetur. Rex ipse totum spolians monasterium intra mensem à fratris filio necatus perit.

AN. CDLXXXIII. Inter barbaros Urbis Italiaeque Dominos plurimi Romæ nidificabant hæretici. Urbis tamen Praefectus Basilius excommunicabat alienantes quidquam de bonis Ecclesiasticis. Sed eam excommunicationem omnes Episcopi exploserunt. Interim Pet. Cnaphæus Fullo ex monacho Eutyriano pseudoepisc. Antioch. Theopaschita, ab Papa damnatus, auxit Trislagiū isto; *Qui passus est pro nobis* DE VS.

AN. CDLXXXIV. Hunericus Arianus Rex Vandalorum disputationem indicit Carthagine; ubi Episcopus S. Eugenius cæcum illuminat, adire petitum ter diuinitus iussam. Disputaturi autem Ariani conuertiabantur, perque tumultum occiderunt Episcopum. Inde Rex ortus est persecutionem; legesque contra hæreticos datas vertit in Catholicos. Populus tamen Carthagenensi Catholicis ob miracula adherente, etiā Cyrola arianus cōduxit hominem, qui se cæcum simularet sanandus ab eo. At is dein vexa ex cæcatū se deprehendens stropham aperit; atque à S. Eugenio reluminatur: quem cum alijs dirē tortum enecat Martyrem tyrānus. Typasenses missi ad eos peruertendos Cyrola constanter reclamant; elinguantur multi; & tamen rectius loquebantur. In quib. vnus natus mutus post exectā linguā primū loqui cœptauit. Alius in fornicatio-

nē lapsus, vsu loquelæ excidit. Ad quendam ex ijs Episcopū rusticus suum adferebat filiolum mortuū, pampinis obtectum quasi dono daret vuas: positāque sportā recedit. Episc. vuas gustaturus conspicatur mortuū. Ergo protinus sese in preces conijcit puellūque rediuiū genitori remittit. Tunc passim vulgabantur & miracula, & martyria desideratissima. Euentus is erat: Siccitas inaudita, sterilitas, fames, pestisque perdebat Africam: Hunericus veimib. exesus cōputruit, cum intolerabili fœtore, ut frustulatum an. sept. regni suo esset sepeliendus. Euaricus Rex Gothorū arianus in Gallia, simili plaga perit: Rexque Francorū Childericus; cui succedebat filius Clodouæus, S. Genouesque cultor, & S. Remigij; à quo & Christianus est baptizatus an. 499.

AN. CDLXXXV. Per. Fullo arianus Constantinop. conabatur Episc. Cypri Anthimiū sibi subicere Quem idcirco citatū ire nolētē, S. Barnabas Apostolus tertium apparens ire iussit Constantino-polim, ac dicere; *Et mea Sedes Apostolica est: nam Apostolū habeo.* Hic n. dixerat ei, Meū Corpus cū Euangelio S. Matthæi; in lignis thyenis scripto, ante Salaminā, quinto stadio ab arbore filiqua, reperies. Zenoni donat Euangelium ita petenti, aureisque thecis includenti; ac supra sepulturā S. Barnabæ templū collocanti.

AN. CDXCI. Zenō Imp. & fautor hæreticorū pœnas morte pepēdit. Inebriari solebat sic, ut extensus iaceret, correptusque morbo comitali. Ariadna vxor Augusta sic iacenti irata, humari p mortuo iubet, appositā tumulo custodiā. Biduū ipsum clamanti, Aperite, responsabant custodiæ; Nō licet, alius imperat.

Et ille; Esto, monasterium inibo. At furdis illa. Post refossus reperitur seipsum arrosisse. Anastasius succedit; quem Euphemius Constantinop. Episcopus noluit consecrare prius, quam Catholicè fuisset professus. Mores tamen peruertit, euasitque in sacrilegum Ecclesiarum expilatorem.

AN. CDXCVI. Gelasius Papa reprehendit *communicantes sub vna specie*; quod esse Manichæi proderentur, abstinentes vini, velut à malo principio procreati. Ricardus Anglus Presbyter monitu S. Petri Romam peregrinatur; ubi à Gelasio in Episcopum Andriensem creatur. Ad portam Andriæ cæcum restituit; paralyticam sanat; breuique urbem totam baptizat.

AN. CDXCVIII. Dum Symmachus Papa canonicè eligitur, Festus Comes Anastasii Laurentium curat à paucis creari Antipapam; ut qui Enotico Zenonis esset subscripturus. Hinc *Schisma*. Delectus arbiter Rex Theodoricus pro Symmacho pronūciat.

Quod quia illegitimè factum, ideo Symmachus Concilio Rom. idem of-

ferti iudicandum, *an. 499*. Simul sanctitur, quæ deinceps in electionibus PP. seruarentur. Inde literis moner Anastasium, rediret cum Oriente ad Ecclesiam: sed is tum prius se profiteretur hereticum. Catholicos communicare se cum aut compellit; aut proscribit. Ideo ecce Deus Bulgaros in Thraciam immittit, à quibus victus pacem auro redimit. *Clodouæus Rex Francie* diu ab Cronide vxore nequicquam tentatus induci ad Fidem in pralio suos Alamānis succumbere videns, promittit se fore Christianum, si vicerit. Vincit. Se perimit S. Vedasto Attrebat. Episcopo catechizandum; ac inter viam ad S. Remigium, cæcum cruce sanat. Ad fontem dum concionatur S. Remigius, mirifica in lace fit vox: *Pax vobis, Ego sum: nolite timere. Manete in dilectione mea.* Auolansque columba, captam affert cum chrismate. Rex offerens S. Remigio dona, prius Ecclesiasticis restituere ablata iubetur. Et factum est.

AN. D. Anastasium exinde diræ clades punierunt hæreticum; nequedum tamen resipiscientem.

ERGO:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit AEVO V?
At SIC P A R I S T I S RES stat ROMANA, FIDESQUE:
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQUE.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei A V G V S T V S proprio de iure remisit?
3. AN T I N E CHRISTVS erat quisquam hoc ROMANVS in Aevo?

SAE-

SÆCVLVM SEXTVM ITALO- GOTHICVM.

SVMMORVM PONTIFICVM ROMANORVM
CONTINVATA SVCCESSIO.

54. **H**ORMISDA creatur anno
14. cui Rex Franciæ Clo-
douus, Christianus pri-
mus, regni coronam mi-
sit. Multis legationibus laboravit pro
& publ. & Ecclesiæ pace, & priuata Epi-
scoporum, suasque vices delegat Epi-
scopo Constantinop. in Episcopis la-
pis recipiendis, *an.* 521. Moritur *an.* 523.
cum sedisset *an.* 9. Dies 10.

55. IOANNES I. creatur *an.* 523. Iusti-
no Imp. arianos exagitante, Theodo-
ricus Rex cogit Papam obire legatio-
nem pro eis ad Iustinum; sin' toram Ita-
liam gladio sese extincturum minaba-
tur. In itinere, Corinthi nobilis ægro-
mansuetissimū vxoris equum ei accō-
modabat; qui remissus ferre porro fœ-

minam noluit: maritus, quod erat, ratus
equum Sancto viro dicatum esse, eidem
dono transmisit, precatus vt accepta-
ret. Ad portam vrbs Constantinop.
clamanti cæco manus imponēs visum
restituunt. Ciuitas ei ad XII. lapidem ei
cum cereis & crucibus, in honorem A-
postolorum Petri & Pauli, processerunt
obuiam.

Imperator dans honorem Deo, pro-
prios in terram est eum veneratus. Pera-
ctis rite Diuinis paschalibus, tantum ab-
est, vt in consilio causam egerit Ariano-
rum; vt vehementer etiam omnes pro-
scribi suaderet; ac eorum templa per no-
uam consecrationem verteret in Ca-
tholica: *an.* 524. Theodoricus reuer-
sum *an.* 526. compegit in teterrimum.

o 3.

car-

carcerem Rauennæ, ubi pædore & inedia confectus martyrij coronâ est conlectus. Sedit annos 2. Men. 9.

56. FELIX IV. creatur *an.* 526. celebratur Conc. Arauficano contra Arauficanos *an.* 530. moritur. Sedit annos 4. Men. 2.

57. BONIFACIUS II. Romanus creatur *an.* 530. & contra eum Dioscorus antipapa excommunicatus interijt. *Anno* 531. in Conc. Romano sibi successorem ordinauit Vigilium; sed quia Sanctis Canonibus id aduersabatur, continuo suum ipse decretum coram Clero Populoque Rom. combussit; & obijt; Sedit annum 1. Dies 2.

58. IOANNES II. creatur *an.* 531. Illud *Vnus ex Trinitate est passus*, verum esse definiuit Imperatori si addatur, aut subaudiatur, *in carne*, non in Deitate. Hoc, *Vnus ex Trinitate est incarnatus*, verum esse: Vnde Mater vere *Deipara* est. Moritur *an.* 534. Sedit annos 2. Men. 4.

59. S. AGAPETVS Romanus creatur *an.* 535. Ab Imp. Iustiniano Fidei accipit professionem; & priuilegium de bonorum ecclesiasticorum præscriptione centum annorum. Theodatus Italiæ Rex, *an.* 536. cogit Papam obire legationem ad Imperatorem pro pace: Sin', dira minabatur; dans interim occultas ex metu ad eum quibus se sponte abdicans regno id Imperatori resignabat, tantum ut vitâ donaretur. At Agapetus ob paupertatem debuit S. Vasa ecclesiæ oppignorare in viaticum. In itinere diuina celebraturo claudus ac mutus offertur sanandus. Misa patrata, claudus manum porrigit, inque pedes sistit. Sacram Hostiam in os deponit, & mutus loqueba-

tur rectè. At pro Rege nil obtinuit. Formellanum prope Româ Episcopum subditi accusant, quod in vale sacro comederet. Papa citatum Romanum carcere claudit; tertia post nocte moritur in sono ab astate. Hodie solû captiuum volo sacrificare; non aliû Vrbe tota. Ex accersito protinus querit; quod esset opus eius: nec accipit aliud, nisi; *Peccatissimum*. Celebranti Papa cum ministris stans proxime, tert ægre, eum Oblationis orationem quartum repetere, negatamen concludere. Causam percunctati dicit celebrans: Ignosce, non vidi de more Sp. Sancti descensum. Sed Diaconum abscedere iubeto. Abijt continuoque Papa videt S. Sp. aduentum, quasi per tres horas eos obumbrantis, per extensum aræ velum. Mortuus Constantinopoli Romam transfertur *an.* 536. Sedit anno non toto.

60. S. SYLVERIVS Campanus creatur *an.* 536. Fuit Hormisdæ PP. filius ante ex legitimo natus ei matrimonio, quam ad statum Ecclesiasticum adisset. *Anno* 538. toto Gothis Urbem obsidentibus, nec S. Petri & Pauli templa suburbana, seu clericos lædentibus, Papam Belisarius, de prodicione suspectum, deportat in exilium: sufficitque Vigilium. Moliebatur id impia Theodora Augusta, quæ Papatum ei promisit, quando cum S. Agapeto Diaconus egerat Constantinopoli: sed si repromitteret Augusta, se Eutychianos Episc. restitutum. Post errati sui poenitens Belisarius Romæ templum construxit. *An.* 539. Papa exul in carcere excommunicat Vigilium cum fautoribus; fameque erectus occumbit martyr *an.* 540. Sedit annos 3. Necem eius dixit

dira clades diuinitus vindicarunt.

61. VIGILIUS *an. 538.* à Belizario intrusus Antipapa fastuosus & simoniacus, promissis auri 200. libris Theodora dādis; sed deinde negatis; ab exule Papa & martyre excommunicatus; Primatum Romanum tamen scriptis defendit. In Diuis recepto S. Syluerio Vigilius sese, nequedum ab Clero Romano receptū, nec recipiendum, abdicat vltro Papatu; ea spe, fore se ope Belizarij restituendū canonicē. Qua motus humilitate, licet fēta, Clerus; perspecta ei^r pura fide Catholica, (excepta Simonia) metuque Schismatis; orantibus ita Belizario & Senatus; ipsum in Papā elegit. Hic ille mox ita mutatus in aliū, Simonia pec. suum detestatus male promissa Theodora negare omnia, anathematizare Euty-chianos, ceterosque haereticos; Iustinianus vero Imperator ei mittere fidei Confessionem ac offerre obsequium.

Anno 546. obsessa ab Totila Vrbis frumentum ex Sicilia submisit; euocatusque Constantinopolim in cauta trium Capitulorū, *an. 547.* veniens cū fletu Imperatoris, publica; professione excipitur. At mox vt Iustinianus & Theodora sibi ante Papatum promiss instantius exigebant; aiebat: *Vt video ad Diocletianum & Eleutheriam veni. Facite vt vultis; digna n. factis recipio.* Tria autem Capitula ea non erant: *An Christus sit vnus de Trinitate; Et, is Passus; Et eius Genetrix sit Deipara;* Non: sed de tribus viris contendebatur; de Theodorico Mopsuest. Iba Edesseno; & Theodoreto Cyro.

De horum damnatione calumniam

deinde passus est, *anno 540.* conflatur contra eum Schisma: sed schismaticos excommunicantem. *An. 553.* Consentit celebrari Concilium V. Occumenicum: ad quod & honorificentissimē inuitatus venire recusat; vetat tamen contra suum de Tribus Capitulis Constitutum sentiri à quoquam. Qua causa ab Iustiniano multabatur exilio.

Concil. Constantinopolitanū pro Oecumenico recipit, eiusque de Tribus capitulis decretum suo contrarium approbat; quatenus non de re Fidei, sed de viris agebatur; & nil esset Chalcedonensi Concilio contrarium. Ideoque *an. 554.* relaxatus ab exilio, moriebatur Syracusis *anno 555.* Sedit annis 15. Mensibus 6.

62. PELAGIVS, creatur *anno 555.*

Se publice purgat de calumnia procurata Vigilio mortis.

Anno 556. ab schismaticis Trium Capitul. insimulatur de fidei prauitate: ideoque Childerico Regi Franciae sinistrè persuaso fidei professionem perscribere cogitur.

Moritur *anno 559.* Sedit annis 4. Men. 10.

63. IOANNES III. creatur *anno 559.* obit *anno 572.* Sedit annis 13. Diebus 14.

64. BENEDICTVS I. creatur *anno 573.* obiit *anno 577.* Sedit annis 4. Men. 1.

65. PELAGIVS II. creatur *anno 577.*

Arrogantiam Ioannis Constantinopolitani, se scribentis *Episcopū Vniuersalē,* contundit, docens solum Episcopum Ro-

Ro-

Romanum esse Vniuersalem inde à Christo.

Moritur *an.* 590. Præfationes Missæ ante Consecrationem scripsit septenas diuersis anni temporibus ac festis recitandas. Sub eius Papatu quædam miranda contigerunt in monasterio S. Andree, præsentè S. Gregorio Magno:

Vt Iustus monachus tres aureos abdidit: S. Gregorius eum visitari vetat à fratribus; nunciat in sterquilinio sepeliendum fore nî pœniteret. Pœnitens obiit; sepelitur, sed non apud alios. Dies cedunt XXX. eiusque misertus S. Gregorius alios XXX. dies pro eo sacrificari iubet.

Interim apparens fratri suo sciscitanti, quî haberet, respondit; hætenus male; at hodie Communionem accepi. *Dies Sacrificiorum computarunt, trigessimum repperunt; & quod per salutarem Hostiam supplicium euassisset agnouerunt.*

Defunctus frater, sepultusque remanentem apud sepulcrum solum Ioannē vocauit: decimoque post die moritur & ipte.

Ibidem puer Theodorus dissolutus, peste correptus face flere iussit seu pia loquentes, aut comprecantes. Agonizans vociferatur ad orantes: Date locû draconi, me devoraturus, ne crucier diutius; quare per vos non morior? Iustus se cruce signare, nequit; quia, ait, *squamis draconis premor.*

Atij instare precibus ad Deum; iste lætus gratias agit Deo precibus liberatus, & seruatus ad monasticen, quam & accepit.

Stephanus illustris mortuus sistebatur Iudici, mox dicenti; Non hunc,

sed Ferrarium adduci iussi. Redditur corpori; & vicinus eius Stephanus ferrarius eadem hora moritur. Eum rediuius Romæ miles vidit ponte lapsum cruciari corpore toto, præterquam solis in manibus, quæ eleemosynas porrexerat. &c. Sedit Pelagius annos 11. Men. 2.

66. S. GREGORIUS MAGNUS, ex Urbis Præfecto Monachus; dein Cardinalis, eligitur *an.* 590. Papa. Dumque Clerus pro illius Confirmatione mittit ad Mauritium Imp. datâ certâ pecuniâ; (sic enim ab Gothorum Regibus Arianis captum insuerat, postque Iustinianus improbè sancierat: ipse per litteras deprecabatur confirmationem: quas tamen germanus eius Præfectus Urbis interceptit.

Interim sæuiente epidemia hortatur Romanos ad pœnitentiam; *significumplem indicit Litaniam*, Clericorum, Virorum, Monachorum, Fœminarum, Viduarum, Ancillarum, Pauperum & infanti um; eam ipso ducendam septuaginta.

Vltima ibatur ad S. Petri, circumlata B. V. Mariæ imagine: & ecce ad Tiberim super mole Hadriani conspicitur Angelus exertum recondere gladium: cui initio pestis visæ calo cadere sagittæ.

Continuo indicit & octauam, *Miserere Litaniam*, pro gratiarum actione pestisque remisit.

Interea dum affertur confirmatio, Gregorius ementito habitu mercatoribus remissus, fugit in siluas: abdicom, quæsitumque diu ignea de celo columna prodit.

De fuga reprehensus ab Episcopo Rauen.

Ravennæ, pro apologia scribit librum de Cura pastorali. Mandat Italiâ totâ baptizatos recondi. Nam Antharit Longobardorû Rex Arianus baptizari vetuerat catholice in palchate: ideo Deus eum necavit, quod die S. Gregorium ad Papatum vocavit.

An. 591. Profitetur quatuor Oecumenica Concilia, Nicænum, Const. Ephes. & Chalcedonense: & quintû contra Tria Capitula. *Clauim auream S. Petri* mittit dono Anastasio. Nam aureos clauas ad referandos sepulcri S. Petri cancellos multi contulerunt mittere, recipere prius in ijs fixas, *quæ super egros posita multis solent miraculis conulescere*, ait S. Greg. Eis aliquid limaturæ de catena S. Petri indebatur; *quæ, ait, colla vestra sanctificat*: Præstat hæc talia fides.

Votum monachis seruandum scribit. Matrimonium prohibet Subdiaconis, hosque spondere iubet Episcopis castitatem: iam vxoratos ordine altiore non inaugurari, nisi ab ducta se tecto lectoque separasset. In Conc. Romano statuit: Si quis presbyter aut diaconus vxorem duxerit, anathema sit.

Hoc cum pœnitentia ductum reuocasse mentiuntur Centuriatores, per motum S. Vdalrici epistolâ, (plane confictâ) quasi ad Nicolaum Papam scripisset, Gregorium Clericis vxores permisisse, postquam sex millia capitû infantium piscatores in piscina repe-

rissent. At Nicolaus I. obiit XX. annis ante natum S. Vdalricum; & Nicolaus II. octoginta annis post Vdalricum creatus in Papam fuit.

Leandro Episc. Hispalensi percunctanti respondet Gregor. *Trinam in Baptismo mersionem esse bonam*, & significare triduanam Christi sepulturam: At propter Arianos, significâtes eâ trinam Deitatis Essentiam, omitti iubet.

An. 592. Cognito S. Ioan. Euangelistæ tunicam ab Episcopo quodam asseruari, ipsum cum ea Romam euocat; inque Basilica S. Ioannis sub ara tunicam deponit; quæ producta fugauit tēpestates, stitit inundationes, &c. Idem Homilias in Euangelia scribit.

An. 595. Ioannis Constantinopolitani coarguit arrogatiam nominis *Pater*, & *Vniuersalis*: vt qui Papæ solius proprii ab origine sint tituli. Obijt an. 604. cum sedisset annis 13. Men. 6.

Ad aurem ei scribenti columba pingitur; quia, Petro Diacono teste iurato, omnia Spiritu S. dictitante conscripsit. Nam maleuolis eius exulturis libros ille se eo pacto obiecit: Si post iuramentum, quod omnia ex Sp. S. scripsit, moriar; scietis me verum iurasse; si supervixerō, viuis cum libris comburam. Ergo in vmbone inter verba iuramenti Spiritum reddit Deo.

Traiani animam ab inferis oratione S. Gregorij liberatam fuisse, est fabula. Cætera repete ex Varijs infra.

p

Vtri-

Vtriusque Orbis

IMPERATORVM ORIEN-
TIS ACTA IN SÆ-
CVLO VI.

55. IVSTINVS Senior ex prae- feto Pratorij acclamatur: stat pro Conc. Chalced. & Catholicos restituit. Hæreticos extirpare conatur. Pa- pam excipit honorificentissime.	Anno Christi nati 518 524	Consules Romanos titulat Impera- tores. Anathematismos 14. scribit contra Tria Capitula; ideoque sugillatur. 546.	541 551
56. IVSTINIANVS ab auuncu- lo Iustino salutatur Imper. Fidei pro- fessionem edit. Persas triumphat per Belizarium. Disciplinam Eccl. reformat. Codicem Iustinianum promul- gat. Varias gentes ad Fidem recipit. Africam à Vandalis vindicat, re- cuperat. Romana privilegia Edictis auget. Papa mittit fidei professionem; Ab Augusta in ruinam trahitur infamia: Siciliam per Belizarium recuperat. Papam cum adoratione excipit; Se- neri her. scripta exurit, persequitur hæ- reticos. Italiam à Gothis recipit. Ingenti suo & Ecclesie damno mi- scet se rebus Eccl. sacris. 538. 545. 546.	527 528 529 530 533 535 536 537 549	Vigilium Papam ad se enocat: Vin- citur à Totila, Romam occupante Crudelis est in Vigilium PP. 551. Resipiscens dat supplices ad eum: ob- res Ecclesie ab eo perturbatas. Impe- rium affligitur ab hostibus. Autoritate Vigily cogit Conc. Gen. V. & præpostere in eo agit contra Tria Capitula. Horum defensores cum Papa rele- gat. Papam ab exilio reuocat: Electio- nem Papa sibi vendicat impie. Per Reliquias sanatur à morbis. Belizarium ex suspitione coniura- tionis cecat. Incidit in hæresin Aphtardocita- rum, eamque confirmans Edicto per- sequitur Orthodoxos. 563. Repentinâ tollitur: de salute eius sunt opinioniones: basilicas munificentif- sime struxit.	547 552 552 552 553 554 560 561 564 565

57. IUSTINVS Iunior ex sorore Iustiniani, acclamatur Imp. Quicquid in fide immutari vetat.	Anno Christi nati. 565	Papam ire legatum cogit ad Impe- ratorem à Belizario pressus.	536
Edictum de vera Fide promulgat, avarissimus & luxuriosus est.	566	Virge in Regem euecto, ipse à mili- tibus trucidatur.	537
Coercet potentes pauperum oppres- siones.	568	5. VITIGES Romam arcte obsi- det.	538
Phrenesi corripitur.	575	Se dedit Belizario.	540
Moritur, & Collegam hortatur ad pietatem.	582	6. THEODIBALDVS regnat anno non toto.	541
58. TIBERIVS Iustini fit Col- lega.	578	7. ALARICVS II. regnat men- ses VII. necatur.	542
Vincit Persam Cosroem	579	8. TOTILAS regnum arripit.	542
Mauritio declarato Imperatore	586	Dire sauit in Catholicos, Romam obsidet.	546
59. MAVRITIUS fit Impera- tor.	586	Romam perdens, vario Marte cer- tat cum Belizario; clemens in ciues: co- gitans Urbem funditus delere, à Beli- zario dissuadetur.	547
Miraculis S. Euphemie est incre- dulus, Theodosium filium creat sibi Collegam.	593	Ceditur in Thufcia.	553
In captiuos & egenos expendit 30. libras auri;	599	9. THEIAS regnat menses pau- cos.	
Mors et reuelatur, & obit.	602	10. NARSES Iustiniani Dux Gothos in Italia affligit Romano-ca- tholicus, pius Eunuchus	552
REGES ITALIAE		Totilam, dein Theiam Reges Go- thorum vincit, ac interficit: regitque Italiam annis 17.	553
Ariani.		Diuino auxilio vincit Alemannos; & infelicitè pugnat cum Persis.	555
3. ATHALARICVS octennis succedit auo Theodorico sub admini- stratione matris	526	Ab Iustiniani uxore irritatus in- ducit in Italiam LONGOBAR- DOS.	567
Petit pacem à Iustiniano; rescribit pro Immunitate Ecclesiastica.	527	Miserum sortitur exitum.	570
Simoniam edictis seuerè coercet.	533	11. ALBOINVS Rex Longob. re- gnat	570
Moritur.	534	Dolo coniugis Rosimunda necatur.	571
4. THEODATVS ab Amalasuntha in regnum Gothiae ac- tus eam carcerat, necat ingra- tus.	534	12. CELPHIS succedit, & mori- tur.	572
		13. DVCEs partiuntur inter se I- taliā per decennale interregnum.	582

14. AVTARIS vel Antharis regnat V II. annis.

15. AGILVLPHVS succedit defuncto.

Regnat 25. annis. demum à Theo-

dolinda uxore conuersus baptizatur moritur.

NOTA. Longobardi nunquam tota sunt potiti Italiâ; sed Imperatores tenuerunt Urbem Romam per Exarchos.

Concilium Oecumenicum Sæculo VI. consonum Papis.

Fuit vnicum CONSTANTINOPOLITANVM V. contra Anthimum Theodorū, Eutychianos, Origenem, & de Tribus Capitulis, an. 553.

PARTICVLARIA complura.

SS. Patrum, & Scriptorum Concordia sub Papis Sæculo VI.

S. GREGORIUS MAGNVS Papa; quod supra, Doctor Ecclesiæ; prius VII. monasteriorum fundator, monachus in eorum vno & rector, studijs, oratione, inedia ob stomachi debilitatem extenuatur.

Papa demum scholas cantorum instituit: Stationes ordinavit, homiliaeque ad populum peroravit.

Inter pauperes Christum excepit; Christo specie naufragi è mensa scutellari dono misit.

Pistrix ab eo communicata, vt audit, *Corpus Domini nostri IESV Christi custodiat animam tuam in vitam æternam*, subridens, interrogata causam, aiebat: *Quæ*

panem ipsa feci, tu Corpus Domini perhibebas. Iamque Gregorius retractam ab ore ridentis hostiam sacram in altare deposuerat, & eâ in carnem vertit post totius populi orationem; ostensaque mulierem conuertit ad fidem, ad Dei laudem vniuersos: ac rursus oratione facta redijt ad speciem panis.

Mauritij Legem, Neu militiz adscriptum liceret Monasticæ adscribere, at rogauit, informato rectius Imperatore. Huic tamen ipsius vitæ insidianti terrificæ & prædictæ sunt, & euenerunt, de quibus in *Varijs infra*.

S. Gregorius Turonenis adolescens febri æstuans, omni humana ope damnata, ardebat ad S. Illidij deportari sepulcrum: proque fide sua conseruatus est simulacrum votum edidit Clericatus. Inuitus creatur Episcopus. Miracula à se facta complura sanationum, reijcit in Sanctos, quorum S. Reliquias circumgerere bat.

Visitantem ad Limina Apostolorum S. Gregorius Papa cogitatione tacita mirabatur ab gratia, paruo datâ masculo: cui is ex oratione surgens ait: *S. Pater Dominus fecit nos; & non ipsos; Idem paruis; qui & in magnis.* Sensitque ex hoc S. Papa suas ei cogitationes paruisse.

Sepulturæ locum humillimum elegit: at iuxta S. Martinum est collocatus.

nas. Obijt *an.* 596. S. FVLGENTIVS
dum sustinuit *an.* 490. fustuarium in
Africa ob reconciliationem lapforum.
decaluatu, exututque eijciebatur. *An.*
500. peregrinatur Romam ad Limina Apo-
stolorum. *An.* 504. creatus Episcopus
Ruspensis à Trasamundo Rege depor-
tatur in Sardiniam. Inde relaxatus *an.*
522. summa omnium cum lætitia. An-
ipso ante mortem subtraxit se omnibus
negotijs, abdiditque in insulam ubi mi-
racum penitentia mortem est præsto-
latus. Morbo fessus orabat: *Domine da
mi patientiam; postea indulgentiam.* Preca-
tusque veniam à fratribus abdormiuit
an. 529. eloquentia scriptisque inclutus.

ENNODIVS Ticinensis Episcopus,
mutuo cum vxoris consensu castitatem
vterque professi sunt; ipse sub S. Epipha-
nio Diaconatum suscepit; morbo corre-
ptus exitiali, ope S. Victoris sanatus, sit
à Papa Episcopus Ticinensis. Egregie
factis scriptisque clarus obijt *an.* 516.

PETRVS Diaconus familiaris S. Ful-
gentij, vixit sub *an.* 503. Item & FER-
RANDVS Diaconus Carthagine: Et EV-
CIPPVS Abbas Africanus *an.* 510. Mar-
cellinus Comes *an.* 520. &c.

S. AVITVS ALCIMVS, eiusq; frater
APOLLINARIS, ex Senatore Isicio pri-
mum nati, dein Episcopo Viennensi, &
ipse Avitus post ibidem Episcopus san-
ctitate & eloquentia clarus, *anno* 494.
contra Arianos, Nest. & Eutychianos
acerrime stylo voceque depugnauit.

Anno 509. Sigismundum Burgundio-
num Regem conuertit ad fidem; Con-
cilioque Epaunensi præsedet. *Anno* 516.
obijt.

BOETIVS SEVERINVS Consul

multa de Trinitate ac philosophia scri-
psit; demum anno 521. à Theodorico
Rege capite plexus est. Eius æquales e-
rant *Victor Episcopus Africanus*, & S. *Vi-
ctor Capuanus Episcopus*, scriptor Cy-
cli paschalis: & *Dionysius Exiguus* Scy-
tha: *an.* 520. *Procopius*, &c.

AVREL. CASSIODORVS senator
primum, deinde monachus scripsit
hist. Tripartitam. Claruit *anno* 530.

Anno 540. *Leontius Bizantinus* mona-
chus scripsit contra Nest. & Eutych.

S. IVSTVS ORGELITANVS Episco-
pus in Cantica scripsit. Et Anastasius
Synaita Episc. *an.* 540.

ARATOR Poeta & Cardinalis. Itemque
Primasius Episcopus Afric. *an.* 546.

IOAN. CLIMACVS Monachus reli-
giosissimus scripsit de Gradibus 30. vn-
de cognomen tulit.

S. DACIVS Episc. Mediolan. floruit
an. 560. in Chron. l. i. c. 10. tradit, *Te De-
um laudamus* compositum esse ab S. Am-
brofio & S. Augustino. Isichius Episc.
Hierosol. *Andreas Hieros. Cretensis Epi-
scopus*.

VENANTIUS FORTVNATVS Episc.
Pictaviensis à poeti & sanctitate floruit
anno 570.

EVAGRIVS Scholasticus hist. Eccle-
siasticæ scriptor sub *annum* 595.

*Michael Singellus. &c. GIL-
DAS Sapiens.*

* *

P 3

Do-

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicæ, Nouatoribus contraria, Sæculi VI.

Exempli gratia.

I. *Sacrificium Missæ* asserit *Anastasius Synaita* lib. de Synaxi. *Greg.* lib. 3. Dial. *Greg. Turon.* c. 6. in vitis Pontificum.

II. *Veritatem Corporis Christi in Eucharistia* *Greg.* hom. 14. 22. in Euang. & plal. pœnit. *Cassiodorus* in Plalm. 64. *Andreas Hieros.* &c.

III. *Primatum Romani Pontif.* asserit *Greg.* hom. 26. in Euang. *Orientales* Episcopi ad *Symmachum* Papam, *Concil. Chalcedonense* Oecum. *Gildas* in castigatione Ord. Eccles.

IV. *Liberi arbitrij & gratia concordia* testatur *Olympiod.* in Eccl. 12. *Euodius* ep. ad *Constantinum.* *Greg.* l. 35. c. 21. in Iob. & l. 1. in Ezech. hom. 9.

V. *Opera necessaria ad iustificationem & salutem* docet *Cassiodorus* in Pl. 6. *Greg.* in Ezech. hom. 2. & in 1. Reg. c. 1. Et hom. 12. 22. 29. in Euang.

VI. *Inuocationem Sanctorum* docet *Fortunatus* de basilicis SS. *Gregorij & Martini.* *Greg.* l. 12. Indict. 7. epist. 17. *Euodius* ad *Fauftum.* *Greg. Turo.* in omnibus libris.

VII. *Imaginum cultum* asserit *Greg.* ep. 5109. lib. 7. ad *Seuerum* Massil. *Gregor. Turo.* l. 1. de glor. mart.

VIII. *Confessionem auricularem* docuit *Anastas.* *Synaita* l. de Synaxi. *Greg.* l. 6. in 1. Reg. c. 15 Et in Ezech. hom. 16. *Cassiodorus* in Plal. 4.

IX. *Suffragia pro mortuis & purgatoriis*, testatur *Boetius* lib. 4. *Consol. prola* 9. *Greg.* l. 4. Dial. c. 39. & in Pl. 3. pœnitent. Plura ex his paucis æstimare est.

Hæresiarchæ in Sæculo VI. dissoni Papis.

54. *SEVERVS*, ex ethnico monachus Eutychianus, adhæret *Anastasio* Imper. contra *Concil. Chalcedonense* an. 510. Eno icon seu Vnitium Zenonis suscipit ideo ab Imper. intruditur in Sedem Antiochenam contra *Flavianum*, anno 513. Multis seductis, S. *Iuliano* Bostrensi Episcopo venenum propinat; quod ille uiuicus resciscens conuocatis vrbis preceribus ait: *In nomine Pat. & Fil. & Sp. S. bibo hunc calicem.*

Bibitque illæsus; se ad veniam prosternentibus *Seueri* subornatis. Porro hic turbas cordibus miscens miraculis refutatus est pluribus.

De his infra in *Varijs.*

Anno 518. In diuersis damnatur *Synodus* enormia patrans facinora.

Anno 519. Lingua ei execanda erat sed fugâ præuertit: excommunicatus tamen an. 536. ab *Agapeto* Papa, & exscripta iussit exuri *Iustinianus*.

Eius sectarij sunt dicti *SEVERIANI*, itemque *ACÆPHALI*, Ex his plures sectæ sunt profeminatæ. Vt sequitur.

55. *GAIANISTÆ*, à *Gaiano* pleudo-episcopo *Alexandriæ* per *Augustam* intruso, an. 535. contra *Theodosium* ite *Seuerianum*; à quo iidem dicti sunt *Theodosiani*; item *Phantassæ*, *Corruptulæ*, *Agnite* audiebant vtriusque Sectarij.

Gai-

Calamita, seu *Corrupticola*, seu *Phantasia* fingebant.

1. *Corpus Christi non fuisse obnoxium corruptioni.*

2. *Neq; affectionibus naturæ aliis, quæ nullam incurrerent offensionem:*

3. *Dominum eodem modo ante, quo post Passionem comedisse:*

4. *Corpus eius nec in matrice, nec post resurrectionem ullam accepisse mutationem.*

56. *AGNOITÆ* seu Theodosiani, fingebant Christo ignorantiam diei extremi iudicii.

MONOPHISITÆ, vnam Christo naturam tribuebant:

MONOTHELITÆ vnam Christo voluntatem assignabant. Et ij omnes ex Ægyptijs enati tuebantur insuper Eutychetis ac Dioscori errores.

57. *THEOPASCHITÆ*, autore Petro Cnaphæo Fullone, anno 479. Trishagium addebant, *Qui passus est pro nobis; ac vnum ex Trinitate passum esse.*

Damnati sunt in Concilio Romano, & Constantinopolitano an. 482.

At an. 519. monachi Scythiæ Eutychiani eam hæresin innouarunt.

58. *TRITHEITÆ*, à Philopono saborti, an. 535. Tres Deos esse Trinitatem fingebant, naturis distinctos. Viguerunt in Ægypto, nec eam sunt egressi.

V A R I A

Testimonia Fidei historica in Sæculo VI.

ANNO DI. Theodoricus Rex Go-

thorum defendit Symmachum in Vrbe contra Schismaticos; & Anastasius Imp. Eutychianus immisiss Constantinopoli in plebem inermem Catholicam militibus supra 3000. trucidauit; quod cum Episcopo adhæreretur Conc. Chalcedonensi contra Eutychianos.

Obcrebras ibi seditiones *Litania* frequentabantur: atque vt securæ agerentur; iussit Imp. Anastasius vrbis Eparchum cum armatis eam sublequi. Isq; mos inde inualuit ad posteritatem.

ANNO DII. Schismatici falso insimulabant Symmachum PP. adulterij: Fit Synodus Romæ: Patres pronunciant, *Summum in terris iudicem non habere ludicem; causam eius Deo permittendam.*

Eadem in Synodo Papa excommunicabat Anastasium Imp. Eutychianum: Et Bulgari Thraciam euastabant: Imperium Persæ.

ANNO DIV. Theodoricus Rex, quod Ecclesiastica iudicia veneraretur, ac Papam contra schismaticos tueretur; Imperij victores Bulgaros vincere à Deo promeretur: eoque obedientius etiam obedit Papæ.

S. Equitius oblatum sibi Basilium vt ad monasticen susceperet, vt vidit, ait: *Non te monichum video, sed diabolum.* (Fugerat ex Vrbe magus magos Theodorico persequente.) Receptus tamen mox moniali amorem venereum incantauit; & eliciebatur ab Equitio.

Hic accusatus apud Papam: cur prædicaret absque diaconatus ordine, missione ac licentia Ordinarij? Respondit: Noctu speciosus iuuenis mihi phlebotomum linguæ imponens dixit: *Posui verba mea in ore tuo: egredere ad prædicandum.*

Ex.

Ex eo, ut velim, tacere tamen de Deo nequeo. Præmonitus per visionem fuerat Papa, neu quid durius ei loqueretur.

ANNO DVL. Alaricus Rex Gothorum in Gallia, licet arianus, Concilio Agathensi offert Codicem Theodosianum Iuris iudicandum prius ac approbandum, quam euulgari cum interpretatione curaret.

Atque hucusque ab anno 484. felix eius in Gallia perstitit regnum, dum cogeret Episcopos. Nunc vero persuasus S. *Cæsarium* moliri prodicionem vrbis sue Arelatensis, faciendæ Burgundis, infontem proscribit. Reprimentem tamen *crucis signo* incendium restituit.

ANNO DVII. Clodouæus Rex Fræciæ, zelo fidei Romanæ bellum indicit Alarico ariano: Seque ad id ita comparat: SS. Petro & Paulo Parisij Basilicam collocat; a S. Remigio benedictionem supplex petit, & *vinum benedictum*; quod quotidie promptum multiplicabatur tamen inexhaustum, dum bellum esset profligatum: Edicit in bello cunctis parci templis ac monasterijs. Nul- lum vnquam pertransire ædem sacram voluit, quin misisset in eam certos oratum. Forte horum quidam omen ei afferunt victoriæ, quod legi in Missa audierant, istud: *Præstixisti me virtute ad bellum*.

Ad flumen facta oratione discit à cerua, tranante flumen, vbi sit vadabile: Vadat; Vincit.

ANNO DIX. Anastasius I. p. Euty-chianus Constantinopoli eiecit Episcopum Macedonium, intrusit pseudo-episc. Timotheum Euty-ch. exussit pu-

blicè Concil. Chalcedonense: tumultuante populo occidit 10000. catholicorum. Theodosius canobiarcha frustratus ab eo pecuniâ, latè confir-mat Catholicos, perque urbem clamat: *Qui S. Synodos quatuor non æstimat tanti, quanti 4 Evangelia anathema esto*, Populus clamabat: *Tempus martyrij est; State contra perfidum*, Anastasium icil.

ANNO DXII. Stylitæ in Cilicia distabant 6000. passuum; alter Romanæ, Seuerianæ alter communicabat Ecclesiæ.

Hic Catholicum eriminabatur. Ille vero diuinitus inspiratus petijt ab eo particulam sue Cõmunionis: impetrat à læso, feruentem in ollam iniecit; qua protinus resoluitur. Iniecit & Catholicam suam; quæ ebullitionem momento frigefecit illæsa, & nevel madefacta.

Fœmina Seueriana templum immu-ndatum, ab obliuente B. V. Manaretur, nisi dicente, *communicebis nostris*. Eiurato igitur Seuerianismo communicat catholicè; intrareq; finitur templum.

Dux Palæstinæ Seuerianus intraturus ad sepulcrum Domini adorandum ab ariete incurfatur occurrente; quem solus videbat.

Custos sepulcri eum confessioni monet: qua facta, ingredi valet; & conueritur, damnata hæresi.

In Seleucia Seueriani ciuis seruus catholicus sumptam S. Communionem linteoloque inuolutam in armario reliquit abiens Constantinopolim. Hærus eam reperit; reliquit.

Annus cedit, non redit seruus, hærus renisit S. Hostiam, reperit germinale

in culmos. Accersit Episcopum; cre-
ditque rectè, hæresi eiurata.

Dubitans, vtra foret recta Commu-
nio, Catholica an Seueriana; conspicit
per visionem, Acephalo Mystræ, seu Se-
ueriano, atram intidere columbam sa-
crificanti Alamandurus Rex Saraceno-
rum legatis Seuerianis, seu Acephali-
stis, ei suadere conantibus, vt se ab A-
cephalis sineret baptizari; inquit: *Per li-
teras accepi S. Michaelem Archangelum esse
mortuum*; Subijcientibus, id impossibile
esse, ait: *Quomodo ergo, si Christus non ha-
beat naturas duas, DEVS crucem passus dici-
tur?* Sicque confusos dimisit.

AN. DXIV. Clodouæus Rex Fran-
cia creato Papæ Hormisdæ misit aure-
am, gemmisque vigentem coronam; si-
gnificans, acceptum à Deo regnum, se
dicare Deo, ac reddere. Hinc regni ha-
ærenus constantia perstat.

ANNO DXV. Anastasius Imp. hæreti-
cus dolose petit à Papa Generale cele-
brari Concilium; sed negatur ei; quod
fidei controuersia omnes essent à Con-
cilijs decisa, ac terminata.

Demum Papæ scribit: *Nos iubere vo-
lumus; non iuberi nobis*. Nimirum vox ea
hæretici est; nec poena abfuit.

AN. DXI IX. Sæuiens gladio in auli-
cos Catholicos, per visum in quiete à
Iustini & Iustiniani eadē abstinere iube-
tur.

Tumultuante in tyrannizantem po-
pulo, coronam deponit, darent, cui vel-
lent: quieuitque tumultus. Per visionē
deinde ex apparente Terribili viro, ac
librum gestante audit: *Ecce XIV. annos de-
vota tibi deleo, ob perfidiam tuam*.

Ergo fulmine ictus perijt.

Macedonius Episcopus Constanti-
nopolitanus, exul mortuus *an. 515*. se-
peliendus elatā dexterā crucem effor-
mar: deinde secundum quietem appa-
rens Anastasio, citat eum ad iudicium
Dei.

Eo igitur sublato S. Elias Episcop.
Hierosolymitanus, & S. Flavianus Epif.
Antiochenus Catholici exules, iubentur
per visionem vterque coram Deo
comparere accusatores Anastasij: san-
ctæque mortui decedunt.

AN. DXIX. Iustinus ex porcario mi-
les, Capitaneus, Præfectus denique
Prætorianorum, acclamatur inuitus Im-
perator: suis Episcopos orthodoxos ex-
ules Sedibus restituit. Papæ suum per
litteras defert obsequium, precesq; hu-
militer petit.

Iustinianus petit ab Papa mitti ali-
qua Sanctuaria S. Petri ad Imperato-
rem.

AN. DXX. Redeuntes ad Roma-
nam Communionem Episcopi de Fide
quæstiones offerebant Imperatori; qui
omnes eas ad Rom. Pontificem remit-
tit, earum petens definitionem. S. Bri-
gida Scotiz obit diem suum.

AN. DXXII. Obedientiam ac sub-
missionem Imperatoris sub Papa remu-
neratur Deus, auctario imperij. Nam
Trafamundus Rex Wandalorum ad-
dixit iuramento filium Hildericum,
neu per Africam ecclesias redaperiret
Catholicis. At patre ex humanis abla-
to permisit ad sua quemque reuerti E-
piscopum.

Mox Lazorum seu Colchorum Rex, vt a-
micitiā iunctus Iustino membrum in-
fereretur imperio ipse cū Colchis suis

obtinuit; simul Christiani effecti Ecclesie sese submiserunt, miraculis permoti Danielis Stylitæ. Iberi, confines Colchis, dum à Persarum Rege vi & armis compellerentur ad sacra instabilia ethnicorum; sese dedunt Iustino; qui & tueretur eosdem.

AN. DXXIII. *Homeritarum ad fidem Christi miranda conuersio est.* Duna aludæ Rex eorum vnâ habens urbem Christianam, Sacerdotibus, monachis, Virginibus combustis puluerem per eam disperges; diram passim tyrannidem exercuit, in admiranda Martyrum constantia, multis clara miraculis. Elesbaan Rex Æthiopum Christianus, auxiliariis copis fretus Imperatoris, martyres vindicare ardet. In procinctu templum obuiū, positis regiis insignibus, priuatus ingreditur: reclusus isthic à quinquennio degebat, spiritu celebris propheticois Regi bene precatus ait: *sit tecum Deus, qui tecum regnat.* Sacris Mysteriis toti potrectis exercitui, committit naturali prælio cum tyranno; mox ei velut coniurati veniunt in classica venti; vincit, ac tyrannum cum tota prosapia occidit. Ipse gratus Deo Monasticem profectetur.

ANNO DXXV. Nidus hæreticorum Antiochia tota corruit terræmotu; quem Theodosius anachoreta die texto prædixit monens: *Orandum fratres, videtur iram Dei motam in Orientem.* Zozimus monachus Phœnix, cum Archesilao deambulans patricio Cæsareæ, ingemit subito profuse lacrymatus Deumque precatus, eodem puncto, quo cecidit Antiochia.

Idem Archesilai vxori effossum radio

oculum precibus restituit. *Eiusdem Cæsaream tendentis onustum atinum leodeuorat: subsecutus sanctos laturo leoni viso videns ait: Amice, aut ego vertere viam debeo; aut tu sarcinam portare, et procedam.* Mox posita feritate leo leonem submittere, atque parere: demissus demum reuerti suam ad festatem.

ANNO DXXVI. Rex Theodoricus Arianus coactum Papam ad Imperatorem ire Legatum pro le & Arianis; contra eos agentem vt proscriberentur, reuersumque, plectit capite, cum Boetio & aliis: *S. Boetius* deiectum caput recipit; fert intra templum: percunctans quo casus, ait, ab impiis.

At Regi appositum caput pilos appareat esse Boetii: conterritusque subito extinguitur, sua tamen deserta crudelitate. Simul visus est a deo Symmachum inter ac Boetium duram ollam Vulcani.

Athalaricus nepos Theodoricus succedit, quem proceres nolunt inbuliteris, ne effeminaretur; quod nec literam nouisset.

Rex Burgundia Sigismundus accosum à nouerca filium necat: Mox pœnitentia init monasterium, hic puniri orat. Postinus bello victus à Clodomiro Franciæ Rege, cum vxore ac liberis enecatur: Ossa clarent miraculis. Eius continuo frater fuga lapsus vincitur.

Qua in deuastatione Burgundia, quidam ex incendio templi innotus eripuit Reliquias Sancti Andrea Apostoli illæsas, quas tamen extra flammam ferre porro nequibat. Ergo im-

ante datas puellæ hæc fert Nouiui.
cum.

S. Ephraim Episcopus Antiochenus,
et Acaphalo Stylitæ catholicam pro-
betandem, in pyram iniecit stolam su-
am, nihil illam.

ANNO DXXVII. Iustinianus
Imp. dat edicto *iis appellandi* à iudici-
bus secularibus ad Episcopos, quos il-
lorum esse iubet Censores.

Quadragesimam rigide ieiunat in ole-
re, aqua paria, vigilia & oratione: sicque
fere alias semper vivebat: in primis
cum bellum appareret. Vnde Belisa-
rio duce eius contra Persas praeliante
ventus coortus secundus in hostes sua
rela retorsit. Auxiliares verò accesser-
ant ei *E. u. s. noni Christianis*, quorum Rex
Gethes fidei sese dedit Imperatoris;
ipsum ex baptismo suscipientis pa-
trini.

Ad ipsum ante bellum Dux alius Ké-
ricus Ierosolimam tendit ad Sanctum
Theodosium eremitam, ei preces o-
ratum: cuius accepto cilicio indutus
cernitur in prælio ab Theodosio duci
in hostes, quos cædit, fundit, fugat, vin-
cit.

Rex item Hunnorum exorata Iusti-
niani amicitia fit Christianus.

Sanctus Dionysius Exiguus, mona-
chus Scythæ Cyclum paschalem com-
ponit, cepitque primus annos numera-
re à Christonato: Sicut Alexandrini
ceperant numerare ab Martyribus pas-
sis sub Diocletiano.

Clotarius Rex Franciæ dum Tun-
gros debellat, inter alia fortè agrum
Viromandensis Episcopi deprædatur;
prædaque grauis exercitus toto tri-

duo figitur immobilis, donec o-
mnia essent reddita. Rex captam
Sanctam Radegundam ducit in vxo-
rem.

ANNO DXXIX. Sanctus Benedi-
ctus Monasticem in Oriente collapsam
instaurat, in Cassino initio facto, fre-
mente dæmone ac vociferante: *Male-
dicte, quid tecum habes?* Rex Franciæ
Sanctam Nicetium cum Tonsura clerici-
ali natum, acerrimum reprehensio-
rem suum, in grati animi signum,
creari facit Episcopum Treuiren-
sem.

Absagi, dedentes sese in ami-
citiam Iustiniani, fiunt Christiani:
Itemque Zani latrocinii ante viuen-
tes.

ANNO DXXXIII. Iustinia-
nus Imperator suam fidei professio-
nem offert Papæ, recipitque appro-
batam; rhythmis conscribit, tradit-
que in templis ac vulgo canen-
dam.

Mauris quoque, iam olim confede-
ratis cum Romanis, fidem Christianam
persuadet.

ANNO DXXXV. Imperator
ad bellum Gothicum sese parat edi-
ctis pro ecclesijs, facta Papæ fidei pro-
fessione, decreto dato, ut Episcopi
sint inspectores ac iudices Præfecto-
rum, &c.

Papa Agapetus aperit Romæ
scholas Theologiæ, ut disputaren-
tur, quæ hucusque ex apostolicis
Traditionibus Romana docuit Ecce-
lesia.

Hæretici namque iactabant, quædam
abiqueratione definita esse.

ANNO DXLI. Iustinianus multis maclus victorijs contra barbaros, vt Deo gratum se probaret, edicto profiretur se Ecclesiasticarum legum magis, quam ciuiliū, fore custodem, ac vindicem.

At zelo id elatiore; nam & decreuit, si ab Episcopis eas non obseruari notarent Praefecti, illos coererent: quæ Ecclesiastici erat violatio Iuris, ordoque præposterus.

AN. DXLII. Clotarius & Childericus Franci Theudem Hispania Regem bello petunt, Cæsaraugustā obsident. Obsessi Deo supplicationes ducunt in facies & ieiunio; cum tunica S. Vincentij circumlata.

Illi reueriti soluunt obsidionem, ex Hispania magnam partem subacta, cū amplissimis spolijs abscedunt. Parisius tamen S. Vincentio ē spolijs basilicam ponunt.

Hoc anno nouum *Flagellum imperij* Totila Rex vincit. Cuius tempore complura Deus edidit miracula; quæ pleraque exequitur S. Gregorius in Dialogis; singulaque Romano-catholicæ fidei luculenta sunt testimonia. Equidem ista prætereo.

AN. DXLIV. Iustinianus iam scepticus Iuris Ecclesiastici inuasor, vndique bellis premitur. Romam Totila obsidente, Belisarium ē Persia euocatum mittit Romam; interim Cosroes tertium irruit in Imperium; & Sergiopotim obsidens, viso in muris cœlesti exercitu, cepit fugam, vbi patrocinate S. Sergio.

Pestis cœpta in Ægypto corripuit orbem vniuersum, tenuitque ipsis 50. an-

his continua: Visi homines percuti à demone, fiebantque maniaci. Constantine poli extincta defæuit post institutum *festum Purificationis B. V. M.* dictum Hippantii.

AN. DXLV. Cosroes Persa quartum inuadit Imperium; ad obiciam Edessam exaggerat montem, vbi saxo obruendæ.

At ciues supplicationibus instanti imagine Christi ad Abagarum missam montem ex humo lignique aggestum aspergunt aquâ, lignaque mox vitro ignescunt ac deflagrant. Quas Persæ affundebant aquas, ab his cœli oleo guttescebant vnda flammamurunt. Abit Persa Iustinianus, *sepe Cyelo Paschali* componendo immiscens, ei rat octiduo toto in Paschate designando; populus tamen artes propolitas non emit, contemptor Cycli sæcularis.

AN. DXLVII. Romam capit Totila, iam prope encētam tamen: Italiam Victor euasit.

AN. DXLVIII. Sclauini Illyricum depopulantur: nequedum tamen anaphabethus Iustinianus à fastu remittit, aut ab defensione Trium Capitulorum quod denique erumpit in Schisma, contra Papam stantibus Africanis.

At Vigilius schismaticos excommunicat *an. 550.*

Interea Iustiniano altiora sese affertante, & Ecclesiasticis arroganter intento, res imperij pessum ruere; Belisario Duci eius infelice omnia cedente sex ipsis annis latissime victorem Totilam de loco in locum fugienti angustius videri Occidentem orbem, Verbo perditam Roma; Orientem vero Sclauini, barbari-

barique plures pradis flammisque haurire, & ad vsque Constantinopolim vniuersa depopulari. Nimirum in pœnâ violentiæ S. Siluerio Papæ ab Belzario factæ; & inuasi ab Iustiniâno, temerati- que Iuris Saeri, sese tantum contra, quantum supra Papam impotenter effe- rente. Et vsque: ed; vt in nolentem con- sentire sibi satellites immitteret *an. 551.* qui vinctum adducerent Vigiliû Pont. Maximum perisset, nisi in ecclesiam S. Petri ille confuga ad sacram aram salu- tem reperisset in Deo: Vbi Theodorû, Cœtariensem Episcopum, Iustiniâni in- centorem, pronunciauit Abstentum.

An. DLII. Papa Chalcedonem ad- tutiora receptus, per legatos Iustinia- num constanter increpat, per terrâsa- ctumque frangit; vt securitatem sponde- ret in lonti, ac edictum contra Capitula Tria rescinderet; reddita Ecclesiæ pace ac impenâ pœnitenti Theodoro ana- thematis absolutione. Et ecce protinus ire secunda omnia imperio; Gothos ab Natsete mari victos totâ Siciliâ pelli: & anno insecuto, capitulante Deipara Ma- ria, ac demonstrante qua, quando in- ferret signa, vniuersum Totilæ victo- rem exercitum vincit, & internecione delet, Regē fugâ lapsô; receptisq; cum Italia Roma.

Per idem tempus mos obtinuit Ec- clesiæ, vt peracta S. Synaxi scholares im- puberes manducarent S. Eucharistiæ reliquias.

Inter hosce & puer hebræus, vitria- rij filius Constantinopoli accessit com- municatum; causamque moræ percun- stanti patri respondentem, hic furens inardentem clibanum coniecit, atque

concludit. Facinoris ignara mater ipso triduo natum vrbe tota nequicquâ que- ritabat. Dum autem post instantem operi virum inter eiulatus nomen filij exclamaret, puer matri responsans oc- clamabat.

Ea fornacem effringit, in gliscente incendio natum conspicit; ardet co- gnoscere, ecqui illæsus viueret? Cui il- le: Virgo mihi purpurata crebro frigidâ aspersit, versis in rorem flammis, & car- bonibus rosas adspirantibus; porrecto simul cibo famentem recreauit. Re ex- plorata Imperator puerum cum matre ablui baptismo volentes; nolentem vi- triarium in malam agi crucem, curauit.

An. DLIII. Concilium Generale Constantinopolitanum V. permisson- te Vigilio Papa, est ab Imperatore indi- ctum, loco, modoque sibi commodiori bus visô; ne plurium conuentus Epi- scoporum occidentalium, quam orienta- lium, foret; & numero illorum vinceret consensus de Tribus Capitulis; quæ Pontifex statuit principio non esse con- demnanda. Deinde vero, quod Iustinia- nus omnes occidentales Episcopos, ab Papa stantes, exilijs dirè persequere- tur, ipsumque Vigilium, suæ hic senten- tiæ reuocauit decretum: Neque tamen in Fide errasse censendus est: tum quod damnatione Trium Capitulorum, in Conc. Chalcedonensi approbatorum, nihil ipsi Concilio derogaretur; quippe quod de Personis tantum, nō de articulo Fidei, quæstio ageretur: tum quod diri Schismatis fomitem sopire præsta- ret. Hanc igitur sententiam Papæ, dā- nantem tria Capitula Pontifices poste- ri sunt secuti.

AN. DLIV. Iustinianus relaxat tum exilio Vigilium Narsetis; is feruente Romano Ciero proponit, vel ipsum retineant Papam, aut Pelagium creent: Nouum exemplum & inauditum; Laicum sibi tumere ius in Pontificem. Præpositere! Vigilus tamen timori ipsi ab exilio reductus immoritur.

AN. DLV. Germani duo, Leuthares dux Alemannorum, Buccellinus Francorum cum septuaginta duobus milibus militum inuadunt Italiam, caedibus omnia miscunt, Sacra profanant; templa pollunt, depilant, eruant, euastant.

Nec impune: Leuthares in rabiem actus quis te dentibus dilcerpit; pestis morbi que diri exercitum eius conficiunt, adeoque delent; vt velut aqua in terram delaberentur.

Buccellinum Narsetes adeo cum omni exercitu suo attriuit, vt non plures quinque cladis nuncij euaserint. Vindicta sacrilegij illustre exemplum.

Narsetes autem signa prius nunquam commisit, quam purgato ab sceleratis exercitu, quantum licebat. Aduersum Catholicos in Italia Gothi cum Francis conspirant, improvisa eade obruendos: sed utroque hos antevertens Narsetes prælio simul ac bello deuicit.

AN. DLX. Defluxio in genua Iustiniani delapsa medicorum vincebat artem; qua damnata fidem Imperator ad reperta fortè tunc ossa SS. martyrum quatuor militum vertebat: reliquias Sacerdos cum lance genibus vixdū impoluerat, cum ecce, continuo tam copioso redundant oleo, vt abundantiam pur-

puram perfunderet; federetque protinus omnis dolor Iustiniano.

Eundem alias desperatè decumbentē apparere SS. Cosmas & Damianus secundum quietem consanarunt.

Iudeus imaginem crucifixi ex templo surreptam transfodit, scilicet domum comburendam: at vt cruore eam manare, seq; madere vidit, exhorruit, iconemque recondit.

Secuti vestigia Sanguinis Christiani repertam produciunt, & impium latius obtinunt.

Theodemir Ariani, Regis Galie ac Sueuorum, vnicus filius ex morbo comploratus agebat animam: auditus ad S. Martini reliquias miraculis, dona offert regia, spondens, si restitueretur filius, Martini se fidē amplexurū. Respirat filius penes; reuixit at non reuoluit. Construitur voritum S. Martino templum; mittitur pro Sancti reliquijs saluandis; quas legati attrectare veriti, scilicet cum pallium insternunt sepulcro, si uelut, ponderosius illud receperimus: ita erit ad & fidem, & sanitatem. Id postmodum die repertum grauius dum propter catenarum nexu nexis vincula dissoluit, portæ vltro se pandunt, læti processione gratique sequuntur etiam à Iudeo veniā donati; Regis filius ad primū illius aspectum momento integer existerat; pater exclamans *Unitatem & ternitatem Patris & Filii & Spiritus Sancti* confitebatur catholicè; & credere secū Sueuos imperauit ac impetravit.

ANNO DLXI. Belisarius peccati in S. Siluestro expendit peccati in S. Siluestro Papam admitti.

Nam coniurationis in Iustinianum creditus autor, fortunis honoribusque iuxta exutus, effossis oculis cogitur obire mendicatio, dum obicura morte exspiraret.

ANNO DLXII. Childeberto Francorum Rege pijissimo satis perfuncto, Clotharius vicus Francorum monarchiam obtinens, S. Germanum Parisiensem Episcopum illius petentem affatus, fastuosè contemptum non admisit.

Morbo protinus incurabili percussus ante sanari nequit, quam ad sese rogatum vocasset; cuius aduenientis lam-bens vestigia continuo sanabatur.

Sub hoc tempus floruit Cassiodorus in monasterio Viuariensi scriptis insignibus celebris, cycli paschalis compostor, & lucernarum inuentor lucen-tium oleo inconsumptibili anachoretis, Itemque horologiorum in aquis perinde ut in sole.

ANNO DLXIII. Ecclesiasticis intentior quæstionibus analphabetus Iustinianus inuadit hæresin *Aphthartorum*, seu *incorruptibilium*: de quibus superiore Saeculo in *Galerius* factus-que caput Acephalitarum est.

Sed obiecit ei sese Anastasius Episcopus Antiochenus, Monachusque maioris & minoris Scythiae, hæresim execratam approbavitque Deus incendio Constantinopolim hauriente.

Imperator nihilominus, ad instar Papæ, sua solius autoritate toti edicebat Ecclesia, ut credendum prædicaretur, Christi carnem semper incorruptibilem fuisse, & affectionibus immutabilem. Cōtradictes exilijs multabat,

Interea in Occidente ad Romano-catholicam accessit Ecclesiam Theodoricus Sueuorum Princeps, eiurato Arianismo: qui protinus in Concilio Bracaricensi hæreses omnes curauit anathematizari.

ANNO DLXIV. S. Euthycius Episcopus Constantinop. in exilium ab Imperatore pulsus exul oleo ex & crucifixi, & B. Virginis Mariæ statuis exudante perunxit par coniugum, quorum proles vix dum luci editi exspirabant, & viuos ad baptismum progenuerunt: Voluit autem primum nasciturum appellari Petrum; securos esse iustos masculum futurum.

Ex periurio execratum reliminauit. Pictori exulceratam à cacodæmone manum restituit. Cum n. Chrysapius domum superiorem S. Michaeli, inferiorem Deiparæ dedicasset in sacella, pictor ille Veneris imaginē erasit, pi-sq; repoluit. Quare demon inuasit eius manum, sicque exulcerauit, ut refecanda videretur. S. Eutychius, facta ritè congregatione, oleo perunctam persanauit. Idem Cosrhoë Sebasten inuadente, incolisq; Amaseam confugientibus, omnes inibi dira fame laborantes precib. iuuat, ut monasterij farinula pauca non defecerit; quin & vacuæ arce prius, tunc sunt plenæ repertæ.

AN. DLXV. Iustinianus Antiochenum Episcopus proscripturus noctu repentina exstinguitur. Succedit Iustinus, fororis filius; seu S. Eutychius ei triennio ante prædixerat. *Inguinaria pestis* exorta agros vrbesq; exhaustas extinctorum cadaveribus opplet Italiâ rota; vnde in Occidentem totum sese infundit.

Rhe-

Rhemenſes ad S. Remigij ſepulcrum ſup-
plices, ipſius patrocinio præſtantur in-
demnes & intacti. *Treuiris* per noctem
in ponte grandis fit fragor; quo excuſ-
ſi incolæ ex ſomno audiunt; *Quid hic a-
gimus? Portam hanc Eucharis, illam Maxi-
minus, medium Nicetius obſeruat.*

Quare & iſta vrbs manet à peſte im-
munis. Suis Aruernas Episcopus S.
Gallus irremiſſis ſeuat precibus; ange-
lo has auditas enunciante. Quare vrbs
grata ſolennem duxit ſupplicationem.
Tunc viſa paſſim ades ſignari ab Ange-
lo ſigno T. tau.

Sub initium peſtis Romæ puer ar-
mentarius ex eadem depositus rapitur
in exſtaſin: redditusque ſibi affirmat he-
ro, ſe in cœlis fuiſſe, certosque de no-
mine deſignabat morituros. Donum ſi-
mul linguarum acceperat, in ſignum
ſe vera memorare. Triduo poſt dentib.
dilanians ſibi manus, brachia lacertof-
que vixit.

AN. CLXVI. S. Gregorius Turonē-
ſis poſt triduanas orationes ad S. Mar-
tini ſepulcrum derepente ſe à puſtulis
febrique reſtitutum ſcribit. Quare tres
cereos pro benedictione receptos tulit;
quorum cera ad arborem ſuſpenſa in
agro grandine percuti ſolito, cum por-
ro reddit intactum.

S. Radegundis Regina, conquiſitis Gal-
liâ totâ reliquit, etiam Ieroſolymam mi-
ſit: vbi S. Mammetis ſingula tentata mē-
bra hærebant immota; ſolus auricularis
digitus ceſſit vellicanti. Hoc cum parte
S. Crucis Dominicæ allato, ciues vrbe
lignum ſacrum excludunt, monachi
monaſterio, tâquam adulterinum. Ipſa
Veneris Sancti nocte expoſita coruſca-

bat inſolita luce. Ad eam lychnus ardēs
copioſum ebullit oleum; quod S. Gre-
gorius Turonenſis agrè credens adi-
vidit, credidit.

Miſſi ad Imperatorem Iuſtinum iu-
niorem, qui dono S. Crucis gratias age-
rent, in reditu ex tempeſtate deplora-
ti S. Radegundam viuentem implorati
& ecce columba ter nauim circumuol-
litat; ex qua tres ijs pennas extractas ma-
ri demergunt, idemque ſimul tranqui-
lant.

AN. DLXVII. Longobardi regni in
Italia ſit initium, barbaris ex Panonia
aut euocatis, aut vltro ſeſe effundē-
bus; ac viſa prius in cœlo acies concu-
rere.

Atque tametiſi totam Italiam vaſta-
ret Alboinus Longob. Dux; Romanorū
men nunquam potuit obtinere. Ita-
que in pœnam Schiſmaticorum in ecclia
Trium Capituli ſibi Aquileienſis Episcopi
in Antipapam creantium: hoc in gratiam
Romano-catholicorum.

AN. DLXX. In teſtimonium fidei
Orthodoxæ quidam ab Alexandrino
Episcopo Sacris initiatus mortuum a
ſerpentis ictu fratrem Zoſimi reſtitutus
vitæ.

In Synodo II. Turonenſi ſancitum
Eucharistiā aſſeruari oportere non in
loco imaginario, ſc. in columbæ argen-
tea, ſed in ara ſub baſi crucis.

AN. DLXXIII. In Longobardorum
perſecutione per Italiam
plura Sanctorum miracula fidem
manam conteſtata ſunt:

i. Vt Episcopi Cerbonij, in exilio mor-
tui, cum corpore rumbam ſub con-
nua pluuiâ per XII. millia Populo-

nam transportatam nulla vnquam guttulatam maduisse.

2. Episcopum Arianum Spaleti templum, ipsi negatum, effracturum, protinus cecitate luisse; etsi valuz ei sese vitropandissent, cereique per templum exarsissent.

3. Sanctulum Episcopum, diruti templi instauratorem, operarijs fame defectis dedisse panem, quem habebat vnicum; & hunc non defecisse donec ad colophonem opus esset perductum.

4. Monachos duos à Longobardis suspensos, ac mortuos, psallere auditos. &c.

AN. DLXXIV. Cosrhoë Persarum Rege Syriam depopulante; pictam ab ipso Salvatore Iesvi imaginem sui Apameanis abripiente; partemque grandem S. Crucis secum asportante, Samaritæ detestabilis bellum in S. Imagines exercebant Syria tota.

SAMARITÆ erant Esseni, (de quibus supra initio) & ab Iudæis Schismatici sicorti. Dario Rege iubente templum in monte Garizim posuit Sanaballath; quod Samaritani Hierosolymitano præferebant, vnde Iudæi ab ijs abhorrebant, præsertim Iudaismo miscuissent Ethnicismum. Frater quoque Iaddi Summi Pontificis Manasses, ducta filia Sanaballath in vxorem se ipsū dixit, gessitque Samariæ Summum Pontificem. Hinc schisma coram Alexandro Magno Rege disceptatum est, ac demonstrata Iudæorum Pontificum successione continuâ, secundum Iudæos est pronunciatum: persistentibus in schismate nihilominus Samariis.

Donec an. 35. eos ad Christum conuertisset S. Philippus Diaconus, & S. Petrus cum S. Ioanne confirmasset.

Hæserunt tamen reliquæ, quæ demum repullularunt, vt an. 530. in Samariam irruptione facta, Christianos con- trucidarent ipso Pentecostes die; Episcopum quoque ad aram inter Misæ solennia oppressum minutim dissecarent, sacris Mysterijs proculcatis. Zeno Imperatore eos è monte Garizim eiecit, templum Deiparæ sacrum constituit, cæteraque restituit omnia: at rursus ij conglobati sub Iuliano Rege dicto montem recipiant; sacras reliquias aut altè defodiunt, aut exurebant, aut in sartaginibus frigeabant, inque Christianos late læuiebant.

Sed ab Imperatore compressi, hoc anno 574. in *iconomachiam* sub victore Cosrhoë eruperunt: Quos contra miraculis pugnavit Deus, Diuique. S. Gregorius puer, ex morbo depositus à medicis, hausto paluere, ad S. Martini Sepulcrum collecto confanatur. Itemque alius à cholica, eiusdem Sancti ope implorata.

Annis subsecutis talia complura commemorantur iusto volumine apud S. Greg. Turon. l. de gloria Martyrum ac Confessorum.

AN. DLXXV. Cosrhoë rursus Imperium infestante, Iustinus imperator ex dolore in maniam lapsus, anno 577. Deiparæ templo constructo meretur lucida intervalla, in quibus Tiberium Notarium, pium ac fortem virum, cre- at Cæsarem, esseque Collegam iubet, monitum suo malo discat abstinere vitijs & aslentatoribus.

r Qui

Qui & Cosrhoen crebris contudit victorijs adque mortem adegit.

ANNO DLXXXI. Gregorius Romanæ urbanam gerens Præfecturam fastidit eandem, & constructis, dotatisque sex monasterijs per Siciliam, Leuita septimus in auxiliũ Papæ Pelagij, nõ Benedicti, est adscitus ex monacho. Cœnobia enim sua vt monachis ex S. Equitij disciplina complerat, ipse inter eosdem assumpto habitu, vixit.

Vnde falluntur, qui eum fuisse Benedictinum affirmant, suum sibi vendicantes.

Ioannes vero Diaconus cum 300. annis post mortem S. Gregorij vitam eius conscripserit, in pluribus aberrauit incautus.

Quot, quantis autem Romana passim coruscarit Ecclesia, vel soli duo S. Gregorij satis testantur. Vnde

ANNO DLXXXIII. Leuigildus Hispaniarum Rex arianus, dirus Catholicorum persecutor, nec filio parcens suo fidem Romanam professo, eum bello persequitur, & enecat; At pluribus confusus miraculis, demum suo exprobrans Episcopo: *Sic & tu probato fidem*, aiebat. Qui dum de cæcis, surdis, ægris ab sese curatis iactitaret, Diacono XL. aureos dabat, vt se cæcũ simulans transiuro exponeret, opemque flagitaret. Qua in simulatione veram sibi cæcitatem inuenit ad pœnam, pertulitque ad mortem.

Arianus Comes Agathensem agrũ deuastans; Episcopo nequicquam deprecante, a febris exarsit: petens Episcopi preces, vt reualuit, aiebat suis, *Quid iam Romani isti de febre mea dicent?* Quo

audito Episcopus, diffractis cunctis lampadibus ecclesiæ inquit: Deus meus, has ante non accendam, quam fueris vltus in impium.

Redit febris; teratas petenti preces negat Episcopus: peritque febris lætulus.

Diaconus ab Rege Leuigildo ad Arianismum donis sollicitatus frustra, demum fustuario subiectus contra plagas stetit exsensus & incolumis.

Catholicus contra Arianum disciprans aureum anulum candentem tenuit illæsus ad Romanæ fidei probationem.

Diacono in altercatione de fide anulum è bulliente leuare timido: superueniens alius leuat illæsus.

Chilpericus Rex Franciæ contra arianam scribens inæqualitatem personarum incidit in Sabellianismum, aliterens S. Trinitatem Deum esse dicendam, sed non tres Personas; Quod personam esse sit hominis; At à S. Saluio & S. Greg. Turonensi reductus est ad fidem.

AN. DLXXXIV. Leuigildus dedit se se patri filium catholicum, armis subactum, contra iuramentum capite plectit; adque Martyris corpus audiri concentus Angelorum sunt, vltique lampades accensæ.

Idem debellatos Sueuos ad Arianismum adegit Leuigildus.

Maximianus à Pelagio PP. vltima ab Longobardis perpesso, missus ad Imp. Tiberium opem eius implorauit.

Dum reuertit Romam, in Adriatico quassa procellis nauis fatiscibat: iamque undis repleta subsidebat; cum ecce

ecce omnes, data inuicem pace, Sacra-
que Synaxi sumpta communicant; (so-
lebant enim ituri peregre S. Eucharis-
tiam secum assumere in euentum) na-
uis igitur exundans undas octo ipsos di-
es rectum tenuit cursum contra tem-
pestatem, & die nono tabulis supre-
mis ac transtris insistentes cum Maxi-
mino saluos in portu sistit.

Quibus egressis continuo à profun-
do haulta submergebatur, quasi mune-
re perfuncta tuo.

ANNO DLXXXV. Anthariti
Longob. Regis Ariani Satelles in Ita-
lia Clauem auream Sancti Petri reper-
tam; (pro maximo enim munere ea
mitti Româ consueuerat,) cultro præci-
surus, sibi gulam abruptit.

Rex attonitus lapsam humi clauim
contingere veritus, Catholicum eam
leuare iubet, similemque tum Papæ
Romam transmittit.

ANNO DLXXXVI. S. Euty-
chius grandæuus in errore Origenis la-
plus, sc. *Homines in carne non palpabili re-
surrecturos*; ab Sancto Gregorio Turo-
nensi ad saniora reductus, æger pelle
prensata se visitantibus aiebat; *Confi-
teor, quia hac in carne omnes resurgete-
mus.*

Eius successor Constantinopoli Io-
annes monachus Ieiunator, sed hy-
poecrita, arrogat sibi titulum *Episcopi V-
niuersalis*, seu *Oecumenici*; ille, qui prius
fugerat Episcopatum.

At

ANNO DLXXXVII. Pelagi-
us PP. cum refutans docet, *solum
Romanum Episcopum esse Vniuersalem.*

Antiochiæ terræmotu sexaginta

millibus hominum obtritis, contigit in-
ter pocula *Deiparam* conuicio proci-
di; protinus conuiuæ, ab maligno ob-
fessi pereunt.

At herus domus vidit in quiete sibi
Deiparâ, alloqui dedignantē, virgula
pedes tangere: doloreque somnum dis-
cutiēte se truncum pedes eiulat; in pu-
bicum elatus spectaculo rem gestam
est confessus.

Sacrilegia per Gallias plurima ariano-
rum designata, in & templorum, & fun-
dorum Ecclesiasticorum rerum sacra-
rum inuisione Deus horribilibus vin-
dictis reddidit insignita.

ANNO DLXXXIX. Reccare-
dus Rex, Papa consentiente, omnes
conuocat Episcopos Hispaniæ ad Con-
cilium Toletanum; in quo, damnato
Ario, extinctoque cuncti ad Roma-
næ Ecclesiæ gremium reducuntur.

Cuius conuersionis memoriam plâ-
cuit annua festiuitate consignatam ad
posterorū commendare.

Idem & Sueuos restituit Ecclesiæ
Romanæ, quos pater Leuigildus ad
Arianismum compulerat.

Orat idem Episcopos, sanciant, à
communicaturis antè recitari *Symbo-
lum Romanum* seu Apostolorum, quam
Sancta percipiant: Moresque refor-
ment; atque reformationis executio-
nem sibi demandent.

Iubet magistratus omnes ac Iudices
ab Episcopis dirigi, corrigique.

In Oriente *Philippicus* Dux Mauriti-
j prælio vincit Persas, prælata exercitui
imagine Christi, quodâ Abagaro mllâ;

r 2

qua

qua labantem passim excitat, restituitque copias in prælium.

In exundatione Tiberina Athesis Veronæ licet fenestras templi S. Zenonis penè transcenderet, non tamen in illud sese infudit: qui intra S. ædem, ipsa in ostio hauriebant aquam; nihil tamen introrsum influente.

ANNO DXC. Inundationem pestis excepit inguinaria; in qua visa cælo torqueri in homines tela; qui & extinguebantur. Vide inter Papas de S. Gregorio Magno supra.

Antharit Rex arianus Longobardorum probans in patchate infantes catholice baptizari, repentina extinctus fuit die, qua S. Gregorius creabatur Papa. Franci ducunt in Longobardos Italiâ expellendos; sed quia per Italiam hostilia exercebant, plerique morbis consumebantur. Vincti tamen Aruernis apud Longobardos diuinitus soluebantur; reuinctis curiosius catenæ ceu vitrû dissiliunt; ideoque dimittuntur; Et eorum causâ Childeberrus Rex hominibus sacris omnibus omne tributum remisit.

ANNO DXCI. *Claves aureæ* ad cancellos sepulcri S. Petri mitti, figique solebant; & priores recipi fixæ, quibus morborum curationes fiebant. Eas quoque dono mittebat Papa, rari instar muneris exceptas.

Vrsinus Presbyter in Nursia perentiscens, presbyteram suam sibi iam agonizanti aurem applicare, num spiritum duceret exploraturam, aiebat; *Recede; adhuc igniculus vivit; paleam tolle.* Et mox *Bene veneritis Domini mei; itan' vos ad me? Ecce venio.*

Dixit; & Vixit, relicto ecclesiastica exemplo castimonia.

Pelagius PP. vetuit in Sicilia Subdiaconos ducere uxores: Gregorius etiam iurare continentiam iussit.

Leandro Hispalensi Episcopo percontanti respondet S. Gregorius, trianam in Baptismo merfionem, in recordationem triduanæ sepulturæ Christi, bonam esse; at propter Arianos, significantes eâ triplicem Deitatis essentiam, omittendam.

Reccaredus Rex Gothorum in Hispania ex ariano factus Catholicus, secundum à coniuratis liberatur; Duce Claudio cum 300, deuicit 60000. Francorum.

Theodolinda Antharit relicta tribens Agilulpho regnum ei dat Longobardorum; qui excluso arianismo totum traducit ad Ecclesiam Romanam, & per Chrotildem Franci, per lugundem Gothi in Hispania sunt conuerti.

ANNO DXCII. *Tunica Saluatoris* prope Ierololymam inuenta est, indicio Salmeonis Iudæi; & à tribus Patriarchis Ierololymam translata, venerationique exposita est.

De tunica S. Ioannis Evang. supra Concilium Cæsaraugustanum decernit, Reliquias in Arianorum templis repertas, igne probandas esse: si combustæ permanferint, veras credi posse.

Costrohes patrem fuste occidens, inuidiam Persarum fugit, dubitans, ad Turcas an Christianos, frenat: cit equo; qui rectâ solum Romanum petit.

Et.

Ergo Mauritiū orat clementiam, & exorat. Capti ab Persarum victore Narsete Turci in iustam frontibus crucem gerebant: causam percunctanti Imperatori aiebant; Christianos in vulgata peste hoc remedium esse salutare ipsa experientia docuisse.

AN. DXCIII. Edictum vulgat Mauritiū; Ne quis miles Religionem ingrederetur, nisi expletis stipendiis. At S. Gregorius ingratitude in Deum arguit Imperatorem; persuasitq; ut missis ad Episcopos per prouincias literis corrigat edictum.

ANNO DXCIV. Gregorius Epistola 33. Presbyteris in Sardinia datius Confirmandi, ubi defuerint Episcopi.

Idem Constantinæ Augustæ pro S. Pauli æde in palatio petenti S. Pauli caput; instinctu Ioannis Ieiunatoris; negat. Quia reparaturus quid propius ad sepulchrum fodit; & mortuus concidit. Sicut Pelagius PP. refecturus labem ad S. Laurentij sepulchrum, hoc contigita-periri; intraque decem dies opperunt omnes mortem, quotquot viderant reliquias.

Deinde ait: Brandeum duntaxat mitia solet: de quo dum Græci aliquando dubitarent, S. Leo id forfice incidit, continuoque sanguine manabat. Demum Orientales olim Corpora Apostolorum aucturi, ad secundum ab vrbe lapidem tonitruis ac pōdere reliquiarum retardati fuerunt. De Sancti Pauli catenis leui motu limæ quibusdam aliquid abraditur; alijs nihil quicquam quantouis raserint conatu.

ANNO DXCV. Ioannem Constant. arrogantem sibi titulum *Vniuersalis*, caritate magis quam autoritate sanare studet.

Insignis Constantinopolitanorum arrogantia est: Cum enim eorum ecclesia post Antiochenam secunda esset, huic illam furtiuo canone anteponi molitus est in Chalcedonenſi Concilio Anatolius. At obstitit Sanctus Leo. Dein Acacius idem attentauit: At restitit Gelasius PP. Iam Ieiunator altiora audet.

Et ecce Deus eam nunc ecclesiam posuit in desolatam, ut non, nisi emptos à Turca, habeant Sacerdotes.

ANNO DXCVII. Missus à Sancto Gregorio Sanctus Augustinus ad Anglos humiliter à Rege accipitur habente Catholicam è Francia Bertham: Rex baptizatur cum decem millibus Anglorum.

AN. DXCVIII. Sanctus Theodorus Episcopus Anastasianopol. aqua benedicta cæcum lauare iussu illuminat: Leprosū Mauritiū filium mundat: hortum à locustis expurgat.

AN. DXCIX. Idem inter preces de Eucharistia Spiritum reddit Deo. Frater lætum & securum in agone monet vitæ negligentioris; cui ille: Angeli meorum in sæculo peccatorum chirographum ostendentes, num ea nossem, quæsierunt: Dixi; heu agnosco: Sed ex quo sum monachus, neminem iudicaui, omnis immemor iniuriæ. Quare Domini vocem hanc ad me

1 3 perti-

pertinere spero: Nolite iudicare, & non phum discerpserunt. Hinc securitas,
iudicabimini &c. mox Angeli chirogra- Dictoque hoc vixit.

E R G O:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit AEVO VI?
At SIC P A P I S T I S RES STAT ROMANA, FIDES QVE:
Non SIC REM servat Luthero-calvinista, FIDEM QVE.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei AVEVS TVS proprio de iure remisit?
3. AN TINE CHRISTVS erat quisquam hoc Rom. in Aevo VI?

SÆCV-

70. S. DEVS DEDIT Romanus, primus ex Diaconatu creatur, anno 614. idque ob eximiam sanctitatem. In lacera terræ motibus vrbe dum obit visitans afflictos, vnum ex infirmis in persona Christi contemplatus quasi leprosum, osculo fixo perlanauit. Sanciuit, Ne quisquam Commatrem duceret in vxorem; sin, esse ambos excommunicatos. Obijt anno 617. cum sedisset annos 2. Mens. 7. inter sanctos relatus est.

71. BONIFACIUS V. creatur an. 617. mittitque *Pallium* Episcopo Rossensi in Anglia: Sanciuit confugas ad Ecclesiam non extrahendos. Presbyteris, non Accoluthis licitum Martyrum leuare reliquias: & baptizare Diaconis, non Accoluthis. Obijt an. 625. cum sedisset annis 7. Mens. 10. vir mitissimus, & misericordia nulli secundus.

72. HONORIUS I. creatur anno 626. Obijt an. 638. cum sedisset an. 12. Mens. 7. Plures construxit, reparauit, ornauitque ecclesias. Ordinauit omni Sabbato litaniam exire ex Sancto Apollinari ad S. Petrum cum canticis, populo comitante.

73. S. SEVERINUS creatur anno 638. Sergio Constantinop. Episc. seducente Heraclium Imp. in hæresin hanc: *Vnam in vna Persona Christi voluntatem & Operationem esse*: Commentumque hoc *Ecthesin* appellante, velut quinque Generalibus conformem Concilijs; & eam sub nomine Imperatoris publicante: Severinus oblatam ab Exarcho reiecit; Deo Sergium extinguente. Obijt anno 639.

74. IOANNES IV. Dalmata creatur

anno 639. Monothelitarum hæresin in Concilio damnat anno 640. Obijt anno 641. Sedit annum 1. Mens. 9. In Lateranum multas ex Dalmatia reliquias tulit.

75. THEODORVS I. Græcus creatur anno 642. Obijt anno 649. Sedit ann. 7. Mens. 5.

76. S. MARTINVS Tudertinus creatur anno 649. In Concilio Lateranensi *Typum Constantis Monothelitz*, missum vt subscriberet, damnauit, nitentelque verbis S. Dionysij Areop. istis: *Non de virilem Operationem*: Sed deprauatis, pro *Nouam*, posito *Vnam*; confudit. Imperator mittit Olympium Exarchum, qui *Typum* promulgaret, vtque Longobardi Ariani quaterent Italiam. Olympius Romæ reperit Concilium 105. Episcoporum. *Typum* affigere valuis nequit, ob vim renitentem; nec par vi, dolui molitur, scil. Spatharium suum subornat, vt Papam occideret porrigentem Exarcho sibi S. Synaxin. At satellites ipsius conatu cæcatus Papam non vidit: id quod iureiurando affirmauit Olympius. Hic igitur pœnitens abducit copiasque obijt in Sicilia.

At ann. 650. Imperator Papam, quæ *Typum*, se, suosque excommunicat, ira furens per missum Exarchum Theodorum armata manu capit ægrum in templo decumbentem: conficta calomnias, quod per surreptionem teneret Cathedram; quod cum Turca confistrasset; blasphemasset Deiparam. Captum igitur deportat Naxum in insulam; Itemque S. Maximum monachum constanter Constanti resistentem relegat; vt qui vrbes aliquas Turcis prodidisset.

dixissetque; *Regis non est proponere dogmata, & Typum.*

Ann. 651. S. Martinus euocatus Constantinopolim dirius accusatur à subornatis falsis; carnificique datur, circumducitur pontificalibus exutus in publicum vrbi ludibrium: carcere diu maceratur: demum Paulus Constantinopol. Episc. cum miseratus orat, ne porro crucietur: ergo in Chersonesum relegatur. Paulus ante suum agonem proficitur poenitens à se factam iniuriam Papæ. Interea Constantis exercitus quatuor diuersis in locis funduntur fuganturque à Turca.

Anno 652. Exulanti inter ethnicos verat cibum præberi: iubet Romæ surrogari Eugenium; consentitque in eum, vt optimum, Clerus; sed ita, vt esset Vicarius tantum, ne infandiora tentaret Imperator.

Anno 654. Sanctus Martinus ærumnis extinctus martyr; aureolam promeretur; cæco prius in viuis oratione visum restituens.

A morte autem ad sepulcrum eius multæ conlationes factæ magnam procul confluentium egrorum traxere concursum. Sedit annis 6. Mensib. 3.

77. EVGENIVS I. creatur *ann. 654.* ex Papa Vicario in Papam. Obiit, cum sedisset menses 6. Dies 23.

78. S. VITALIANVS creatur *an. 655.* Ad hunc Imperator mittit Euangelia aurea gemmisque rigent, & fidei Romano-catholicæ emittit professionem; vt cum Papa communicans videatur Catholicus, vitetq; odia Occidentium.

Mittit quoque legatos ad Sanctum Maximum exulem in Thracia, qui eum reddant monothelitam; sed eos ipse conuertit hæresin eiurantes. Quibus idem persuadere Imperatori frustra laborantibus, is alios mittit, vocatque Sanctum ad Synodum, à qua conuicta conspuitur, ac tantum non prope enecatur.

Demum *an. 657.* varijs accusatus calumniis, in cæteris quod *neget Regem esse Sacerdotem.* Fastuario multatur, lingua truncatur, manuque, vti & Anastasius discipulus eius: per vibem ducuntur ostentui, in exilium remissi finiunt martyrium.

Anno tamen 663. Imperator peregrinatur ad Limina Apostolorum, datisque donis se catholicum proficitur; Papa ad cætera eius flagitia dissimulante, contentus reditu eius ad Ecclesiam qualicunque, iudicantem de exterioribus.

Quod autem fide egerit, eo docuit; quia *anno 666.* hæreticum promouit in Episcop. Constantinopolitanum.

Anno 669. Obiit Papa vitæ sancti monia inclutus; decernitur ei annua memoria Sancto. Sedit annis 14. Mens. 5.

79. ADEODATVS Romanus creatur *an. 669.* moritur *anno 676.* Sedit annis 7. mens. 2.

80. DONVS creatur *anno 676.* Obiit *anno 678.* Sedit annum 1. menses 5.

81. AGATHO Siculus creatur *anno 678.* Scribentibus Imperatori, & Episcopo Constantinopol. vt ad reducendam

dam Ecclesiæ pacem adlaboraret, indicit Synodum Generalem Romæ 125. Episcoporum contra Monothelitas, ann. 680. Ex hac scribens Imperatori Papa doctorum deplorat inopiam, ac reddituum, quod predicatorum manu victum querere cogeretur, ob vastationem Longobardicam. Quin & ipsum Concilium petit ab Pogonato doctos submitti contra hæreticos.

Ex huius Concilij Symbolo Græci eraserunt vocem, *Filioque*. Vide in varijs. Agatho moritur anno 682. Sedit an. 4. Vacavit Sedes mensibus 19.

82. LEO II. Siculus creatur ann. 682. Acta Synodi VI. reddita latine mittit in Hispaniam. Vetuit pro vsu Pallii quicquam ab ullo pendi Episcopo. Obijt an. 684. Sedit men. 10. dies 8.

83. S. BENEDICT. II. creatur an. 684. vir multis, magnisque virtutibus tantus, ut illius respectu Imperator Clero, Populo, Exercituique Romano in perpetuum indulserit, ut electus Papa continuo in Pontificem ordinaretur; Ipsum suis filiis Iustiniano & Heraclio patrem adsciuit; in cuius signum eorum cirros capillorum Papæ transmissit resectos. Obijt an. 685. sedit Men. 8. Dieb. 13.

84. IOANNES V. creatur an. 685. obijt an. 686. sedit annum 1. dies 11.

85. CONON Thrax creatur ann. 686. obijt an. 687. sedit mens. 11.

86. SERGIUS creatur an. 687. in scissione populi Rom. duos inter alios postulantis, demum ad Sergium à Clero electum acquiescentis. Theodoro Episc. Constantinop. infandum Monothelitarum conciliabulum contrahente contra Oecumenicam Synodum VI. Imperator Iustinianus I. Sergium PP. conatus inducere ut subscribat actis: deinde innotentem misit Protospatarium, qui aut cogere, aut captum Constantinopolim adduceret. Sed hunc Papæ exercitus profugabat; & nusquam in fugatus, sub lecto Papæ servatus est. Iustinianus post exutus imperio eam penam referebat in hanc culpam suam. Obijt an. 601. Constituit, ut *Agnus Dei, qui tollis, &c. cantaretur*. Item ut in festis Annunciationis, Natiuitatis Christi, Assumptionis B. Mariæ, & in Hypapante Litanæ exeat à S. Hadriani ad S. Mariam. Sedit annis 13.

Men. 8.

IMPE-

IMPERATORVM ORIEN- TIS ACTA INSÆ- CVLO VII.

60. PHOCAS contra Mauritium cæbitur iubetque eum occidi.	Anno Christi nati	nus aut plurium Voluntatum : quatit Italiam.	649
Carnificinam instituit Constanti- nopolis ob detectam coniurationem.	602	Excommunicatus à Papa furit, e- um calumnijs onerans relegat, item S.	650
Infelix sub eo est Imperij sta- tus.	607	Maximum.	651
Capitur, vexatur, obtrunca- tur.	608	Papam sacrilege cruciat, vexat.	652
61. HERACLIVS coronatur ab E- pisc. Const.	610	Intrudit Eugenium Papam; sed Clerus eum acceptat solum pro Vicario vini.	656
Filium biennem declarat Cæsa- rem, parans bellum contra Persas.	610	S. Maximum dirissime vexat, cru- ciat.	658
Accipit aurum ecclesijs; & aliud ei dimittitur suppeditatur ad bellum Per- sicum.	612	Fit tributarius Turcæ.	659
Persas sapius vincit ac debellat per annos sex.	620	Occisus ab eo Diaconus sepe appa- rens eum exagitat, fugiensq, nusquam quiescit.	663
S. Crucem restituit, exaltat,	627	Peregrinatur ad limina Apost. di- gne à Papa excipitur quasi pœnitens.	666
Ab hereticis decipitur	628	At fidei catholicus hæreticum facit	668
Esthesin fidei promulgat	629	Patriarcham Constantinop.	
Negat eandem esse suam.	639	In balneo necatur à coniuratis.	
Moriatur.	640	63. CONSTANTINVS Progenatus	
62. CONSTANS hereticus im- perat.	641	id est, imberbis, Imperat Catholicus; se Papæ submittit: silentium indicit	668
Catholici ab eo Monothelita vexati confugiunt undique ad Pa- pam.	641	Monothelitis.	672.
Instinctu Pauli simulatoris euul- gat TYPVM, id est, Edictum v-	643	Cultor B. Virginis est tutantis Con- stantinopolim contra Turcas septenni obsidione.	676.
		Turcæ petita pace pœdunt ei tributū.	678.
		Laborat pro concilianda Ecclesia.	Resti-

Restituit Romanis liberam electionem Pontificum Roman. suosque filios dat Papa Benedicto I I. & moritur.

64. IVSTINIANVS II. Iunior Imperat puer: Barbari p. ndere ei tributum petunt.

Corruptus dolose agit cum Papa: luitque barbaris fœdera rumpentibus.

Quinti sextam Synodum Erraticam tueretur contra Papam, quem ut approbet iubet cogi, aut capi: sed excommunicatur.

Exosus est populo, alium Imp. optanti.

A Leontio captus, naso truncatus relegatur.

65. TIBERIVS Absimarvis ab exercitu in Arabia acclamatur.

Nititur euerte e electionem Papæ: sed potius inderoborati.

Anno
Christi
nati

685

685

686

692

693

694

696

701

Capitur cum Leontio ab Iustiano I I. seipsum voto facto, restituente; autorem Erraticæ Synodi excommunicatum mittente Romam. 703. 704. Occiditur à Philippico

REGES ITALIÆ Longobardorum.

16. ADALWALDVS regnavit decennio vsque ad annum

17. ARIOWALDVS Arianus vsq. ad

18. Rotaris vsq. ad

19. Rodualdus vsq. ad

20. Aripertus vsq. ad

21. Gundipertus vsq. ad

22. Grimbaldus vsq. ad

23. Garibaldus vsq. ad

24. Pertaritus vsq. ad

25. CYNERTVS Catholicus.

Concilium Sæculi VII. Papis consonum.

Oecumenica Synodus VI. Constantinopolitana, ducentorum nonaginta Patrum, anno 680. celebrata contra Monothelitas, sub Agathone Papa, & Constantino Pogonato Imperatore. Prouincialia passim plura.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis Sæ- culi VII.

HESYCHIVS siue Isychius, Episcopus Hierosolymitanus, æqualis S. Gregorio ad quem dedit epistolam 40. li. 9. in Registro. Scripsit in Leuiticum ex Visione S. Hieronymi: vixit sub annum 601.

S. SOPHRONIVS Episcopus Ierosolymitanus, vixit sub Honorio PP. & Heraclio Imp. initio hæresis Monothelitarum contra quos pro fide orthodoxa fortiter stetit. Scripsit ad Sergium Papam in Synodo VI. Obiit an. 634.

IOAN. MOSCHVS, seu Euratus, scripsit ad S. Sophroniū Pratum spirituale, citatum in Synodo V.

LEON-

LEONTIVS vixit sub *annum* 630. scripsitque vitam S. Ioan. Eleemosynarii, citatum in Synodo II. Nicæn.

IONAS Anglus sub *annum* 630. scripsit vitam S. Columbani Apostoli Angliæ, Galliarum & Italiæ.

S. ANTHIOCHVS Monachus sub *annum* 614. vsque ad 630. scripsit 129. homilias.

S. ISIDORVS Iunior Episcopus Hispalensis, Carthagine oriundus fuit. Futuræ indicium sapientiæ se dedit examen apum, in cunis circum infantis os obuolitans.

Puer tamen ob & ingenij tarditatem, & orbitionis metu è paterna domo profugiens, dum per agros erraret aspectu putealis funis vsu attriti, monitus naturam vsu vinci, reuertit domum; Leander eum conclusum studijs applicauit; sicque coactus necessitatem vertit in virtutem scientiæ, mirificeque profecit, sic, vt Leandro mortuo succederet. Sub eo celebratum est Conc. Hispalense II. confudit, contuditque hæresim Acephalorum.

Idem præfedit Concilio Toletano IV. *anno* 633. vbi datum ei negotium, vt elucubraret Missalia & Breuiaria Hispanicæ Ecclesiæ. Gessit Episcopatum XL. annis inclutus miraculis. Deliberatum fuit à Bonifacio VIII. essetne inter Doctores Ecclesiæ præferendus S. Ambrosio, an quintus ijs adiciendus.

IOAN. CÆSARAVGVSTANVS Episcopus, integritate, eruditione, & in egenos beneficentia egregius scripsit de ratione Paschatis celebrandi; vixit *an.* 630.

S. ELIGIVS Episcopus Nouiomen-

sis, scripsit hom. 16. obiit *an.* 665. Mater ei grāvida visa sibi videre aquilā supra lectulum volitare, seque tertiū inclamare; omen nobilis virtutis.

Sub preciosis vestibus gerit cilicium in aula Dagoberti Franciæ: monasterium Solenniacum extruxit, aliudque Virginum Parisiis.

Claret miraculis. Antuerpienses & Flandros conuertit ad Christum.

S. MAXIMVS Abbas & Martyr, patria Constantinopolitanus, genere illustis, *anno* 640. inualecente Monothelitarum hæresi reliquit aulam, monachum professus fidei acerrimum præstitit defensorem, Honorique Papæ & Pyrrhum Episc. Constantinop. publica disputatione confudit; ideoque eiurantem Romæ Monothelismum, *an.* 645. Constans Imp. *anno* 656. tentauit eum per legatos, qui suasionibus, minisque inducerent ad subscribendum Typo seu Ecchlesi; verum is remittit eos ab hæresi conuersos.

Alijs iterum missis perinde effecit nihil, nisi vt conuicti confusique eum traderent satellitio in exilium asportandum. Inde Constantinopolim retractus *an.* 657. calumnijs pluribus appetitus insons dire diseruciatur, finitque martyrio tertiū exul.

S. LIDEPHONVS Episc. Toletanus olim discipulus S. Isidori, sub Eugenio Episcopo fit Diaconus, dein saeculo renuncians constructo monasterio Monasticen proficitur, fitque *an.* 657. ex Abbate successor S. Eugenij. Ipso cum Rege precante ad sepulcrum S. Leogadiæ Virginis tumulus ebullijt, sarcophagi operculum, vix 30. viris mobile,

ultrò se pandit, ac S. reliquias ostendit. Varijs claruit miraculis, eximius Dei paræ cultor.

Intranti templum ad Matutinas id diuina luce coruscavit: accedens, aram Parthenicam conspicit. Deiparam in sella; quæ sic ad eum inquit; porrecta ei sacerdotali veste: Accipe, quod è thesauro Filij tibi munusculum trado, quo in nostræ vtaris festiuitate.

Me decorans laudibus dignus honor tali est, Dixit, & submis abijt. Vestis miræ subtilitatis ac candoris in ecclesia Toleti asseruatur. Obijt an. 677.

S. IVLIANVS Episc. Toletanus anno 680. scripsit contra Iudæos, & Prognosticon extremi iudicii: obijt an. 680.

ANASTASIUS Episcopus Nicænus sub annum 680.

SIMON METRAPHRATES. &c.
ADHELMVS. &c.

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicæ, Nouatoribus contraria, Sæculi VII.

Exempli gratia.

I. *Missam esse Sacrificium* asserit hoc æuo *Seuerus Alexandrinus* in Missa Isidori, de diuinis officijs. Et *Ioannes Casar Augustinus* de Ecclesiasticis officijs.

II. *In Eucharistia verum esse Corpus Christi* asserit *Casarius* homilia 5. *Isidorus* de Officijs, vt citat *Augustinum* lib. 6. *Originum* cap. 18. *Seuerus Alexandrinus* in Liturgia.

III. *Iustificationem, & bona opera* docet

Casarius homilia 2. 4. 12. 15. *Isidorus* lib. 2. de summo bono, c. 2. & 5. *Adhelmus* epist. ad Geruntium.

IV. *Baptismum paruulorum ac Ritum illius* docet *Concilium Tolet.* IV. c. 5. *Isidorus* de summo bono c. 23. & lib. 6. *Ety. molog.* c. 18.

V. *Confessionem & Absolutionem sacramentalem* docet *Isidorus* l. 6. *Originum.*

VI. *Confirmationem per Chrisma* docet *Seuerus Alexander* in *Rituali*, *Isidorus* l. 6. *Ety. molog.* c. 18.

VII. *Purgatorium, & Orationem pro defunctis* docet *Isidorus* l. de Offic. *Casarius* Arelatenfis: *Seuerus* in Liturgia: *Metaphrastes* in historijs Sanctorum.

VIII. *Inuocationem Sanctorum* testatur *Seuerus* in Liturgia. *Ildefonsus* in *Virgine*. *Metaphrastes* in *Vit. Sanct.*

IX. *Imagines sanctorum* asserit *Concilium Oecumenicum VI.* *Constantinop.*

Hæresiarchæ in Sæculo VII. dissioni Papis.

MONOTHEITÆ, sic dicti, quod vnam voluntatem & vnam Operationem Christo tribuerent, ortum repetunt ex Ægypto inde ab anno 535. quando ab *Seuero Pisidiano*, sed *Apocrifario Constantinopolitano*, complures sunt hæreses progressæ; (de quo superiore sæculo.) Cumq; iidem nati ab eodẽ sunt *Monophysitæ*, qui vnam naturam Christo assignabant:

Tetradite, *Theopaschite*, *Apharodocite*, qui à dogmatib. tunc confectis mōstro-

sis monstrosa nomina sunt fortiti, vere impleto isto: *Ila. 29. Concurrere faciam Aegyptios aduersus Aegyptios. &c. & dirumpetur spiritus Aegypti in visceribus eius. &c.*

Anno 633. emerfit in publicum latens haecenus haereticus Monothelitarum, auctore CYRO Episc. Alexandrino, conante, seu fingente se cunctos Aegypti haereticos Romanæ iuncturum Ecclesiae.

Itaque coacto Alexandriae Concilio decreuit, ut duæ in Christo naturæ agnoscerentur: duarum autem Voluntatum ac Operationum nomina silebantur, coram loco *Vna tantum Virilis Dei Virilis Voluntas & Operatio* diceretur; Quò sic vnitarum in Christo naturarum differentia tolleretur, quam Apollinaristæ, Eutychiani & Nestoriani tollebant, vnā asserentes Voluntatem: Etli diuersa ratione. *Apollinaristæ* quidem eo, quod Animam intellectualem in Christo non ponerent; sed *Verbum loco anima*: vnde, cum Voluntas sit in ratione, humanam Voluntatem negabāt in Christo.

Eutychiani, quod vnā in Christo naturam cōpositam fingerent; Nestoriani eò, quod Vnionem DEI & Hominis factam duntaxat secundum Affectum & Voluntatem putarent; vnīcam in Christo voluntatem consequenter statuebant.

Cyrus sibi Sergium Constantinopolitanum, ad noua prouum, iunxit: itemque Heraclium Imperatorem, &c. de quo *in Variis*.

At Honorius Papa hæresin anathematizauit.

Vide & in Sancto Seuerino PP. supra.

MAHOMETES patre Iudæo natus apud Homeritas in Arabia felice, anno 630. camelariā exereuit seruus serui apud viduam copiosam: Sed ingenio vaser, diu pastor camelorum, post heram duxit uxorem Tadiam. Profectus in Palæstinam ab vtriusque, Christianis, & Iudæis, aliquid hausit & confudit, nūdinationemque exercens à dæmone obsessus comitiali sæpius morbo concidit: vnde se prophetam dictitabat, qui conspecto Gabriele Angelo familiari ista pateretur.

Ita & mœstam ex infelici pudendoque matrimonio vxorculam nobilem vnde seruitium solabatur, & plurib. imponebat, Tadiam tamen consulebat monachum Arianum, isthuc relegatū: qui confirmabat eum solere prophetis angelum fieri aspectabilem, patique talia. Sic persuasa persuasit multis; ipseque vaser confinxit alia atque alia, quæ diuinitus accepisset.

Fortē tunc reuertenti Heraclio, Persarum Victori occurrens laudes victoriales accinuit, edoctus eas à monacho dicto: simul petiuit terram ab Victore camelis pascendis; & obtinuit.

Quia vero circumcisionem obseruabat, Iudæi Messiam credebant, decem procures mittebant ad eum sancte obseruandum; quæ tamen deleruerunt, quod immundā camelinā veleretur: at non destiterunt eum contra Christianos extimulare.

Finxit is, *paradisum delictis gula ventrisque affluentem, iisque potituros qui aut hostem*

hostem occidissent, aut ab hoste caderent. Polygamiam permisit.

Quo vniuersos traheret, ex omnibus sectis aliquid accersuit; à Iudæis Circumcisionem, & à Suilla abstinentiā: à Christianis Christi cultum, sed cum opinione Ariana, Nestoriana, Manichæa:

1. Ut Christum esse Dei Verbum & Filium; sed creatum & seruum, ex Maria sine semine natum:

2. Capti Vmbra Iudaos crucifixisse, non Ipsosmet.

3. Interrogatum, in caelos digressum, à Deo num se Filium Dei dixisset; negasse: sibi in extremo iudicio dandas paradisi clauēs.

Fatum asseruit, destinans homines ad bonum, seu malum.

Ab Ethnicis sumpsit cultum astri Cubar, seu Luciferi, & Luna. Veruit instituta sua disputari.

Fabellas 113. deridiculas affinxit.

Inaudita brutis animalibus prædicationibus; homines arma in hostes sumere per suasisit.

Occiso primum fratre Imperatoris Heraclij, domino terræ istius, apud Damascum Syriæ Sedē regni posuit, moxque totam sibi Arabiam concilians: Psalmos composuit vitulæ rubræ, Araneæ muscipulæ, vpupæ & ranæ: vxorem alterius appetens rapuit, viro resistere propheta non audente; exinde polygamiam prædicauit.

Prædixit se mortuum fore per Gabrielem resuscitandum die tertia. Ergo mortuum custodiunt; à tetro foetente diffugiunt; fingunt discipuli angelum fugisse præsciam vigiliarum: deserti latius cum exedissent canes, sepeliunt residuum: Vnde quotannis canicidium

obseruant. Homeros discipulus sepulcri custos, vt adoretur, multis persuadet. Inq; posito ei templo duos inter magnos sublimis ferrea tumba pendens, velut, miraculo maledicta hodieque alteruat ossa; quod frequentissima ac difficilima feruet peregrinatio, publicis aduari sumptibus consueta.

V A R I A

Testimonia Fidei historica in Sæculo VII.

ANNO DCI. S. Gregorius edit Constitutum de Monachorum Exemptione & Immunitate, Cardinalium toto Collegio, libertati congaudente. Statuta vero monastica, vt annis præteritis sæpius, ita & hoc æuo plurimus illustrauit Deus; testibus S. Gregori Dialogis. Vt Romæ in S. Andrea cœnobio.

Frater iunior empter, quid æris relet uans, clam obsidetur à cacodemone furit.

Dimissus ab hoc pereunctanti, non quid proprii oculuerit, negat arreptus denuo quatitur: sicque octies interrogatum, negantemque octonis intervalis contigit & diuexari, & à spiritu dimitti, donec demum fateretur: simul & omnino arceretur Satan.

Alius ibidem fugere è monasterio decreuerat; & ecce, apertis oculis cæcatus & exsensu tremuit, vociferatur.

Adaram S. Andrea depositus à fratribus, pro eo deprecantibus, sibi redditur; culpæque dicta ait: Senex in me dilani-

laniandum immisit atrum canem: sed quidam monachi interuenientes senem pro me sunt deprecari.

Alius fugam medians oratorium S. Andreæ prius init, & obsidetur: exit & liberatur: idemque ex hoc euenit, quoties intrasset ædem, & exiisset. Cum autem fratres collecti triduo cum ieiunio pro eo supplices orassent, exorarunt. Liberatus affirmabat, S. Andreæ seuerè eū increpasse. Duos alios fugā lapsos, adque Salariam viam in cryptis abditos insequuntur vespere fratres equites, quorum equi, ut ad cryptas vi nulla vel arte mobiles & fixi steterunt, illi descensione facta cryptarum aditus, saxis obstructos, aperiunt latentes reperti, in miraculo & gratiam Dei, & culpam suam agnoscentes.

S. Gregorius iubet S. Augustinum in Anglia idolorum fana mutare in ecclesia, per aquam lustralem expiata. In dedicationibus conuiuari sub tētorijs ex ramis circa tēplū: quod alias cōsueissent epulari de victimis boū.

Anno DCII. S. Sabinus Martyr autem plagas ætela ab Ariulpho Rege Lōgobardorum ethnico, in prælio quo vicit Romanos & subegit Italiam.

Scire volenti quis tam fortiter se propugnasset, dicitur: Te fortius propugnauit nemo.

Ducens præter ædem S. Sabini, viscera eius inibi statua ait: hic ipse est propugnator mei.

Nimirum Patronus Christianorum vertitur ijs peccatoribus in inimicum. Ast & ipse Rex, quia ingratus, anno in secuto perijt.

AN. DCIII. Dum in cæteris Mauritij Imp. amicis Georgius Cappodox ad Phocam duceretur plectendus, vinculus inuicem S. Theodorum Siceotam; qui & in fontem animat, & S. Eucharistiam daturus cum solui iubet: nolentibus custodijs, dum ei S. Hostiam porrigit, vincula vltro soluta cadunt.

ANNO DCIV. S. Gregorius vixit. Cui ad aurem columba appingi assollet; quod, teste Petro Diacono omnia dictante S. Spiritu scripsisset. Maleuolis enim Scripta ipsius in focum abiectionis, Petrus sese obiecit isto cum pacto: Si post iuramentum, quod omnia inspirante Deo scripserit, moriar: verum me intrasse scietis: Si superuixerō, me cum libris eius comburite.

Ergo in vmbone iurat, & obit.

Traiani animam ab inferis reuocatum precibus S. Gregorij, fabula est euidens.

In Anglia duo cogit S. Augustinus Concilia. Prius ob Britones obstinate Quartodecimanos; cætera Catholicos.

His præfracte corrixantibus ait S. Augustinus: Adducatur æger: ab vtra parte sanabitur, vera illius fuerit sententia.

Cæcus adest: quem ij sanare nequeunt; sanat S. Augustinus: cui assentiuntur cæteri: Simul orant quod plures adducant, alterum indici Concilium, quod soli gentis morem nequeant antiquare:

Ad illud dum tendunt passim, anachoretam prius consulunt, num Augustino assentiantur tuto?

Si, inquit, vobis Concilium initu-

ris assurrexerit, tunc ut miti ac humili assentire.

Eo non assurgente, omnes fremere, occlamare. Quibus ille hoc tantum: *Quia pacem à fratribus non vultis, bellum ab hostibus patiemini.* Fit. Rex Angliæ irruit in Britanniam, cadibusque flammisque miscet omnia. S. Augustinus diem obit. Similia ab Saxonibus contumaces Schismatici perpetiuntur Scoti.

AN. DCVI. Phocas Imp. Cyriaco Episc. Constantinopolitano offensus, tum quod noluerit, iuxta S. Gregorij monita, proque iure debito, abstinere titulo *Vniuersalis Episcopi*, fretus Mauritio: tum quod uxorem Mauriti, ad templum confugam, ad necem tradere sibi noluerit, nisi promissa ei in monasterio victuræ securitate; decretum edit: Solum Romanum Pontificem esse, dicique oportere *Vniuersalem*. Hinc Nouatores hodierni calumniatur, à tyranno datam primum stabilitamque Ecclesiæ Rom. prærogatiuam: cum eam habuerit inde à Christo, Euangelij, orbisque totius consensu.

ANNO DCVII. Bonifacius IV. PP. concedente Phoca, dedicat Pantheon in Ecclesiam *Deiparæ*.

Dum Sanctus Theodorus Siceota Phocam adiret, ægrum sanaturus, occurrentis supplicationis in via *crucis concuti sunt vise*; quod omen quale foret percunctanti Episcopo Constantinopolitano respondit Sanctus Theodorus; Portendit hoc defectio- nes à fide, barbarorum incursiones, cades, orbisque seditiones.

Episcopus rogans, orer pro se, ut antè moreretur, quam fata eueniant; is ait:

simul nos in cælis videbimus. Dicitur factum: obit Episcopus.

ANNO DCVIII. Successor Sergius item precesorat Sancti, ut perferret benè: At demum euadit in auctorem Monothelitarum.

Eulogio Episcopo Alexandrino per visum apparens Sanctus Leo PP. gratias agit, quod epistolam eius de *Vniuersæ hypostatice* scriptis defendisset.

ANNO DCX. Ab Phoca sibi metuens gener eius Priscus, scribit Prætori Africæ, ut filium suum Heraclium cum exercitu mitteret in Phocam.

Heraclius in Africa salutus Imperator, secum in tutelam assumit *Salutaris, & Deiparæ Beate Virg. imagines*; venit Constantinopolim: vincit nauali prælio Phocam; membris truncatatum cum exurit populus.

Idem Crispum, in Cappadocia rebus nouis studentem, clericum esse cogit. S. Ioan. Eleemosyn. fit Episc. Alexandrinus.

Sebertus Rex Angliæ Londini Sancto Petro templum posuit; dedique Mellitum Episcopum: qui Romanum tendit seiscitarum, an sit consecratum? nā pridie, quā dedicare illud statuerat, noctu Sanctus Petrus, habet peregrini, pacto naulo trans Tamarum transmissus à piscatore, ab innumeris Diuorum stipatus omnes ritus dedicationis obierat, sparsis cineribus, delictisque crucibus circum muros, & solennibus cunctis obseruatis; Rursus flumen transiens Apostolus ait piscatori; Quos iussu meo cepisti pisces, habebis tibi pro naulo pacto; maximum tuis his affer Episcopo; & ecclesiam me dedicasse dicito; tantum ipse solennia

Missæ patret. Tu autem in Domini-
caneu pisceris; & nunquam tibi poste-
nisque tuis copia piscium deficiet.

Ex hisce quidam in piscium decimis
fraude facta, capere nullos ultra valuit,
donec confiteretur fraudem.

ANNO DCXIII. Mellito Chri-
stianos communicante, Eadualdus
Rex Angliæ ethnicus, apostata, per
iocum & sibi panem album dari iubet;
negantem expellit. At mox ab Genuis-
us victus luit.

ANNO DCXIV. Cosrhoes
Persarum Rex captâ Ierosolymâ Chri-
stianos minimo diuendit Iudæis, eos
trucidantibus plures, quam nongen-
ta millia; Zachariam Patriarcham
cum SANCTA CRUCE, abdi-
cuit in Persiam, eademque cum reue-
rentia asseruauit, in quâ illam re-
perit Ierosolymis custoditam, ac cul-
tam.

ANNO DCXVII. Heraclio
per legatos pacem perenti ea annuit
conditione: Si per vniuersum Impe-
rium *negetur Crucifixus, & Sol adore-*
tur.

ANNO DCXX. Imperator
ergo ad bellum se parat sacrum; quo ab
ecclesiis pecunias contrahit, S. Va-
sis etiam diuenditis; post omnia reddi-
turus.

Niceta Patricio thesaurum ecclesiæ
Alexandrinæ rapiente inuito Sancto
Ioanne Eleemolynario; huius *vasa mel-*
lis in purum putum vertuntur aurum; quo-
rum vnum transmittit Nicetæ; & ob-
dormit.

In tumultum inferendo Episcopo.

rum corpora duo cedunt loco, medium
que recipiunt.

ANNO DCXXI. Heraclius altera
Paschatis atratus ac prostratus in tem-
plo se, filium, Urbem, Imperium, ex-
ercitumque *DEO ac Deipara commendat;*
imaginem Seruatoris, diuinitus pictam
tenens, se iuramento facit parentem
militum; quos & filios suos appellat:
vincitque Persas.

ANNO DXXII. Costroen pro pa-
ce supplicem totâ profugat Persiâ vs-
que in Mediam, cæsis ultra 40000. ad
50000. captiuorum dimittit. Irruens
in Persiam exercitus, æstu fessus, fra-
ctusque miraculo *rescitur de calo,* dum
sol rore coacto persusum quasi redani-
mabat, sæpius victorem.

ANNO DCXXV. Vltima tentans
Costroes Duce Sarbara barbaros inamit-
tit in Constantinopolim: Heraclius
fratrem submittit; dum signa commit-
tunt is cælo vtitur sereno, Persas *gran-*
do subito obruit, obterit; reliquos Chri-
stianus cædit, delet.

Dux Sarbaras fugâ saluus, Hunnis,
id est, Auaribus sumptis in auxilium,
obsidet Constantinopolim terra mari-
que: obsessis interim Deo Deiparæ sup-
plicita continua ducentibus.

Ergo die decima ita soluitur obsidio:

Persæ mane primo *Reginam,* ex vrbe
prodire visam cum instructa acie,
ducereque in hostem; at castris & a-
cici proximam declinare; hinc Persæ in-
quam irruere, persequi; sed mutuis se-
se ictibus concidere, disparente cum
copijs *Regina cali.* Dux cum naualibus
effugiens orra tempestate, plurimos
vndis haustos desiderabat.

ANNO DCXXVI. Heraclius intra Persiam cum Razetis Ducis gemino exercitu congressus, iunctis sibi Turcis, cædit utrumque; nec pluribus suorum, quam quinquaginta desideratis. Nimirum, nunquam ille prælium inibat, nisi *Despara Virgine solemniter innocata*. Quare & huic aurea Razetis arma dat, dicat.

Eduinus Rex Angliæ dum tardat fidem Christi suscipere, ab immisso in eum Regis Saxonum licario ense ictus venenato, per medium sese obijcientis corpus ferui, moræ pœnā expendit. A vulneris precib. S. Paulini perfanatus bello, vincit Saxonem; Simul de vxoris facillimo partu latus, se Christianum fore promittit. Dum iterum moras struit, omnia conatus metiri intellectu, S. Paulinus Episcopus spiritu docetur de oraculo, quod olim Regi factum erat de sua conversione; eratque tale.

Eduinus Rex Anglorum Borealium duxerat Edilberti Cantuariorum Regis filiam Catholicam ea conditione, ut fieret Christianus: S. Paulino eum catechizante; at lapidem: filiam ei precibus sanantem; at nequicquam. Eduinus sibi ab Edelfredo metuens sponte exulat apud Redualdum; emptum ab Edelfredo, ut obtruncaret illum. Sedit igitur mæsto apparens ignotus regnum ei spondet, si Christiana sacra suscipere: quo se velle respondente, is imposita manu capiti eius tantum ait: *Hoc tibi si gnumerit*. dixit, fugitque ex oculis.

Vxor Redualdo persuadet, ne Eduinum occideret; quin vi & armis defenderet.

Fit, regnoque restituit. Adhuc cunctatur Christum profiteri; S. Paulinus,

accepta reuelatione, ad eum ingreditur; impositaque capiti manu ait: *Nostin hoc signum?* Conterritus affirmat; ceditque Deo, cum Anglia tota.

In Italia Adalualdus Rex Longobardorum toxico dementatus eijcitur regno ab Arianis, suffecto Rioualdo Ariano. Hic obuius Blidulpho inquit: De Columbani monachis est ille; salutaris nos resalutare nolet. At salutanti aiebat, *optarem salutem tuam, si desereres seductores S. Trinitatem in Unitate negantes*. Progreffus Rex, Pro, exclamat, adeo nullus mihi ex vobis, qui istum noctu mactet: Ergo satelles eodem vespero in platea excepto confringit caput, totumque coctum pro mortuo reliquit.

At à prætereuntibus dormire creditus excitatur; ab itaque illæsus.

Percussor à dæmone obsessus fatetur parricidium.

ANNO DCXXVII. Cosroes, S. Anastasio cum 70. alijs martyrio coronatis, S. Crucis prædicatoribus, ut Cant profugus agitur: minorem coronaturus filium à maiore trucidatur, cadaveri quinque diebus exposito illudatur.

Zacharias Episcopus cum Arianis captiuis & Sancta Cruce, per triumphum reducitur Constantinopolim. occurrente Clero cum populo gerentibus palmas, lapides, cantumque; fletumque miscentibus; Syria & Palestina Imperio adiiciuntur.

AN. DCXXVIII. Heraclius per septennali bello profligato feliciter, acturus Deo gratias S. Cruc. reportat Ierosolim. Vbi ad Caluariam Crucis baiulus tendens intra portam sistitur immobilis.

Zacharia monente fastum ponit, utque plebeius humeros Cruci supponit, & recta procedit. Restituta S. Cruce festo *Exaltationis* instituenda fecit initia. Per Orientem exinde peregrinans, Edeſſæ ademptas Nestorianis Ecclesias dat Catholicas.

Hactenus felix Heraclius Imperator. At infelix idem, dum se rebus miscens religionis, Imperium perdit. Vident enim Orientem dissidere Nestorianis, Eutychianis, & Apollinaristis, Sergio Episc. Constantinopolitano instigante, omnes in vnam ducere sententiam conatur, assertor *Vnius in Christo voluntatis & Operationis*. Vnde Monothelita dicti.

AN. DCXXIX. Machometismus increuit: (vide in Hæresiarchis.) seq; armis confirmavit, dum Heraclius positus armis Theologiam perscrutans fit sus Monothelita. Intereaque simul Arabes irruunt in Imperium anno 631.

AN. DCXXXII. S. Amandus Episcopus Traiectensis; at exul Tornaci frustra intercedens pro suspendiario, suspensum deponit, excitat mortuum.

AN. DCXXXIII. Haumar, post Machometum tertius, vincit Heraclium, ferentem secum S. Crucem. Ea Ierosolymis afferuari fuerat; exponi septimanâ sanctâ, exosculari feria quinta ab Imperatore & viris: feria sexta ab Imperatrice & sceminis: sabbato ab Clero: Mirifice fragrare, exq; nodis oleum exsudare solebat.

Cyrus Episc. Alexandrinus Heraclii iussu cogit *Concilium Alexandria*; in quo exclusum est *onum Monotheliticum*, præ-

textu hæresiū trium Nest, Euthy. & Apoll. reconciliandarum; additaque est iis quarta. Cui primus reclamavit S. Sophronius Episc. Ierosolymitanus, fraudem aperiens literis ad Concilium datis. Hæcæ Sergius mittit ad Papam sum suis, sententiæ catholicæ, ut suæ, explicatoriis; quas Papa, ceu Catholici viri, subscriptione dignatur. Sed fraudis edoctus ab Sophronio, silentium indici Nouatoribus rogante, indixit. Paruitq; Sergius hypocrita. Vnde quiddam visum male, cū Sergio hæresios damnato dānandū & Honorium PP. fuisse. Male, inquam: Nam & S. Sophronius idem, quod Papa, sentiens, parem incurrisset damnationem. Deinde primum autor Monothelismi variauit instabilis.

S. ISIDORVS igitur instat, ac imperat indici *Synodum Toletanam IV. Generalem*: In quam Hispaniarum Rex ingressus primum supplex cum lacrymis petit pro se preces Episcoporum: Deinde hortatur, ut in ordinanda *Officia Ecclesiastica* incumbant; doctrinam fidei contra Novitatem definiant, & Ecclesiasticam ordinent disciplinam.

AN. DCXXXIV. Heraclius Monothelita factus infelicitè gerit rem: cuius exercitus 80000. ceditur à Saracenis; qui Catholicus cum paucioribus Persiam subegerat, & Phœniciam Ægyptum Cyrus Alexandrinus redimit: 200000. aureorum pactis annuorum: & tamen eam dein vi capiunt, ac inhabitant.

S. OSWALDVVS Rex Anglorum cum paucis immensas Britonum copias profligat; sed prius ad erectam sub dio-

Crucem se, suosq; precibus commen-
darat. Victor omnem eliminat idolola-
triam: adque Crucem Deus morbo-
rum largitur petentibus confanatio-
nes.

ANNO DCXXXV. Saraceni Iero-
solymam obsident: in Syria Romanum
exercitum delent totum; in penā theo-
logizantis Imperatoris hæ. At Guifi,
(Saxones sunt Occidentales:) Christi
fidem amplectantur, per Episcopū Pyri-
num, à Papa missum.

Hic baptizato Rege, profecturus ma-
ridum ab festinantibus nautis vrgetur
Sacrum Missæ absolueret, ex festinatio-
ne pallam obliuiscitur. Proiectus à ter-
ra longius in emor, excensione facta, sic-
cis per vndas pedibus reuertit, recipitq;
pallam. solebat enim iter faciens, in ea
S. Eucharistiam ferre secum assum-
tam.

ANNO DCXXXVI. Haumar Dux
Saracenorum capit Ierosolymam; quā
tenuerunt Saraceni ad annum vsq; vn-
decenesimum supra millesimum. Cœ-
pit autem eā ab S. Sophronio accepta
conditione, vt Christianis liceat secure
sua Diuina patrare. Obiit S. Isidorus,
subit hæreticus; qui degra-datus fit Sara-
cenus.

Montanus Episc. Toletanus toto Missæ
tempore prunas cādentes in sinu fouit,
illæsa veste, ad castitatem calumniolæ
accusatam, probandam.

AN. DCXXXVII. Saraceni occupat
Antiochiam, Alexandriā, &c. obtinent-
que ad ann. vsq; 1098. Solum Reliquiæ
sunt in Occidentem exportatæ: In qui-
bus & S. Ignatii erant.

AN. DCXXXVIII. *Concilium Toleta-*

num VI. Oecumenicū sanxit, Reges Hispa-
niæ in auguratione sua dicere iuramentū
debere, sese Catholicā fidē defensores:
huic cognomē acceperunt Catholici.

AN. DCXXXIX. Heraclius, hære-
dementatus, suā edit *Echēsion*, id est, Pro-
positionem de Fide vniuersalis voluntatis &
Operationis in Christo. Simul mittit ad
S. Seuerinum iam electum Episcopum,
quam adprobet, si confirmari velit. At
reprobat, damnat, obitq; ex dolore sta-
tus in Imperio infelicitis.

AN. DCXL. Ioan. Papa IV. cum Cō-
cilio, totaque Africa damnat *Echēsion*
Heraclianam, & sectarios: docetq; Ho-
norium PP. non pariter cū ipsis veluti
nem esse damnationi. Quo teritus He-
raclius, negat edictum *Echēsion* esse su-
um; sed demortui iam Sergii: idque E-
dicto quod, troque in orbe Orientis &
Occidentali, promulgat: Nequedū tamē
habendus est pro Catholico. Obiit.

AN. DCXLI. S. *Oswaldus* Rex An-
glorum, in prælio contra Britones ca-
dens ait: *Deus miserere animarum.* Pulsus
vbi corruit, potus sanat morbos.

AN. DCXLII. *Haumar* Rex Sarace-
norum Mahometo ponit Basilicam, sed
ea corrumpente sepiusque inita-
rata, causam percundanti responde-
runt Iudæi; Crucem in templo oliva-
rum illi oppositam stare: quare eam de-
turbet vt persuasere, in statum opus
vastam mole sua stat. Cont. nūque &
omnes circum Cruces iussu barbari
sunt excisæ.

AN. DXLV. Pyrrus Episc. Constā-
tinopolitanus Monothelita ab S. Maxi-
mo Abbate & Martyre in publica disce-
patione conuictus, palam reuocat hæ-
resim:

resim; pœnitentiæ, Confessionis que libellum offert Papæ, in Romanæ Ecclesiæ communionem recipitur solenni. ter; hæreticis nequicquam calumniâibus esse coactum, confictam quoque vulgantibus epistolam S. Maximi ad Pyrrum, *Tres voluntates in Christo asserentem*. Contra quam S. Maximus scribit apologiam.

ANN. DCXLVII. Dagobertus Rex Franciæ concedit fatis. Eum Ioannes eremita Syriæ, (velut ipse visitanti eum Præfecto Pictaviensi narravit;) eadem, qua mortuus hora fuit, per reuelationem vidit ab dæmonibus per mareraptari: Sed *inuocantem Sanctos Martinum, Dionysium, & Mauritium ab ijs silem eripit*, inque cælum subuehi canentibus: *Beatus, quem elegisti, & assumisti Domine; habitabit in atrys tuis*. Hos ille Tutelares semper coluerat; his ornatissima templa collocauit, dotauit.

ANNO DCXLVIII. Constans Imperator, suasu Pauli Episcopi Constantinopol. se Catholicum simulantis, euulgat *TYPV*M, id est, Edictum de fide vnus seu Plurium voluntatum Christi esse silendum: scilicet in gratiam Præfecti Africæ, qui admissis Turcis iam rebellabat Augusto.

At Papa Theodorus V. Typum cum sectarijs anathematizabat in Concil. Lateranensi. Interim Turca post raptam Africam, Imperiũ eripit & Cyprus.

ANNO DCXLIX. Sanctus Martinus Papa celebrat *Concilium Lateranense*, 105. Episcoporum, *contra Typum & Monothelitas*. Tunc nullus toto Oriente Catholicus erat Patriar-

cha: missusque in Italiam Olympius Exarchus ab Imperatore fuit, qui Typum publicaret, perque Longobardos Arianos quateret Italiam, turbaret Concilium.

Prohibitus autem per vim Papæ, valuis affigere Typum, dolum molitur: subornat spatharium, qui pœreuteret Papam, ipsi Communionem porrigentem.

Sed cum spiculator in ictu cæcicaretur pœnitens Olympius exercitu liberat Italiam.

Prodit Concilium Toletanum VII. *de inuentione Moraliũ S. Gregorij* istud: Hos non extare dolens Taio Cæsar-augustanus Episcopus mittitur à Rege Hispaniæ Romam eos inquisitum. Hos nusquam reperiente Papa, Taio petit ab Ostiario, orandi sibi nocte vna faceret copiam in Æde Sancti Petri.

Dum excubat in oratione, innumeros inter Sanctos conspiciatur & *Sanctum Gregorium*, ostendentem sibi scrinium, libri condum. Amans idem Sancti Augustini, sciscitatur, an & ipse adesset? ac audit: Et vero etiam supra Sanctum Gregorium eminet.

ANNO DCL. LI. & LII. Quæ in Papam, inque Sanctum Maximum ausus Constans Imp. repere supra ex S. Martino inter Papas. *Turcæ Armeniam* capiunt.

ANNO DCLX. Clodouæus frater, & successor Sancti Sigeberti Regis Franciæ, impius contrahit è templis aurea omnia & argentea, flagellante anonâ

nona cum fame sua, prætextuque elemosynæ, in egenos faciundæ. Idem à S. Dionysij corpore brachium diuulsit; ex quo pessum ire res Franciæ.

Quare ANNO DCLXII. scele-
ris pœnitens in Concilio monasteri-
um Sancti Dionysii immunitate omni-
um donat.

AN. DCLXIII. Constans Imp. per-
egrinatur ad Limina Apostolorum, fa-
ctoque rite Offertorio donorum: ada-
ram protestatur, sese *Fidem Catholicam
Occidentalium*, id est, *Romano-catholicam*
sequi porro velle. Quocirca amplissi-
me ab Papa Vitaliano excipitur crimina
eius dissimulante; ad Ecclesiam redisse
fat erat in præsens.

Grimoaldus Rex Longobardorum,
bello appetitus ab Constante, quærit ex
celebris sanctitatis eremita; Victorine
foret? ac responsum tulit: *Iam vinces,
quia S. Ioan. Baptista pro vobis orat.* (Pluri-
ma ei templa per Italiam posuerant
Longobardi.) *cum autem is despicietur o-
lim; tunc vincemini.* Rex igitur protinus
eiurato Arianismo, se Romanocatholi-
cum profiteretur, & est.

AN. DCLXIV. In Anglia renascitur
questio de Paschali die Quartodecimano-
rum: Cumque XV. luna celebrari Pa-
scha Romæ inde usque à S. Petro usque
probaretur; aiebat Rex: *Quia S. Petrus o-
starius est cæli, ei nolo contradici; neu me ex-
cluserit.*

Clerici & Monachi per Angliam ut
Angeli colebantur; quod essent mini-
me proprietarii aut peioris exem-
pli.

S. Ecbertus Rex Cantuar. sæuiente
vulgo peste tactus, *Vouet emendatio-*

nem vitæ, quadridui ieiunium quot heb-
domadis, & quotidie se Psalterium, seu
Horas Canonicas oraturum; eccelibe-
ratur peste vitamque obtinet longam:
quam clausit anno Christi 720. Ex hoc
igitur se tonderi in Clericum curat, sua-
que omnia donat ecclesiæ, & egenis. S.
Eligius in Francia viuit: obitque S. Ger-
trudis filia Pipini. Cuius exempla vi-
triusque vitæ, totidem sunt Christianæ
testimonia doctrinæ.

AN. DCLXV. OSVI Rex Angliæ
missis Romam legatis dona mittit ad S.
Petrum, profitens se humile filium Ecclesiæ.
S. Eligius Episcopus Noyonensis obit. Huius
aliquando ex templo, perfunctus prece-
bus Rex Clotarius cum fratre Theodo-
rico, egrediens monebatur ut quod
donum faceret ecclesiæ; negligit, sed
fratre munus offerente: at protinus
corruptus febris luit. munera min-
febrisque remittit. Regina Bathildis tran-
latura S. Eligij corpus vel mouere ne-
quit. Regium ponere factum iussu ap-
plo S. Eligio, cuidam ex aulicis appare-
te, sed id iudicare metuenti: ictus ter-
visum refert, & resanatur. Regina Sibi
eximie coornato sepulchro, regnoque
filijs permisso, monasticen profectum
inelita viæ sanctitate ac miraculis vi-
xit.

S. Wandregilus, Dagoberti gener, cum
uxore virgine virgo vixit. Vixit & S. Al-
fonsus Episcopus Toletanus An. 667.

ANNO DCLXIX. Turcæ capiunt
Siciliam: anno 671. Lyciam, Ciliciamque
inuadunt.

AN. DCLXXII. Ad S. Audouenum
Episc. Rothomagensen, peregrinatum
Romam, vndique visingens obla-
tionum

tionem auri & argenti conferuntur, quas Fideles passim vouerant ad Limina Apostolorum transmittendas.

S. Sebbi Rex Orientalium Saxonum in Anglia, petita iam diu licentiam demum obtinet Monasticen profitemdi. In qua ita sancte vixit, vt Deus eum dignaretur, cui apparens Sanctus Petrus nunciaret, beatorum eum gloriam manere certam satis perfunctum. Turcæ ætate tota, totoq; dein septennio Constantinopolim nequicquam oppugnant, Deiparâ Virgine eam propugnante.

AN. DCLXXVIII. *Sudarium Christi* Christianissimus quidam Iudæus sublegerat, quo sancte obseruato copiosissime ditabatur. Moriturus filiis duobus dat optionem, vter diuitias suas, aut sudarium capiat ex asse. Hoc minor, istas natu maior delegit; sed opibus huic sensim rarefcentibus, ille repente indies opulentecebat; transijtq; ab hoc ad quintâ vltq; generationem; ac inde ad ethnicos: qui & ipsi ditabantur. Demum post longalitia sibi illud vendicantium, Christianorum ex Iudæis quidē, quod Christi; Turcarum vero, quod patrū ipsorum hæredes essent; appellatum est ad arbitrium Saracenorum Regem Mahumia. Hic illud accēsam in piram, Christum rite precatus, iniicit: vnde veloci raptu euolans in aere summo per diu volucritabat, dum se in sinū Christiani demitteret, summa populi cum veneratione, & applausu: Pedes lōgum erat octo.

AN. DCLXXIX. Agatho Papa mittit in Angliam Theodorum Archiepiscopum, qui Cantum, Ritus Romanos Clerum edoceret. Idē duos Angliæ Re-

ges, prelio seu expertos, reducit ad pacē. Eo in conflictu cecidit adolescēs Imma, mortuo similis diem noctemq; vnā cætos interiacuit: demum emergēs obligatis à se vulneribus dum abitu parat, capitur ab hoste, dissimulataq; nobilitate se rusticū profitetur. Fit nexus: at vincula identidem ei excidere. Frater eius Tūnam Sacerdos similem ipsi humarat, animamq; Deo, litatis rite pro ea sacrificijs Missarum, cōmēdabat, atq; iisdem eum horis enecti vinculis contingebat: Comite, quid rei idesset, non capiente; nec signa magiæ comperiente, in captiuo diligenter examinato. Qui & ipse diu multumque miratus, demum ait; Est germanus mihi Sacerdos, qui me oecisum rebitur, sacrificijsq; opitulari studebit. Iamq; familia mores vultumq; Immæ obseruarunt sic, vt altioris eum indolis esse, quam vulgaris, suspicarentur, Comes solum examinat: agnitum sibi agnatum esse, Londini vendit in seruū Frisoni. Neque ab hoc vinciri valebat, præsertim horā, qua Diuina pro ipso litabantur. Miraculum illud obtinuit ei redimēdi sui licētiā. Datoq; lytro reuersus ad fratrem cōperit id, quod erat; horis Missæ sese euinculari contigisse.

AN. DCLXXX. *Synodus Generalis Romæ*, 125. Episcoporum, celebratur contra *Monothelitas*: in deploranda doctōrum virorum ac concionatorum inopia. Ex huius Concilii Symbolo Græci dolo malo eraserunt illud, *Filioque*.

Dira pestis sæuit Romæ, Ticini, Italiaq; tota; vt vrbes mortalitate, fugaq; hominum in montes exhaurirentur, & herbis plateæ crescerentur. Pridie *bonus Angelus* semper videbatur, qui malum angelum

gelum venabulo fores iubebat ferire toties, quot emori postredie eadem in domo voluisset.

Accidit, vt reuelatione diuina quidam disceret, non remissuram pestem, nisi ad vincula S. Petri arā ponatur S. Sebastiano. Nec vana cecidit reuelatio, adeo salutare esse patrocinium istud est compertum. Atque inde quoque ceptus est vulgatus mos pingendi ad ædes S. Sebastiani.

S. Wamba Rex Angliæ hausto per insidias toxico iacet diu memoria destitutus. Suasioni denique parens, *volet ingressurum sese statum religiosum*, si Deus ei memoriam reddidisset. Qua reddita damnatus voto fit monachus.

ANN. DCLXXXI. in Sessione VI. Synodi sextæ Generalis, eiectis è Concilio damnatisq; Monothelitis, *atque aranearum tela* superne in populum delapsæ *symbolum hæresos* vanillimæ dederunt. Supra prodidimus *calumniam in Honorium Papam* confictam, quod Monothelitæ assensus fuisset. Ecqui enim damnatis iam ijs, istum ab Concilio dilaudari contigisset tam magnifice? Deinde ipse S. Agatho PP. est ad Imperatorem literis protestatus, nullum vnquam errasse Papam.

In Synodi sessionem XV. introgressus Polychronius Monachus Monothelita, datam abs Deo sibi Confessionē fidei aiebat, vt coram toto Concilio eam mortuo imponat suscitādo. Verum hoc nihil minus, quā reuiuiscēte, sycophāta degradatur ritu solenni. Dānati Monothelitæ Romā appellunt; missi Romam cū literis Concilij ac Imp. in mucronem incurrunt; in monasteria inclusi.

Demum Imperator in sua *Sacra Epistola* ad Papam liberat Romanam Ecclesiam à pendenda pecunia, per Gothos nouo Papæ indictas ac dein quoque post deuictos Gothos eandem à Papa pendendi Imperatori consueta. *Ius tamen Confrmandi electum Papam*, ab Gothorum Rege tyrānice sibi vsurpari ceptum; reuertitur. Idque licet iniuste; in præsens ad hoc acquieuit Papa, quod Imperator iuuat, vt Oriens ad Fidē obedientiam; Romanæ Ecclesiæ reuertetur.

In Concilio Toletano XI. I. Ervigius Rex Hispaniæ depoliceit sibi *Nominatorem Episcoporum*; deinde nihilominus Capitulo proponendorum, & examinandorum. Nimirum id Gothorū tyranni per Hispaniam ceptarāt. Verum inirexit totum Concilium contra postulationem Regis, ac reclamauit: Itaq; illa destitit à proposito, *liberamq; electionem ecclesijs reliquit*.

In Anglia ex longa siccitate tam exstirpata, vt 50. vel 60. homines iunxis mutuo palmis sese ex rupibus agerit præcipites. Vt primum vero sunt *Fides Christianam amplexi*; plente celo siccitas remisit.

In monasterio S. V. Vilfridi ibidem tactus peste puer, semper ergo S. Eucharistiam eximie pius, ab SS. Petro & Paulo apparentibus audit: *Non morieris aut Missam & Communionem: Dicq; Presbyteri Eappa, auditas preces: (Fratres namque iuduanum ieiunium & supplicationē instituerant Numini placando:)* Idq; S. Oswaldo Rege intercedente, hoc olim die defuncto. Quare Deo sacrificet grati, inque memoriam Regis Sancti.

ANNO

AN. DCLXXXIV. Sacer Clerus, Populusque Roman. supplices obtinent ab Imperatore Constante, *ut liberat sibi daretur Electio Papæ*, pristino pro iure ac more; *non expectata ab Imperatoribus Confirmatione.*

Simul Imperator filios suos dat Papæ S. Benedicto II. in filios missa ad eum casarie eorundem: scilicet in signum, ut scirent se Episcopo subesse oportere. Ira & Carolus Rex Franciæ filium Pipinum donauit S. Luitbrando, ritu hoc, quod capillos eius resectos ad eum mittebat.

AN. DCLXXXV. Iustinianus Imp. totâ Armenia euocat Manichæos vnum in locum, atque coneremauit.

Qui dum Ecclesiæ studet, sponte supplices sibi barbaros videt pro confirmatione tributorum, quæ hætenus penderent Imperio. At post pauxillum corruptus, ecce

ANNO DCLXXXVI. Petit à Papa synodi VI. Acta, quasi fideliter custodienda; sed animo, corrumpendi, aut supprimendi; quo reualefceret Monothelismus.

Vindex igitur Deus excitat Bulgarios, qui rupto fœdere Syriam irruunt, & euasunt.

S. Kilianus Monachus Hiberniæ, petit Romæ ab Papa, & impetrat *Predicandi licentiam* pro ritu ordinario Missionis; simul ibidem Episcopatus inauguratus honore fit Apostolus Franconiæ.

AN. DCLXXXVIII. In Concilio Toletano XV. Egicanes Rex Angliæ fidem iuraturus Ecclesiæ, prostratus hu-

mi supplex Sacerdotum pro sese preces orat: inde iurat se iustitiam sincere obseruaturum.

AN. DCLXXXIX. Ceadualla resignat regno Britaniæ, Româ peregrinatur, ut isthic baptizetur, ac moriatur. Factum utrumque est; obiitque in Albis. Id imitatus est successor eius *an. 726.*

AN. DCXC. S. Ecgbertus Hyberniæ monachus Zelo conuertendi Germanos ab Idololatria, nauigat Hamburgum. Visione tamen per quietem oblata ad Pictos ire iussus, maluit Germaniam. Verum quia numine aduerso, aduersa reiectus tempestate, desistit à cœpto, Autor tamen fit S. V Vilbrordo Germanis Euangelium prædicandi. Ergo vnde uis ille cum sociis carpunt iter Romam, vnde petitam ab S. Sergio Papa licentiam auferunt euangelizandi, ut veri Germaniæ Apostoli.

ANNO DCXCI. Alachis tyrannus ducit contra Cunibertum Regem Longobardorum Catholicum: *Dirus os for Cleri* vouet; Si tulerit victoriam, se puteum testiculis Clericorum impleturum.

Prouocatus ab Cuniberto, ut secum duello decerneret, noluit; quod, ait, inter contos tuos *imaginem video S. Michaelis*, Ergo victus prælio, demum enecatur.

AN. DCXCII. Theodorus Constantinopolitanus Patriarcha, fidei Catholicæ, confingit Actis Synodi VI. quiddam deesse; Symmystas hæreticos conuocat; dicunt *Synodum Constantinopolitanam Quintisextam*. In ea *Anabaptismum* restituant; omnes *Canones* priores, præter editos

ab se, abrogant; Celibatum Clericalem tollunt; *Aras* vetant tangi ab laicis, præterquam ab Imperatore solo cum offert, &c.

At Papa è diuerso Canones ipsorum Synodi: (dictæ *Erratica*): damnat omnes; quos ipsi obtulerant cōfirmandos. Hic vero Imperator Iustinianus Ducem cum exercitu immittit in Italiam, qui aut cogat Papam illos pseudocanones confirmare, aut victum adducere Cōstantinopolim.

Verum Itali fortiores, non viribus, sed causa iusta, propugnant Papam, propulsantque Cæsarios. S. Sergius mittit legatos ad Imperatorem, qui monerent erroris, sanæque suaderent, & cœpto defisteret; quos ille deportat in exiliū, & denique enecat. Ad hæc quid Deus? Qui prodidit Religionem Catholicam, is à suis proditur Turcæ, ut hic Armeniam inuadens caperet ostium Imperij.

ANNO DCXCIII. Imperator Monothelita ob impietatem exosus populo, alium optanti, vicinam aulæ ædem B. V. Mariæ remouet, inque locum eius phialam ædificat. Vindex secutus à tergo Deus.

Nam

AN. DCXCIV. Constituerat Imperator certa nocte cunctos Constantinopolitanos contrucidare: Leontius Orientis Præfectus, iā tres annos carcere clausus per calumniam, effracto carcere nexos soluit vniuersos, armat, inque publico clamat: Qui Christiani sunt, in S. Sophiæ præsto adsunt.

Orta die in palatium irruunt, prentum Iustinianum, naso truncatum eiecit in exilium Leontius, continuo Impera-

tor acclamatus. Id quod ei duo monachi fuerant vaticinati.

Iudæi conspirant aduersus Regem, regnumque Hispaniæ, ut vna cum Christianis omnia euerteret: Sed proditi ab Concilio Toletano XVI. adiudicantur perpetuæ seruituti, bona fisco, septennibus liberi baptismo, minoreque natu.

Irrepsit sacrilegus abusus petentium missas de defunctis legi pro viuis, quos inimicos sibi emori citius capiebant. Hunc execratum est Concilium dictato exilio & petentibus illud, & sacrificantibus.

ANNO DCXCV. Radbodus Dux Frisiorum diro martyrio affecit S. Wigbertum, vnum ex XII. missis à Papa ad gentium conuersionem: reliquos XII. infula sua exclusit deportatos. Qui dispersi late fidem disseminarunt.

S. Cuibertus cum SS. V. Verenfrido & Marcellino prope Traiectum ab Sacerdotibus in carcerem compactus, nocte ab Angelo educuntur, custodius obstrictis; & idololatriis plurimis conuersis præsertim cum & cæcum S. Suibertus conuertisset.

Qui ex hoc ad S. V. Vilfridum Apostolicum legatum, in Angliam profectus, consecratur Episcopus ut potestatis prædicaret.

S. Ansbertus Episc. Rothomagensis ab exilio relaxatus, dum se parat ad Missam, obdormit.

S. Audomarus Taruiniensium Apostolus claret miraculis, consecratque B. Austrebertam in Virginem Deo.

ANN. DCXCVI. Pipinus, subacta bi Frisiâ, S. V. Vilbrordum ablegat Romanum

utin Episcopum consecraretur. Papa secundum quietem monitus à Deo, susceptum perthonorifice consecrat, datâ ei plenitudine potestatis Apostolicæ ad euangelizandum.

S. Suibertus adolescentem in Rheno submersum suscitât à mortuis, id quod frustra Sacrificuli attentarant: si scitatus vero vnum verum Deum prædicat. Quo vniuersa Frisia & Brabantia, damnatis idolis, nomen Christo dedit.

At in Africa & Lybia repullulât Manichæi & Donatistæ; Præsulesque, Clerusque scandalizat Fideles *publico concubinato suo*. Ecce pœnam: Saraceni Africam inuadunt, occupant, tenent. Victoque ab Arabibus ceu Turcis Leontio, & capto, Romanus exercitus reliquus acclamat Tiberium Imperatorem. Hic Constantinopoli Leontium detruncato naso procul amandat exulem inque monasterium compingit.

AN. DCXCVI. S. *Vvilibrordus* in Frisiam reuersus, & S. Suibertus destinant S. Bonifacium in Germaniam, ad proferendum Euangelium: additis ei locijs in Concilio Traiectensi. Hi Danorum quoque pueros XXX. baptizatos ali curarunt & informari, qui olim in Apostolatus sui officium succederent. Felix *Alumnatus* toti Germaniæ!

AN. DCXCVII. S. *Lambertus* Episc. Tungrensis, pellicatum Pipino dissuadens, instinctu pellicis trucidatus martyrio coronatur. Percussores vero seiplos contrucidant: pellex ad S. Martyris sepulcrum accedere quoties tentat, toties retroacta repellitur. Martyr statim ab parricidio apparens Thesauro ait, *Romam inimus, Româ redimus visi-*

turi Odonem & complices parricidas. Inuitatus aliquando ab Pipino ad mensam rogante primum poculum ab eo benedici, porrigique sibi, & cæteris ex ordine proceribus delibandû. Inter quos confertim manus porrigentes & suam pellex occultè ingerit; at à Sancto agnita, respuitur vt excommunicata. Odo igitur pellicis frater exoratus ab ea latro fecit forori preces, sancto necem: at cui mox viscera computruerint, vt in Mosam esset eijciendus, ne aerem foetore corrumpere. Inter osculantes ipsius reliquias, si quæ pellex accesserit, ceu turbine retroacta reijcitur. Pipinus vero Diris intus tacitis exedebatur, & subinde quasi furijs agitabatur adusque mortem.

AN. DCXCIX. Papa in Locum S. Lamberti consecrat S. *Hubertum Episcopum Leodiensem*; qui in signum Fidei, ab S. Lamberto acceptæ, ipsius imaginem in vrbis esse sigillo iubet, cum hac epigrapha: *S. Legia Romana Ecclesie Filia*.

S. *Althelmus* ob eximiam doctrinam & verò sanctitatē inde ex Anglia Romanam à Papa euocatur. Quo ipso tempore accidit S. Sergium infamari, vt qui inuentitij nouendialis infantis genitor esset. Hic igitur S. Althelmus infantem adiurat; *Ecfare, ait, in nomine IESU Christi, estne Papa Sergius genitor tuus?* Et infans: Non est ille meus pater; nullam is vnquam cognouit fœminam. Papa Sancto dat *altare portatile*, quod equo in Alpibus corruente contigit diffringi; sed crucis id signo S. Althelmus restituit.

Naitanus Rex Pictorum ex Vrbe ab Papa petit *de paschali tempore determinatio*;

nationem: item Romanam Clericalis Ton-
suræ formam: item ritum primi lapidis po-
nendi ecclesiæ construendæ. Allatam
Papæ super hisce epistolam in Senato-
rum consessu ipse nixis humi genibus
auscultat recitari: demumque sic ait;
Gratia DEO immensa, qui indignum me di-

*gnatus est, munus accipere tantum de terra
Angelorum, id est Romanorum.*

*Per frequens ad Ierosolymitanam ferret
loca sancta Peregrinatio ex omnibus orbis
oris, summa cum religione, & quod mi-
rere, pari cum securitate vel per medios
Turcas.*

E R G O:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit AEO VII:
At SIC PAPISTIS RES stat ROMANA, FIDESQVE:
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQVE.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei AVGVSTVS proprio de iure remisit?
3. ANTINE CHRISTVS erat quisquam hoc Rom. in AEO VII:

SÆCVLVM OCTAVVM ICONO- MACHVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESIO.

87. **I**OANNES VI. Græcus
creatur *anno 701.* obiit
anno 705. Sedit annos 3.
Men. 2.

88. IOANNES VII. Græcus creatur
an. 705. Græci plures Romano sese Cle-
ro miscuerunt, qui vel darent, vel acci-
perent suffragium Papatus: quo Ponti-
fices haberent sibi propensiores.

Verum creati, protinus sunt & in-
duti virtute ex alto: ut starent pro Eccle-
sia Romana contra hæreticos & pseu-
dopoliticos Græcos.

Oblatam ab Imperatore Synodum
Trullanam, ut confirmaret, potius re-
iecit, & damnauit cum Concilio.

Diem obit *anno 707.* Sedit annis 2.
M. 7.

89. SISINNIVS Syrus creatur *an. 708.*
Sedit dies 20.

90. CONSTANTINVS Syrus
creatur *anno 709.* Dum *anno 709.* voca-
tu Imperatoris, tendit Constantino-
polim, nauigans in Siciliam obuium
Theodorum Patricium, morbo labe-
factum, reddit momento sanum.

Iustinianus ei ad septimum lapidem
occurrit, prostratus ei pedes osculatur,
dein amplexatur.

Dominica proxima sub Missa è ma-
nibus Papæ sumpta S. Communione,
omnia maiorum Priuilegia indulta Pa-
pis confirmat; habitumque honorifi-
centissime dimittit.

Anno

Anno 714. obit mitissimus hominum
& laudatissimus. Sedit an. 6. M. 1.

91. S. GREGORIUS II. Romanus
creatur an. 714. obit an. 731. Sedit annos
16. M. 7.

92. GREGORIUS III. Syrus creatur
an. 731. obiit anno 742. Sedit annis 10.
M. 9.

93. S. ZACHARIAS Græcus creatur
an. 742. Obiit an. 752. Sedit annis 10. M.
3. Hic ad interrogata S. Bonifacii, Ger-
manix Apostoli respondit;

1. Quod liceat Episcopo confirma-
re Ecclesias Episcopales, quas erexif-
set.

2. Licere ei sic petenti Synodum pro
uincialem congregare.

3. Non licere, vt sibi successorem cō-
stituat; sed Adiutorem.

4. Contra Canones Patrum præde-
cessorum Papa non dispensat. Plura in
Varijs infra. Pipino Francorum Regi

permisit Nominationem Episcopo-
rum in regno.

94. STEPHANVS II. Sedit triduo.

95. STEPHANVS III. Romanus crea-
tur anno 752. obit anno 757. Sedit annis
5. dieb. 28.

96. PAVLVS Romanus creatur anno
757. obit an. 766. Sedit an. 9. M. 1. Se-
desque Romana vacat annum 1. Men-
1. dum Pseudopapa Constantinus, a
Duce fratre suo intrusus, eficeretur.

97. STEPHANVS IV. Siculus crea-
tur an. 768. obit an. 772. Sedit annis
Men. 5.

98. HADRIANVS Romanus creatur
anno 772. obiit anno 795. Sedit annis
Men. 10.

99. LEO III. Romanus creatur an-
no 795. obit anno 817. Sedit annis
De huius gestis infra in *Varijs*, sicut
de cæterorum illustrioribus Actis.

IMPERATORVM ORIEN- TIS ACTA IN SÆ- CVLO VIII.

66. PHILIPPICVS necat In- sinianum, acclamatur ex exule Im- perator: iurat se aboliturum Syn. sex- tam, excommunicatur ut Eutychia- nus.	Anno Christi nati	Infelicitèr pugnat contra Papam. Quasi triumphat de imaginibus, obit.	732 740
Monothelitas tuetur oppressis Ca- tholicis, sit cunctis perosus.	711	70. CONSTANTINVS, Co- pronimus Imp. Negat Christum esse Deum.	741
Capitur, cecatur, relegatur.	712	Vincit Artabassum, cæcat inuas- rem Imp.	743
67. ANASTASIVS Romano-ca- tholicus	713	Persequitur monachos, ut imagi- nes.	754
Capitur cogitur esse monachus à Theodosio	714	Saraceni exhauriunt Imperium Orientales, at Imperator vendit vasa sacra, & monachis indicit tributum, quod pendat Turcæ.	757
68. THEODOSIVS IV. metu Leonis sit Clericus	716	Ab eis persecutione eremi & car- ceres complentur	761
69. LEO Isauricus rapit Impe- rium.	716	Vetat fieri monachos: se prophe- tam simulat	762
Natus ei Constantinus stercorat baptisterium	719	Dire vexat S. Steph. & mona- chos.	765 766
Coronat infantem Imp.	720	Diris in cruciatibus exhalat a- nimam.	775
Cogit baptizari Iudeos renitentes.	722	71. LEO IV. istius filius succedit, simulans pietatem.	775
ICONOCLASMVS incipit: re- bellatur et.	726	Prodit se iconoclastam multis ene- mīs: perit ex carbunculis	780
Ementiti Damasceni manu eum calumniatur	727	72. CONSTANTINVS cum I- RENE matre succedit Orthodoxus,	
Longobardos incitat contra Pa- pam.	729		
Dealbari iubentem muros Papa excommunicat	730		
Copronymo dat uxorem Irenen;			

coniuratos in se plectit, monachismum
facit liberum.

780

Edicto dat licentiam disputandi de
imaginib.

784

Humiles dat literas ad Papam.

788

Concilio Nicano facit de imaginib.
sanciri.

787

Repudiator filia Caroli Magni
vincitur.

788

Insidiatur matri ut solus Imperet.

789

Solus acclamatur Imperator.

790

Patruos cecat, vincitur à Bulga-
ris.

791

Repudiens uxorem, excommuni-
tur, monachos flagellat eum deuitan-
tes.

795

Mater comprehensum excecat,

sola imperat. Eo mortuo genus Copro-
nym extinctum est.

797

Capta ab Nicephoro exulat, obit:
petitaque à Carolo in uxorem.

801

REGES ITALIÆ Longobardi.

26. Luisbertus ab an. 704. ad 712

27. Regimbertus 712

28. Aripertus usque ad 723

29. Luitprandus usque ad 753

30. Hildebrandus usque ad 766

31. Rachis usque ad 772

32. Aistulphus usque ad 778

33. Desiderius ultimus usque ad 796

Inde Carolus Magnus est im-
perator occidentis, ab anno 800

Concilium Oecumenicum Sæculi VIII. Papis con- sonum.

Vnicum id fuit NICÆNUM II. con-
tra Iconoclastas, sub Hadrino Papa an-
no 787. Estque illud septimum Gene-
rale.

Prouincialia passim complura fue-
runt.

SS. Patrum, & Scriptorum Concordia sub Papis Sæ- culi VIII.

VEN. BEDA Anglus septennis puer
in monasterio traditus disciplinis, æta-
tis anno 19. inauguratur Diaconatus;

30. Presbyterio. Eius famâ sancti-
tis, eruditionis ac ingenij motus San-
ctus Sergius Papa eum exciuit ad se.

Cumque à puero ad usque senectam
plus oratione, quam studio, licet affi-
duo, profecisset, caco stomachus de-
mum rite perceptis Sacramentis Vixit
sub annum 726.

HAYMO & STRABVS V. Bedæ
fratres germani fuerunt, scriptoresque
celebres, ille sermonum; Strabus *Glossæ*
ordinariæ super Biblia vniuersa.

S. ALTHELMVS Anglus regij sangui-
nis, puer Melduni Monastice profici-
tetur: in qua sua eum virtus euexit in
Abbâtem, & celebrauit apud Papam
Sergium; à quo & Romam euocatus
dum in Laterano patrata rite Missa,
Casulam se ad clauum suspendere pu-
tat, ecce cuncti eam inerto per fenestram
radio solis pendere conspiciantur.

Papam

Papam liberat diuinitus ab calumnia. Vide supra in *an.* 699. In Angliam reuersum, iterque propter mare habentem, nautæ ex alto cachinnis ac sanis, vt fordidum excipiunt.

At mox coorta tempestate sæua ita luunt, vt versi supplicarent Sancto, iratum ipsis numenque pontumque placaret.

Orat, & exorat. Demum in Westsaxoniam seu Scotia Schirburgi Episcopus obit *an.* 709. Eius casula illa altare, que portatile diu sunt in miraculi memoriam asseruata. Scripsit librum pro Virginitate, & Circulo Paschali.

ANSHELMVS Glossæ Interlinearis autor.

S. GREGORIUS Papa II. Iunior scripsit græcè ac latinè epistolas varias doctissimas obiit *an.* 731.

S. MARCELLINVS Presbyter, socius Sancti Suiberti Episcopi canonizati ad relationem vitæ à Sancto Marcellino perscriptæ; Claruit *sub annum* 720.

S. GERMANVS Patriarcha Constantinopolitanus multa fortia & egit, & pertulit in causa Iconoclastarum; demum nonagenarius in exilio obiit *an.* 730.

S. IOANNES DAMASCENVS patria, Cosmam Italum, à Saracenis captum, sortitus Magistrum eruditissimum monachum, pene admiratione maiorem fuit in virtute ac scientia profectum.

Magistri ad Monasticen dimissionem facta ipse ab Saracenorum Principe adsciscitur secretum in consilium, quamuis inuitus.

Ex hoc oppugnaculo densa in Iconoclastas tela iacit, inque primis ferit Leonem Isauricum Imperatorem.

Hic eius manum imitatus scribit proditorias, velut eas ad ipsum dedisset Ioannes contra Principem Damascenorum: Qui idcirco dexteram ei amputatam in foro suspendit. Redditamque Ioannes accipit vesperi; orat noctu Deiparæ ad imaginem; Virgo manum in somnis eius trunco annedit integram; Barbarus viso miraculo veniam orat. Manu missionem Sanctus impetrat, ac distributis suis in pauperes Monasticen proficitur, heroicis illustis virtutibus; præsertim librorum lucubratione; demum Presbyterio Venerabilis vitam sancte finiuit *sub annum* 730.

THEOPHYLACTVS Patriarcha Antiochenus in quatuor S. Euangelia.

S. BONIFACIUS Martyr Apostolus Germaniæ, Archiepiscopus Moguntinus, multis clarus miraculis *sub annum* 740. Vide infra in varijs anno 755.

S. HADRIANVS I. Papa, obiit *anno* 795. scripsit pro defensione Synodi VII. pluraque alia.

PAVLVS Diaconus Aquileiensis, Desiderij Longobardorum Regis Secretarius, cuius euerso regno, *an.* 774. factus monachus Cassinensis conscripsit gesta Longobardorum. &c.

S. PAVLINVS Aquileiensis Episcopus, clarus miraculis, & scriptis obiit *an.* 802.

EGINARDVS Cancellarius Caroli Magni, huius vitæ scriptor, ac historiæ

Francorum: demum Monachus factus obiit Abbas sub an. 780.

ALBINVS seu Aleuinus Anglus, V. Bedæ discipulus apud Carolum Magnum multis inclitus scriptis.

CAROLVS MAGNVS Imperator:

AMALARIVS; WALAFRIDVS Abbas; VSVARDVS Monachus.

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicæ, Nouatoribus contraria, Sæculi VIII. Exempli gratia.

I. *Missam esse Sacrificium* docuit S. Germanus Constantinopol. in Liturgiis. Carolus Magnus in fragmentis. Alcuinus de Ecclesiasticis dogmatibus. V. Walafridus de diuinis officijs. Maximus Monachus de ecclesiastica Mystagogia.

II. *Confessionem, partesque Pœnitentiæ* asseruit V. Beda hom. 5. SS. Petri & Pauli, lib. 1. c. 2. Damascenus de fide Orthodoxa, & in Parallelis. Carolus Magnus lib. de ritibus Ecclesiæ, Ansbertus lib. 1. in Apoc. c. 1.

III. *Confirmationem* docuit V. Beda in Psalm. 26, & in cap. 8. Actorum.

IV. *Extremam Vnctionem* asseruit V. Beda in Marcum l. 2. c. 6.

V. *Septem esse Sacramenta* docuit Alcuinus lib. de ecclesiast. dogmatibus. Walafridus ex S. Augustino de diuinis officijs. Beda in illa Matthæi: quoniam Nazaræus vocabitur.

VI. *Veritatem Corporis & Sanguinis*

Christi in Eucharistia, & Transubstantiationem panis ac vini docuit Carolus Magnus de imagin. capit. 27. Et lib. 4. cap. 14. Beda in librum Boetij de Trinitate. Et in Marcum lib. 4. c. 14. Damascenus lib. 4. Orthodox. fidei c. 14.

VII. *Liberum arbitrium* asseruit Damascenus lib. Orthodox. fidei capite 4. & in Parallelis contra Manichæos lib. de hæresibus in Genes. capite 2. & lib. 8. in Iob, capite 8. & in Psalm. 118.

VIII. *Iustificationem, & bona opera* asseruit V. Beda in 1. Ioann. capite 3. & lib. 3. in Iob. capite 1. Et lib. 8. in Cant. 8.

Alcuinus in capite 3. ecclesiast. dogmat. Damascenus in Parallelis. &c.

IX. *Primum Ecclesiæ Romanæ* asseruit V. Beda in Natali Sancti Benedicti. Carolus Magnus lib. 1. de imaginibus c. 6. Damascenus in l. de Defunctis. Patres Synodi Nicænæ II.

X. *Inuocationem Sanctorum* docuit V. Beda in Luc. 4. Et l. 2. in Lucæ c. 7. Ansbertus l. 5. c. 12. in Apoc.

XI. *Imaginum cultum in Ecclesiâ* docuit Damascenus l. 3. & 4. c. 8. Patres Conc. Nicænæ II.

XII. *Purgatorium, & Orationem pro defunctis* asseruit Damascenus l. peculiar. S. Germanus in Liturgia. Beda l. term. ad populum tomo 7. Alcuinus in l. & 3. Psalmum pœnit. Carolus Magnus in fragmentis de ritibus Veteris Ecclesiæ, & alibi.

Hæresiarchæ in Sæculo VIII.
diffoni Papis.

1. ICONOCLASTÆ, siue Sacrarū Imaginū impugnatores semper *Hebraei* fuerunt, & Mahometani; inde ex quo *Ezides* Rex Arabum, à malefico persuasus *Hebræo*, toto regno suo exturbauit imagines. *Leo Isauricus* quoq; Imperator alio impulsore *Hebræo* edictum proposuit ad imagines è templis eliminandas. In eas sauerunt *Constantinus Copronymus*, *Leo Copronymi*, *Patriarche* quidam Constantinopolitani, & c. Qui & diram exercuerunt persecutionem Imperio toto; sicut & Arabum Saracenorum Principes in Syria atq; Palestina.

2. ALDEBERTVS Gallus an. 745. accusatur hæresios ab S. Bonifacio Romæ in Concilio. Iactabat se in vtero matris sanctificatum: Ab S. Michaelē accepisse reliquias, per quas à Deo quiduis exorare possit: Seipsum creauit Episcopum sicut & complices indocti seipsos: suo nomini dedicabat ecclesias, non Apostolis; quod his maior esset: Voluit orari; per merita *Aldeberti* inuā nos: suos ungues, crines, & c. diuidebat è collo gerendos pro reliquijs S. Petri; Adorari se finit: Confessuris humi stratis ait; Non opus est narrare; ite, scio, arcana introspectio.

CLEMENS Scotus item ab eodem accusatur, quod spargeret, Christum damnatos quoque ex inferis eduxisse.

Concilium Rom. vtrumque anathematizauit cum epistola, quam finxerunt esse Iesu Christi, cælo lapsam, & à S. Michaelē sibi traditam: Multa angelorum ignota nomina prædicabant; cum solum tria norit Ecclesia.

3. CONFESSIO NISTARVM hæresis in Scotia extitit an. 779. Sed orta simul occidit nullo autore certo. Certus tamen *Alcuinus* eam refutauit, ac pressit.

V A R I A

Testimonia Fidei historica
in Sæculo VIII.

ANNO DCC. S. *Wulfranus*, Archiepiscopus Senonensis, in Frisiam infert Euangelium vt Apostolus; negligentibus eam prouinciam vicinis Galliarum Episcopis.

Is, dum ibat naui, sacrificabat; & elapsam forte Diacono patenam in mare euocauit ex alto, vt superne, ceu pluma nataret.

Idem apud Frisones rogauit sibi donari puerum, quem barbari de more ducebant Dijs suis ex voto suspendendum.

Qui Sancto: *si tuus Christus eum suspensio liberaris, tuus esto*. Orat: suspensus post duas horas descendit incolumis; falsus se zona Sancti fuisse sustentatum, suauiterque soporatum.

ANNO DCCI. Postquam S. Sergius Papa, facta ei diuina reuelatione, defossam S. crucis partem reperisset; diem suum obiit. Vt primum vero *Tiberius Absimerus* Imperator rescivit *Iohannem VI.* esse canonice surrogatum, misit in eum *Exarchum* cum exercitu. Verum Italia miles vrbsque venienti sese obijcientes pro Papa, *Cæsarianos* repulerunt.

x 3 Atque

Atque ex hoc paulatim vires Exarchatus in Italia cæperant imminui, pendique villis augeri autem Pontificis libertatem, vexatam ab hæreticis Imperat. diu, ac prefam.

In Hispania Rex VVitiza, optimi Egicæ Regis filius, apostatat à fide, omnium flagitiorum aperit licentiam, plurium vxorum vsum unicuique, Cleroque imperat coniugium aut cōcubinatum, cogit renuciare obedientiæ Papali. Hinc diræ cades octæ Episcoporum, & Cleri, ac euastationes ecclesiarū. Causa fuerat: Quia Gothorum Reges primi Hispaniam Sedi Apostolica Rom. fecere tributariam, non quam possiderent, sed annuo tributo sibi Papæ deuotam haberent. Et illud VVitiza negat tributum.

ANNO DCCII. Sanctus Heimeramus Episcopus Ratisbonensis, vt imprægnatam Bauariæ Principis filiam cum adolescente reo liberaret à morte; sibi stuprum passus est imputari. Violatæ frater Sanctum Romam peregrinantem in via singulis truncari membris curat. Qui sic relictus haustum petiit à Vitali presbytero: dicentique; *Vis refocillari, & non potius mori?* ait: Nulli præcipitanda mors, vt pœnitentiæ sit spatium: at tibi bibiturus semper amens reddare, sed noceas nulli. Dictum factum.

ANNO DCCIII. Iustinianus, anno 693. pulsus imperio, nunc restituitur, auxiliante Rege Bulgarorum. Dum Constantinopolim nauigans ex tempestate periclitatur, Dux eum vouere iubet, nullum ab sese hostium occisum iri.

Vouet; emergit; perque occultum aqueductum subintrat Constantinopo-

lim: Captum Tib. Abfimarum, Leonium, Sattapaque triumphat, eosque calcant in Circensibus acclamatur: *Saper aspidem, & basiliscum ambulabis.*

Simul Callinicum Episcopum Constantinopolitan, autorem pseudosynodi Quintisextæ, anno 692. contra Papam habitæ, Romam mittit in exilium: vbi à Papa stipem rogat. Cyrum vero Monachum in eius locum substituit, quod ei recipationem imperii pradixisset.

S. Benedictus Abbas, monachismo propugnator in Anglia obit.

ANNO DCCIV. Dum Longobardorum Duces de Italiæ regno depugnant, Aripertus vincit precibus S. Boniti Aruernensis, Romam forte peregrinantis. Rex Marte factus donat Alpæ Romanæ Ecclesiæ. Quam Donationem ipsius filius iterato confirmat anno 712.

Rex Merciorum, cum 31. annis regno sancte præfuisset, professus sit Monachus, relicta Coenredo fratri cona.

Hic percharum sibi militem agnum confessionis admonet; sed nihil, præter istud auferebat: Cum reualuero, pariter qui mortis malum mihi exprobrent. Reuult ad eundem Rex; sed abscedere iubent. Actum est, inquit, vidi meam abominandam consciētiam. Ecce, duo formosuli bene acta mea è scito recitauere libello: atrii innumeri his pulsus me protinus circumfiliunt, duo etiam in me ingressi, hic à vertice, ille à pedibus: vbi conuenerint ad præcordia, perditam reddo animam. Inque voce peribat,

AN.

AN. DCCV. Græci iam diu nomen UNIVERSALIS nequicquam affectarunt; ut *Primum Ecclesie* detractum Romæ, vendicarent sibi: Nunc demum, quo & Papam & Ecclesiam Romanam sibi redderent obnoxiam: sese plures in Clerum insinuarunt Romanum, ut arte facerent Papas creari Græcos.

Et factum est, verum vnus ille omnium Pontificum Romanorum Spiritus continuo inuasit eosdem, ut pro Rom. Ecclesia starent contra & ambitiosos, & factiosos, schismaticosque Græcos. Et quidem Ioannes PP. VII. Græcus, petente Imperatore Iustiano Restituto, ut confirmaret Synodum Quintisextam: damnauit eandem in Concilio Rom.

In quos *Vilfridus*, Episcopatu Eboracensi per calumniam pulsus, quem XL. annis sancte gesserat, restituitur insons. Dumque Roma in Angliam reuertit, eger in via viuere delijt. Iacuit ipso quadriduo exsensus, ex animi similis: momento demum redditus sibi Accam Presbyterum polcit, remotis arbitris solidit: *Sanctus Michael* apparens me vitæ restituit, donauitque circumstantium precibus fratrum, *Deipara* intercedente.

In Saxonia obit S. Heddi Episcopus; in cuius obitus loco fusa, haustaque aqua sanat.

A *Sancto Sniberto* conuertuntur Bructuarij Germani, viso per eum curari demoniacum; in quo Sacrifici omnia nequicquam percentarant.

ANNO DCCVIII. Sedes Rauennas iam diu subesse Romanæ Ecclesie recusauit: hoc anno sese submisit. Felix igitur electus Episcopus tendit Romam consecrandus: Rauennam reuersum poeniter facti, innouatque schisma prius.

Iam eius fidei ac obedientie *Confessio* in Archiuo Romano deposita iacebat: forte, dum aliud quæritur, ecce tibi illa tota fusca, & ceu flammis adusta reperitur: indicio defectionis. Imperator vero vi capit Rauennam, ipsumque Felicem excecaturum procul deportat.

ANNO DCCIX. S. *Vilfridus* Episc. Ebor. obit. & S. *Althelmus* Episcopus Schireburgens. Rex Angliæ cum fratre peregrinantur Romam, ut ibidem gratiosius moriantur: & factum est ita.

AN. DCCXI. S. Suibertus excurrēs sacrificatum, excussus equo, curruque obtritum suscitatur à mortuis vectorem lapidum ad monasterium V Verda; quod in Rheni insula construebat; ex quo primum Saxonia fidem accepit Christianam.

Felix Episcopus. Rauennæ exul, & oxoculatus resipiscit: redditur Sedi; viuunt sancte sanctus, & clarus miraculis.

AN. DCCXIII. Ex obsessa puella, quæ balneum initura forte calcavit fici folium, proiectum à proco, & inscriptum nomine diabolici codæmō proclamat, S. Petrus abdicauit Philippicum, eum à me promotum, creauitque *Anastasium Imperatorem Catholicum*.

Philippus Dux, ab Constantino in Cherfonenses missus rebelles, ad vsque infan-

infantes delectos, ut urbis solum aratro quoque proscinderet; desciscit ab crudeli Imperatore; submissum necat Ducem, Imperatorque salutatus enecat & Imperatorem cum filio. Prius dum in exilium iret, monacho predicenti, futurum Imperatorem, iurarat, se pseudosynodum Quintisextam aboliturum; at iam Imperator suam fidei Confessionem submittit Papæ: qui hæreticam condemnat. Inde factus ipse caput hæreticorum est.

At hoc anno, pridie Pentecostes, post balneum meridionas, à Secretario suo Artemio captus exoculatur, acclamatusque Imperator ille eum proscribit; simul suam Fidei Catholicæ professionem ad Papam perscribit: qui eam adprobat, innumerosque pene lapsos recipit in Ecclesiam.

Eadem ex obsessa dæmon idem proclamat, iam prope abesse, ut perficiat, quod diu meditatus erat, scilicet ut *Turci inuadant Hispaniam: in pœnam facta à Papæ defectionis sub VVitiæ rege impio*. Ipsoque hoc anno factum est: & perfectum an. 716.

AN. DCCXIV. Gregorius II. Papa deponit Patriarcham Constantinopolitanum ob hæresin, & Cyzico transfert isthuc *S. Germanum*: quem Pogonatus, è Sicilia redux, castrarat, quod interim parens eius cum aliis alium acclamasset Imperatorem.

Is in S. Sophiæ inductus gravidæ parenti: *Benedic Domine quod est in utero*, ait: *Benedicat hunc Dominus per protomartyris intercessionem*: natus inde dicebatur *Stephanus*, qui euasit *Sanctus*.

Theodosius inuadit imperium, A-

nastasium esse cogit monachum, anno 715.

At

AN. DCCXVI. Leo Isauricus, Orientalis Præfectus, arripit imperium: quo audito Theodosius cum filio sese tendent in Clericos: Ephesique mortuus hoc tantum tumultu inscriptum voluit: *SANITAS*.

S. Corbinianus dum è Germania Romanam obit peregrinationem, vel inuitus creatur Apostolus Frisingæ.

S. Bonifacius in epistola perscribit viam perfuncti, sed & vitæ redditum miram visionem; in qua notanda venit & admiranda animæ à corpore separatæ perspicacitas. Is memorabat se à dæmonibus accusatum, ab Angelis defensum, vidisse paradysum, Purgatorium, Regemque damnatum. &c.

AN. DCCXVII. Saraceni obsident Constantinopolim; peste, fameque percutiunt per opem B. V. Mariæ, cuius imago per mœnia fuerat in processionem circumlata.

AN. DCCXIX. Saraceni solent obsidione Constantinopolim; partim naufragio pereunt, partim grandine ignea iuxta cum nauibus comburuntur quarum solum quinque, nunciæ cladis, emergunt.

Eum diem Constantinopolitani festum agunt, ag: que sanciunt æternum Dux Saracenus exorat in urbem intrandi licentiam: at sub ipsa porta quæ figitur immobilis, ubi *imago B. Virginis* prostabat; quam ille blasphemarat.

Saracenis in Hispania Astures rebellant, in montem, inque speluncam abdi-

ros Saracenus exercitus inclusurus viginti grandibus saxis obuolutis, ecce hæc retroacta, & abditi prosilientes multa eorum millia prosternunt. Inuocant Christiani *Deiparam auxiliatricem*.

AN. DCCXIX. S. Bonifacius abiecit Romam cum Episcopi Anglæ Commendatitijs: ibi à Papa initiatur Apostolatu Germaniæ. Iamque ex humanis excelsit Frifonum Rex, & Christianorum persecutor Radbodus: qui à S. VVulfrano Saxonum Episcopo baptizandus retraxit pedem, audiens ex adiurato ab se Episcopo, Maiores, nobilesq; eius, uti infideles, luere in tartaro: addiditq; Malo esse cum tot ac tantis, quam paruo grege pauperum.

Post hæc accersierat S. VVilibrordū, auditurus an cum Wulfrano cōsentiat. Verum Legato inquit: Quid miserū conueniam? Ignea vidi catena ligatum. Interim dæmon fastuosissime ornatus apprensus Radbodo, spondet ei amplissimam habitationem post fata.

At S. VVulfranus aperit ei delusionē diaboli: simul cum legato suum mittit Diaconum, qui vani sit spectaculi testis. Euntibus occurrit monstraturus eam habitationem: vident aurea omnia, &c. Sed signo crucis facto ab Diacono cuncta disparent: ipsi sese in media palude constitutos conspiciantur, unde vix triduo emersi, reuersique Regem offendunt animam exhalasse.

Leonis Isaurici filius Constantinus baptizatur, fonteq; stercoreat. Quod S. Germanus ad indicium grandis mali in Ecclesia perpetrandi interpretatur.

Qui Anno DCCXX, regifica pompa coronatur.

ANNO DCCXXI. Concilium Romę agitur contra presbyteras & Diaconas, virorum ordinatorum matrimonia repetentes. Syrus quidam, se Messia simulans seduxit Iudæos.

ANNO DCCXXII. Leo Imp. cogit Iudæos ad baptismum, itemque Manichæos: quorum multi se domui conclusos combusserunt: pleriq; in omnia Sacra Catholica iurarunt. Verum suo sensu.

Quorum vnum hoc studium habere secreta omnia. Huc vrebantur Symbolo hoc: *Iura, periura, secretum prodere noli.*

ANNO DCCXXIII. Iudæus quidam Regi Saracenorum vaticinatur, spondetque annos xxx. & vitæ, & regni Arabum, si statuas, & picture Christianorum demoliatur. Quod dum totus incumbit, sesquennium vitæ non complet: Filius Iudæum adegit ad mortem.

ANNO DCCXXVI. Leo sub initium Imperii sui persuasus vaticinio Hebræi, felix imperium fore, si imagines e medio tolleret Ecclesiæ: id huc vsque altum dissimulauit.

Vrgent Iudæi, ut de eo Senatusconsultū promulget; quod tamen senatus nō decreuerat: sed à Leone decretum audiuit sibi proponi.

Aggreditur iconomachiam: populo in tumultum ruente, ait *Nolo prorsus imagines aboleri, sed altius collocari; ne osculis adbasistis taminentur.*

Tunc Sanctus Germanus monet eum, cæpto desistat; & addit: *Depositio-*

nem Sanctarum imaginum audiuimus futuram, sed tempore Canonis. Cui Imperator; At mihi ex baptismo Canon est nomen.

Et Sanctus Germanus; *Ab sit per tuum imperium id fiat, Antichristi præcursor is erit.* Sicque ipso triennio ducta contentio est.

Hæc initia Iconomachia.

Mare diu ignes ebulliens omnia late pumicoso cinere contextit, exussitque bibliothecam Constantinopolitanam vna cum inclusis doctissimis viris, constantem libris trecenties millenis & millibus tribus.

Missus à Leone, qui *Deipara* statuam vrbs portæ impositam deijceret, à sceminis eversa scala præcipitio enecatur; quæ ad templum confugæ cum aliis pluribus trucidantur.

GREGORIUS II. Papa primus insurgit contra literis; mox Concilio Romæ congregato; damnat Iconoclastas.

Italia, totusq; Occidens rebellat Leonis, Deo rebelli.

Luitbrandus Rex Longobardorum Cæsareas in Italia vrbes inuadit, Papa nequicquam deprecante.

Leo è contra missos ad sese Papæ legatos exilio primum, dein & morte multat.

Sæpius in eum misit Duces, percussores eius, in vanum: nam primus est paralyti enervatus; secundus ab

Romanis cæsus; tertius ab Papæ hostibus Longobardis interemptus. Deum edicto per Occidentem contra Papam euulgato, omnes in vnum sese armant Leonem, ac ni obstitisset Papa, alium Itali Imperatorem acclamassent.

Hæc interorat CAROLVM MARTELLVM Papa, vt Ecclesie suscipiat protectionem. Quo absterretur Leo; præsertim è Saxonia nouis Principibus Christianis Romanæ frequentes obeuntibus peregrinationes.

Interea Sanctus Bonifacius penitus laborat in corrigendo Clero venereo, quam in ethnicis conuertendis.

ANNO DCCCXXII. Constantinopoli Dux in *statuam Deipara* conuersit saxum: ei apparens inquietæ Alma parens ait: scilicet tortis vir es: at in tuum id caput.

Nec diu, cum Saraceni urbem obidentes, coniecto in ipsius caput saxum, comminuunt idem.

Post Papam primus Sanctus GEMANVS stylo insurgit contra iconoclastas; alter Sanctus Ioannes Damascenus.

ANNO DCCCXXVIII. Leo occupatur epistolam Sancti Ioannis, et fingi manum curat similem de vrbe Damascena sibi prodenda; quam ad Saracenum mittit. Is Ioanni dexteram præfectam suspendit.

Redditam ei Deiparam precanti & obdormisceti Virgo applicat trunco, & con-

conferat. Saracenus Rex eū hoc impē-
sus amat, redditque officio. At is pratu-
lit Monasticen, suis cunctis inter egenos
diuisis.

ANNO DCCXXIX. Leo pacifici-
tur cum Longobardorum Rege, vt
vrbes Pontificias inuadat, suus au-
tem Exarchus Romam, percussurus Pa-
pam.

Atqui hic occurrens Regi ad Vatica-
nam ita flectit eum, vt supplex veniam
peteret, armaque cum corona ad val-
uas templi deponeret. Similiter & exar-
chum flectit.

ANNO DCCXXX. Leo postquam
in Occidente non succederet, in Ori-
ente celebrat *Silentium* contra iconas.
In vnum tamen Sanctum Germanum
insurgit heroice resistentem, dum in
exilium deportaretur, eique sufficere-
tur iconoclasta.

Tunc vero ciuibus edicit Leo, sta-
tuas omnes amoueant procul, dealbent
parietes. E contra Pontifex Roman. ex-
communicat ipsum, negat tributa ei ab
Italia pendi, iure impetii Occiden-
talis eum exiit, priuatumque decla-
rat.

ANNO DCCXXXI. Gregori-
us III. Papa peracres dat literas ad
Leonem; quas tamen legatus, visa
persecutione, non tradidit: Qua cau-
sa eum sanctissimus statuit exauctora-
te gradu.

Cogit Concilium Imperatori depo-
nendo; sed Episcopis id deprecantibus;
offerentem sese Legatum priorem ijs-
dem cum literis mittit ad Leonem:
complures quoque Episcopi vndique

concurfant ad Leonem sanius infor-
mandum.

V. Beda septennis inijt monasteri-
um; degit in eo annos iplos vnde sexa-
ginta; diemque hoc anno obiit dicens;
Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto. Di-
citur venerabilis antonomasticōs, non,
vt fabellæ ferunt.

AN. DCCXXXII. Leo iungit filio
Copronymo Irenen, barbari Regis fili-
am, doctam tamen ac piam: Adimit
Papæ tributa Sicilia; mittit in eum clas-
sem; at quæ interit naufragio. Coacto
rursus Concilio Romæ excommuni-
cantur Iconoclastæ. Ex eo missum ad
sefe cum literis legatum in carcere deti-
net Leo per ipsum annum: diramq; in
persecutionem efferafcit; quæ plures te-
nuit annos.

AN. DCCXXXIIX. *Hispani* ab
Turcis oppressi, in montes confuge Re-
gem sibi dicunt pijsimum Alfonso.

Hic è multis Turcos vrbibus excuti-
ens templa restituit, procurata eis rite
reconciliatione.

Quia vero duxit originem ab Rec-
caredo Rege, per Gothos ob propa-
gationem fidei acclamato CATHO-
LICO; itemque ab Episcoporum
Synodo; idcirco & ipse, vt Regni,
sic Tituli quoque successor esse vo-
luit, & CATHOLICVS cognomi-
nari.

Quo demum omisso ab successoribus
Titulo, Rex Ferdinandus obtinuit
ab Iulio II. anno 1510. sic eum confirma-
ri, vt Regibus Hispaniæ hæreditarius
existeret.

AN. DCCXL. Eadbertus Rex An-
glia

glia, hanc vniuersam Papæ reddit Tributariam sic, vt è singulis ædibus singuli ei denarij penderetur: qui *nummi Petri* dicebantur.

Quod vectigal cum dependi cessauit, ecce hæresis Angliam ablorpsit.

Leone sacras imagines triumphante, terræmotus quatit Orientem ipsos XII. menses, euertit vrbes, totamque pene Constantinopolim; relictas Imperatorum statuas perturbat: crebris demum obitis supplicationibus Virgini Matri, quieuit.

AN. DCCXLI. Leone mortuo *Copronymus* *sauus* furit in imagines blasphemus in Deiparam. Institutos ab S. Bonifacio Episcopatus per Germaniam confirmat Papa an. 742.

At anno 743. sinistre informatus Sanctus Bonifacius, quod pro collatis Pallijs in tres, pecuniam accepisset, arguit eum, sed sese demisse purgantem.

ANNO DCCXLV. Sanctus Bonifacius habito Concilio Moguntinum Episcopum deponit, quod in bellum islet contra Saxones, in eo parentis sui, etiam Episcopi Moguntini, duci; belli occisorem trucidasset, quodque venationibus indulgeret. Proinde ipse creatur à Papa Episcopus Moguntia; fitque Archiepiscopus Germaniæ. *Adelbertum* hæreticum per literas acculat Romæ, ubi & à Concilio, vna cum Clemente Scoto condemnatur.

AN. DCCXLVII. *Carolomannus* Rex Franciæ donat Sancto Bonifacio tria milliaria circum Fuldam: peregrina-

natur Romam, abdicato regno viuit Cassini monachus ad miraculum humiliter.

ANNO DCCXLVIII. Rex *Gilulphus* omnia latè circa Cassinum donat monasterio, eximia Fratrum motus pietate. Horribiles terræmotus, pestes, & mōstra sese tulere; his annis; an ob monstrosum Iconoclastam Imperatorem?

E contra *Pipinus*, victis Westphalijs & Saxonibus ethnicis, sese ad omnem retrò posteritatem nobilitauit.

ANNO DCCCL. *Rachis* Rex Longobardorum vrbes Pontificias, rupto credere, bello petit; Perusiumque obsidet. Papacum Clero virum conueniunt: obstitunt sic, vt Romam ad Limina Apostolorum peregrinaretur cum vxore ac liberis; cumque his, abdicato sæculo, monasticen profiteretur: & regnum fratritraderet *Aistulpho*.

S. Richardus Rex Angliæ, ad disciplinam S. Bonifacij formatus, omisso regno, tendit Romam, habitumque assumit monasticum professus.

ANNO DCCCLI. *Pipinus* exorat *Burchardum* Episcopum Herbitopolitanum, ad Papam se conferat, consulatque regno Franciæ, sub *Hilderic*o Regēdolido periclitanti.

Et Papa ab hoc transfert regnum in *Pipinum*.

Idem ex Episcopatu Moguntino facit Archiepiscopatum, seu potius confirmat iam factum an. 745.

ANNO DCCCLII. S. Bonifacius iungit *Pipinum* in Regem Franciæ; ex auctoratum *Hildericum* detruit in monasterium.

Zacharias PP. confert Regibus Franciæ Ius Nominationis.

ANNO DCCLIII. Aistulphus Rex Longobardorum Romam obsidet, Papæ nullis legationibus flexibilis, potentiæque superior humanâ.

Ergo diuinam sollicitat Papa, omni Sabbato ducit cum Christi & B. Virginis imaginibus, Clero, populoque comitante, frequentes supplicationes; quibus vim sustinet tyranni. Interim Pipini implorat auxilium; qui ipsum ad sese inuitat.

Venienti ad tertium lapidem pedes occurrit cum Regina & liberis: supplex, humique stratus eum excipit; Penitentique Papæ, ut SS. Apostolorum ac Vrbis esse Patronus velit.

Etiâ Pipinus ad illud obsequium sese cum iuramento solenni deuouet.

ANNO DCCLIV. Cum Papæ Stephanus II. Parisijs ad S. Dionysium Pipinus palatium dedisset; ex morbo Pontifex desperatur.

Inuocato igitur in extremis S. Dionysio, integrè persanatur in momento. Protinus idcirco Regem cum Regina ac liberis inungit; *Cantum ecclesiasticum* à Gallis discit perfectiorem, restituitque per Italiam; *Canonizat*, sic petente Pipino, S. Suibertum multis inclitum miraculis; Transfert S. Germanum è sacello in basilicam summam; idque admonitu ipsius Sancti; nolentis, neque valentis etiam baiulari, nisi ab septennibus pueris.

Interea Pipinus apparat bellum contra Longobardum; ducit in Italiam; primoque conflictu cum paucis deuincit quam plurimos; frangit animos cæte-

rorum; obsessum cogit tyrannum ad æquas condiciones accipiendas: Victorque in Galliam reuertit, & Romam Papæ; ubi honori S. Dionysij gratus construit monasterium Græcorum Græco.

Copronymus hæreticum monachum creat Patriarcham Constantinopolitanum; quem cæteri execrantes Monachi, iubentur, ubi ubi degeret, lapidari. Cogit item Pseudosynodum, in qua iubet imagines damnari, idola dici; vetat Sanctos appellari sanctos; minus adorari.

Vocat Stephanum Antiochenum Episcopum quem Synodus coarguat; sed ipse conuincit omnes, confunditque defensor cultus imaginum. Et tamen adulator populus iconoclastis acclamat ut victoribus. Verum Papa protinus condemnat pseudoconcilium totum.

ANNO DCCLV. Aistulphus iterum cingit obsidione Romam: inuocatus sub comminatione excommunicationis aduolans Pipinus; obsessum in Papiâ tyrannum ad æquas adigit condiciones. Redditaque pace donat Pontificatui complures vires Longobardicas.

Sanctus Bonifacius Frisij Christi prædicandi licentiam petit ab Papâ; simulque Sanctum Lullum pro sese relinquit Archiepiscopum creandum Moguntia. Concessum utrumque est. Verum dum vadit Confirmationis Sacramentum impensurus innumeris baptizatis; ecce ad Bortnam fluuium cæditur cum socijs.

Parricidæ rebantur thesauros sese re-
perturos; itaque paciscentes quemad-
modum eos inuicem partirentur, ex
dissensione veniunt ad conflictum,
mutuisque sese mucronibus conficiunt
omnes.

In eade S. Bonifacij librum Euange-
liorum manu præferentis, hunc disse-
cati medium contigit; neque tamen
vel literulam oblædi, aut aboleri. Sepeli-
tur Traiecti. Ipsius vox erat in Conci-
lio Triburienfi: *Antiqui Sacerdotes aurei
sacrificabant in calicibus ligneis; noui sunt
lignei, & sacrificant in aureis.*

ANNO DCCLVI. Aistulphus in ve-
natione diuinitus ictu incerti auctoris
percutus perit.

Rachis vero iam diu monachus, de-
ferto monasterio, repetit regnum: at
Papa, ut apostasiam impediatur, regnum
tradit Duci Desiderio, auxilium Eccle-
siae pollicenti.

ANNO DCCLVII. Papa diu labo-
res perdente in Copronymo ad sanio-
ra traducendo, ecce pœnam; Sarace-
nus Oriente toto Christianos exhau-
rit intolerandis exactionibus; templo-
rum ornamenta diuendit Iudæis; ipsos-
que pauperes monachos esse iubet ca-
pite censos.

Econtra Pipinus pluribus victorijs
contra Saxones felicitatur:

In Hispania Rex Friola, magnus Sa-
crorum Canonum obseruator, multas
ab hostibus aufert victorias.

ANNO DCCLX. Caput Sancti
Ioannis Baptiste translatum è mona-
sterio in basilicam ipsi sacram mirifice
fragrabat, & lauabat multos.

Pipinus iusto bello cogit Ducem A-

quitaniae ablata ecclesiis bona restitu-
ere.

Verum eo sæpius perfide, resilien-
te, & denique diuinitus cæcitate per-
cussa, Aquitania traditur Pipino à Pa-
pa.

At quia Pipinus villam Episcopus
Laudunensis suo sub tributo retinebat,
in ea pernoctans à S. Remigio appa-
rente, increpitumque dirè flagellante,
punitur.

Idcirco protinus cum febris, & vibi-
cibus, à villa recedit,

AN. DCCLXII. Copronymus
edicto cauet, ne quisquam suscipere
Monasticen ausit; simul sæue perle-
quitur monachos; inprimis S. Stepha-
num nouâ strophâ trahit in calumnia-
am, & exilium.

Subornarat Syeophantam, qui à Ste-
phano in monachum attonderetur; de
quo publicum luctum præseferbat, ad
populum oratione conquestus; demum
ad Deum in preces versus orat pro reditu
amici; & quasi à Deo instinctus vaticina-
tur, continuo rediturum ad sese ami-
cum, (miserat iam qui raptum è mona-
sterio adduceret.) Quo aduentante va-
tes creditur, id quod nomen affectuati
cultu illum monastico exuit palam, in-
duitque militari, gaudens acclamatione
populari; *tolle Stephanum, tolle mona-
chos.*

AN. DCCLXIV. Paulus Papa
complura Sanctorum corpora in sub-
urbanis, per Longobardos vastatis, e-
rura religiose transtulit in Urbem: cum
Pipino igitur petente quædam ex Vr-
be translata sunt in Gallias regiâ pom-
pâ.

Nimi-

Nimirum, quos Oriens Sanctos persequatur, colit impensius Occidens.

AN. DCCLXV. Imperator reuocatur ab exilio S. Stephanum, quod miraculis Sacrarum cultum imaginum comprobaret.

Nam caeco preces, pro sui reluminatione ab eo petenti, ait; Si habes fidem Dei, eiusque imaginem colis, respice. Et respexit videns.

Idem prænobilem puerum, ab dæmone infestum, fufis ante Christi & B. Virginis imagines precibus solis, ab infestiore genio liberauit.

Idem militem ex gibbo incuruum, imaginem ex iussu veneratum restituit rectum.

Id quod dum prædicat commilitonibus ut idololatra accusatus traditur Copronymo.

A quo victus blandicijs execratur imagines.

In præmium Centurio factus additum sibi in equum conscenditur ab hoc dei jecitur humi, pedibusque furentis obteritur.

Quò efferrator Cæsar Sanctum Stephanum compingit in tetrum carcerem.

An, quærit, & quo modo pingi S. Trinitas possit?

At ille è vestigio mendicat obulum, exhibitoque ait: Cuius imago hæc?

Ferresne proculcari eam?

At tu Christi, ac Deiparæ conculcas imagines sacras; quid peccem ego tuam pessundans?

Simulque pessundabat. In carcerem abreptus ait: Hæc requies mea in sæculum. &c.

Tyrannus edicto iubet ab omnibus toto imperio excipi iuramentum de non colendis imaginibus; detrectantesque varijs tormentis enecari.

ANNO DCCLXVI. Imperator cogit monachos singulos singulas monachas ad manum ducere per Hyppodromum; & ecce vindictam: Classis eius magna disperijt eodem temporis articulo per sæuam tempestatem. Idem circumferri Lipsana reliquiarum curat in ludibrium.

Chalcedone S. Euphemie reliquie flammis exuri à Persis nequierunt in arca lignea conditæ: tempore Heraclij Constantinopolim translatae & diu spirarunt odorem, & emanabant vnguentum salutare.

Iam vero ab Copronymo in altum proiecta procul ad nauigantium proas adnatans arca recipitur; continuo receptam lux circumstat, daturque Episcopo in Lemno insula: cui apparens S. Euphemia dissuadet isthic sese detineri, sed vrbi Bizantinæ deberi. Interim feruet persecutio iconoclastica, quæ illustri multos coronat martyrio, cum non raro miraculo.

ANNO DCCLXVII. Sedes Romæ vacat mortuo Paulo: quòd Dux Nepefinus fratrem suum laicum Constantinum intrassisset, & Prænestinum Episcopum coegisset ad inaugurationem intrusi.

Cuius tamen dextera haud multò post exaruit, ut indigno imposita.

S. Stephano carcerem psalmorum

cop-

concentu in monasterium vertente, fu-
rens Copronymus eum capite plectit;
lictor ipso in istu à dæmone arreptus
cum furia exhalat animam, &c.

ANNO DCCLIX. Antipapâ fuga-
to Clerus eligit Stephanum III. simul
decernit, ex solo Cardinalium Colle-
gio Papam eligi oportere intrusionib.
cauendis.

ANNO DCCLXX. In Concilio
Wormatiensi præsentem Carolum Ma-
gnum exorarunt Patres, ne Clerus ad
bellum ineundum, nec ad exactiones
cogeretur; sed solis intentier Diuinis
vacaret.

Recitaridem solennem formulam
Ostertorij istam: *Facit scripturam de ipsis
rebus, quas DEO dat, & eam supra altare te-
nens dicit; Offero Deo, & dedico omnes res,
quæ in hac chartula tenentur insertæ, pro re-
missione peccatorum meorum, ac parentum,
& filiorum. &c. ad seruendum ex his Deo in
Sacrificiis, Missarumque solennijs, oratio-
nibus, luminarijs, pauperum ac Clericorum
alimonijs, & ceteris diuinis cultibus, atque
illius Ecclesie utilitatibus.*

*Si quis eas inde, (quod fieri nullatenus
credo) abstulerit; sub pœna sacrilegij ex hoc
Domino Deo, cui eas offero atque dedico, stri-
ctissimas reddat rationes.*

Copronymus omnes toto Oriente
monachos monachasq; contrahit Con-
stantinopolim edicit ipse: Qui nobis
obedire volet, candidâ se amiciat; hac
hora vxorē ducat; aut cæcatus exulet.
Deficiuntque multi.

ANNO DCCLXXI. Continuò mo-
nasteria subhastat, libros monasticos,
liptanaque sacra dat rogo.

Carolus Magnus anno 770. ducit

Berbam Desiderij Longobardorū Re-
gis filiam, repugnante Papa, ac anathe-
ma fulminante: at hoc eam anno repu-
diat, cum graui scandalo Imperij & or-
bis.

Ea verò fit monacha Corbeiz, & vi-
tâ miraculisque Sancta.

*Reliquie S. Huberti, sexto decimo post
obitum anno, eleuantur, corpore inte-
gro, absque vilo vitio; situue, ac n. in iſte
fragrante ijs rite adoratis, ornatiſq; flens
Carolomannus diem obit.*

AN. DCCLXXII. Desiderius omni
vi petit Papam, vrbēſque Romanas ra-
pit: Carolo interim Saxones præli-
is multis atterente.

Aliquando exercitus eius in longa
ficcitate laborabat siti; nec deſiſtebat
tamen ab idoli demolitione; & ecce, de
repentē torrens quæ ebullit tam diu,
donec idolum cum fano euerſiſſent, ita
refocillati.

AN. DCCLXXIII. Desiderius ad
iteratam Vrbis obſidionem ducturus
exercitum, ſpernit quidem & deheran-
tem, & deprecantem Papam: ac telum
excommunicationis intentantem fu-
git.

Mittit ad Carolum, mentiens ſe om-
nia reſtituiſſe Papæ: ac inuocatus in auxi-
lium Carolus a deſt; ſolo nominis ter-
rore fugat Longobardos; vrbēſq; pon-
tificias recipiat.

AN. DCCLXXIV. Carolus, exer-
citu ſuo Papiam ac Deſiderium obſide-
te, Romam in it Paſcha celebraturus.

Venienti occurrit cum Clero Pon-
tifex, ſcholasticellis ramos præferentib;
cum cantu. &c.

Carolus pedes S. Petri gradus ſcan-
dens,

dens, singulos exosculatur; & expleta oratione, licentiam petit Urbis incundae: Veteres Donationes S. Petro factas confirmat; additque pares; quas & conscriptas offert in ara more maiorum. Interim coactum morbo Ticinum deducit facit Deus Carolus; qui Desiderium abducit captivum in Franciam.

Sigebertus, conditor Chronologiae, finxit in gratiam Henrici Imperatoris schismatici; quod hic prae tendebat; iam Papam in Synodo Romana Carolo contulisse lvs INVSTITVRÆ; idem quae xipso descripsit Gratianus.

Verum, angusto tempore, quo Romae Carolus egit, Vniuersale nequijt Concilium cogi.

2. Deinde; Eginhardus, Caroli Secretarius, in huius vita negat eum quintum iuisse Romam.

3. Adhuc, Carolus omnes Inuestituras & Electiones fieri per Clerum mandauit, dist. 63. q. 34.

4. Denique id aetatis nec vel nomen Inuestiturae notum erat.

5. Legati Ludouici ne quidem admissi fuerunt ad electionem Adriani II. &c. Ergo fingitur.

ANNO DCCLXXV. Copronymus incurabili morbo anthracis in crucibus à Deo percussus febri ignota aestuabat eiulans: *Vincens igni sum inextinguibili traditus, iussique iam Sancti. Deiparam Virginem, Sanctosque coli.*

Sicque extinctus periit; qui viuus daemonibus sacrificauit; Caballinus cognominatus, quod se suosque oblini stercore equino delectatus fuerit.

Eius filia Anthusa, fit monacha, &

Sancta: filius Leo IV. Imperator, & pietatis simulator donec tenere se omnia tuta putaret.

In Anglia Offa Rex Merciorum, Orientalium Saxonum, in partem satisfactionis pro peccatis suis facit deuotumque Regnum suum Ecclesiae Romanae Tributarium sic, ut à singulis ædibus quoquo anno nummus penderetur; Et Erfordianam Ecclesiam ditat.

ANNO DCCLXXVI. Rebellantes Papae Longobardos in Italia ocys aduolans Carolus cum copijs venit; vidit; vicit.

Interim Saxones castrum Sigisburgum oppugnaturi, flammea supra id apparenter romphaea, fugit diuinitus conterriti; seque ipsos mutuis ictibus ad internecionem concidentes delent.

Reliqui Carolo superuenienti spondent, se fore Christianos.

Inde reuersus in Franciam Synodo Wormatiensi adest; iuxta Concilij decretum iubens bis omni anno celebrari Kalendis Martij & Octobris, Rege Franciae praesente; Non Praesidente.

ANNO DCCLXXVII. Carolo iurant Saxones omnes baptizati; (praeter Witakindum, cum suis & pijs profugum;) idque Padebornae in Synodo.

ANNO DCCLXXVIII. Saxones iidem, ab Witakindo inducti, resiliunt à fide data desciscunt; Carolo procul in Hispania belligerante; Et verò omnia ad Rhenum vique deuastant; ipsamque VVendam.

Vbi Ogellus Sancti Suiberti templo sapius,

pius, at frustra, ignem subiecit: nam diuinitus identidem exinguebatur: incensor nihilominus de conatu suo dum gloriabunde se iactitat, in dicto, in plano corruens frangit ceruicem.

Sepelitur, idque sapius: sed terrâ cadauer usque respuente, & æquatam solo fossam replente.

Quia autem tam horrifico vultu deformatus iacebat, ut nec oculis ferri posset, fœtore abominabilis in Rhenum abijcitur.

Amici eius duo Paderbornæ cognito casu, diram in S. Suibertum vomunt blasphemiam: dictoque citius alter cæcus, mutus alter effectus ac surdus; tacitis vouent animis, sese S. Suiberto Ecclesiâ instauraturos, si vel à diris cruciatibus liberarentur: quos præter dictas plagas perpetiebantur.

Conceptum ecce votum utrique restituit sanitatem.

ANNO DCCLXXIX. Carolus ducit in rebellem Saxoniam; incruentoque bello fugientes, acceptis obsidibus, recipit in fidem; subactâ iam Saxoniam & Westphaliâ.

Hosce per annos Carolus legendi, psallendique disciplinam emendauit. Eius monitu quidâ Archiepiscopi explanarunt *sacrorum vestimentorum significationes*: Vuardus Monachus *Martyrologium*, post Sancti Hieronymi, Bedæ, Flori labores, disposuit: Hadrianus Papa *Antiphonarium & Responsorium* elaborauit.

Alcuinus *libros de Diuinis officijs* elucubrauit; & *Sanctâ Bibliâ* à mendis Scribentium emaculauit: Tanti Carolum fecit in scientia, ut interrogaret ex eo;

Cur Dominica dicerentur septuagesima, sexagesima, &c.

Orta hæresis in Scotia est, *Confessionem Deo tantum, non Sacerdoti faciendam*.

Eam resutauit Albinus perdoctè, ac solidè.

Ad Alcuina, iam tunc correctâ *Biblia Clementina*.

ANNO DCCLXXX. Leo suâ prodit hæresim, dum duas icunculas sub Augustæ puluinari conditas reperit.

Eas n. ritè colebat Irena: quâ is acerbe obiurgat, licet negantem scire se, quem admodum isthuc venisset. Ille ergo aulicos fidiculis examinat, terquet, alios etiam enecat.

Leo carbuncolorum amantior, coronam carbunculinam, ex templo raptâ, gerens, febri & carbunculis in capite natis exastuans perit.

Irene piissima cura decenni filio Constantino imperati cōiuratos in eum capite minuit: Cæsares, germani Leonis, tonsos cogit esse Clericos & Sacerdotio inaugurari: Coronam carbunculinam restituit ecclesiâ: Professionem Monasticæ, iam diu vetitam, esse cuique liberam iussit.

Carolus cum Hildegardæ Regina tendit in Saxoniam, iam penitus subactam, eerta ecclesiis erigendis loca designaturus: inde Romam peregrinatione in obituros, agendis Deo gratijs pro subacta gente tanta sub dulce iugum Christi: pariter ut cum Pontifice pertractet de Episcopatibus per utramque Saxoniam constituendis.

ANNO DCCLXXXI. Init iter Romam peregrinus Carolus, affert, offertque Ecclesiis regiæ munificen-

tia dona; quin ipsum filium Pipinum offert Papæ baptizandem.

Pontifex verò etiam & hunc, Longobardis, & Ludouicum Aquitanis in Reges inungit.

ANNO DCCLXXXII. Ioannicio Duci Copronymi iconoclastæ, per Olympum ducens exercitum, ex desertis occurrens eremita ait: Fili, si magnum tibi sit Christianum esse, cur Christi despicias imaginem?

Itaque in te virtus tanta erit, frustra nea?

Attonitus ille, prostratusque petit veniam errati; virumque animumque induit alium, & duram pœnitentiam in omnem vitam.

Carolus è facientibus iam sæpe defectionem Saxonibus delecta dena factiosorum milia, præsertim Albin accolentium, educit, ac per Galliam, Germaniamque dispergit.

Atque ita munitam pace firma Saxoniæ universam offert S. Petro Romæ veltigalem; quod ipse eam ope atque patrocinio se perdomuisse profiteretur.

Indictio igitur cuique domui vno nummo annuo, quotannis Romæ S. Petro mille ducentæ argenti libræ pendebantur.

Paripacto & Galliam totam S. Petro subiecit tributariam.

ANNO DCCLXXXIII. Westphalis, arma infesta Carolo iuniori, Caroli filio, inferentibus, commilitare coactus præpotens quidam Dux Bruno Christianus, vouet se quotidie Orationem Dominicam & Angelicam Salutationem, semel minimum, in

honorem S. Suiberti oraturum, mortui suæ felicitandæ.

In conflictu lancea sternitur, pro mortuo relictus; equis insuper pestundatus ac obtritus, non moritur; opem interea tacitus Sancti Suiberti implorans.

Franci victores lucem cælo isthuc descendere conspicati, rem propius explorant: ignotus & exanguis seruationis suæ votum memorat, Caroloque sistitur.

Donatus libertate ac vita, sanitatem recipit; V Verdaque in famulatio vitæ reliquum expletur.

ANNO DCCLXXXIV. Paulus Patriarcha Constantinopolitanus, abdicato Episcopatu, inuit monasterium Flori, ad pœnitentiam, habitu monastico suscepto.

Ad ægram corpore visitantes Imperator cum matre, facti causam percunctantur:

Hæc, inquit, inuitus licet Episcopus ego creatus, Silui Veritatem Sacerdos, adque Iconomachiam dissimulaui.

Dixit; & Vixit.

Territus Augustus, edicto licentiam dat protius disputandi de imaginum cultu.

Tarasium nominat Patriarcham, et silaicum, at Catholicum: qui cunctatus diu consentit demum ea conditione; si indicto Generali Concilio super imaginum cultu statuatur; & pax reddatur Ecclesiæ.

Fit vtrumque. Constantinus testatur palam abolitæ iconomachiae triumphum deberi Tarasio, sub Papa Hadriano.

Porro, inde luxum vestium in Clero corrigit Tarasius; in Paschate pauperibus ad mensam ministrat.

Saracenus, etsi dirissimus Christianorum persecutor, Carolo Magno tamen, ad Domini sepulcrum peregrinanti, donat id ipsum ultro nil rogatus.

ANNO DCCLXXXV. Imperator demisse scribit ad Papam pro Tarasio confirmando; proque indicendo Concilio Tarasius; qui & suam fidei Confessionem submitit eidem.

Saxones reliqui se dedunt, subduntque colla Christo, Duce VVitikindo.

Qui in Paschate clam inter mendicabula assidens in templi vestibulo, quid ageret Imperator, dum explorat; sub Missa ad S. Hostiæ elevationem miraculo speciosulum conspicatur in ea puellum; eundemque deinde in dispensatione Sacræ Synaxis his tristitem, tantumque illis dari sumendum! Quo motus se prodit, traditque Carolo, datâ humanâ Carolo, acceptaque Christiana à Deo eiusque ministris, Fide, catechisanti obaudiens S. Herimberto.

ANNO DCCLXXXVI. SYNODVS VII. GENERALIS, in causa imaginum cœpta Constantinopoli, per Iconoclastarum irruptionem disturbata; tuasus Imperatoris differtur in AN. DCCCLXXXVII. Quo Nicææ habetur ab CCCI. Episcopis Orthodoxis; lapsique Episcopi in Ecclesiæ Romanæ Communionem recepti reconciliantur poenitentes.

In Sessione sexta multis probatur

cultus imaginum: in cæteris ex historia Sancti Athanasii ista: Beryti aditulum conduxerat habitandam Christianus; ex qua in amplius emigrans domicilium, obliuione reliquit Crucifixum; successorique iudæo cedit domum: qui eam incolens nil aduertit Crucifixum prius, quam assessor conuiuia ei demonstrasset.

Hic apud Recutitos accusat hospitem; aduolantes Rabbini fratrem excommunicant; Crucifixo, ceu maiores Christo, illudunt spuris, plagis, blasphemijs, ac demum crucifixione.

Adictum lanceæ iconis latus it sanguine & aqua: sacrilegi conterriti licet, tamen in probam ex eo perungunt paralyticum, iterumque cæcorum pluresque affectos: & ecce perstantur momento vniuersi.

Fit fama vrbe tota, morbidorumque concursus; & votis singuli dantur conuantati.

Iudæi ad Episcopum confugi Christum profitentur.

Contigit istud, quando hæretici nam solam Christi imaginem in Eucharistia sese venerari iactabant; & cararum nullam.

Ecce Sacramentarios. Nam Eucharistia est vere verum Corpus Christi, Dei & hominis vini; Non imago solum. Et verum istud in Concilio sic stabilitur:

Quia, Qui ex Patre, Filioque procedit, recte creditur. At Iconomachi ita dicendum pertendebant;

Qui ex Patre PER Filium procedit, ut imaginem Patris, non ut substantiam corqualem.

Ibi.

Ibidem sancitur: *Non esse Principum secularium Eligere, nominare, aut dare Episcopos, &c.* Denique in Menologium referunt Patres; *Annua esse memoriam celebrandam damnatae profligatae iconomachiae.*

Carolus, ad Beneuentanum Ducem Longobardorum, vnum reliquum, extirpandum ducit Romam copias. Vbi dum Pascha celebrat, Gallos inter & Romanos ortam contentionem scenam, *utri melius canerent*, sic definit: *Dicite, puriorne fons, an riuuli?* Gallis *Fontem* acclamantibus infert: Ergo reuertamur Galli ad *fontem Gregorianum*. Simul orat à Pontifice dari sibi gnaros Gregoriani cantus, qui eundem per Gallias docerent; vbi & scholas excitat Cantuales. E contra Galli docent Romanos canere organis.

Hinc Adrianus Papa vel composuit, vel reformauit *Antiphonarium*. Diuersitas tamen Cantus Ecclesiastici inde nata videtur, quod S. Gregorius S. Augustino licentiam fecerit vtendi cātu, quē quoquo in loco reperisset vsitatum ac bonum.

ANNO DCCLXXXIIX Carolus deniq; Hunnorum octenni bello, orbis vtriusque potentum, Bremensem fundat Episcopatum, accepto Romae Episcopo S. Willehado, vita & miraculis inelyto.

AN. DCCLXXXIX. Laicis in Gallia Episcopa & Monasteria in priuatos vsus distrahentibus, edicit: *Quia iuxta Patrum Traditionem nouimus Res ecclesie vocari esse fidelium, pretia peccatorum, & Patrimonia pauperum; cuiq; ea conseruare, sed & conferre optamus, &c.*

Ideo diuidi prohibet, &c. Conquerentibus de monasteriorum opulentia, cum interim omnia bellis exhaurirentur; negat se vllius facultates minuerē, aut grauare posse, velle, aut debere.

AN. DCCXCI. In Hispanijs Rex *Alfonfus Castus*, suo Gollæciæ regno restituitur; Sic dictus, quod cum Berta uxore, Caroli Magni sorore, viueret in Rato solum, non Consummato, matrimonio. Auri massam, gemmas coram se habens idem destinat ad Crucifixum fabrefaciendum, Redeūdi à Missæ officio se obuios forte ferunt, qui aurifabros se profitebantur: erant autem Angeli, euentu teste. Aurum eis, gemmasq; credit, domumque tribuit, in qua laborent. Prudenti venit in mentem, Itane credis ignotis? Mittit, qui, quid agant, explorent; ecce relucet domus. Rex hoc audito aduolat; ad lucem stupet, crucem videt absolutam, artifices nusquam. Accersitus clerus radiantem defert in Saluatoris templum. In stipite crucis incisum viscebatur: *Hoc signo vincitur inimicus; hoc signo tuetur pius.*

Quo animosior.

ANNO DCCXCIII. audito, quod Mauris tributi nomine Virginum pudicitia Hispanicarum prostituere-tur; vindex arma rapit, cum paucis cædit, vincit, profugat Saracenorum septuaginta millia: Deoque gratus vindici templum Saluatoris collocat Ouerti.

Carolus item Saracenīs pyratīs deuictis in tropæum ponit & S. Cruci basilicam, & S. Petro monasterium apud Arelatem: cui in valuis ita:

Si CHRISTVS est DEVS, & Petrus
quoq. Clauiger eius;

Iam, nisi per Petrum nemo videbit
eum.

ANNO DCCCXCIV. Felix Vrgelitanus, & Elipandus Toletanus suscitant Nestorianismum, Duos esse Dei Filios; unum Deitatis, alterum Humanitatis: Huc inducere Carolum attentantes, ille Concilium Francofurti viget cogi: vbi suam ipse in libello conscripsit, obrulitque Synodo Regulam Fidei esse Evangelia, Epistolas Apostolorum & Pontificum Roman. ac Sanctos Patres.

Hadrianus Papa anathematizat Felicem & Elipandum: Synodus vero Aliquid duntaxat reijcit, non totum Concilium Nicænum VII. Legati tamen Romani aspernationis sententia reclamatione. Et Papa repudiavit eandem: Et Episcopi congregati, ipseque Carolus relatione falsi fuerunt decepti à factionis imaginum osoribus; quasi Nicææ statutum fuisset, *Vt par honor Imaginibus, ac Deo tribueretur: Item, Sanctum Gregorium reiecisse cultum imaginum.*

Quæ singula

AN. DCCCXCV. refutat Hadrianus Papa vitamque finit, Carolo defletus acerbe. Constantinus legitima repudiata, ducta q; aliâ excōmunicatur: qui deuitantes cum monachos disflagellari curat, alioq; deportari. Scandalo populus occlamauit.

ANNO DCCCXCVI. Irene anno 780. viduata Leone, cum solo Constantino filio cepit imperium; coniuratos in se plectit, Cæsares tondet in cle-

ricos, sibi firmat Imperium, rite colit imagines; Anno 788. Persuadet filio, desponsatam sibi filiam Caroli repudiet: qua causa Carolus exercitum Constantini iusto bello fundit, fugatque.

Anno 789. Irene comperto filium sibi soli meditari imperium, ipsa exclusa ac relegata; complices eius cædit hos, deportat istos. An. 791. Constantinus patruos exocular cupidine regni, tutaque timet; coniuget Irene. At anno 796. insidias struit filio, quæ mox fortuitur euentum.

AN. DCCCXCVII. Vt imperator sola, prehensum filium excæcat, eodem die, quo ante quinquennium suos ipse cæcarat amicos Eodē tempore cōigit solem obtenebrari solito obscurus: simulque mortuo Copronymo stemma eius emori totum: exulesque monachos reuocari.

ANNO DCCCXCIX. Hadriani nepotes Primicerius & sacellarius Clerici, quod ambitu Pontificatus spe cecidissent, odio Leonis, in Litania Maiore procedentis, improuissam in eum faciunt irruptionem, diffugiente populo inermi: in fontem Papæ & oculos, & linguam euellunt, trahunt, versant, fultorioque contusum ante aram in monasterio Sancti Profsani relinquunt, prius ibidem carceri conclusum. Hinc dum noctu in secretiora abducere, populi metu eum erepturi; ecce diuinitus ac protinus & oculos recipit, & linguam simul cum armatis superuenit eius Cubicularius Albinus, vi eripit vinctum corpore non oculis, non lingua; adeo clara laudes Deo gratesque concinebat.

Ade.

Aderat tum forte Romæ Legati Caroli; secum hi Papam abducunt Spoletum; indeque porro cum confluentibus ad eum undique Episcopis contendit ad Carolum; qui procul ei cum hymnis, festaque pompa occurrit, & aliquandiu honorifice detinuit consecrantem Paderbornæ aram, cui reliquias S. Stephani, ex vrbe tecum allatas, inclusit. Interea calumnijs eum apud Carolum petunt inuidi; quibus diluendis, Româ stipatus Episcoporum comitatu reuertitur. Hic quanto Cleri, populi que cum plausu fuerit exceptus, dicere vix est: nemo non erat, qui in celebrantis Missa communicare nollet, cognita causa malefici in Franciam relegantur, Leone pro ijs deprecante.

Patriarcha Ierosolymitanus ab Saracenis oppressus misit S. Sepulchri clauis in Franciam ad Carolum; qui per totum Occidentem indicit communem Collectam pro Ierosolymitanis oppressis.

AN. DCCC. Carolus ducit Romam, pacis turbatoribus comprimendis. Hic in Synodo edicitur: Qui habuerit quicquam aduersus Papam, secure proferat in medium. Nullo se offerente accusatore, Leo Papa in S. Petri basilica, professus manu S. Biblia, ex umbone iuramento se purgat. Synodus enim solenniter fuerat protestata, se non posse, nec alium, iudicare Papam.

Inde in Natiuitate Christi Papa in S. Petri, nil tale præscientem *Carolus Magnum coronat imperatorem*, acclamantibus Romanis *AVGVSTVM* inungit; iteq; filium eius Ludouicum in Regem. At Carolus iuramentum concepit in hæc verba: *In nomine Christi Spondeo Imperator coram Deo & S. Petro me Protectorem ac Defensorem fore huius S. Ro. Ecclesie, prout sciero & potuero, diuino fultus adiutorio.*

Ecce, in Occidentem ex Oriente **TRANSLATVM IMPERIUM.**

Nimirum id ita & *Potuit, & debuit Papa*, Pater vnus orbis Christiani. *Potuit* iure, ex potestate illius per quem Reges regnant, & qui regnum de gente in gentem trāsferit. Neq; minore pollere Noui Testamenti sacerdotes summis potestate voluit Christus, quam Mystæ Aaronis. E quibus Samuel Saulem, hocque reprobato Dauidem inunxit: Elias & Elisæus ab Achab in Iehu, ac rursus in Ioiada regnum transtulerunt. &c. *Debuit*; Quia ingrata Græcia toties adeo peccauit in Ecclesiam, toties Italiam & Occidentem eruentauit: toties Imperium subiecit Auaris, Hunnis, Gothis, Ostrogothis, Mauris, Saracenis, Lōgobardis. At Carolus toties & tot hostes triumphauit, Ecclesiam, Imperium conseruauit, auxit, illustrauit; vt meruerit idem, si quisquam. *Qua de Translatione consule Bellarminum.*

ERGO.

E R G O:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aevo VIII:
At Sic P A P I S T I S R E S t a t R O M A N A, F I D E S Q V E:
Non Sic R E M s e r u a t L u t h e r o - c a l u i n i s t a, F I D E M Q V E.
2. I V R E S V O P r o p r i o P a p a, a t q u e E c c l e s i a g a u d e n t:
Q u i s q u i d E i A V G V S T V S p r o p r i o d e i u r e r e m i s i t?
3. A N T I N E C H R I S T V S e r a t q u i s q u a m h o c R o m. i n A e v o V I I I.

S. A.

SÆCVLVM NONVM SEPTICO- GERMANICVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESSIO.

99. **E**o III. anno 804. Man-
tua de reperto ibi lan-
guine Christi, qui è La-
tere manarat, cogno-
scitur et tunc Carolo, & peragrat eum
eo Germaniam, Canonizat S. Suiber-
tum Anno 816. vivere desijt magnus or-
nator ecclesiarum. Sedit annis 20.
Men. 5.

100. STEPHANVS V. Romanus crea-
tur an. 816. coronat Ludouicum Pium
Imp. occidentis. Moritur an. 817. Sedit
mens. 7. dies 3.

101. PASCHALIS I. creatur an. 817.
an. 818. per Legatos in Orientem dam-
nat Iconoclastas. Ann. 821. inuenit reli-
quias S. Cecilie & plurium.

Anno 823. Lotharium coronat Imp.
Occident. anno 824. se purgat de ho-
micidio: & moritur. Sedit an. 7. Men-
sib 3.

102. EVGENIVS II. Romanus crea-
tur anno 824. anno 825. conflatum con-
tra eum Schisma sopit Lotharius. Con-
sultus à Ludouico de cultu imaginum
decernit, Moritur anno 826. Sedit annis
3. Men. 2.

103. VALENTINVS Romanus sedit
dies 40. obit dysenteria.

104. GREGORIUS IV. Romanus crea-
tur anno 827. inuictissimus. Anno 829.
Sancti Gregorij Ma. reliquias recondit
in Sancti Petri æde. Anno 833. Pacem in-
ter Ludouicum & filios componere
aa mitti-

35. Festum om-
celebrari instituit.
Sedit an. 6.
RIGVS II. Romanus creatur
an. 844. Ludouicum coronat in Regem
Longobardorum ann. 847. & moritur.
Sedit an. 3. Men. 1.
106. LEO IV. Rom. creatur an. 847.
& resistit Imperatori, arrogantis sibi Cō-
firmationem Papæ. Basilicum suis pre-
cibus Romæ extinguit. Moritur an. 855.
Sedit an. 8. Men. 3. Papissa Ioanna VI II.
figitur huic successisse.
107. BENEDICTVS I II. Rom. creatur
an. 855. inuitus. Moritur anno 858. Sedit
an. 1. Men. 6.
108. S. NICOLAVS I. Ro. creatur an.
858. cui Ludouicus officium stratoris ex-
hibet. Photiū schismatis condēnat. Ad-
uersus & calumnijs pulsatus multis eua-
sit innocuus. Gratianus eius decreta cō-
plura collegit. Obijt an. 868. Sedit an. 9.
Mē. 6. visus est, in cōlū receptus vna cū
S. Gregorio Mag. apparuisse.
109. HADR. II. Ro. creatur an. 868. Is
adhuc Presbyter dabat Equestri suo
40. nūmos, ē Præsentia acceptos, quos
inter plurimos distribueret peregrinos;
illo cauante nec tertiæ parti sufficere;
iubet, Tu vero etiam singulis nūmos da
ternos: dat; nec deficiunt; quin & supe-
rant. Mandat regnū Franciæ cōseruari
Lothario, vt hæredi paterno. Anno 869.
Photium & assecclas damnat; iubetq; co-
gi Concilium Generale VIII. in Oriēte.
an. 871. Excommunicationem com-
minatur Carolo Caluo ob vsurpationē
regni Lotharij. Moritur an. 872. Sedit
an. 4. Men. 10.
110. IOAN. VIII. creatur an. 872. A. 873.

absoluit Ludou. ab iuramento per vim
præstito. A. 875. Carolum Caluum creat
Imp. & confirmat an. 876. An. 877. pacē
à Saracenis redimit. A. 878. Roma a tyrā-
nis occupata secedit in Gallias. In Tre-
centi Cōcilio petit Principū auxilia pro
Ecclesia. Ludouicum III. coronat Imp.
An. 879. Photium recipit in Cōmunio-
nē Ecclesiæ, cum & huius damno, & suo
probato. Et an. 880. eā restitutionem ad-
probat. At cognitis veritij ei⁹ ipsū ac
pseudosynodū ei⁹ anathemate ferit, ac
sectatores. Tyrānos pœnitētes absoluit.
An. 881. Carolū Crassum coronat Imp.
Moritur an. 882. Sedit an. 10.
111. S. MARINVS creatur an. 882. Le-
gatus fuit Papæ ad cogēdum Con. Ge-
nerale, plurimaq; pertulit ob damna
Photium: Moritur Papa an. 884. Sedit
an. 1. Dies 20.
112. HADRIANVS III. Roman. crea-
tur an. 884. damnatq; Photium schisma-
ticum: deoq; oneratur calumnijs ab Ba-
silio Imp. ac moritur anno 885. Sedit an.
1. Men. 3.
113. S. STEPH. VI. Rom. creatur an.
885. Literis ad Basilium Imp. defendit suo-
rū prædecessorū acta cōtra Photiū. An.
890. decernit contra maleficos, mori-
tur an. 891. Sedit annos 6.
114. S. FORMOSVS Portuensis Epi-
scopus an. 866. in Bulgariam ablegatus
prædicat Christum barbaris. Ann. 88.
vrbe eiectum à Ioanne Papa quod acti-
us resisteret Photio; à S. Marino resti-
tuitur. An. 891. creatur Papa; cū crimi-
nibus ei, sed falso, affictis. An. 892. Inui-
diam Principū incurrit ob Widonem
coronatum Imp. An. 893. Widonis tamē
filium Lambertum vngit in Imperato-
rem;

rem: & laborat pro pace Franciæ. Anno 896. A Romanis dire exagitatus, Arnulphum iudicem suum coronat Imperatorem: & moritur. Eius corpus ann. 897. impie tractatur à pseudopapa. Sed eius innocentiam Deus testatur miraculis. Sedit annis 6.

115. STEPHANVS VII. Romanus creator anno 897. Sedit annis 4. confirmatus à Clero Rom. sed strangulatur in carcere anno 900. Vah monstrum pseudopapæ. De prædictis singulis plura in *Varis meis*.

IMPERATORVM OCCIDENTIS ACTA IN SÆCVLO IX.

I. CAROLVS MAGNVS coronatur; iurat defensionem Ecclesiæ. Fert leges pro Ecclesiâ Rom. & veteres innovat.	An. Ch. nati 800	<i>Restituit disciplinam Eccl. per Galias & struit multa monasteria.</i>	807
Monitu Angeli inuenit reliquias: scholas viq. restituit: Florentiâ à Gothis euersam instaurat.	801	<i>Creatur Imperator collega Patris. Solus Imperat.</i>	813
Promittit monio & pace mittit ad Irenen.	802	<i>Vindicat Hisp. & Gallos à Saracenis.</i>	814
Bellum cū Saxonib. finit; & Saxoniam facit tributarium S. Petro.	803	<i>Vngitur & coronatur à Papa. Exoculat coniuratorem in se Bernardum.</i>	815
Regnum testamento diuidit inter filios, & his Ecclesiâ Defensores facit: Imperium relinquit Papæ decernendum.	804	<i>Comitia celebrat pro pace Principum: Cōfirmat donationes & Immunit. Ecclesiæ.</i>	817
Prosligat Saracenis.	806	<i>Iniuriâ in fratres luit publica pœnitent.</i>	819
Testatur de bonis mobilibus.	807	<i>De cultu imaginum vult Papam decernere.</i>	823
Ludovicum filium renunciat Imperatorem.	812	<i>Parisiis in Concilio fere seductus est incultu imaginum; reducitur à Papa.</i>	824
Moritur, & inter Sanctos refertur.	813	<i>Concilia diuersa instituit pro reformationum.</i>	825
2. LVDOVICVS PIVS coronatur Rex.	814	<i>A Pipini & aliorum conspiratione liberatur.</i>	828
	806		830

Consulit Papam de officio Ecclesie.	An. Ch. nati	Capitur à Duce per Basilicum sub-	
Exiit Imperio à tribus filijs.	831	ordinato.	872
Restituitur.	833	Absolutus per Papā à iuramento vi-	
Coercet Lotharium ab infestatione	834	extorto, ducit in Adelgisum tyrannum.	873
Ital. e.	836	Moritur.	875
Regnum filijs distribuit; & Ecclesie	838	5. Carol. caluus Ludouici p̄p̄ filius	
defensionem commendat.	840	Rex Francie, Lothariū fratrem vincit,	
Persequitur rebellantem Ludoni-	840	regnum, cū Ludouico fratre partitur.	842
cum: obit.	874	Northmannos cogitur in regnum	
Petit à Ludouico liberari è purga-		recipere.	850
torio.	823	Carolus & Pipinum seditiones co-	
3. LOTHARIUS à patre dicitur	823	ercet.	852
Imperator.	824	Infestatur à fratre Ludouico: questus	
Romam missus schisma componit:	833	de eo apud Papam ei reconciliatur.	859
& Constituit de Electione Papali.	834	Vsurpat sibi regnum Lotharij.	869
Insurgit in patrem cum fratribus.	841	Impius in filium Carolomanum.	870
Armis fratrum cogitur conciliari	842	Accipitur à dem. ob conspirationē	
patri.	843	in patrem.	873
Pro monarchia bellans in fratres	844	Coronatur Imperator à Papa.	875
vincitur regnoq; exiit.	845	Confirmatur in Concilijs per Papā.	876
Exiit Imperio ab iisdem.	846	Inuadens Germaniam vincitur di-	
Restituitur ab iisdem.	847	uinitus à Ludouico: & detrectat sub-	
Abdicato Imperio fit monachus, &	855	uenire Italia contra Sar.	876
moritur.	844	Bene meretur de literis: veneno	
4. LUDOVICUS II. Iunior Ro-	855	tolitur.	877
mam cum exercitu veniens coronatur	844	6. LUDOV. III. Balbus coronatur	
Rex Longobard.	855	Imp. à Ioan. VIII. quē tuetur, & obit.	878
Romam ducit in causa Francorum	858	7. Carolus crassus coronatur a	
in Italia.	859	Ioanne.	881
Officium stratoris prestat Nicolao	866	Auro redimit Germaniā à North-	
Pape.	869	mannis.	882
Ecclesiam liberat à fratre Carolo, in	869	Repudiat coniugem, repudiatur à	
quem parat bellum, sed componit pa-	871	suis, rerum egestate interit.	888
cem.		8. Arnulphus Carolomanni filius	
Debellat Saracenos.		Ger. & Gallias affligit vocatis in sub-	
Basilio Imp. or. offert filiam in uxo-		sidium Hunnis.	889
rem.		A Papa inauguratur, qualiter?	892
Vngitur in Regem Francie: conten-		Flagitiosus fœdū sortitur exitum.	899
dit cum Basilio pro titulo Imperatoris		Vidonem alij ponūt pro Arnulpho.	
Orient.		Imperatores Orientis.	

872	73. NICEPHORVS ex patricio fecit se acclamari: Irenem captam re- legat in Lesbum.	Anno Christi nati 802	Vititur satidica In agone conuersus adorat imagi- nem: mortui anima liberatur è purga- torio ab uxore. &c. Iusserat filium re- stituere imagines.	841
873	Redimit pacem à Saraceno ingenti tributo.	805		842
842	Ducens in Bulgaros indicit 8. an- norum tributum etiam monachis; vi- ctor spoliatus vincitur, ceditur capite proposito, è cranio fit poculum.	811	78. MICHAEL III. restituit imagines Festumque annuum restitu- tionis instituit.	842
860	74. MICHAEL Curopalata pius, pacem reddit Monachis.	811	Peruersus ridet mysteria Christi. Matrem detrudit in monasteri- um.	854
852	Victus à Bulgaris acclamato Leone sponte cedit, fit monachus.	813	Calumniose egit cum Papis, osci- ditur à coniuratis Basilij.	855
859	75. LEO ARMENVVS Imperat.	813	79. BASILIUS Macedo ob occi- sum Bardam fit Imperator à Michae- le. Restituit Ignatium eiecto Photio.	867
869	Ex Orthodoxo fit per monachum Iconoclasta: iubet disputari de cultu imaginum: nolunt Catholici, ob de- finitionem persequitur dire illos.	814	Pœnitentiam agit de occiso Mi- chaele & Constantinum filium adsci- scit in Imperium.	867
870	Cauet in persecutione sua ne quis fiat martyr: promouetur necis: à Mi- chaele confoditur.	820	Eius humilitas in Conc. VIII. Ge- nerali	868
876	76. MICHAELVS BALBVS acade cruentus hæreticus Indai Zans ungitur Imp.		Petit à Papa Bulgariam addi Im- perio.	869
877	Exulestamen orthodoxos restituit, Permittit cultum imaginum.	820	Mittit munera ad Ludou. Regem Germ.	871
878	Iconomachis fauet contra Catho- licos.	823	Remedium contra Photianos petit à Papa.	872
881	Legat ad Papam de cultu imagi- num.	824	Seductus Photium restituit suo ma- lo.	877
882	Monial. m ducit in uxorem hæ- resiarchi.	826	Luit diuinitus morte Constantini Seducitur iterum contra Papam.	878
888	Impie moritur.	829	Sugillans Papam ab eo confutatur Eximie doctus & liberalis fuit:	879
89	77. THEOPHILVS Balbi filius impius.	829	filium Leonem è carcere vocat ad Im- perium, moriturque dyssenteria.	883
92	Dirus persecutor imaginum nec Augusta parit: necat plurimos.	832	79. LEO VI. Succedit patri, Pho- tium eiecit. Santabarenum magum exoculat.	886
99	S. Methodium vinum includit sepulcro.	835	In Bulgaros ducit Turcas & Hun- nos.	886
100	Vincitur à Saracenis.	834		893

Excommunicantem se Patriarcham pellit.

901

In prociñtu contra Saracenos
obit.

911

Concilium Generale Sæculi IX. Papis consonum.

Vnicum id fuit *Constantinopolitanum VIII.* Oecumenicum, anno 869. contra Photium Schismaticum
Prouincialia plura.

SS. Patrum, & Scriptorum Concordia sub Papis Sæculi IX.

S. Nicolaus I. Papa sedit an. 862. scripsit plures epistolas Decretales; quas Gratianus digessit; inprimis de Romana Prærogatiua, nulli iudicabilis vnquam; & ne spiritalia attingant Imperatores; nec interfint Concilijs, nisi his defendendis, & ad decreta circa laicos accipienda in executionem. Sicque porro de singulis statibus constituit.

S. Nicephorus Episc. Constantinopol. scripsit anno 811. ad Leonem III. Papam; & Chronicon; & contra Iconomachos. Obijt in exilio an. 828.

Uuardus Monachus Gallus, Alcuini discipulus, scripsit iussu Caroli Magni Martyrologium accuratè. Vixit sub annum 812.

S. Ludgerus Frisius puellus peregrinans, quid totum diem egisset, aiebat: *Legi, scripsi, composui libros.*

Te quis docuit talia? DEVS, inquit.

Dein profecit sub S. Gregorio S. Bonifacii successore; & toto quadriennio sub Alcuino. Dauentria parochus eruit; na ethnica; quarenti, nec inuenient, corpus S. Lebuini, hic apparens eum reddit Zelosorem. Witakindo Frisia depopulante, Romam is confugit; ubi Frisia præficitur, donante ei Carolo pagos quinque & insulam. Conuerit Frisios cum Duce; Nortuegos tentauit frustra. Monasterij Episc. pro cæco precari rogatus, annuit, si pecc. prius expiare Confessione velit: confessumq; relinquit. Alium item, dicens: Videas per amorem Dei. Idem furem equorum VVindikindi membratim disceptum colligi curauit; orauit; resuscitauit; amuit. Idem suspendiarium, sibi petenti negatum, liberauit suspensum. Pterid. multas euerit arbores, vt esset locus monasterio construendo. Innumera inclytus miraculis VVerda requieuit. Accersitus aliquando sæpius ad Carolum Magnum, dum preces perfolueret, deo venire differens, ait Carolo; cum magis Domino mihi sermo erat, quam sit Carolo.

Apontus, Commentator in Cantica, tempore eodem floruit.

Paschasius Ralbertus Abbas Corbiciensis, de Eucharistia Veritate, inquit Threnos scripsit; contra Bertram Sacramentarium primum. Floruit sub annum 820.

Claudius Scotus, sub idem tempus magnus in S. Biblia Commentator.

Ionas Episc. Aurelianen. pro Imaginibus, S. Cruce, & Peregrinatione egregie disseruit, sub annum 830.

S. The-

S. Theodorus Studites, mirificus imaginum propugnator contra Imperatorem Leonem, Michaellem &c. Scripsit supra 200. epistolas; exilia, carceres, & ultima perpeffus ab *an.* 814. vsque ad 820. claret miraculis. Moritur *anno* 826.

Amalarius Episcopus Treuirensis tuos de officiis diuinis libros dedicauit Ludouico Pio Imp. *an.* 830.

Nuhardus Caroli Magni filius historiae conditor de dissidio filiorum Ludouici *sub an.* 830.

Freculphus monachus S. Benedicti, deinde Episcopus Lexouienfis, conditor historiae ab Orbe Condito vsque ad annum 600. *sub an.* 830.

Hilduinus Abbas S. Dionysii petenti Ludouico scripsit *Areopagitica* *sub an.* 840.

S. Eulogius Episc. Toleranus, multa praeciosa & pro, & de Martyribus scripsit in persecutione Saracenorum per Hispaniam, annis 850. 851. Demum & ipse martyrio consummavit.

Theodulphus Abbas Floriacensis, deinde Episc. Aurelianen. autor hymni *Palmarii Gloria, laus & honor tibi sit Rex Christi. &c.* Floruit *sub an.* 855.

Rabanus Maurus Germanus Abbas Fulden. Episcopus Moguntinus creatur *an.* 847. complura Moguntiae Concilia celebrauit reformandae clericalis disciplinae. Moritur *an.* 856.

Vniuersam S. Scripturam Commentarijs illustrauit.

Strabo Fuldenfis Rabani discipulus, autor Glossae Ordinariae ex Rabani Commentarijs; quam posterius auctiorem illustrarunt.

Moritur *sub annum* 870.

Haymo Episcopus Halberstadianus, Alcuini discipulus; in omnem pene S. Scripturam commentatus est. Obijt *an.* 853.

Angelomus Monachus Gallus, scripsit in quatuor Regum, & Cantica; Laudat Lotharium, quod dimisso Imperio monasticen sit professus. Obijt *sub an.* 860.

Christianus Druthmarus Monachus Gallus, Commentator in Matthaeum. Floruit *an.* 860.

Valafridus Strabo Abbas Augiae. *Sub an.* 850.

Simon Metaphrastes Vitas Sanctorum conscripsit oratorie, digessitque per menses: floruit in Graecia *sub annum* 850.

Anastasius Bibliothecarius & Abbas Romanus scripsit vitas Pontificum à S. Petro vsque ad S. Nicolaum I. aliaque plura, *sub an.* 858.

Hincmarus Episc. Remensis, nonnullorum vitas Sanctorum conscripsit. Obijt *an.* 882.

Ioannes Diaconus Romanus scripsit *anno* 873. vitam Sancti Gregorii Magni.

Aimoinus Monachus Gallus contexit historiam Franciae, vsque ad Ludouicum Pium, *an.* 840.

Ado Viennensis Episc. scripsit Chronicum de sex aetatibus mundi, ab O. C. ad *an.* 879.

Remigius Antistodorenfis Monachus multa in Scripturis illustrauit.

Similiter & *Ambrosius Ansbertus* Monachus.

FOR-

FORTVNATVS Grandensis Patriarcha sub annum 812. item EGINHARDVS similiter, qui corpora S. Marcelini & Petri transtulit Coloniā anno 826.

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicę, Nouatoribus contraria, in Sæculo IX. Exempli gratia.

I. *Missam & Ceremonias eius iuxta Ritum Romanum conseruatas*, construit Amalarius li. de Diuinis Officijs. Angelomus. Rabanus de Institut. Cleric. Hincmarus in Capitulis. Strabo Fortunatus.

II. *Veritatem Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistia, & Transubstantiationem* asserit Rabanus lib. de Sacramento Eucharistię. Haimo in 1. Tim. 2.

III. *Baptismum, & eius Ceremonias* docet Hincmarus ad Hincmarum Laudunensem. Haimo super Ascensionem Domini. Rabanus epistola ad Reginaldum.

IV. *Confirmationem, Chrisma, & alia Sacramenta* docet Rabanus de Institut. Clericorum. Haimo super Ps. 26. S. Nicolaus 1. Papa in epistola.

V. *Sanctorum inuocationem, Reliquias, Imagines, Festiuitates* docet Haimo homil. de Virginibus. Rabanus lib. 4. cap. 10. de sermonum proprietate. Strabus passim ac sæpe.

VI. *Iustificationem, Liberum arbitrium, & Opera bona* docet Haimo in c. 1. Malac. Et 1. in Iaiam. In Hebr. 4. in Ps. 26. & 135. Rabanus in epist. ad Humbertum.

Angelomus in 3. Reg. 3. Strabus sæpe in Glossa Ord.

VII. *Penitentiam & Confessionem Sacramentalem* docet Rabanus in Ecclesiast. lib. 8. Et in Institut. Cleric. ca. 14. 16. 30. Et lib. de modo Penitentię.

VIII. *Primum Petri, & Rom. Pontificis* docet Hincmarus ad Hincmarum Laudunensem. Photius Græcus schismaticus in Noniocranone.

IX. *Suffragia pro defunctis & Purgatorio* docet Haimo in 1. Cor. 3. 4. 5. Rabanus lib. 8. in Ecclesiast. 14. Photius in Bibliotheca.

Hæresiarchę in Sæculo IX. dissoni Papis.

GLAUDIUS Taurinensis Episcopus Felicis hæretici, in Conc. Francorodiano damnati, discipulus, negabat eam venerandam Crucem Domini, sepulcrum, reliquias Sanctorum; vtilem esse peregrinationem ad limina Apostolorum.

Ita anno 825. Refutatur à Iona Aurelian. episc. Damnatur ab Eugenio II.

MICHAEL BALBUS Imperator anno 820. factus, permisit restitui imagines; & tamen fuit Iconomachis contra Orthodoxos.

An. 826. Sanctimonialē Virginem ducit vxorem.

Impius negabat Resurrectionem mortuorum, Sabbatissabat, Prophetas irridebat, Negabat esse demones, Scortationem esse peccatum, Iudę proditorē inter beatos numerabat. Pascha celebrari alieno tempore aiebat. Beatus scribi, dicine SANCTOS vetabas etiam; item literaturam ac scholas prohibuit.

Iurari per se, non per Deum, iussit.
De SERGIOTIS vide anno 810.
De MOECHIANIS an. 808.
De GODESCALCO an. 848.

V A R I A

Testimonia Fidei historica
in Saeculo IX.

ANNO DCCCL. Leonis III. 6. CAROLI MAGNI Imperatoris I. Papa Symbolum Apostolorum in scuto argenteo incisum proposuit in Aede Sancti Pauli.

Carolus autem ita edicit: *In memoria B. Petri Apostoli honoremus S. Ro. Apostolicam Sedem; ut, quae nobis Sacerdotalis Mater est Dignitatis, esse debeat Ecclesiastica Magistratio.*

Quare seruanda est cum mansuetudine humilitas, ut, licet vix ferendum ab Illa S. Sede imponatur iugum, tamen feramus, & pia deuotione toleremus.

Porro negat dari appellationem ab ea aliò vsquam.

Eius iussu facta est COLLECTIO LEGVM Ecclesiasticarum.

Vnde vix paucas fanciuit; sed olim sancitas voluit obseruari.

S. SALVIUS cum socio venit ex Aquitania in Galliam, causa Christi prædicandi: at trucidati in stabulo defoduntur.

Locum vero mundum conseruat taurus, alia inde abarcens bruta: tædisque cum cælestibus illustrat Deus.

Carolus demum, ter diuinitus mo-

nitus, ambos transfert in ecclesiam, multos inclitos miraculis.

ANNO DCCCII. Doctissimus hac ætate vulgò credebatur, qui grammaticam nosset; quam & Episcopi profitebantur.

Carolus autem vbique bonas literas restituebat; Professoribus earum amplissimè donatis, ac Honoribus mactis.

At eo mortuo rursus sunt collapsæ.

S. Donatus Episc. Fesulanus, claret miraculis.

ANNO DCCCIV. Leonis III. 7. Pontifex inuisit Carolum in Germania; quam obiens passim multas consecrat ecclesias, instituitque Episcopatus; Indulgentias largas donat: Canonizat VVerdæ Sanctum Suibertum, suaucè fragrantem, plurimis isthuc confluentibus causa & deuotionis, & sanationis.

In his nobilis matronæ filius, in appulsu nauis forte excussus in undas mergitur; mater cum deuouet S. Suiberti seruitio.

Postridie repertus ad Sancti sepulcrum deponitur mortuus: oratur: reuiuiscit: rediuuius proponitur vniuersis.

Erat Archiepiscopi Colonienfis nepos ex sorore. Parens exutum torque tradit Archiepiscopo tonsurandum in monachum; ideoque nomen ei datur Suiberti.

Carolus è Saxonia deducit colonias in Galliam ac Germaniam, causa pacis stabiliendæ; & è tota Gallia & Saxonia penditur tributum Papæ de singulis ædibus. *Obit Alcuinus.*

ANNO DCCCCV. Carolus ad monasterium S. Gudulæ diu in venatione vrserat vrsu qui tandem in apertum inuadens templum ad S. Lipsana sese deponit, pedesque monialium lambit.

Quare à Carolo relictus seruit ibidem Virginibus ad omnem nutum cur & obsequiosus.

ANNO DCCCCVI. Carolus parta regna diuidit inter filios, testamento, in Theonis Villa condito, oblatoque Papæ, qui confirmaret Imperium: tamen reliquit Papæ disponendum, dandumque cui vellet: Galliam dedit Ludouico; Italiam Pipino; Carolo Saxoniæ, Frisiam, Baioariam, Austriam, Thuringiam, Neustriam: postque multa præcepta sic statuit: *Super omnia tubemus, ut ipsi tres fratres curam & defensionem S. Papæ simul suscipiant.*

De Imperio nil cuiquam legauit: quod esset electiuum sub Papa, non hereditarium.

S. Cypriani reliquie sunt Carthagine Lugdunum translata.

ANNO DCCCCVII. Aaron Saracenus Rhodum cum Myræa pessumdante, Lipsana S. Nicolai euertere attentabat: at luit classe eius pene tota hausta à ponto.

Idem à Carolo victus pœnam esse fatetur, quod captos anno superiore monachos diuendisset: quos Carolus redemit. Qui et per Paulum Diaconum curauit *Horas Canonicas* ordine disponi.

ANNO DCCCCVIII. Cum *Machianis* hereticis communicare fugiunt Sancti Episcopi, Erant ij, qui studebant Constantino, abiecta anno 795, vxore, cum pellice viuente, ac si liceret.

AN. DCCCIX. Aquisgrani Concilium super Symbolo Nicæno habetur. Huius in Missa cantandi licentiam acceperant Galli à S. Leone Magno; iam autem quæritur, An additiuncula *Filioque* etiam cantari debeat, an solum recitari. Papa negabat addi necesse; forsitan quod hæresios periculum abesset. Simul in duabus id tabulis argenteis descriptum absque *Filioque* iussit in S. Petri græce, latineque affigi. Posterioribus tamen additum est Symbolo ibidem.

AN. DCCCX. *Sergius* sese paraclytum mentitur, ac lucidam stellam; leductus à Saracena credit, Euangelium legere esse cuique licitum; Sacerdotes autem id prohibere; ne ex eo ceteri discant, quæ Sacerdotes sciri nolunt: Se Tyhicum, Pauli discipulum esse iactat, dicitque affectat: matrimonia dissoluebat; vxores discipulis prostituebat. Celibatum execrabatur.

Seçtatores eius *Sergiotæ* dicti, autore mortuo sunt extincti, gladio eos persequente Michaelè Curopalata Imp. anno 812. Quia Bulgaris victus, Leone Armeno Imperatore acclamato, cedit imperio factus monachus, an. 813.

ANNO DCCCXIII. Carolus Aquisgrani in Comitibus Episcoporum ac Principum, eorum ex consensu renunciat Imperatorem Ludouicum filium, ceteris iam vita perfunctis.

Eum iubet honorare Sacerdotes, vt Patres; populum amare, vt filios esse consolatorem cœnobiorum ac pauperum: ipse inde tantum vacat orationi, lectioni, correctioni Euangelij, ac clericalis disciplinæ per quatuor Concilia in Gallia.

S. Her-

S. *Herbertus* primum Ostrogothis, Sueombusque prædicauit. Euangelium; Regibus Caroli amicitiam ambiens.

AN. DCCCXIV. Leone Armeno Imperatore Iconoclastas monachos seducto, poscenteque suos cum Orthodoxis disputare, hi noluerunt; quod post definitum Cultum imaginum in Concilijs disputare nefas ducerent; quodque Imperatoris esset ciuilia tractare, non Sacra. At is damnat monachos, orthodoxis imperat silentium; nolentes exulare iubet, alioque eis surrogat Episcopos.

Carolus Magnus diem obit anno ætatis 72. communicatus prius ac inunctus, canensq; *In manus tuas. &c.* Aquisgrani in B. V. Mariæ sepelitur.

Anno post mortem 166. canonizatur à Patchali Papa Schismatico; ideo abolitus est canonismus. Colitur tamen inter Sanctos Aquisgrani & paucis Gallicæ Ecclesiis.

AN. DCCCXVI. Dum Leo Armenus dire monachos persequitur ob imaginum cultum, & S. Theodorum Studitam cum suis fratribus carcere & fame macerabat; hic se suosque particulis S. Eucharistiæ secum assumptis diu sustentat: Cōtra tyrannum docet, Imaginem referri ad inaginatam: Et non esse Imaginariam passionem suam, vt Iconoclastæ iactabant; sed veram Martyrium.

Inuentio Sancti Iacobi sic accidit. Dum capite plexus Ierololymis iaceret canibus expositus, clam surripitur, transuehiturque Compostellam.

At per tempora persecutionum veniit in obliuionem, donec sub Alfonso

Casto locus tape de cælo collucere videretur, fodientque Episcopus Irenæus totum reperiret.

Stephanus IV. Papa Ludouicum adit in Galliam; qui ei ad milliare occurrens, ipsum ter humi prostratus adorat ante quam conueniret, dicens; *Benedictus qui venit in. &c.*

Deinde per manum ducens eum canit, *Te Deum laudamus. &c.*

Quem Papa cum Augusta coronat, & vngit; Romamque reuertit.

ANNO DCCCXVII. Ludouicus in Conuentu Aquisgrani composuit *Librum Canonice vite* capitum 86. eumque per singulas vrbes Imperij missum describi iussit.

In eo factas olim *Romane Sedi Apostolica Donationes* Regnorum, urbium. &c. confirmat: Item; *Electiōnem* Papa soli Romano Clero facit liberam ac propriam; tantum vt eā factā legati ad Imperatorem mittantur, qui sancitam olim innouent amicitiam.

Iisdem in Comitibus effecit filium suum Lotharium creari Imperatorem. Qua causa Bernhardus Rex Italiæ cum filijs Ludouici conspirant contra Ludouicum:

At hic proditos comprimit per exercitum; prehensores autores excæcat: tondet in monachos aut Clericos: Episcopos vero complices per Concilium conuocatum exauerturari curat, alijs in Sedes eorum subrogatis.

ANNO DCCCXIX. S. *Methodius*, Apocryfarius Patriarchæ Constantinop. Nicephori, missus ad obiecta Nice-

phoro crimina diluenda apud Papam; dum Romæ degit, acres libidinis ignes patiens, diu ardentique supplicabat S. Petro, cuius patrocinio liberaretur. Noctu tandem apparens ei Apostolus dexterâ tangi verenda; quibus tactu vstulatis ait: Ex hoc ne timueris libidinem. Dolor ut excussit somnum, is sibi virilia emarcuisse comperit.

Idem breui post creatus in Patriarcham Constantinopol. accusatus stupri, suâ se purgat impotentiâ; casumque refert, quem & ocularis inspectio probauit.

ANNO DCCCXIX. Imperator quotannis Edictum de rebus Ecclesiasticis obseruandis edebat, non ut qui sibi quicquam iuris ecclesiastici arrogaret; Nec qui noua conderet: sed qui condita olim ac sancita seruari vrgeret, velut Executor Iuris ecclesiastici, & Canonum custos: Idque vsitabat auctoritate, ac suâ Papæ.

In rebus tamen grauioribus, ac dubijs Papam consulebat, Et sua eidem Decreta prius offerebat confirmanda, quam vulgaret.

Ita consueuerunt & antecessores, & successores Ludouici; exceptis hæreticis Imperatoribus.

S. *Theodorus Studita* tertium iam captus annum cum centum fratribus, Armeni iussu flagellabatur; cum in Bithynia ex obsessa dæmonium clamat: *Leo meus rursus misit verbera ad Theodorum: at propius adire caute; flammâ ore gerit. Silet: moxque exclamat: Heu! nil actum est; nil flectitur: Virtutem habet insidentem.*

AN. DCCCXX. Vrgente persecu-

tionem Leone, (cauente tamen ne cui Martyrij nomen cederet) lapsi prius Constantinopolitani, iam vltro confitentur Imaginum cultum. Barda, cognatus Imperatoris, persecutor saeuus ex morbo habitus pro deposito, nequicquam tentatis omnibus; demum audiensuum suum catholicum suggerentem, *Domine, si petieris, Theodorus Abbas te per. sanabit.* Petit; sed Abbas ei prius persuadet poenitentiam: deinde ex carcere mittit ad eum Deipare icunculâ, quam, vt, Patronam, sanctè coleret. Parex ex animo: Sanatur continuo. At vero, nec diu post, in hæresim relapsus, recidit in morbum; ac morte perit infelix.

Leo Armenus ipsa nocte Natalis Domini, ex insidiis, in templo, à coniuratis, autore Michaelo Maiestatoreo, & captiuo, trucidatur; vxor, liberique con dentur: Michaelus Balbus, excepta circumcissione, Iudæus fit Imperator.

Translatio Sancti Marci fuit talis.

Iustinianus Dux Venetus inhibuerat quemquam appellere ad Ægyptum: Tempestate tamen Veneti Mercatores Alexandriam delati, cerunt Saraceni iussu, Babylone palatium construendis, ex omnibus basilicis Christianis marmora conquiri: Notantes custodes basilicæ S. Marci an- os mœrere; nam quotidie Sacram Ædem frequentabant; ipsos aliquando sibi conciliant, vt Christianos Christianis; monachus erat, & alter Clericus: tpondent eis à Turca liberationem, & apud Venetos honorem cum tradito ipsis Sancti Marci Corpore secum velificare Venetias voluerint.

Dia

Diutergiuersati demum cedunt his rationibus:

1. Quod Sanctus Marcus ante praedicasset Aquileia & Venerijs, quam à S. Petro missus Alexandriam appulisset.

2. Deinde, quod Venetiani translata sub Heraclio Imp. Cathedram S. Marcitenerent.

3. Adhuc, quod iam eorum socius tertius à Turca diris flagris esset concitus, &c.

His inducti timide consentiunt. Ergo clam S. Claudiae corpus in locum S. Marci extracti, inque nauim deportati, reponunt. Proximo propius eos prodidisset dia fragrantia, urbem compleret totam sic, vt ciues in motum surgerent: Et erat de Sancto Marco suspicio: verum corpore viso decepti conquievere.

Veneti portu soluunt; fragrantia securi Turcae praeuertunt nauigantes, percunctantibus quid portarent, Veneti suillam obtendunt ac ostendunt per iocum; at serium: nam eam execrantur Turcae & fugitant.

Nauarchus vnus nauis in classe noluit credere, esse verum S. Marci corpus; & luit. Nam eius nauis forte in eam impacta, qua S. Corpus vehebatur, dilacerabatur.

Suborta tempestate S. Marcus apparens monet, vt ad terram appellerent. Continuo aduolant incolae; fieri sibi poscunt S. Marci reliquias adorandi: ab ipsis enim id aduectari constare sibi ex reuelatione manifesta. Incolarum tamen vnus negans esse S. Marci corpus, à eodem mone protinus obsessus, esse ipsi

simum proclamat; & ab infessore derelinquitur.

Delatis Venetias cum processione seseferunt obuii Episcopus cum Clero, Dux cum populo: S. Marco ponunt basilicam simillimam Alexandrinam: in qua sic eum abdūt, vt locus constaret nemini, nisi paucis; ne scilicet donari Francis contingeret, tunc omnium potentissimis.

AN. DCCCXXI. Pape inter preces in S. Petri sopito S. Caecilia apparet; (quam Longobardos abstulisse fama erat:) ipsa se, locumque suae quietis indicat: reperta in Aede ipsius honori sacra deponitur. Voluentibus annis iterum in obliuionem deponit: at anno 1601. ab Cardinali Sfondrato, locum alijs parante reliquijs, reperta est.

ANNO DCCCXXII. Ludouicus in Comitibus Episcoporum, Abbatum, ac Principum, sibi dictat ipse poenitentiam, ob patratam à se anno 817. eadem cognatorum: Stans igitur ad valuas templi singulos orabat vt Deum pro se deprecarentur.

Huc eum extimulabat S. Adelhardus Abbas Corbeiensis, ab eo ante in exilium missus insons; at nunc cognitis calumnijs reuocatus; cui & Corbeiam edificauit in Saxonia.

ANNO DCCCXXIII. Missus in Italiam rerum causa gerendarum Lotharius, à Papa, sic fieri rogante, vngitur in Imperatorem, ac renunciat d. c. Paschali. Contigit deinde duos Cardinales excacari, & in Laterano capite minui: de quo inuidi Papam accusant apud Imperatorem. At hic in Conuentu Episcoporum se purgat & iuramento, &

Synaxi: confirmatq; miraculo Deus: nam exortum forte incēdium in vrbe comprimit, vno stans in loco tota nocte, quem flamma trāsgredi nequiuit; quin in seipſam recideret extincta.

Eodem anno in Comensi territorio picta S. Mariæ cum puero, sed vetustate obscura, toto biduo coruscavit; manentibus in obscuritate imaginib. trium Magorum dona offerentium. Pluit lapides: puella anno solido nil cibi sumſit, & vixit. Quibus monstris territus Ludou. Imp. fecit, fieriq; indixit eleemosynas, & à singulis toto imperio Sacerdotibus tres Miſſas, Numini placando.

Basil. Leonis filius, à Michaelo Balbo castratus redditur mutus: orans ante S. Gregorij Naz. imaginem recipit vocem, cuiusq; mater cum eo relegata conuertitur ad Rom. catholicā fidem.

AN. DCCGXXIV. Eugenii I. In cuius electione fit schisma populi: cui cōponēdo Lotharium mittit Imperator, vt turbas cohibeat, non vt seſe in electionem immisceat.

Michaelus se catholicum simulans, petit per legatos pacem à Ludouico ſibi confirmari: In cæteris donis erant Opera S. Dionysij; quæ Ludonicus mittit Hilduino Abbati S. Dionysij Parisios, qua ea latine reddit: Petijtque ſimul Imperator à Papa licentiam habende ſuper imaginum cultu diſputationis. Quā petitionē primo reprehēdit Papa, vt de re iam definita: annuit tamen, etſi inſtigante Michaelo petitorium eſſet.

AN. DCCCXXV. Conceſſa habetur Parisijs *Diſputatio*. Sed Græci prius

quosdam Episcopos Gallos corrupe-
rāt indoctos, aut improbos: qui prope
ſeduxiſſent Ludouicum, vt ſentiret, *Ima-
gines hiberi tantum vt ſignificent. non, vt
honorētur.* Qua cauſa petijt à Papa, qua-
tenus ſe cum Michaelo & Orientere-
conciliaret. Verum corrigēti eum Pa-
pæ protinus acquieuit: Et dampnatie-
ductorem ſui Claudium Taurinenſ.
Episcopum. Neque etiam Orientales
Catholici recipiebant miſſam ad ſeſe
Gallicam Tranſactionem, vt temera-
riam in eo diſputando, quod iam defi-
nitum fuiſſet.

S. Ioannicius Eremita captos in Bul-
garia ſub Turco Catholicos ita liberat.
Ibat per cuſtodes nulli viſus; ſigno cru-
cis facto carceres reſerat, educit om-
nes ſilentio noctis, nullo id hoſtium
perſentiſcente.

Nobiliffa inextinguibili incendio
demū iniecit miſſam alias ſibi epiſtolā
S. Theodori Studitæ, clamans, *S. The-
odore adiuu: & mox victrix flamma vici-
reſedit.*

AN. DCCCXXVI. S. Anſgarus Da-
nos conuertit: eorum Rex Moguntæ,
in S. Albani baptizatus, Imp. patrocini-
o tutus agit in Friſia. S. Theodorus Stu-
dita piſſime obit. Michaelus monaſtē
ducit in vxorem; quo mox humanis e-
repto ipſā eiufdē filius retrudit in mo-
naſterium: item eius exercitum in Cre-
ta totum interneſione delent Sarace-
ni, vt nec vnus eualeſcit.

AN. DCCCXXVII. Ad tranſlatas
Aquiſgranum reliquias S. Marcellini
& Petri miracula eduntur ingentia:
quibus illuſtrata Gallia eſt, præſertim
obiecta liberata puella; e qua demon
cla-

clades Galliae ob scelera permitti proclamauit: ideo varia passim indicta sunt Concilia ad Morum disciplinam reformandam; sicut iubente Ludouico, sibi que metuentes, ac se plurimum humiliante in vestitu. &c. sic ut sacros profanosque traheret in exemplum. Infanda tamen passus à filiis redditur imperio.

AN. DCCCXXX. Ludou. Imp. offerentem sibi Amalarium libros de Ecclesiasticis Officijs mittit ad Papam, ut, quæ deessent, discat, ea vel suppleturus, vel sequiora correcturus:

AN. DCCCXXXV. Papæ Gregorii monitu Ludou. curat tota Gallia & Germania institui festum omnium SS. seu potius institutum olim à Bonifacio Papæ, tempore Phocæ, ubique introduci.

AN. DCCCXXXVI. Aquisgrani frequens fit Concilium auertendis aduersis, quæ eueniebant eo, quod sæculares & laici bona & iura sibi Ecclesiastica usurparent, & Ecclesiastici sæcularia gererent officia.

AN. DCCCXLII. Ludouicus & Carolus fratrem Lotharium fugant prælio, exiunt Galliae regno: factis tamen ante Iudicijs Episcopis; qui auctoritate sua regnum Lothario adimunt, transferruntque in fratres.

Theophilus Imperat. Iconomachus in agone conuersus adorat imaginem, iuberque adorari: hæresin actyrânidem confessus dolet. Pro defuncto regina assiduas & ipsa preces fudit, & Missas patrari curauit.

Vidit aliquando ipsum rapi ad supplicia; at donari suis precibus, angelo sic ei reuelante.

Tum vero Imperatrix cum filio Michaeli III. Imp. in *Imaginum restitutionem* tota incumbit. Resistens Manuel, pædagogus & tutor Michaelis, morbo deijcitur ad vsque mortem. Visitantes eum monachi restituere eum imagines iubent, easque colere; fore sanandum. Assentit consiliis sanis, & protinus conualescit.

Hic tum plurimorum fiebat conuersio; pertinaces exilio multantur; exautorato Ioanne hæretico Patriarcha, S. Methodius surrogatur, qui continuo indicit Concilium pro imaginum restitutione.

Sed schisma simul oritur de hoc: *An ordinari ab Iconoclastis debeant in officijs tolerari?* Ergo lapsis, ac resipiscētibus S. Methodius præscribit pœnitētiās, ieiunia, preces, certisque diebus sæpius proclamare *Kyrie eleison*.

Confessores in Iconomachia constantes conuocat ad conuiuium Imperatrix, vnanimique consensu instituitur *festum restitutionis imaginum*; & annum agitari iubetur Dominica prima Quadragesimæ: In quod hymnos componunt S. Theophanes & Theodorus.

S. Methodius assiduis instans orationibus pro Theophilo Imperatore defuncto, ab apparente sibi Angelo audire meretur: *Veniam obtinuit*.

ANN. DCCCXLIV. Lotharius mittit cum exercitu filiū Ludouicum Romam, hostiliter inuadendam: at ijs in ipso Italia ingressu vastantibus omnia, cœlo fereno cooritur sua tempestas, quæ fulmine crebro duces ferit primipilos, & enecat.

Simul

Simul Pontifex obuiam mittit cum crucibus processionem, animo Ludouici mitigando. Qui & cessit Deo; Romanamq; inquit ei tamen fores templi occludit Papa, donec profiteretur se Amicum adesse: impetrat pariter in Longobardorum Regem coronari.

Eo tyrannidis per Hispaniam euaserat Saracenus, ut quotannis sibi 50. nobilissimas puellas dari in tributum posceret.

Ergo *Ramirus Rex*, tametsi cinctus copijs Saraceni, se pro nomine & sanguine Christiano deuouet, ciet in arma quoscumque potest. Intentis vero supplicationi cunctis, *S. Iacobus* apparet *Ramiro*, se affore *Patronum Hispanie* spondet in praelio, candido cum vexillo. Itaque victor Saracenorum, vouet se à terra Saracenis adempta Clericis *S. Iacobi* decimas perpetuum daturum.

AN. DCCCXLV. *Rex Bulgarorum* Monacho pictori iussit sibi pingeret domi, quod posset terribilissimum. *Pingit extremum iudicium*, poenas impiorum, iustorum gloriam. Quo viso, altiusque in animum dimisso nomen dat Christo, se prius captiuo submittens catechizandum.

Satrapæ mox in caput eius coniuuant; inque apertum bellum erumpunt: At *Rex*, *prælatæ sibi cruce*, cum paucis vincit numero longe superiores.

Northmanni Duce *Horich* Galliam inuadunt, quæ est *Caroli*: iactante victore; *mortuorum, quam uiuorum, maiorem* esse in Gallia virtutem; nec enim

sibi restitisse quencquam præter senem *Germanum mortuum*.

Carolus ducturus in hostem, prius adit *S. Dionysij* ad eum supplex, Dei, Sanctique tutelaris implorans opem.

Et feliciter! Nam solo aduentu sui nomine terrorem incussit hosti, ut fugam inuaderet.

In fuga templum *S. Germani* nullo modo valebat incendi: In eo trabem incidens obrigit: Alij exæcati abducuntur: Exercitus dysenteria diffusus peribat: Dux *Ragenarius* apud *Horch* iactans, quæ apud *Parisios* patrales continuo percussus à *S. Germano* crepabat medius, factone quicquam voto statuae aureæ Sancto ponenda. Ceteris sacrilegis viscerum inflatione copias reliquas inficientibus, *Horch* quos reos compererat, omnes capite plectit, in satisfactionem Deo; & quos captiuos trahebat Gallos, manumittit.

Turonenses ab ijsdem obsessi, accersistere desperati, damnatis vi & armis, vnum *S. Martinum* in tumba obtinunt hosti.

Qui terrore exanimatus dum fugam arripit, ab insequentibus creditur partim, partim retrahitur captiuus.

Inter hæc mala tor ac tanta Episcopi conueniunt in Concilium *Melaense*; statuuntq; principem eorum causam esse *Caroli* culpam, quod *Ecclesiæ* bona dedisset laicis possidenda; uenit, *Hortalia* per viam *Romanæ* peregrinationis plurima; quæ *Angli* peregrini passim condiderant ac dotarant.

De

De quibus restituendis vniuersis decreta Cœcilii aspernatur Carolus. Haidulphus inrer epulas iactabat, S. Mauri monasterium sese æquaturum solo, ne inquam monachis vel spes eius repetendi foret. Et ecce ad mensam, ab apparente S. Mauro virga percussus furit, petit.

AN. DCCCXLVI. Carolus Comites, quam Concilii Patres, audit potius, Ecclesiastica bonaretentat, negat restitutionem. Ecce redeunt Nortmanni, vastant omnia, ipsumque exagitant. Ac rursus ei denunciatur, nil ei prospere succellurum, ni Ecclesiastica restituat.

ANNO DCCCXLVII. S. Leonis IV. Papæ electi pedes basiatur pro more vetusto. Depilatas ab Saracenis ecclesias Apostolorum rursus coornat: inde mores Cleri, populique reformat. Basiliscum immanem, natum in sepulta Roma, multosque halitu enecantem, ipso B. V. Assumptæ instituta supplicatione fugat, dein & oratione sua enecat illatus.

Idem late dominans in vrbe incendiū ac insuperabile obiecto S. crucis signo comprimit.

Rex Anglorum Edelvvolfus, à Danis liberatus ex voto peregrinatur Romam; ubi reliquam Angliæ partem Papæ reddit tributariam, nummo recognitionis annuo, die S. Petri ac Pauli, pendendo.

AN. DCCCXLVII. Papa Leo IV. diuino admonitu nouam condit urbem clauditq; muris, Vaticanæ ab incurſibus defendendæ.

Sumptus præstat Lotharius cum fratribus.

Concilium Moguntinum damnat *Godeſcalcum hæreticum*, præſide Rabano Archiepiscopo. Fuit is Monachus Rhemenſis; aucupandi nominis causa ex peruagatis olim hæresibus centonem confarcinatum vulgauit; præſensque Concilio libellum dogmatum suorum obtulit Rabano; damnatusq; remittitur Hincmaro perpetuo concludendus carcere.

Hæreses eius erant hæ: *Deum æque iustos ac iniustos prædestinasse*; Tales Prædestinatianos, olim à S. Prospero conuictos, damnarat S. Cælestinus Papa. 2. *Christum non esse crucifixum pro salute mundi totius; sed horum duntaxat, qui saluantur.* 3. *Neminem prædestinatorum posse peccare.* 4. *Deitatem S. Trinitatis esse triplicem.* Eum in carcere pertinacem suus Abbas Hincmarus confutat: sed laterem lauat; ipse post nihilo melior.

AN. DCCCXLIX. Papa è cœmisteriis suburbanis transfert sanctos intra Urbem, vt custodes eiusdem.

Redeunt Saraceni ad prædas faciendas classe vincuntur, cui prius Papa ritu solenni benedixerat: Capti innumeri barbari damnantur ad urbis nouæ fabricam.

In minore Britannia Nomenoius inuadit tyrannidem contra Carolum; dire ſauiens in Christianos à Papa, & Concilio Turonensi monetur. Contumax ab Angelo occiditur.

ANN. DCCCCL. Rursus in pœnam oppressarum ecclesiarum infestatur Carolus à Nortmannis; vt regni partem inhabitandam eis permittere cogere-tur.

Ludouicus quoque à Boemis vincitur;

tur; quorum Ducem seipsum fuisse proclamatur ex obfesso Dæmon: Et Germania, præfertim circa Moguntiam, dira fame emarcuit.

AN. DCCCLII. Absoluta vrbs noua dedicatur à Leone IV. cum supplicatione circum eam ducta; in qua ipse, Cardinales, Clerusque nudis ibant pedibus & capitibus, cinere conpersi, & induti farris, cum hymnis, Litanijis, aqua lustrali, ac solenni Missæ officio subiuncto.

Saraceni diram exercent persecutionem Cordubæ perque Hispaniam: quorum Rex Martyrum corpora in rogam abijci iussit; sed ante percussus ab Angelo, perdit usum linguæ; mox & vitam.

AN. DCCCLIII. Nortmannis rursum Caroli regnum & Turonē vastantibus, hinc S. Martinus transfertur Antistodorum, ac propter S. Germanum deponitur. Cum vero exinde fieret controuersum, utrius Clericis Oblata maxima cederent; quia ab utroque edimiraacula promiscue viscebantur: iudicium petitur ab Sanctis hoc modo: leprosum collocant medium inter utrumque: ut, quod latus obuersum Sancto persanari contigisset, ei miracula tribuerentur. Et sanatur latus versus S. Martinum. Rursus eundem altero cum latere obuertunt: sanatur & istud à S. Martino. Itaque S. Germanus honorem cessit hospiti Sancto.

IOANNE Papissam successisse hoc anno S. Leoni IV. primus autor fabulæ fit Marianus Scotus, qui vixit an. 1060. Fuldæ monachus, Chronicorum cōpilator, 2. Error fors inde manauit, quod

Michael Imper. cinædum suum Photium laicum, hæreticus hæreticum fecerit Patriarcham Constantinopolitanum: unde fama, Fœminam esse Pontificem.

Leo IV. namque ea de fama ipse scripsit ad Michaelum.

3. Si Romæ probum tale sedisset, sane Romani hostes Michael & Photius id minime siluissent; præfertim tanto in Schismate, in quo Photium Papæ deposuit exautoratum, & Ignatium approbavit. 4. Deinde nullus huius scriptor istius meminit usquā. 5. Posteriorum Sæculorum scriptores dissentunt in tempore, nomine, patria, factis &c. 6. Leoni IV. denique anno 855. ita perfuncto, immediate successit Benedictus III. ut nusquam Papissæ locus inueniatur.

AN. DCCCLVI. Lotharius se abdicat imperio; regnum fratribus pariter comā positā, attonderi se in monachum Pruniaci facit: & obit mortem.

Michael Imperator matrem Theodoram pijsissimam, consortem imperij; quod ei molesta esset monitrix tantam tonderi curat, detruditque in monasterium.

Ludouicus creatur Imperator.

AN. DCCCLVIII. Nicolaus I. eratus se confert ad Imperatorem Ludouicum: hic ei viso pēdes occurrit, equi Pontificis prehenso freno ad teli iactum manuducit; & post colloquia ac mētem regredientem pari officio submisit et prosecutus.

S. Ansgarius Bremensis & Hamburg. Episc. monitos Fresios, ne Dominicali laborarent; at peruicacius resistentes igne de cœlis deuocato mulctat.

Cor-

Carolus Martellus ob ecclesiasticorum bonorum inuasionem ostenditur S. Eucherio damnatus. Et vero aperto sepulcro exibat draco; fossa autem visebatur exustione denigrata.

Vnde Episcopi admonent Ludouicū pietatis, vt palatium habere malit sacrum, & non sacrilegum.

In Oriente cœpit Schisma Constantinopolitanum, Sancto Ignatio Patriarcha per calumnias relegato, & suffecto per Michaelē laico suo secretario Photio. Incæstus causa tragecidiæ fuit. &c.

AN. DCCCLIX. Tulli in Synodo rursus est damnatus Godescalcus hæresis Prædestinarianæ.

ANNO DCCCLX. Carolo seniore à pactis, in Conuentu Episcoporum Confluentiæ sancitis, resiliente, Reges cæteri ad Papam supplices per literas, vt ad Patrem, confugerunt, se submiserrunt, orarunt Iudicem in causa tot regnorum, quot quinque Principes gubernabant.

De cætero pluribus annis tenuit Papam Nicolaum Schisma Photianum, incæstus Lutharii; Legatorum manca fides; & Conciliorum adulatoria Regi collusio: quæ tamen Papam circumuenire nequiverunt.

ANNO DCCCLXV. Græcis primum campanæ esse clui cœperunt, à Duce Veneto missæ Michaeli Imperatori, in S. Nicolaum Papam iniquissimo.

Qui dum se cum Photio scindit ab Romana Ecclesia; ecce Bulgari ad Christum cœuersi in gremium sese condunt Ecclesiæ.

ANNO DCCCLXVII. Bardas re imperat, nomine Michael, arguitur de incestu ab S. Ignatio, Episc. Constantinopolitano: quæ ideo facit deponi, intrudiq; Photium. &c. Demum post multa flagitia visus sibi videre S. Petrum, qui iussit eum infrusta secari.

Id quod pauxillo post euenit à Michaelē. Qui in eius locum creauit Cæsarem Basilium: à quo tamen Michael trucidatur, vt vitæ ipsius insidiator. Continuo Basilius acclamatus Imperator Photium detrudit in monasterium, restituit S. Ignatium: Papæ se submittit, orans ab eo ferri auxilium ecclesiæ Constantinopolitanæ. Sed obit S. Nicolaus Papa; succedit S. Hadrianus I. I. miraculis vterq; celebris.

AN. DCCCLXVIII. Lothar. Rex Galliæ, citatus à Papa, Romam venit, se de adulterio purgaturus: repudiata enim vxore, aliam deperiens duxerat. Conuictō, pœnitenti, spondētiq; abdicata adultera recepturum sese legitimam priorem, Papa Sanctam Eucharistiam porrigens ait: *Si nil fingis, Communio tibi perueniat ad salutem: Sin, nolē accedere.*

Similiter & ad sequaces eius: *Si non communicasti cum excommunicatis, sūme salutem.*

Et ecce: Omnes anno moriuntur eodem: Lotharius etiam ante, quam ex Italia excessisset. Teudgaud⁹ quoq; Treuirens. Episcopus, fautor Lotharii; hospitans in monasterio S. Gregorij, quod hic S. Andreæ honori construxerat, ab vtroque sibi apparente proutinus exire hospitio, vt indignus, iubetur.

Ea nocte excedit: at cum omnibus suis eodem anno etiam è viuis.

AN. DCCCLXIX. Hadrianus II. permittit *Generalem* indici *Synodum Constantinopolitanam VIII.* In qua Basilii Imp. mirificam Episcopis Reuerentiam tuiq; subiectionē demonstrauit, haberiq; iussit, adeo vt vel oculos suos etiam calcari ab eis voluisset: zelose laborat vt Photianos Episcopos ab schismate ad Romanæ Ecclesiæ vnionem reduceret.

Imperator noluit primus subscribere Decretis Concilij; sed post Legatos Apostolicos, Liber Photij dum in rogū iniiceretur, ab ingenti imbre flamma, non secus ac ab oleo, gliscebatur.

ANNO DCCCLXX. Carolus Caluus regnum Lotharij inuadens arguitur à Papa id inhibente. Hincmarus ergo Rhemensis, autor Carolo facti, nunc & defensorem agens docere nititur, *Papa nil esse iuris in regna; vt quæ bello querantur; non dentur, nec confirmantur à Papis.* At secus docent superiorum Facta sæculorum: ideo *Hincmarus politicorum Doctor* fingeat se, quæ scribebat, ab alio audiuisse; fugitans tanti Falsi autor haberi.

Danis Angliam populantibus, Ebba Abbatisa metuens sanctimonialibus, suo mouet exemplo Sorores, vt truncatis labris ac nasibus se ipsas deformarent, ne ab hoste ipsis illuderetur. Vix fugiunt; sed & cum cœnobio combustæ, martyrio coronantur.

Prope Damascum ruri, in cœnobij templo Deiparæ sacro, pictâ in lignea tabella *imaginem B. V. Mariæ accidit murari in carnem; sudareque oleum mirificæ fragrantiz: quod nil imminuitur, quan-*

tumcumque tollatur; varios sanat morbos, etiam in Saracenis; qui prouide frequentissimi, inter innumeros ad eam peregrinantes Fideles, eodem confluunt causa religionis; præsertim in festis Natiuitatis, & Assumptionis B. V. Mariæ.

AN. DCCCLXXI. Ludouic. II. iungitur Imperator à Papa. Doluit id Basilio, inuiditque ei nomen Imperij: cui rescribens Ludouicus docet, *a Papæ autem regna & imperia, more maiorum; & ita se Imperare; non ipsum.*

Æthelredus Rex Angliæ signum Danis commissurus, ante Misam audito sæpius auocatus, ob occasionem rei benegerendæ, urgente hoste, cedere Sacro noluit, nisi absoluto. Morante hanc Deus illustri compensauit victoria.

AN. DCCCLXXXII. Basilii institutu Dux Beneuentanus capit Ludouicum II. incenso eius palatio, coactum pactis auitis stare scilicet in pernamilius: quod excommunicatum Teugudum Treuirensis Episcopum tutus esset: occurrenteque ei cum Clero & crucibus Papa, Clerum cecidisset, cruces proculcasset, ac Româ dedisset in prædam. &c.

AN. DCCCLXXXIII. Ludou. II. Romæ se submittens Papæ impetrat absolutionē iuramenti sui, quod Adelgo captus & coactus fecerat: simul in eum decens profugatur eundem.

Ludouicus Rex Germaniz dum Francofurti init Comitibus, filium Carolum arripi à dæmone coram omnibus cernit: furentem monet conuersionis contra se patrem factæ; iubet præ-

pœnitere: ignoscit ipsi, Deumque pro eo deprecatur.

Restitutus fatetur, quotiescunque attentasset coniurationem, toties arreptum fuisse.

ANNO DCCCLXXIV. Ludouico Regi Germaniæ, in Quadragesima, precibus insistenti, annis inde triginta mortuus pater Ludouicus Imperator adstans ait: *Adiuvo te per Iesum, ut me de flammis eripias ut vita perfruar beata.*

Continuo fieri curat toto regno per omnia monasteria preces & sacra: breuique post & ipse moritur.

Dux Saracenus violator templi monialem in eo oppressurus trabe, aliunde aduolante, opprimitur, & Salernum, quod obsidebat, liberatur diuinitus.

ANNO DCCCLXXV. Prodefuncto Ludouico II. patratis plurimis Sacrificijs; Augusta sic orante Papam; quæ sese reclusit in cœnobium. Papa *Carolus Clauum*, Romam accitum coronat & vngit Imperatorem.

Ex Corbeia factæ missiones in Sclauiam, hanc totam adduxerunt ad fidem Christi; & Saluatori ac B. Vito basilicam posuerunt.

Huius *S. Viti* honor tandem à fide excidit, gente Sclauorum ipsum pro Deo & colente, & soli ab aduenis compellente, ut nil vendi mercatoribus liceret prius, quam *S. Vito* quid libassent.

AN. DCCCLXXVI. Ludouico Rege Germaniæ vita functo, Carolus Caluus primum infestè persequitur Clerum, Ecclesiam, & ecclesiastica iura; dein regnum Germaniæ inuadit, exclusis filijs Ludouici: Horum vnus Ludouicus Iunior, parato vtrinque exercitu,

statuit coram eo denos, qui innocuo tactu *ferri candentis probam* darent, ab vtra parte staret iustitia: tangunt omnes illæsi: sed nil Carolus motus parat arma; Papa nequicquam eum reuocante. Ante cōflictū Carolini ita trepidant, ut iam tunc se victos putarent. In cōflictu *stant equi immobiles*; nisi cum in fugam vertebantur; in qua Augusta abortiuit.

Iusta vindicta in iniustum. In fuga etiam mutuis se gladijs verberabant; at nemine læso.

AN. DCCCLXXVII. Carolus Imp. veneno potatus tollitur à Iudæo, prius tamen Papæ succurrerat contra Sarcenos. Recepit pro munere *benedictas* à Papa *palmis*.

AN. DCCCLXXVIII. Vrbe Rom. ab Spoletano Duce occupatâ, Pontifex Ioannes VIII. carcere clauditur, Clerusque vapulat.

Elapsus tamen confugit ad Ludouicum: qui eum reducens in Urbem quærit; *Quid de eorum salute sperandum, qui pro defensione Ecclesiæ cecidissent.* Cui Papa; *Posse certos esse salutis.* Ideoque plenariam impertit *Indulgentiam* pugnantibus contra Paganos: & Caroli Calui filium Ludouicum coronat in Imperatorem.

AN. DCCCLXXIX. S. Ignatio ex humanis exempto, miraculis inclito, Photius impius redit Constantinopolim, operâ Ioannis VIII. Papæ, persuasi à Basilio: Idque cum ingenti & scandalo, & damno Ecclesiæ: Vnde non Papa, sed Papissa vocari cœpit velut effeminati pectoris, qui nec eunucho Photio, nec Semiuiro Basilio restitisset; contra prædecessores, & Concilia. Sed causa

agebatur *non hereticus*; verum *schismatis* solius: unde lapsus Papæ fuit moralis & facti: non Fidei.

AN. DCCCLXXX. Papa idē, eo-
gnita fraude Photiana, in Conc. Roma-
no Photium & sectarios anathemati-
zauit. Idem concessit Morauis *Diuina*
celebrari linguā patriā Sclauonica: Du-
cemq; Spoletanū pœnitentē absoluit.

AN. DCCCLXXXV. Romanum
agrum *nubes locustarum* oppleuit: Stepha-
nus PP. VI. *aquam lustralem benedixit*,
qua campos aspergi præcepit: asperitaq;
loca liberabantur à plaga.

AN. DCCCLXXXVI. Basilius Imp.
miserat Archiepiscopum in Russiam,
qui prædicans diu Christum, tandem
à Principe accersitus, ex libro Euange-
liorum aliqua recitat ei miracula. Cui
Dux: Tu si quid simile nobis ostende-
ris, credemus: simul poscit librum eum
in rogum iniici; si non exuratur, tunc
credituros Ruthenos. *Manet illæsus liber*
in fornace multis horis, dum prunæ ex-
tinguerentur.

AN. DCCCLXXXVII. Carolo
Crasso in egestate mortuo *vacat Imperi-*
um Occid. in multas scissum partes, ac Re-
ges. Aurelijs in templo *Crucifixi statuari-*
nos lacrymarum fudit per aliquot dies cō-
tinuos: omen putabatur urbis perden-
dæ. Et ecce ortus ignis urbem hausit v-
niuersam.

AN. DCCCXC. Northmanis sese
in Britanniam infundentibus; Alanus
Dux Brito cum Britonibus *uouent deci-*
mam partem omnium fortunarum, S. Petro
Romæ se oblaturus, si vicerint. Vin-
cunt; vt vix 400. ex 15000. euaserint
Nortmanni.

Sequuntur tumultuosissima
tempora schismatum, Sedif-
que Romanæ fœdus
status.

AN. DCCCXCI. S. Formosus creatur
Papa; Schisma contra eum creat Ser-
gium: cuius facinora hodie quidam at-
tingunt S. Formoso. Magnam tamen
inuidiam Principum creauit sibi, Wi-
donem Ducem Spoletinum, imperij
inuasorem, vngendo in Imperatorem
an. 892. Et an. 893. eiusdem filium Lam-
bertum item in Collegam Imperat.
Et an. 896. sibi ab Romanis exagito Re-
gem Arnulphum in auxilium venien-
tem, renunciando Imperatorem.

AN. DCCCXCVI. Mortuo Formoso,
damnatus ob facinora Bonifacius inui-
dit Papatum: At AN. DCCCXCVII. Mar-
ch. Tusciæ eiecto illo nequiores intui-
sit Stephanum VII. cui Clerus quali-
tercunque adqueiuit. Hic S. Formosam
Sepulcro refossum, papalibusque indu-
tum in Sede exposuit despiciatui: exoto
tres digitos præsecuit; damnatumque
in Tiberim abiecit: ordinatos ab eo ex-
auctorauit. Piscatores repertum sepe-
unt in S. Petri basilicam. Lateranum
cacodæmone impulsore corruit vt solo
adaquaretur. Solum remansit integrū
Sanctuarium, in quo Sedes Apostolica emine-
bat: indicio, portas inferi non præualitu-
ras ei; quia Thronus eius sicut sol, & sicut lu-
na perfectus in æternum.

AN. DCCCXCIX. Quod Carolus Sim-
plex Franciæ Rex quæreret amicitiam
Nortmannorum, Fulco Rhemenfis per-
epi.

epistolam disuadet; dignamque Politicis praelio vincit, & Romæ omnium con-
 obijciatur. sensu suscipit à Papa Imperium. Mar-
 ANNO CM. Arnulpho & Widone chio Tuscię Stephanum PP. carcere &
 Imp. mortuis, Ludouicus Bosonis fi- neruo strangulat.
 lius Berengarium Foroiulij ducem

ERGO:

1. Dicage; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aeuo IX?
 At SIC PAPISTIS RES stat ROMANA, FIDESQVE:
 Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQVE.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
 Quis quid Ei AVGVSTVS proprio de iure remisit?
3. ANTINE CHRISTVS erat quisquam hoc Rom. in Aeuo IX?

SÆ-

SÆCVLVM
DECIMVM ANTIPA-
PISTICVM,

ſeu
ROMANO-SCHISMA-
TICVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESſIO.

HEODORVS II. ſuc-
cedit anno 901. Sed die 24.
moritur: ideo

116. IOANNES IX. ex mo-
nacho creatur Papa *an.* 901. depoſico-
que Berengario reſtituit imperium
Lamberto in Conc. Romano, *an.* 904.
Moritur *an.* 905. Sedit annis 4. dies 15.

117. BENEDICTVS IV. creatur *an.* 905.
magnus benefactor pauperum: obiit *an.*
907. Sedit annis 3.

118. LEO V. creatur *an.* 907. Sedit di-

es 40. Ab Chriſtophoro Sedis inuaſo-
re detrufus obiit.

119. CHRIS TOPHORVS ſedit menſes 7.
Nam à Sergio pulſus, vinctus, carcera-
tus, in monaſterio clauſus vitam fini-
uit.

120. SERGIVS III. inuaſor Sedis, in-
trudente eum Marchione Tuſcia: obiit
an. 910. Sedit annos 2.

121. ANASTASIVS Romanus ritè crea-
tur *an.* 910. obiit *an.* 912. Sedit annos 2.
Men. 2.

122. Lando operâ Theodoræ mere-
trici intrusus vixit menses paucos.

123. IOANNES X. anno 912. ab eadem
intruditur.

Anno 928. ab Marchione Tusciæ
Widone captus, suâ Marchiæ scorti
perpuluitur impositum ori suffocatur.
Sedit annos 16. Parum peregit.

123. LEO VI. Surrogatur anno 928.
Sedit menses 6. dies 15. Finiit in carce-
re vitam.

124. STEPHANVS VIII. succedit anno
928. Obiit an. 931. Sedit annis 2.

125. IOANNES XI. intruditur à Scorto
Marchia Tusciæ anno 931. ab eius Mar-
chione Widone anno 933. coniectus
in carcerem obiit anno 936. Sedit an-
nis 5.

126. LEO VII. Surrogatur anno 936.
Moritur anno 939. Sedit annis 4.

127. STEPHANVS IX. Germanus suc-
cedit anno 949. Pugnis sæpius contu-
sum ab Alberico Duce, Otto Rex Ger-
maniæ suum patriam miseratus, sese
miscere electioni schismaticæ statuit ac
subuenire Germano. Obiit anno 943.
Sedit anno 3. Men. 4.

128. MARINVS II. Succedit anno
943. Spiritu prophetiæ clarus, vita opti-
mus: multum laborauit in Cleri & Mo-
nachorum reformatione. Obiit anno
946. Sedit an. 3. men. 3. dies 13.

129. S. AGAPITVS II. Subit anno
946. Cogit anno 949. Concilium Ro-
mæ confirmans Concilium Ingelhei-
mensē contra Hugones. Obiit an. 951.
Sedit annis 10. Men. 3. Di. 10.

130. IOANNES XII. Alberici patri-
cij filius duodeuicennnis seipsum intru-
sit an. 951.

Cleri cum consensu, schisma metu-
entis.

Anno 960. contra Romanos tyran-
nos opem Ottonis implorat, eumque
coronat Imperatorem anno 962.

At anno 963. deficientem ab Otto-
ne ad impium Ducem Adelbertum,
Otto victor in Conciliabulo depo-
nit, sufficitque Leonem Pseudopapā:
Quem Ioannes in Concilio, anno 964.
cum eius Electoribus excommunicat,
& obit seu ex mœrore, seu, vt Luitbran-
dus prodit, à dæmone tempora per-
cussus, dum pellici accumberet, vt intra
paucos dies exhalaret: Sedit an. 9.

131. BENEDICTVS V. à Synodo col-
lecta continuo subrogatur anno 964.
Sed Otthonis impulsu Leo Antipapa
coactō catu abrogauit Papatum Bene-
dictō legitimo Papæ: quem Otto secum
traxit in exilium Hamburgum: vbi ca-
ptus exul sanctē viuens obiit anno 965.
Translatuſque Romam inter martyres
numeratur.

Annoque eodem obiit pseudopapa
Leo. Ille sedit annum 1.

132. IOANNES XIII. canonicè crea-
tur anno 965. Sed à factiosis in carcerem
detrusus an. 966. ab Ottone Imp. libe-
ratur in factiosos vindicante.

Synodis duabus ritē celebratis, mo-
ritur an. 972. Sedit annos 6. Men. 11.
dies 5.

134. DONVS Romanus creatur an.
972. Obiit post tres menses.

135. BENEDICTVS VI. canonicè
creatur an. 972.

Sed an. 974. à Bonifacio Romano
Cardinali scelestissimo, Papatus in-
uasore, capitur, carceratur, strangula-
tur.

rum. Sedit annis 2. Contra quem sese armans Benedictus Episcopus Sutrinus impium Vrbe ac Sede relicta fugere compulit: sed prius Vaticana despoliata nauigauit Constantinopolim. Continuoque

136. BENEDICTVS VII. idem ille ab Clero eligitur in Papam. Obiit anno 984. Sedit annis 9, dies 10.

136. IOAN. XIV. creatur an. 984. ex Episcopo Papiensi, & Archicancellario Ottonis.

Bonifacius audita morte Ottonis, Ioannem tutantis, rediens Romam factione contracta Ioannem capit, in carcere trimestri inedia enecat: enectumque proiecit in publicum; & se ostentat Papam.

At vero protinus suismet, Deoque execrabilis factus, repentinâ corruit.

Hic sui cadauer raptare, cedere, lanceis confodere, laceratum relinquere an. 985.

137. IOAN. XV. Romanus unanimiter creatus anno 985. secedit in Tusciam metuens factionum.

At Romani, Ottonum memores, eum rediret exorant, ac permagnifice exceptum rite coluerunt.

Sicque ex hoc respirare Sedes Apostolica cepit. Reges Angliæ conciliat anno 995.

S. Vdalricum aliosque canonizat: & obit an. 996. Sedit annos 10.

138. GREGORIUS V. Germanus, Ducis Ottonis filius, creatur anno 996. Eiectus à Crescentio Duce Romano restituitur contra Ioannem XVI. pseudopapam Crescentianum.

Restitutus vero solis Germanis, in Concilio Romano, concedit Ius eligendi Imperatorem, simul coronat Ottonem III. Obiit anno 999. Sedit annos 1. Men. 8.

Tot tanta inter propudia schismatica stotisse quis non mirerur Ecclesiam Romanam? Stetit autem: stabitque,

IMPERATORVM OCCIDENTIS ACTA IN SÆCVLO X.

9. LVDGVICVS IV. coronatur à Papa.	An. Ch. nati 900	Occiditur.	924
Oculis, imperio, vita priuatur à Bereng. deficitque in eo Imperium Carolinum, transiens ad Saxonem Conradum.	904	10. HENRICVS Ottonis filius, mortuo Conrado. fit Rex Germ. iam ante Rex Francia.	919
10. LAMBERTVS Nidoni Imperat. filius coronatur à Papa, eodemque anno Arnulphus coronatus est.	892	Vngi se indignum ducens per visum inducitur ut se vngi sineret: De vidua velata in uxorem ducta pœnitens peregrinatur Romam.	919
CONRADVM ad Ducem Saxonie est translatus Regnum Sax. occiso Ludouico Italis interim vsurpantibus sibi Imperium.		Reliquias S. Dionysii reuerenter recipit.	920
Berengario Ludouicum necante, & imperante per vim, Romanum Concilium cum abdicat, & restituit Lambertum, Ecclesia privilegia restituente.	904	Lanceam Domini extorquet à Rudolpho rege Ital.	929
Occiditur in venatione, laudatus.	910	Victis Danis reformat pietatem.	930
11. BERENGARIVS Dux Forolij certat cum Ludouico pro Imperio.	900	Hungaros mirifice vincit.	933
Inuadens Imperium coronatur, vngitur à Papa sed à Conc. Rom. abdicatur.	904	Obit pij sime, nunquam Imperator creatus.	936
Redimit pacem Italiae ab Hunnis.	902	11. OTTO Henrici filius succedit in regno Germ.	936
Occiso Lamberto solus imperat.	910	Rebelle vincit pietate	938
Coronatur a Ioanne X.	915	Deuictis hostibus propagat religionem Cath.	949
		Vincit Berengarium tyrannum rogatu Papa.	951
		Eundem restituit regno Italia	952
		Filius in eum conspirat reconciliaturque	953
		Hungaros miraculose vincit.	955
		Liberatur à Papa per S. Vitum.	956
		Berengario tyranno eripit regnum Italia.	961

dd 2

Coro-

Coronatur Imperator Occidentis,
conformatque Iura Ecclesie.

Intrudit pseudopapam, vero de-
posito.

Romani insurgunt contra ipsum,
atque cuncto Benedicto PP. restituit pseu-
dop. Leonem ideoque vindicat in eum
Deus.

It Romam pro restitutione Ioan.
XIII. carcerat.

In Conc. Raven. confirmat Iura Ec-
clesie Ottonemque filium coronari
Imp. curat.

Magdeburgum condit & Metro-
polim facit.

Moritur.

12. OTTO II. Imp. occ. ducit filia
Niceph. Imp.

A Francis fugatur, vadatque flu-
men ope S. V. Völg. Peccans in S. Lau-
rentium extinguendo Episcopatum
Marzburgi à Grecis & Sarac. vincitur,
& pie moritur.

13. OTTO III. Imp. succedit patri.
Restituit Marzburgensem Episcop.

Crescentium tyrannum occidit, &
pseudopapam: ideo penitens peregrina-
tur in montem Garganum: Coronatur
Imp. à Papa.

Pie se exercet apud S. Romualdum
anachor.

Vxorem igne illasam probat.

Penitens peregrinatur ad S. Adel-
bertum

Reliquias Romæ affert in Germ.

Differt renunciare saeculo ad moni-

tum S. Rom.

Pie moritur.

IMPERATORES Orientis.

80. CONSTANTINVS VIII.

Leonis filius Imperat.

Romanum assumit collegam in
rebellionem ciuium.

Roman. creat duos filios suos Imp.

Constantinus obfessa Edessa extor-
quet sibi dari epistolam Domini ad A-
bagarum, & imaginem non manu pi-
ctam; quæ clarent miraculis.

Ab filio veneno tollitur, ut is Im-
peraret.

81. ROMANVS filius imperat
triennio: obit

82. NICEPHORVS Phocas accla-
matur Imp.

Atterit Saracenos cladiibus: milites
haberi vult martyres; excommunica-
tur à Patriarch.

Specie nuptiarum cedit exercitum
Ottonis, & caditur à suis, Deo vindice.

83. IOA. ZEMISCES trucidat Ni-
cephorum & Imperat. ideoque à Patri-
archa excommunicatur

Bulgariam fere delet totam ope S.
Theodori: triumphum defert B. Virgi-
ni: & monetam insignit imagine Chri-
sti primus.

Veneno tollitur ducens contra Syros.

84. BASILIUS & Constantinus
fratres Imperat.

Basilius moritur.

CONCILIVM

Generale hoc saeculo X. nullum: At

S. hismata prope continua. Freminclade
Synodi complures celebratae, praesertim
ad reformationem disciplinae sacrae.
Hz.

Hæresiarchæ Diffoni Papis.

Hoc sæculo X. nulli : adeo Orco
toto in Schismatis conflandis effuso, ac
distento. Vide tamen aliquid in varijs
anno 990. & anno 1000.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis legiti- mis hoc Sæculo X. ob- scuro.

LEO VI. SAPIENS Basilii Imp. filius
& successor in Imperio Orientis an. 888.
Photium eiecit, suffecit Stephanum E-
pisc. Constantinop. & pro eo confirman-
do Romam scripsit an. 887. Santabere-
num vero magum oculis priuat. An. 893.
auxilia præbens Turcis & Hunnis con-
tra Bulgaros excommunicatur ab Epi-
scopo Constantinop. ab Euthymio ta-
men subrogatur absolutus moritur anno
911. Parens an. 902. bellum contra Sara-
cenum scripsit insignem epistolam ei de
Christiane fidei veritate, & Saracenorum im-
pietate; asseritq; Spiritum S. à Patre Filio-
que procedere. Plures item orationes
dixit, scripsit, & euulgauit.

IDIOTA quidam nomine suppresso
scripsit de Contemplatione & humilitate sub
annum 902.

MARCUS EREMITA varia scripsit
opuscula Theologica, plena errorum, legen-
daque caute: suspicio, ab hæreticis esse

deprauata : Nam vir pius Leonem VI.
Imp. curauit faucium, & ei decennium
vitæ prædixit. sub an. 906.

RHEGINO Abbas Brumiensis scripsit
Chronicon à Christo nato ad ann. 908.
quod alius dein continuauit ad annum
967.

RADVLPHVS Flauiacensis Mona-
chus floruit sub a. 910. Scripsit libros 20.
in Leuiticum: libros 14. in Epistolas 14.
Pauli.

LVITBRANDVS Tieinensis Diaco-
nus, & Episc. Cremonensis, Legatus Be-
rengarij Imp. an. 946. scripsit libros sex
de rebus gestis in Europa sua memoria.
At à capit. 6. libri 6. sunt ab alio suppo-
sita.

WITICHINDVS Monachus Corbe-
iensis, sub an. 946. scripsit res Saxonicas
& Ottonum.

STEPHANVS Eduensis Episc. sub an.
950. scripsit de Sacramento altaris, &
pertinentibus ad idem.

MOSES Barcepha Episcopus Syrus
de paradiso scripsit.

Dogmata Ecclesiæ Roma- no-Catholicæ, Nouatoribus contraria hodiernis.

Eadem, quæ Sæculo superiore, sunt
constanter asserta; hæreticis altum si-
lentibus cunctis.

V A R I A

Testimonia Fidei historica in Sæculo X.

dd 3

San-

Sanctorum & Miraculorum
feracissimo.

AN. CMI. Leo VI. Sapiens Imperator *Sanctam Theophaniam*, miraculis celebrem, habuit uxorem. Processurum infans vecte percussit in caput; Saucium *Marcus Abbas* sanauit de vira periclitantem, viraq; decennium ei reliquū est raticinatus.

Eduardus Rex Angliæ cognatum suum bello persecutus vicit; *quod montalem è monasterio raptam duxisset uxorem*. Victor raptam retrusit in cœnobium.

AN. CMII. Theoctiste in insulam Paros, quando Duce Nyfride Arabes Lesbum euastarūt, abducta cū captiuis monacha, fugit in abdita, ibique sup. 35. annos sola ac nuda seruauit Deo. Leonis Dux, in Saracenos Cretam populates missus, nauigat in Parum venaturus, digressus in tēpellū B. Mariæ acclamatur: Siste: fœmina nuda conspici erubescō. Præbe tunicam, Præbuit; vidit pari & canicie & macie aridam magis larvam hominis, quam hominem. Referens ei vitam petit, vbi post annum reuerterit, *S. Eucharistiam in panno mundo sibi asserri*. Fit: Vt S. Synaxim obijt, è vita in beatiorē abijt communicata sub vna specie.

ANNO CMIII. Opera Sancti Cyrilli & S. Methodii, conuerso Duce Boriuoio, contigit & gentis Boemiæ conuersio.

AN. CMIV. Berengarius Dux Forolij captum *Ludovicum Imperatorem* oculis priuat & imperio; & Romæ ab Ioan.

IX. coronari vi extorquet, abrogato Imperio Lamperto. Dolens facti Papa Concilio LXXIV. Episcoporum abrogatum imperium tyranno, & cōfirmat Lambertū: Acta Stephani PP. contra Formosum damnat foco, sciens: Nullum mortuum esse iudicandum, *ut qui comparere non possit*. Iterum alio in Con. Rauenn. præsentem Lambertum confirmat. Qui omnia ab Imperatoribus Ecclesiæ Rom. concessa Privilegia in perpetuum confirmat.

At

In Ludouico Germaniæ Rege defecit Carolinum Imperium: Regnumque Germaniæ transfertur ad CONRADUM Ducem Saxoniam.

AN. CMV. Herueus Rhemenis Archie. Nortmannos conuertit hos ad Fidei, illos, in idololatriam relapsos, ad penitentiam.

ANNO CMVI. Poliniper & negotiatores, & comitatū Lescipri principia dei agnoscere cœperunt.

AN. CMIX. Herueus crebra frequentat Concilia per Galliam, discipulorum reformandæ.

AN. CMX. Comes Mediolan. Lambertum Imp. in venatione trucidauit: Berengarius summam rerum inuadit & Marchio Tusciæ Principatum amissum recipiat.

ANNO CMXI. Leone VI. mortuo.

filij Alexander & Constantinus caepesunt Imperium Orientis. Sed cum Alexander idola colens ait: *Hic, dum ista conterent Romani, erant inuicti*. Nocte insecutata senex eum Lucidus virga percutiens ait: *Ego sum Petrus Romanorum Princeps*. Protinus vomit sanguinem, ac animam: feterq; intolerabiliter. Et ex hoc puer CONSTANTINVS imperat solus An. 912. Moriturque Beruo Fundator Ordinis Cluniacensis.

AN. CMXIV. Lesci IV. Poloni filius nascitur cæcus; dum septennis affunderetur; nomenque acciperet Meicislai, inter lætos proceros ex vnigenito, mæstos ex cæco, ecce continuo recipit visum.

Consulti arioli respondent, fore Poloniam ab eo illustrandam; putabant armis: at Deus voluit Fidem per eum inferendam portendere: euentu teste.

AN. CMXV. Berengarius Saracenos sapius profligauit, & Italia eiecit: *Visti in conflictu Sanctus Petrus & Paulus*: idcirco Ioannes X. & Clerus Populusque Rom. ei detulerunt Imperium; & vnctus est.

AN. CMXIX. Conradus, Rex Saxonum & Francorum moriens, regnū transiit in Henricum Ottonis filium. Quo vngi nolēte, quod indignum se diceret; S. Vlrico Epif. Augustano S. Petrus per vilum ostendit enses duos, capulatum, & non capulatum, dicēs: *Dic Henrico, enses capulatum esse Regem vnctum*.

Et vngitur.

AN. CMXX. Carolus simplex misit Henrico Regi Saxonie *Brachium S. Dionysii*: cui prostratus humi oscula fixit.

Certum indicium, diuinitus Imperium ē Francia in Saxoniam esse iam translatum.

ANNO CMXXI. Vnio ecclesiarum Orientalium decreuit; ne quarra vxor, defunctis tribus, duceretur. In Occidente libertas nubendi fuit. S. Hieronymus ait nouisse, quæ sepelisset 22. viros; & qui superuixisset 21. vxoribus.

AN. CMXXII. *Reliquia de barba S. Petri* in pagum Gesedis delatæ dæmoniacos, morboque plurimorum curarunt. Vide, infra anno 969.

AN. CMXXIV. Angliam Rex Adelstanus *dedicat S. Petro*: sed coniurans contra eum Elfredus, suam esse Angliam, inter verba iuramenti corruit mortuus.

AN. CMXXIX. Rex Henricus minis, precibus & pretio expressit à Rodolpho Burgundo *lanceam clauis Christi Crucifixi sanctificatam*.

Item Rex Galliarum Hugo misit ei *ensem Caroli Magni* cum clauo Domini: *eiusdemque lanceam*: item *vexillum Sancti Mauriti* Thebæi. Hisce post Deum fretus victor vbiq; euasit, hostiumq; terror.

AN. CMXXXIII. Hungaros in Germaniam infusos Rex Henricus, præuia oratione, lancea, &c. & voto de Simonia per regnū extermināda fundit, fugatq;.

Obit an. 936. regnum relinquens Ottoni filio, quia Mog. & Colon. Archiep. vngitur ritu solenni.

Anni hi diuinitus partis illustrantur victorijs multis contra infideles.

AN. CMXXXIX. S. Oddo abbas Cluniacē. euocatur Romā, Monasticæ refor-

reformatæ. Rogatus illustrat notis vitam S. Martini; pulsuque ad vespas dato aduolat relicto libro; pluit effuse noctem totam, nec libri subdio, subque canali vel litera immauisset.

Idem oratione *duos iunxit montes* sic, ut riuium interfluum exciperent, & vastum efficerent lacum; qui diues piscium aleret adiacens monasterium, iam liberatum molestia procul aduectandi pisces.

AN. CMXL. Huc vsque licitum liberumque fuit Sacerdoti *plures eodem die Missas dicere*, sed Concilium Salgenstadianum statuit, ne plures tribus celebraretur. Alexander Papa sub an. 1073. ad vnicam solam restrinxit.

AN. CMXLIV. Constantinus Edelam Syriæ Saracenicam obsidens, ad eas descendit conditiones soluendæ obsidionis, ut traderent sibi *Epistolam Christi ad Abagarum, & Imaginem Christi non manu pictam*. Nauis, eas vehens, sine remige, contra ventum ac tempestatem, recta fertur Constantinopolim: plurima ad earum cultum patratur miracula: vni abssecta manus recreuit. Imago Christi sese imprimit ipsam in applicatum ei linteum sic, ut clara luce radiaret.

Monstruosi *globi ignei* passim volantes, & restinguuntur, & pelluntur aqua benedicta, & crucibus ruri collocatis.

Romanus Imperator Orient. à filio attonsus retruditur in monasterium.

AN. CMXLV. In Italia Hugo Rex filio dat regnum, & init monasterium Monachus. *Ignem inuisibilem* multi corripuntur: & quotquot Parisios in ædem B.

V. Mariæ confugiunt oratum; conantur.

AN. CMXLVI. In Gallia inuentum est corpus S. Hunegundis Virginitatis integrum, fragrans, lucidum, miraculis inclytum.

AN. CMXLIX. Danorum ab Ottonem debellatorum Rex Christum multis Diuis inferiorem fore dicebat; quod in maiora ipso miracula patrasse: aliter mensæ Poppo Sacerdos negat: Christumque Deum ter Opt. Max. esse asserit. Huius probam expetit Rex, si Poppo ferri massam candentis tulerit illud. Fert: Rexque, Regnumque dant nomen Christo.

Et Sclavi fiunt Christiani: Illis mortæ passim apparebant animæ delinctorum; quod animarum non crederent immortalitatem.

AN. CMLIII. Otto Rex Abbatem donauit uxori; & ecce Deus filios amant in ipsum, regno eiiciendum; nisi vtriusque exercitus diremisset S. Vdalricus pacificator.

Quod indictum S. Hunegundis seipsum quædam violasset spicas legendo, & uti spicæ cruentæ apparuerunt.

AN. CMLIV. S. Matthei Evangelistæ corpus, ipso reuelante repertum in Bethinia, (quo fuerat olim ex Æthiopia vbi martyrium subierat, translatus) porro transfertur Salernum in Hispaniam.

AN. CMLV. Hungaros innumeros se in Germaniam, vsque Augustam, transfundentes S. Vdalricus precibus & lacrimis, Otto Rex pietate, & voto se Metiburgensem Episcopatum Sancto Laurentio dedicaturum, vicerunt. Idem o-

manibus suis pridie *Sancti Laurentij ieiunium* indixit : communicauit ; lanceamque Domini praeferens adeo inter-
necione deleuit hostem, vt vix VII. euaserint.

Hispani Duce Consaluo, *viso in acie S. Iacobo*, & prece S. Pelagij eremita, illustri victoria sese vindicarunt è seruitute Maurorum in libertatem Christianam. Grati ex manubijs posuerunt monasterium, honori Sancti Petri sacrum.

AN. CMLVI. *Manus S. Ioan. Baptista* trāsferitur ex Antiochia Constantinopolim, pio furto surrepta. Ei exeipienda Imp. Constantinus VIII. Chalcedonem misit obuiam triremē regiam, ac Senatores, ipseque cum Patriarcha in processione cleri populiue occurrunt.

Cum anno 954. pluisset crucibus, hoc insecta pestis hausit, quotquot eas cruculas vestibus inhaerentes riserant: earum reuerentibus fuere saluti tota Germania. Otto Rex peste correptus, edito voto S. Viti honori seruatur.

Festum S. Catharinae solenniore cultu obseruantes, ab continuis imbribus omnia mergentibus, ne quidem attingebantur.

AN. CMLVII. Saraceni in Romanos ducti late praedantur. In Her-
culis vico irruunt in templum, dum ad aram operaretur Sacerdos: hic arrepta S. Hostia inuadit sacrilegos; conterritos pulsat, caedit, occidit, fugat solus multos.

AN. CMLIX. S. Dunslanus Eduinū admonens Angliæ Regem, abstinere

matris ac filiae nefastis amoribus; ex aula faceffere & exulare iuebatur. Orationi intentus videt aethiopum turbam raptare animam Eduini: orat impensius pro eadem; & reuerfi Mauri eiulantes ab ipso ereptam sibi praedam quiritantur sancto hoc amplio res gratias agente Deo.

Simul

AN. CMLX. Romam ijt petitem *prædicandi potestatem* & benedictionem à Papa Ioanne XII. quantumuis improbo.

Papa idem cōtra Berengarij tyrannidem inuocat opem Ottonis; Regis Germaniæ; ea tamen conditione mutua; vt iuret Otto, se fore Patrimonij S. Petri, & Iuris Ecclesiastici, ac Priuilegiolorum conseruatorem: & iuret Papa, se titulum ei daturum Imperii. Et factum vtrumque est.

Itaque

AN. CMLXI. Otto, filio Ottone in Regem creato, ducit in Italiam cōtra Berengarium cum 60000. occurrente: Sed deficientibus ab eo Principibus Italiæ, regnum cessit Ottoni sine prælio, effugato procul Berengario.

ANNO CMLXII. Otto Imperator omnia Sancto Petro restituit, cæterisque sua Ecclesijs: pacta conuenta sancit diplomate dato: & Papa iurat ab eo se nunquam defecturum.

At

ANNO CMLXIII. Ioannes Papa, quo impune flagitijs iudulget, spreto Ottone ac iuramento, deficit ad impium Adelbertum Co-

cc

mi

mirem. Otto Romam aduolat; victor inis; fugit Papa. Fit Synodus: hæc prolati criminibus Ioannis eum peragit reum, Pontificatu exuit; Leonem surrogat: Omnia contra ius fas, & Canones.

Quocirca Ioannes eos omnes excommunicauit attentantes iudicare Papam, & damnare. Otto se nil miscebat pseudosynodo.

AN. CMLXIV. Dum Otto, Romæ præsidio relicto, Albertum Spoleti obsidet, ac vincit; Ioannes inquit urbem, concitat Romanos, pro se contra Ottonianos depugnent; coacta Synodo Leonem deponit: noctuque accubans seorto ad caput à dæmone ictus exhalat.

Romani creant Benedictum V. Otto autem iterato Romam obsidet, expugnat; deditum à Romanis Benedictum accipit; coacta Synodo & Sedi restituit Leonem, quem Clerus populusque acceptat, licet Pseudopapam.

Hinc error Gratiani, & ex eo cæterorum. Is enim credit Leonem fuisse Pontificem legitimum; vnde eius falsa ordinatione Codicem suum taminauit, *de facta ab Leone Imperatori Concessione super ordinatione Papæ: de Inuestituris ei datis; de Donationibus ante Sancto Petro factis, iam redonatis Imperatori.*

Nicephorus Imp. Orientis felicissime pugnans contra Turcas, contendit; at frustra; vt milites cæsi in Martyrum album referantur, & colantur.

AN. CMLXV. Otto secum abducit

Benedictum Hamburgum; vbi & mortuus est: simulque mortuus & Leo est.

Continuo Romani surrogant canonicè Ioannem XIII. Ottonem nil obmittente.

Sarmatis creditur olim Christum prædicasse S. Andreas: (quiam à Leſco Polonia audire cœperunt.) Eorum Rex Meiceslaus, etſi septem æoribus vteretur, ex nulla tamen fieri pater valuit. Persuafus ducere Christianam duxit prius ipse baptizatus: gignitque Boleslaum. Illi igitur submissi à Ioanne XIII. Sacerdotes conuertunt Poloniam.

AN. CMLXVI. Tumultuantes Romani Ioan. XIII. male mulctatum carcerant. Otto è Germania aduolans eum restituit, mulctatis morte, & exilio, tutoribus.

Primitiæ religionis in Polonia multos pariunt eremitas sanctos.

ANNO CMLXVII. Otto filium Ottonem Regem, iam etiam creati facit Imperatorem Germanorum.

AN. CMLXVIII. Papa benedictus pane, in honorem Sancti Baptiste suspendendæ. tum adhuc recens etæ campanarum vsus; recentior benedicendarum.

ANNO CMLXIX. Ottonis Comes à cacodæmone obsessus fuit: Seditur ab Ottone Romæ tangendus *ante S. Petri.*

Clerici dolo obligant eum alia canna secundum: deniq; Pettina; & mox ad huius contactum excussus euolat infessor.

In eam iniecta manu Episcopus Mertenſis ait: aut mihi relinquantur, aut manus præſcindatur. Otto fleſcit eum, vt accepto annulo acquieſcat. Idem Episcopus triennali bello per Italiam plures *collectas reliquias* ſecum alporrauit in Galliam, de pilis Sancti Petri, Cruore Sancti Stephani, Sancti Laur. &c.

AN. CMLXX. In Angliâ S. Dunſtanus cum Concilio decernit: Clerici aut caſte viuant, aut præbendas perdant. Procraftinantibus Clericis, cum canerent: *Seruite Domino in timore*: &c. Ethelvvaldus init chorum proiecta que Pluuiali clamat: *Apprehendite diſciplinam, ne pereatis*. Conſentiunt, fiuntque è Clericis Monachi regulares.

Sed quia oſcitabunde viuabant, Fulbertus Abbas mortuus dum biduo poſt eſtertur, è tumba ſe erigens rediuuius clamat: Meritis Sancti Olivaldi ſeruatus redii, vt facta peccatorum exhomologeſi, ſumtoque Viatico ſacro, redormiam. Dictum factum ex ordine continuo.

Sanctus Dunſtanus Comitem in ceſtuoſum irritò euenta primum monuit: at poſtea idem in ſacco, cinere, vndipesq; init Concilium, oratque pœnitentiam. Dignus quem à S. Dunſtano excommunicatum abſolueret colla-crymans idem.

ANNO CMLXXI. S. Vdalricus quod aſſenſerit Imperatrici petenti, quatenus ſuus ei filius ſuccederet in Episcopatu; idcirco ante mortem luit, vocatus ad iudicium Concilii Ingelhemienſis.

Ioannes Imp. Ori. patrociniò & ope Deiparæ, ac Sancti Theodori Martyris, in acie prima etiam præliare viſi, deuincit Bulgaros. Gratus, horum ſpolia ducens in triumphum, iſtis ſuperimponit *ſtatuum Deiparæ triumphantem*: Saluatori baſilicam ſtatuit nulli ſecundam: aureos eudit nummos hac cum epigrap̃ha: *Chriſtus Rex Regum*: ex altera ſtabat imago Chriſti. Ex hoc cœptus manauit *uſus monetas inſignientiſ ſacris imaginibus*.

ANNO CMLXXIII. Otto Imperator mane conſurgit ad Miſſam: iubet etogarii eleemoſynas: cum *Miſſa finita* finit & vitam in templo ſedens.

Iam obierat anno eodem S. Vdalricus.

ANNO CMLXXIV. V. VI. VII. &c. Hi anni, vt plerique ſuperiores, & ſequentes annales, pene mera Sanctorum, & Monachorum produnt miracula, vt Romualdi, Niconis, Nili, &c.

AN. CMLXXVIII. Otto II. Imp. ducit in Franciam; redux dum ad tumefactum retardatur flumen, iſtantibus à tergo Francis. *Sanctus VVolfgangus Episc.* Ratisbonenſis orat Deum: in it flumen primus, ſequentibus cunctis; perit nec vnus. Franci idem ibidem vadaturi merguntur, quotquot inuaſerant vndas.

S. Eduar. Rex Angliæ, inſidijs nouer-cæ caſus, claret miraculis.

ANNO CMLXXIX. Monachi ſedes Clericorum occupant: Catnæ in Concilio dum litigant. ſubita tempeſtate curia corruit; opprimit omnes partim occiſos, partim ſic attri-

ce 2 tos,

ros, vt expirarint: Solus S. Dunstanus cum monachis trahi insistentes sunt illasi.

ANNO CMLXXXIII. *Vindicta divina* in varios hic, vt passim hoc sæculo toto, referuntur. Nec Otto I. immunis fuit, aut impunis, quin & clade sui exercitus contra Græcos, & sua morte secuta lueret; Deo Sanctum de ea præmonente per visum.

Obijt tamen rite confessus, & communicatus.

S. Adalbertus Epif. Pragensis, ob Boemorum improbitatem se abdicans Episcopatu, fit Monachus, ministerq; culinarij toto quinquennio: sic meritis fieri Apostolus Gentium.

Stephanus Vngariæ Princeps, & Meislaus Poloniæ, petunt à Papa titulum Regis sibi concedi: annuitur illi; huic negatur, ob gentis crudelitatem barbariusculam.

AN. CMLXXXIV. Romæ Sacerdotes ineunt *Sodalitium* hoc pacto, vt singuli contodalium defuncti viuorum suffragijs per Sacrificia, preces, & elemosynas adiuuentur; præsertim vt pro venoquoque X L. Missæ cantentur.

AN. CMLXXXVII. Ioānis XV. tertio, Ottonis Imper. Occ. quarto Ludouicus Rex Carolinæ stirpis non quidem vltimus; sed illiberis tamen moriens, regnum non reliquit Carolo fratri, sed tradi fecit Hugoni Duci Parisiensi; cuius pater in Nortmannica irruptione, diuinitus monitus, transtulit reliquias Sanctorum Martyrum in suam ecclesiam. Eique apparens S. Valericus spondet, idcirco posteros eius,

vsque in septimam generationem in Francia regnatos,

Constantinopoli ludentes in sphaeristerio *Cantum Vesperarum* interturbabant: Sanctus Nicon eos increpans abigitur à Præfecto, protinus paralyti punito. Pœnitentem, precesque pro se à Nicone rogantem Sanctus conflat.

ANNO CMLXXXVIII. In Hispania Christiani pauci vincunt prælio Saracenos plurimos Duce Antolino pijssimo. Hic noluit inuadere *conflictum prius*, quam *Missâ totâ patrata*: interea tamen ipse inter primos visus est fortissime pugnare, versareque hostem: certum cunctis, fuisse Angelum: eius tamen equus vera vulnera laucius acceperat, & casorum sanguine cruentus rubebat.

Sic & anno 999.

AN. CMLXXXIX. Boemis suum Pastorem Adelbertum requirentibus, Archiepif. Moguntinus impetrauit à Papa, vt è monasterio extractus, eis redderetur. Sed dum reperit eos æque, vt prius crudos; ecce Geisæ Regi de regni conuersione cogitanti noctu, apparens iuuenis speciosus ait: *Manus habes sanguine plenas, ideo non tu, sed filius tibi nasciturus cogitatus perficiet.* Reginæ apparens S. Stephanus ait: *Paries, cui meum nomen impones Stephani.* Excipe benigne qui venit, Dei famulum. Ecce propediè aduenit S. Adelbertus, vtrique spondet pro firmitate promissi.

ANNO CMXC. Et Reges, & Comites Franciæ iam diu assuefacti inuadere bona & iura tum Ecclesiastica, tum Monastica, multis à Deo

Deo plagis vindice puniti exempla reliquerunt: quibus plurimis vix pauca Demonstrationi nostræ adpersimus.

Hoc anno velut colophonem vindiciarum diuinarum in Francicam Sacram famem hic apponamus.

Rhemense Concilium *diras imprecatur Raptoribus ecclesiasticorum bonorum*; Secutaque diuina vindicta est, dum Hugo Dux capit Carolum Regem, si mulque cum vnico Carolini Stemmatis ramo hoc Regnum Francorum excidit.

Ita vindicauit Deus HÆRESIN POLITICORVM hoc ortam æuo instantium; *Carolo Regi omnia, etiam in Ecclesiis, licere.*

ANNO CMXCI. Rhemis cum Carolo captis Hugo voluit in locum Arnulphi Episcopi proditoris Gerbertum surrogari monachum Curialem; Sed Papa eum reiiciente, hic Gerbertus plaustra conuictorum euomit in Papam, uti magum. &c.

Quo libro hodie exultant hæretici & Politici; Vane!

ANNO CMXCII. Hugo renitente Concilio Rhemenfi abdicat Arnulphum (Carolinum extinguere stemma studens) intruditque Gebertum, eo in Papam insolentius scribentem.

ANNO CMXCIII. Vesuuio monte insolitas flammarum vndas procul euomente, etiam Roma vrebatur.

Iamque correpta S. Petri Basilicâ, vrbs in eam concurret tota supplex, Aedi Principi parceret: Deus, ne Fides Petri veniat in opprobrium improborum; Ecce, momento flamma resilit ab ar-

dentibus abiegnis trabibus, auolatque per auras.

AN. CMXCV. Papa per Legatos cognoscit causam Arnulphi & Gerberti coram Concilio Rhemis; huncque reum & intrusum abdicat; restituit Arnulphum non proditorem.

Ericus Rex Sueoniæ ethnicus bello vicit Regem Daniæ; in quo S. Poppo prædicabat Christum. Cui Rex: age, factis dicta doce: indue ferream chirothecam hæc candentem (erat ponderosissima) induit, fertque illæsus quo volebant. Iterum cerâ tinctam rigentemque vestem eum induit: quæ accensa deflagrat in cinerem, illæso S. Poppone.

Rex, Daniaque tota, damnatis idolis, Christum confitentur, ac baptizantur. Sunt, qui Ericum resiliisse dicunt.

ANNO CMXCVI. Defuncto Ioanne XV. Otto Rex cognatum suum Germanum curat surrogari dictum Gregorium V. Crescentius Dux, persentiscens Pontificatum deriuari in Germanum ideo, ut Ottoni traderetur Imperiū; ergo extruso Gregorio intrudit Ioannem XVI. Aduolans Otto restituit Gregorium, obsessum capit Crescentium, & contra promissum impunitatis capite minuit; vxoremque eius Romanarum speciosissimam assumit in concubinam: Ioannem XVI. truncum auribus, nato, oculis, asinoque auersum imponit, data in manus caudâ, præcone clamante: *Sic patitur, qui Papam Sede pellere nititur.*

S. Nilus sibi donari Ioannem XVI. petit, & obtinet.

Sed eo iam reperto mortuo in carcere, Otto indoluit: *in penitentiam pedes*

peregrinatur in monte Garganum S. Michaeli seque Monachum fore promittit.

Redux à Papa capessit Imperium, & inungitur coronatus.

Papa simul Ius eligendi Imperatoris permisit solis Germaniæ Principibus: Quod postea Innocentius IV. in Concilio Lugdunensi ad SEPTEMVIR OS ELECTORES nominatos reduxit. Otto illiberis ita suavit;

1. Ne cognati de Imperio decertarent;

2. Ne Franciam reflorēcentes, aliā lineā, & non Carolinā, repeterent Imperium.

S. Adelbertus Romæ coram Papa Sacrum Missæ peregerat vsque ad *Memento defunctorum*: hic obdormit raptu. Miratus somnum Papa eum excitari curat.

Sanctus requirit chirothecam alteram, quā nusquam repertā, dataque alia, prosequitur Diuina.

His rite factis Papa ita sciscitanti causam somni, amissæque chirothecæ edicit; se quinque Fratres suos, in Boemia cæcos pro fide, sepulturæ dedisse; ibique chirothecam reliquisse auocatum.

Missi protinus repertam, cæteraque vera referunt.

Otto Imp. Papa annuente, statuit in S. Pauli monasterio monachos vitæ peioris mouere, alterius instituti religiosos substituere.

S. Paulus autem in somnis apparens id prohibet; quod emendare, non extirpare, oporteat. Et factum est ita.

Idem Aquisgranum reuersus Caroli

Magni sepulcrum diu requisivit; demum reperit eum in folio assidentem, cruce aurea è collo pendente, vestibulque nihil dum quicquam læsis.

Crucem cum parte vestis venerabundus sustulit; cætera reliquit.

Fulco Comes Andegauensis raptor bonorum ecclesiasticorum, Deo posuerat templum; Rogatus Archiep. Turo-nensis id vt dedicaret, noluit, nisi prius restituisset aliena.

Nolens impetrat à Papa Cardinalem mitti, qui consecraret.

Peracta dedicatione ingens momento coortus turbo templum euertit. Nimirum in pœnam sacrilegij; ex quo data Deo displicent; Non in pœnam alienæ iurisdictionis à Papa inualæ: vt mentitur Glaber.

AN. CMXCVII. S. Adelberto martyrio coronato, S. Bonifacius, Ottonis cognatus, monachus Russiæ factus Apostolus, missu Papæ, conuertit plures.

Barbari ab eius cæde diu abstinentes, quod martyrio & miraculis clariorem in Brussia viderent; demum tamen & ipsum trucidarunt.

Stephanus Rex Hungariæ iuuenis coniuratos in sese vincit bello sub signis S. Martini, & S. Georgij. Victor construit monasterium S. Martini, vbi hic orasse fertur: donatque idem.

AN. CMXCVIII. Antolinus iterum vincit Saracenos, vt supra anno 989.

Malacenus Constantinopoli coniurationis suspectus, dum adit aulam citatus, petit S. Niconis preces; qui glorio-riorem fore prædixit, seque rursus visum.

rum. Abitis ad aulam, hic è vita. Is demum completis quæ prædicta erant, cum defunctum interea videre non posset, pictori verbis vultum cultumque viri describit, vt potest.

Sed cum is ad viuum sic exprimere non posset, mæsto apparens S. Nicon ait: Me aspice; sic pinge. Dum ad tabulam cæptæ picturæ respiceret, Sanctus disparuit, videtq ipsam viuam in tabula picturam spirare ab ipso Sancto impressam. Sicque rursus eum vidit Malacenus.

AN. CMXCIX. Otto, mortuo Gregorio V. ne Pontificatus rediret ad Romanos, Gerbertum, (quem Rauennensem Episcopum dederat;) iam Papam creari efficit, dictum Syluestrū II. Inde, in peccatorum pœnitentiam, in-ir peregrinationem ad S. Adelberti sepulcrum Gnesnæ.

AN. M. Otto è Polonia secum retulit Romam brachium Sancti Adelberti, cui & ecclesiam ad Tiberim construxit; in quam & Corpora S. Bartholomæi, & Sancti Paulini Nolani, Beneuento translata deposuit;

Vnde etiam continuo dici cœpit Ædes S. Bartholomæi.

Otto rursus peregrinatur ad Sanctum Nilum, visisque cellulis fratrum circa templum dixit: *Ecce tabernacula Israel in deserto.*

Dotare voluit monasterium; at noluit S. Nilus.

Hunc rogauit, à se quid peteret; qui tacto eius pectore ait: *Peto salutem animæ tuæ. Dole de peccatis: homo es, moriere & iudicabere.*

Otto illacrymatus posita coronâ petijt, & obtinuit benedictionem.

S. Stephanus Dux Hungariæ impetrauit à Papa dari sibi diadema Regium.

Addiditque vltro ei crucem præferri, velut Apostolatus, quod plurimum gentium conuersionem promouisset: quodque Hungariam post illustres victorias de barbaris, Romanæ Ecclesiæ donasset.

In pago Catalonico *rusticus*, ruri obdormiens, videtur sibi examen apum sentire surrepens per podicem, & per os egrediens.

Ex eo stimulatur ad prædicandum; ergo repudiat vxorē; in templo crucē & imaginem Christi proculcat, iactans se iussu à Deo; Decimas non dandas è Scripturis docet; seducit multos.

A S. Lebuino Bremensi examinatus, conuictusque senoctu in puteum præcipitat: seductos reducit Sanctus Lebuinus.

Vilgardus Rauennæ Grammaticus, prædicat beatos Virgilium, Horatium, Iuuenalem. &c.

Damnatur à Petro Rauennatensi.

ERGO

E R G O:

1. Dic age; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aevo X?
At SIC P A P I S T I S RES stat R O M A N A, F I D E S Q V E:
Non SIC R E M servat Luthero-caluinista, F I D E M Q V E.
2. I V R E S V O Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei A V G V S T V S proprio de iure remisit?
3. A N T I N E C H R I S T V S erat quisquam hoc R O M. in Aevo X?

S Æ.

SÆCVLVM VNDECIMVM,

Hoc placuit aliquibus appellare

FERREVM,

seu

POLITICO-SCHISMA-
TICVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESSIO.

140.

ILVESTER II. crea-
tur anno 999. Vide ibi-
dem.

Qui Papæ fecerat
calumnias, iam Papa patitur grauiores.
Nam à Bennone pseudocardinali schis-
matico fingitur arte magica Papatum
quæsiuisse, & animam Satanæ deuouif-
se, promittenti ei Pontificatum tam
diu, donec templum Ierosolymorum
non attingeret; in isle vero templum S.

Crucis in Ierusalem Romæ, ac statim
obiisse.

Fabula hæc. Causata tamen eius stu-
dio astronomiæ nimio, vnde suspectus
fuit de vatidica astrologia.

Zelosus fuit cultor monastices, &
Sanctorum virorum. Obijt an. 1003. Se-
dit an. 4. Men. 6. di. 12.

141. IOANNES Siccus XVI. creatur
quem alij volunt esse XVIII. scil. con-
numerantes pseudopapas Ioannes. Ob-

ff

ije

iiit cum sedisset menses quinque, dies 26.

142. IOAN. XVII. Fafanus rite creatur an. 1003 Græcos schismaticos disputatione conuicit, & aduniuit Ecclesiæ. Obijt an. 1009. Sedit annos 5. Men. 7. Dies 3.

143. SERGIUS IV. creatur an. 1009. canonicè. Obijt anno 1012. Sedit An. 2. Men. 9. Dies 12.

144. BENEDICTVS VII. legitimè creatur an. 1012.

Contra ipsum quidam Romani intrudunt Gregorium potentem: à quo pulsus Benedictus confugi Mersburgum ad Henricum regem. Eum anno 1013. Henricus restituit præmissum sibi cum exercitu subsequenti, & sic Romanis scribenti: *Nemo Imperator dici aut esse valeat, nisi quem Papa Rom. morum probitate delegerit aptum, ei que commiserit in signe Imperiale.*

Anno 1014. Henricum à Romanis regie exceptum, ac interrogatum in æde S. Petri, *An velit esse fidelis Patronus Ecclesiæ Romanæ?* respondentemque Velle, coronat Papa & inungit cum Kungunde.

Anno 1016, feliciter pugnat mari contra Saracenos litora Italiæ infestantes, & horum capit Reg nam.

Anno 1017. In Iudæos crucifixi illulores vindicat.

Anno 1024. moritur Episcopus Capuanus in itinere solum nigrum compellat: cui ait se detineri in pœna certum salutis; tantum Papæ diceret, pecuniam in tali capsa pro anima sua inter pauperes erogaret.

Mox Capuanus ille fit monachus.

Idem apparens Portuensi Episcopo ait, se S. Odilonis Abbatis suffragijs reseruari: proinde iubeat eum illa frequentare. Fit, S. Odilo fratribus indicit suffragia, dispensatque eleemosynas. Benedictus sedenti in Capitulo apparens actis gratijs candidus disparet. Sedit An. 11. Men. 10. Di. 12.

145. IOAN. XIX. Germanus frater Benedicti creatur an. 1024.

Anno 1033. quidam cupientes Papam occidere cum non valerent, eum vrbe expulerunt: sed Conradus Imp. continuo eum restituit, mox morientem. Sedit an. 8. Men. 7. dies 9.

146. BENEDICTVS IX. Alberici Comitis Tusculani filius duodennis à patre intruditur, & Papa agnoscitur an. 1033. Dicit eum Petrus Damiani tota vita luxurijs fuisse taminatum ac damnatum ad inferos.

An. 1041. dispensat cum Casimiro Polono certis conditionibus, vt ex monacho in Regem institueretur.

An. 1044. Ob benedicti turpitudinem duo alij Antipapæ sese intruserunt in Vrbe sedentes.

Tunc Gratianus Presbyter persuasit duobus intrusis, vt certis redditibus victitantes abstinerent à Papatu. Bartholomæus Abbas fidenter sic affatus Benedictum: *Non licet tibi Sacra facere, sed potius abstinere; Deum placare, quem peccando irritasti.* Territus sese protinus abdicat Papatu. Succedit electione Gratianus, dictus.

147. GREGORIUS VI. ille Gratianus continuo surrogatur omnium consensu an. 1044. reformat Ecclesiam vita, doctrinaque.

Anno

Anno 1045. vindicat distractū & alienatum Patrimonium Petri. Debella Saracenos; componit schismaticos.

At an. 1046. Henrico Imperatore intrudente CLEMENTEM II. cedens ultro Gregorius VI. se abdicat Pontificatu, schismati cauendo. Coronatus ab illo Imperator statuit, *Papas ab Imperatore Rom. non a Romanis esse creandos.*

Vnde Hæresis Henriciana, de qua in Varijs, Gregorius sedit an. 3.

148. CLEMENS II. intrusus anno 1046. moritur anno 1047. cum sedisset menses 9.

149. DAMASVS II. creatur & moritur an. 1048. sedit dies 23. Vacatque Sedes pene annum 1.

150. S. LEO IX. creatur an. 1049. nouo exemplo, & iniquo. Clerus, Populusque Rom. miserunt in Germaniam ad Henr. II. Imp. vt mitterent, quem eligi Romæ Papam veller. Misit Benonem Episc. Tullensem. Qui se per Gallias in purpura pro Papa designato gerens, Cluniaci à Priore Hildebrando monetur, desisteret: Infandum esse ab laico dari Papam: Seque audiret; effecturum, vt Maiestas Imperialis non offenderetur; & Libertas Ecclesiæ non temeraretur. Parer; positaque purpura in cultu, peregrini Romam venit, & agente Hildebrando eligitur Papa, contento Tullenti Episcopatu.

Futuri honoris indicia præcessere: Vilis sibi fuit à sena via aspera ductum in solio collocari, dicique; Post quinquennium tibi sedes dabitur, vt sis Domino *fidelis seruus & prudens, quem. &c.*

Iamq; Romam initurus audiit can-

tales Angelos; *Dicit Dominus: ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis.*

Adeo sanctam duxit vitam, miraculis illustris.

Continuo plura per Germaniam frequentat Concilia labi & Simoniacæ & Luxuriæ Clericalis corrigendæ.

Anno 1053. Patauij tres Sanctos inuentos cum tribus Innocentibus solenniter Canonizat.

Anno 1054. Laborat in tollendo schismate Constantinopolitano.

In Concilio Romano & Vercellensi damnat Berengarium Sacramentarium.

Commutat quasdam terras cum Henr. Imp. Ducensque contra Northmannos, bonorum Ecclesiæ inuasores, victus tenetur honorificè captiuus.

Anno 1054. moritur. Iussit lepulum in suum ferrilectum, & curari; at eo disparente putatur fuisse Christus.

Episcopus quidam forte reliquerat puerum mutum Romæ abiens; puer ad sepulcrum S. Leonis excubat, orat; ei crescit lingua, loquitur recte. Alius loquentib. de eius Sanctitate, ait; Si is sanctus est, contrahat hunc mihi digitum. Ecce continuo irruenti cani suo in porcum dum manus iniicit, porcus eū mordicus prehensum digitum eneruat, vt contractus fieret. Sedit an. 5. M. 2. dies 8. Canonizatur.

151. VICTOR II. ex Episcopo Eistebensi designatur ab Imperatore Papa, Romam missus à Clero eligitur an. 1055.

Concilijs habitis incubit ad reformationem disciplinæ Ecclesiasticæ, & ne bona Ecclesiastica alienentur,

Diaconus ei calicem miscuerat veneno: consecratum eleuaturus non valuit: prostratus in preces cum admonito populo dum orat, Satan obsidet Diaconum; territus omnes ad instantiam orationis monet fugando diabolo.

Liberatus obsessus culpam fatetur.

Calix sacratus aræ inclusus asseruatur: Papa miraculose seruato.

Anno 1056. Henrico quinqueni stabilit Regnum Germaniæ: obit *an.* 1057. Sedit annos 2. Men. 3. dies 16.

151. S. STEPHANVS X. Gallus liberè & canonicè creatur *an.* 1057. Concilijs habitis reformat disciplinam ecclesiasticam, territus exemplo hoc: Romæ Presbyter concubinaris negabat Conciliorum Statuta conscientias obligare.

Robustus valensque incumbit, moritur repentinâ. Petrus Damiani Iudex criminis iubet sepeliri in cimiterio, ceu Sacerdotem; & sine cruce, processione cæterisque ritibus; sed sepultura asini.

Anno 1058. Florentiæ æger à S. Hugone Abbate Cluniacensi visitur; quo præsentè dæmon astans aufugit; abeunte reuertit: ergo Papa reuocatum orat, secum permaneat dæmoni fugando: moritur: corpus eius claret miraculis confectionum.

Sedit Mentis 7. dies 26.

152. NICOLAUS II. Burgundio canonicè creatur *anno* 1058. Corrupti pecunijs Romani intrudunt Mincium Benedictum; sed à Cardinalibus degradatum, inque carcere mortuum avarissimum.

An. 1059. celebrat Conc. Rom. contra Berengarium, hæresim abiurantem.

Ibidem decreuit, vt Pápæ eligendi & electi merita prius indicarentur Imperatori; cui sit ius non eligendi, sed proponendi quendam, ac deinde & defendendi.

Sed cum demum Imperatores hanc indulgentiam verterent in abusum eligendi; merito est eis adempta.

Nortmannis dat in feudum Calabriam, Siciliam, Apuliam; vindicatque Ecclesiam à tyrannis. Moritur *an.* 1061. Sedit annos 2. Men. 6. di. 1.

153. ALEXANDER II. canonicè creatur à Cardinalibus *anno* 1061. Factiosi per Imperatorem, curant intrudi Cadoloum, quem dicunt Honorium.

Anno 1064. celebrat Mantuæ Concilium pro sui confirmatione, & Cleri reformatione contra Simoniacos & Concubinaris; & eos *an.* 1065. excommunicat, frustra cum arguente Petro Damiani.

Anno 1069. Henricum Regem cohibet à diuortio per minas excommunicationis.

Anno 1070. Episcopum Moguntinum Babergensem citat Romam ob Simoniam.

Æger sumpta digitorum ablutione monachi sanatur, & dedicat ecclesiam Cassinensem.

Anno 1073. Accusatum ab Episcopis Germ. Henricum Imperator. citat Romam ad dicendam causam: Moritur cum sedisset annos 11. Men. 6. Dies 22.

154. GREGORIUS VII. antea Hildebrandus Monachus Card. creatur canonicè *an.* 1073. approbante electione Hen-

Henrico Imp. Gallia Episcopis nequicquam obfistentibus. Exigit in Hispania censum S. Petro debitum. *Anno 1074.* compescit Saxones contra Henr. Imp. insurgentes. Plura frequentat Concilia contra Simoniacos & Concubinarios Clericos. Principes rebelles excommunicat, mittitque in eos exercitum.

Anno 1075. Missam celebrans ab ara abreptus à Quintio Romano carcatur; sed liberatus Henricum citat Romam causæ dicundæ; verum ab hoc in Conc. Wormatiensi abdicatur Pontificatu. At Papa Henricum & complices excommunicat, regno exuit, subditos à iuramento ei facto absoluit *anno 1076.* per Encyclicam; At à schismaticis retorquetur in eum excommunicatio. *Anno 1077.* Henricum poenitentem sub conditione absoluit ab excommunicatione; seq; purgat ab obiectis. Excommunicat accipientes *Inuestituram* à laicis Principibus. *Anno 1078.* In Conc. Romano excommunicat schismaticos Episcopos. Itemq; & Nicephorum Imp. Orientis excommunicat. *Anno 1079.* Berengarium rursus in Con. excommunicat. Regem Poloniae abdicat à regno.

Anno 1080. Henricum Regem iterum excommunicat, regno exuit; & Rudolphum Regem Germ. confirmat. At Rex Henticus in pseudosynodo Brixienfi ipsi abrogat Pontificatum; surrogat contra eum Guibertum Antipapam. *Anno 1081.* Refutat hæresin Metensis Episcopi, negantis posse Reges excommunicari à Pa-

pa. *Anno 1082.* Pressus obsidione ab Henrico, Concilia contra eum celebrat; soluiturque obsidio per Robertum imploratum. *A. 1085.* Gesta eius contra Henricum diuinis Visionibus comprobantur, & moritur. Sedit annis 12. Men. 1. dieb. 3.

155. VICTOR III. Beneuentanus creatur *anno 1085.* canonice, licet inuitus ex Abbate Cassinensi, disciplinæ monasticæ eximio reformatore, & Regi Henrico sana suadenti multis, etsi irritò euentu, *An. 1086.* Cassinum reuersus Patatus insignia deponit: at *anno 1087.* resumere persuasus confirmatur: & mit. tens in Africam copias ingenti prælio vincit Saracenos: & Concilio Beneuentano contra schismaticos celebrato, *an. 1088.* mortis præsciis obit. Sedit ann. 1. Men. 3.

156. VRBANVS II. Gallus creatur *an. 1088.* Canonice. Ægrotus Cassini sanat à S. Benedicto monacho. Cōfirmat excommunicationes in Henricū, Guibertum, & Schismaticos. *An. 1095.* Post plurima celebrata Concilia Conrado Regi fidelitatem iuranti Rom. Ecclesiæ promittit Imperij coronam. Decernit *expeditionem in terram Sanctam*, ideoque in Conc. Claramontano indicit *Officium B. V. Mariæ* Clericis. *An. 1096.* excommunicat Regem Franciæ; iterumque absoluit. *An. 1098.* comminatorias scribit Regi Hispaniæ in causa depositi Episc. Compottellani. Moritur *an. 1099.* Sedit an. 11. men. 4. di. 18. De prædictis explicatio in *Varjs.*

IMPERATORES OCCIDENTIS IN SÆCVLO XI.

14. HENRICVS II. Rex Germ. ex Duce Banaria coronatur Imperator I.	Anno Christi nati 1002	Ob Episcopos relegatos diuinitus punitur.	1038
Item Rex Italiae procurat reformationem morum.	1005	Ducem Capuanum redigit in ordinem: moritur.	1039
Humilitas eius mira in Conc. Francosurd.	1006	16. HENRICVS III. Imp. II. iura sibi arrogas ecclesiastica parit hæresin Henricianam seu Politicam.	1046
Audit, post sex: omen Imperij. Romam it pro corona Imperij.	1007	Papam inique deponit, intrudit Clementem II. & ab hoc coronatur Imp.	1046
Coronatur cum certis ceremoniis: confirmatque donationes, & iura Ecclesie.	1013	Concilia frequentat in Ger. contra Simoniaros. Vexatus à læm, ob Episcopatum simoniace datum liberatur à S. Laurentio.	1047
Bambergam facit vectigalem S. Petro.	1019	Manichæos patibulo damnat.	1052
S. Heriberto Epif. Col. iratus discit eius innocentiam diuinitus.	1020	Dat Victorem in Papā eligendum. Moritur, & demones ab eo per S. Laur. fugantur.	1054
In Græcos ducti profugatiq; eos ex Italia.	1022	Disciplinis spontaneus se ipsum flagellauit.	1056
Moritur uxoratus in Virginitate Sanctus.	1024	17. HENRICVS IV. Imp. III. infelici vaticinio nascitur.	1051
15. CONRADVS II. Rex Germ. retardatur ab electione ob incestuosum coniugium.	1024	A patre fit rex Germanie, Papāq; confirmat.	1056
In rat Italiam & coronatur Imperator.	1027	Ius dedit ei Papa in Electione Papali, vt defendat à factiosis.	1059
Ducens in Hungariam diuinitus impeditur.	1030	Est in tutela S. Annonis Epif. Colo.	1062
Papam verum, expulsū à Romanis restituit.	1033	S. Annoni offensus eum spernit.	1066
Capit Lugdun. Epif. ob vitia.	1034	Cogitur non repugnare uxorem excommunicandus.	1069

Cita-

Citatur Romam ad se purgandum obscure.	An. Ch. nati 1073	eum appellat Romam, praelium decli- nat. Demum Moritur: sepulchrum inbe- tur à Papa effodi.	1106
Insurgunt in eum Saxones: de veditis Episcopis. absoluitur ab Legatis Apost. Metu excommunicationis & belli Saxonici simulat subiectionem.	1074	Permittit eum Papa sepeliri.	1111
Vormatia in pseudoconcilio depo- nit Papam: sed excommunicatur cum eo Roma: & accedit divina vindicta: Principes in eum insurgunt, eorum con- ditiones acceptat.	1075	IMPERATORES Orientis.	
Absoluitur ab Excomm. à Papa con- ditionaliter: Foedus fragus excommuni- catur: Imperio abdicatur, substituto Rudolpho.	1076	85. CONSTANTINVS Porphy- rogenitus solitus Moritur.	1025 1028
Dubio Marte cum Rudolpho decer- tat.	1077	86. ROMANVS succedit Imp. Ecclesia redditus augeat 80. libris auri.	1028 1030
A Papa excommunicatur, deponitur. In pseudoconc. Brixienfi Papam ab- rogat, & surrogat ei Guibertum: Ro- dolphum praelio occidit.	1078	Sanctus vir veneno tollitur ab Zoe uxore.	1034
Romam obsidet, Italiam vastat, à Guiberto coronatur.	1080	87. MICHAEL IV. Paphlagon adulter Zoes speciosissimus occiso Imp. succedit.	1034
Romam occupat, Consecrari facit Guibertum Papam.	1081	Imperij sedem transfert Theſsaloni- cam.	1038
Petit à Gregorio PP. fieri Synodum & impedit. Ab Antipapa coronatur: fu- gatur ex Italia.	1082	Arreptus à demone torquetur & nequit liberari 1034.	1039
Ingenti praelio vincitur in Germ. Ab Urbano II. Papa excommunicatur Ingentibus fligitijs se obstringit.	1083	Moritur paenitens.	1041
Machildis terras infestat: Ingens felus admittens in uxorem suam ex- communicatur: filiusq. ei rebellat.	1084	88. MICHAEL V. Calaphates in Zoen ingratus imperat vix annum, e- icitur, cecatur.	1041
Eius heresis in Conc. Rom. excom- municatur.	1086	89. CONSTAN. Monachus resti- tuitur in imperium.	1042
Cogitur in Conc. Mog. deponere im- perij, sed subicere Papae, rebellante ei filio Henrico.	1089	Ob pellicem deuenit in capitis disci- men.	1044
Fuga elapsus declamat in filium, contra	1090	Moritur stante Schismate Lat. & Grecor.	1054
	1092	90. THEODORA imperat vidua 21. mens.	1055
	1102	91. MICHAEL VI. Stratoniceus succedit.	1058
	1105	Cedit sponte Isaacio Comneno. 92. ISACIVS Comnenus Imp. v. surpat sibi bona ecclesiastica.	1057 1057

Fulmi-

<i>Fulmine ictus in pœnam se abdicans proficitur Monasticen.</i>	Anno Christi nati	<i>Carceratur ab Alexio.</i>	1080
93. CONSTANTINVS Ducas imperat.	1059	97. ALEXIVS Comnenus Imp. vincitur à Northmānis in Thracia.	1081
<i>Moritur relicta Eudoxia Aug.</i>	1067	<i>Pœnitens de rapina Eccl. bonorum promulgat Bullam auream contraproptores talium.</i>	1082
94. ROMANVS Diogenes assumitur ab Eudox.	1067	<i>Pecuniam dat Henrico Regi contra Robertum.</i>	1084
<i>A Turcis captus perpetuam pacem cum eis componit electoq. contra eum Michaelē Ducā mori cogitur.</i>	1071	<i>Petit absolutionem à Papa.</i>	1089
95. MICHAEL VII. Ducas Imperat. ager sanatur ab Apocryfario Romano.	1072	<i>Mittit ad Concilium Placentinum pro paranda expeditione in Terram Sanctam.</i>	1085
<i>A Nicephoro Imperij inuasore detruditur in monasterium cum uxore & filio.</i>	1078	<i>Fit perfidus in Orthodoxos.</i>	1095
<i>Pro restitutione implorat Papam.</i>	1080	<i>Petit à Papa coronam Imper. Occident. contra Henricum hereticum.</i>	1112
96. NICEPHORVS Botoniates excommunicatur à Papa ob inuasum imperium.	1078	<i>Moritur laudabilis in colligendis Decretis, fouendisque viris doctis.</i>	1181

CONCILIA,

Sed PROVINCIALIA, vixvquam frequentiora contigit celebrari, atque hoc Æuo XI. ea potiora ad *Varia* referuo.

GENERALE ROMANVM in causa Berengarii relapsi Sacramentarij: & Electionis Papalis obseruandæ celebratur an. 1059. Iterumque alterum GENERALE ROMÆ an. 1075. contra Clericalem Luxuriam & Simoniam, prauosq; populi mores. &c.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis in Sæculo XI.

S. FVLBERTVS ex monacho Carnuti doctissimo, ann. 1007. creatur Episcopus Carnutensis, fortiter stat contra raptores Ecclesiasticorum bonorum, vitium quasi innatum Gallis. Vnde scriptis per. mouit hunc vt in pœnitentiam peregrinaretur Ierosolymam, illum, vt Româ absolutionem peteret.

An. 1028. obiit Deipara prius ei per visum vbera præbente, cui & liberum scripsit laudum, & basilicam posuit, & eximie deuotus extitit. Spiritu prophetiæ claruit. Nam Berengarium, inter ceteros Clericos, assistentem ægri lecto, iussit expelli, vt cui insidere cacodæmonem cerneret: dirum ostentum sacramentariæ hæresios. Cui & occupauit epistola ad Deodatum, & alia ad Finardum de veritate Eucharistica.

Scri-

Scriptit etiam librum de officiorum Ecclesiasticorum varietate.

S. BURCHARDVS Episc. Wormatiensis scripsit *viginti libros Decretorum* ex Concilijs, Pontificibus, & Sanctis Patribus. Claruit sanctitate. Vixit anno 1026.

BERNO Abbas Augiensis vixit sub annum 1030. Scripsit *de rebus ad Missam pertinentibus*, & vitam Sancti Vdalrici.

GLABER Rodolphus Monachus, scripsit historiam sui temporis, sub ann. 1040.

HERMANNVS CONTRACTVS Monachus Augiensis, & Comes scripsit *Chronicon de sex etatibus mundi: Salus Regina, Veni S. Spiritus, & emitte, &c.* Claruit sub an. 1050.

LEO IX. Papa sub an. 1050. scripsit *de erroribus Græcorum & Homilias, &c.* Vide supra.

HUMBERTVS Cardinalis, & Legatus Sancti Leonis in causa schismatis Græcorum componendi. Scripsit de Azimo, Ieiunio Sabbati. Claruit sub ann. 1050.

PETRVS DAMIANI Rauennas monachus, dein Episcopus Ostiensis & Cardinalis, austera vitæ sectator. Anno 1033. inuehitur in Simoniam intrusi Benedicti IX. Anno 1049. Scribit contra fornicarios Clericos. Anno 1052. Confutat hæresin de reordinandis per Simoniacos ordinatis. Anno 1057. inuitus creatur Cardinalis, ac anno 1059. missionem petit incassum: anno 1061. tamen abdicato Cardinalatu eremum repetit: vbi multis rebus præclare gestis, fit clarior miraculis & sanctita-

te, & moritur anno 1072. Quæ scribit in epist. 5. de animabus defunctorum visi de lacu inferni exire specie auicularum, & die Dominico mitius patitur fabulis similitiora.

Epistola ad Firminum arguit Sanctum Leonem quod bellum gerat in Nortmannos, quasi Papæ ἀπρεπον. Sed errat: nam bellabat vt habens dominium temporale. Epistola ad Henricum scribit, Christum 30. anno ætatis factum Sacerdotem; & Liberium Papam esse hæreticum: At errat vtroque: nam Christus à puncto conceptionis habuit omnem gratiam; De Liborio Bel. l. 4. de Pont. c. 9.

S. GREGORIUS VII. Papa Volumen epistolarum conscripsit. Vide supra inter Papas.

LANFRANCVS Archiep. Cantuar. fit inuitus anno 1070. & Legatus Apostolicus in Anglia anno 1071. Suspectus anno 1050. hæresios Berengarianæ se purgat in Concil. Romano disputatione contra Berengarium: Quem & scriptis confutat an. 1059. Moritur an. 1089. Conuictum Berengarium ita mouit, vt suum librum hæresios in ignem inijceret.

GVITMANNVS Episc. Auerfanus sub an. 1070. scripsit libros tres de veritate Eucharistiæ; Item SS. Trinitate, & Christi Humanitate. Scrupulose negauit, Species sacramentales posse corrumpi: Vt vere possunt, citra iniuriam Corporis Dominici.

GEORGIVS CEDRENVS historicus ab O. C. ad an. 1057.

IOAN. CVROSALATA historicus ab an. Christi 811 ad 1081.

Theophylactus Archiepis. Bulgarorum sub an. 1071. Commentator Biblicus: sed schismaticus, non credens S. Sanctum à Patre, Filioque procedere,

S. Anselmus Mantuanus, Episcopus Lucensis. Anno 1073. reuocatus ab Henrico Rege accipere inuestituram. S. Mathildem Comitissam informat. Dira patitur reformationi Clericorum intentus. Guibertum Antipapam perstringit, anno 1080. Mitra S. Gregorij sanat Episcopum Mantuanum anno 1085. Moritur miraculis inelytus a. 1086. & scriptis.

S. Anselmus Cantuarien. Archiepiscopus factus anno 1093. agit contra Inuestituras laicales: ideo ab Rege & Episcopo agitur in exilium an. 1095. inde reuocatur anno 1100. Iterumque anno 1103. omnibus bonis & Episcopatu spoliatur à Rege ob inuestituras eas confutatas. Obiit an. 1109.

Anselmus Laudunensis Scholasticus sub an. 1077. autor *Glossæ interlinearis*. &c.

Bertoldus Cōstanti. histor. obiit a. 1100.

Micrologus de obseruationibus Ecclesiasticis, sub an. 1080.

Occumenius & *Olimpiodorus* Græci scripserunt catenas à S. Patribus; ille in Acta Apost. & Epistolas Pauli: iste in Iob.

Lambertus Schafnaburgensis historicus ab O. C. ad an. 1077.

Ingulphus Abbas in Anglia sub a. 1050. de Monasterijs Angliæ.

Marianus Scotus Monachus Fuldenfis historicus Chronic. ab O. C. ad an. 1083.

B. Bruno Carthusianorum autor Colonienfis anno 1086. Commentator in Psalmos & Paulum, obiit ann. 1101. Rogerium Comitem per visionem liberat ab insidijs an. 1096.

Iuo Episcopus Carnotensis, acerrimus impugnator laicalis Inuestituræ per Angliam & Franciam: Scripsit volumina Decretorum: De diuinis & ecclesiasticis scriptoribus: Sermones librum de Corpore Domini: Epistolas ab a. 1092. vsq; ad a. 1112.

Euthymius, *Algerus*, *Decentius*, *Hermenopolus*.

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicæ, Nouatoribus contraria: Exempli gratia.

Missa ritus docuit *Berno* Augensis li. de Officio Missæ. *Hildebertus* Carnomannensis. *S. Anselmus* Cantuar. *Iuo* Carnotensis in sermonibus de rebus eccles. *Micrologus* de Diuin. Officijs. *Constantinus* in Ordine Romano, *Burchardus* Guitmondus. *Lanfrancus*: & ceteri, qui Berengarium expugnauerunt.

II. *Gratiam Dei, Fidem, Iustificationem* Romano-catholicæ asserunt: *Anselmus* li. Cur Deus homo, c. 9. & li. 10. de Concordia præsci. & prædest. Et li. de Concor. gratiæ & liberi arb. Et li. de medit. redemptionis humanæ c. 7. & in Rom. 3. & 7. Et in 1. Cor. 3. *Algerus* lib. de Euch. c. 2. *Berno* sermonem de Nat. Dom.

III. *Eucharistiæ veritatē, Sacrificiū, Trāsubstantiationē, Adorationē, Missā* docet *Algerus* li. 6. de Euch. *Berno* ser. de Paschate. Et li. de Concor. offi. *Pe. Dam.* ep. ad Blancā. *Adelmā* ep. ad Berengarium. *Lanfrancus* li. aduersus Bereng. *Anselmus* c. 10. & 11. in 1. Cor. 7. & in Heb. 10. *Albericus* de Sacramēto. *Guitmōdus* de Sacram. *Hābertus* in respō. ad Nicetæ librum *Iuo* de cōuentientia Vet. & Noui Sacerdotij. Extractatum de significatione indum. Sacerdota. *Euthym.* in Panoplia part. 2. tit. 21.

IV. *Pe.*

IV. *Pœnitentiâ & eius Partes* docuerunt:

Anselm. li. simil. c. 99. & seqq. & c. 144. *Iuo* ep. 34. *Minardus* ad *Guntherum* de fide. *Euthymius* in *Panoplia*.

V. *Claves Ecclesiæ, & Absolutionem* docuit *Anselmus* in *Mat.* 16. *Iuo* & *Damianus* in epistolis. *Euthymius* in *Panoplia*.

VI. *Cōfirmationē, & reliqua Sacramenta, eorūq. vñ* docuit *Algerus* li. 3. de *Euch.* c. 4. *Minardus* ep. ad *Gnath.* *Anselmus* multis libris totis. *Berno* serm. de *Pentecost.* *Iuo* pluribus in locis ex professio. *Microt.* &c.

VII. *Baptismi effectus, Necessitatē, alienā fidē in eo, Ceremonias* docuit *Anselmus* in *Mat.* 3. & 15. & in 1. *Cor.* 4. *Algerus* li. 3. de *Euch.* c. 4. 6. 7. *Iuo* de *Sacr. Neophitorū.* Et de *Sacramētorū* dedicatione *Leōtius* & *Hermenop.* de *sectis.* *Euthy.* in *Panoplia*.

VIII. *Præmatum sedis Apostolicæ* docuit *Berno* ep. ad *Reg. Hungariæ.* *Lanfrancus* de *Eucharistia.* *Anselm.* in *Mat.* 16. *Humbertus* contra *Niceram.*

IX. *SS. preces, suffragia, Inuocationē, Reliquias, Imagines, Festa* docuit *Berno* l. de diuin. dæmonū contemnenda; *Ser.* 1. & 2. de *S. Marco,* & alibi. *Anselm.* li. de excellentia *B. V.* *Iuo* ser. de *Sacr. dedicatione:* Et li. de convenientia *Sacerdotij.* *Pe. Damian.* inuectiua in *Cadalou.* *Euthym.* in *Panoplia* *Leontius,* & *Hermenop.* in *Sectis.*

X. *Liberum Arbitr. & Bona opera necessaria* docuit *Anselm.* dialogo de lib. arb. Et de simil. c. 182. Et li. de concordia *Grat.* & li. arb. Et li. de lapsu hominis 2. & alibi. *Berno* sermone de *Resur. Dom.*

XI. *Purgatorium, & preces pro defunctis* asseruit *Anselmus* in *Mat.* 5. & 12. Et in 1. *Cor.* 3. *Algerus,* & *Berno* in *Epist.* *Euthym.* in *Panoplia;* Et *Græci* omnes in *Euangelistas.* &c.

Hæresiarchæ *Diffoni Papis* in Sæculo XI.

Græci Schismatici tamen cœperint in Sæc. IX. an. 878. occasione *Photij* cōtra *S. Iga.* *Cōstantinop.* intrusis; tamē hoc Sæc. XI. in apertū *Schisma* eruperāt teste ab *Rom. Ecclesia* diuidētes: *Hæresesq.* has piteas professi sunt: *Spiritum S. à solo Patre procedere.* 2. *Missam non in Azymo celebrandam.* 3. *Præmatum summi Pontificis nō esse Romæ.* &c. Vide *S. Antoninū* in *summa hist.* par. 3. tit. 22.

Berengarius Andegau. *Archidiaconus* publicauit, quē errorē prius insinuauit in *Gallia Leutharic.* *Benonen.* *Archiep.* Quē primus *Robertus Rex Franciæ* refutauit, & metu *Episcopat⁹* adimēdi cōpressit. *Berengariū* vero a. 1004. primus increpuit *Adelman.* *Epif. Brixien.* At *S. Fulbertus Episc. Carnot.* an. 1028. morturus suū illū degenerē discipulum, vt à dæmone infesum, conclauī expellit.

An. 1035. autem erupit cum pluribus corruptis fingens: 1. *Non esse verū Corpus & Sanguinē Christi in Euchar.* sed *Figuram* merā. An. 1050. dānantur in *Conc. Ro.* & *Vercell.* anathematizat errorem suum in *Conc. Rom.* & *Turon.*

At an. 1055. repetiit errorem sic mutatum, vt doceret, *Cum corpore Christi esse etiam substantiam panis.* Mox plurimorum scriptis, ac miraculis quoq; *Sanctorum* refutatus, a. 1079. canit palinodiam in *Conc. Romano.* Vtrum pœnitens obierit an. 1088. sub iudice lis est.

Demum addidit istis; *Paruulos non esse baptizandos, sed adultos.* Ecce *Patri-*

archam Antibaptistarū in hoc: Luthe-
ranorum in Impanatione: Zyvingliano-
rum & Calvinistarum in veritatis Eu-
charistica negatione.

HENRICVS Rex Germaniæ, vt Oc-
cidentale sibi arrogaret Imperium, im-
pia præsumptione *in res & personas eccle-
siasticas sibi usurpauit Iudicium*; eoque
autorem anno 1046. se fecit hæresios
HENRICIANORVM; similis Hero-
dianis: Quam hodie POLITICI mordi-
cus amplectuntur. Sed eam denique an-
no 1047. traditus Satanæ, ac vltula-
tus Henricus vsque ad mortem, est &
detestatus, & persecutus cum Papis eam
damnātibus sub nomine Hæresis SIMO-
NIACÆ.

Huic cōtraria ANTISIMONICA ex-
titit eorum an. 1052 qui asserebant, *Simo-
niacos nullum S. Ordinis Actum efficaciter
exercere*: ac proinde Non vere Ordinare,
Transubstantiare, Aboluere, ideoque
talia iteranda esse. Contra hos scripsit
librum S. Pet. Damiani.

CADALVS per vim intrusus pseu-
dopapæ a. 1061. increpitus & cōfutatus
à S. Damia, vt Clerū deteriorē sibi cōci-
liaret, *liberā fecit luxuriā* clero, vt ea hære-
sis iam diceretur CADALOIT. non am-
plius Nicolaitarum. Extincti an. 1065.
crescere cœperunt de nomine: at in re
manserunt *Concubinarij*.

De Incestu forū hæresi orta, diuinitusq;
vindicta vide an. 1065.

Schismatici, præsertim tempore Hen-
rici III. Imp. turbulentissimi, dicebātur,
qui ob defensionē hæresios & Simonia-
cæ, & Concubinariæ sese ab Eccl. Rom.
separantes eandem infestabant per Gal-
liam, Italiam & Germaniam: cætera o-

mnia Romano. cath. & credebant, & ob-
seruabant. A quibus, quotquot florue-
runt Sancti vita & miraculis, fuerunt tā
alieni, quā Eccl. Rom. consentientes.

V A R I A

Testinonia Fidei historica
in Sæculo XI.

AN. MI. Orta Parisijs opinatio famā
inuasit; & vero prædicari cœpit Gallia
tota; crediq; per orbem: sed & cordate
à doctis ac sanioribus refutari persuasio,
hoc sæculo millesimo appariturum An-
tichristum, extremo Iudicio, mundi;
fine subsecuturo. Ex hoc id contigit in-
dicio: quo anno Annunciatio Domini-
ca incidit in Dominicam, cum orbi
vltimum fore: sicq; hoc cecidit an. Ac-
cedebant prodigia insolentis Cometz,
chasmatisq; in cælo ignei, & Ordinum
statuūq; pene omniū obscena deprava-
tio: persuadebant id quoq; clades, quæ
plures præierant, morum corruptio,
Romanaque schismata.

S. Abbo Floriacēsis errorem scriptis
primus confutauit, atq; confodit.

Ex eo terrore plurima Romæ cōstru-
cta sunt monasteria & templa: quadra-
ginta monialibus, totidem monachis,
sexaginta Canonicis, solū intra urbē ex-
tra, plura. Tanto felicior surrexit è rude-
ribus Roma sepulta, S. Romuald. Rauennæ
monuit Ottonē pœnitentiæ iniūctæ
ob casū Crescentium, eiusq; raptā vxorē:
promiserat se monasterium cōstru-
cturum. Volenti prius ire Romam illi
componendæ, ait Romualdus: Si Ro-
manieris, Rauennā non videbis, Didū
factum, Nā ibi intoxicatas chirothecas
induens obiit. Has pro munere dedit ei
Cre-

Crescentiana, dolens quod eam non duceret uxorem, nec crearet Imperatricem, ut ei addixerat.

AN. MII. Otto III. Imp. obiit, cumque eo stemma Ottonicum interijt: Nimius fuit Paparum Dominus & intrusus schismaticorum.

Henricus à S. VVolfango eductus, Moguntia à S. VVilgifo vngitur Rex Germ.

S. Stephanus Rex Hungariam implet Ecclesiis, monasterijs: B. V. Mariam delegit Patronam regni: unde incolae eam tantum DOMINAM appellant. Id nomen locale iam factum est vniuersale.

Idem Hungariae Apostolus traduxit ad Christum Transiluaniam de Guila Principe triumphans.

Northmanni XL. ex Ierosolymitana peregrinatione reduces viso Salernū à Saracenis obsideri, poposcerunt equos, & ingentem Saracenorum exercitum fuderunt: oblata & spolia & dona renuerunt, professi, amore Christi & fidei sese pugnassee.

Misiss tamen ex Italia donis alij è Nortmannia in hanc pelliciebantur.

AN. MIII. Certatim orbe toto fit templorum innouatio, ut nationes ac vrbes contenderent de ornatu: Putatur, eo, quod metum cernerent vanum fuisse de mundi interitu peruulgato.

AN. MIV. Robertus Rex Gallia interest Concilijs, sed ut Episcoporum seruus. Visis Episcopi pedibus pendulis altiores in subsellio, dispexit de suppedaneo: attulit; supposuit.

Leutharicus Archiep. Senonensis

communione præbens, dicebat: *Sed dignus es, accipe.* Eum Rex arguit, ut notuatorem; quasi indigni non acciperent Corpus Christi verum, & ipsum. Compressitque eum minis adimendi Archiepiscopatus præludentem Berengario, & Sacramentarijs. Istum primus increpuit per epistolam Adelmānus Episc. Brixienensis.

Romæ catharris subito multi suffocabantur: Quidam oppressus deuouet se S. Alexij seruitio; edit vota monastica; liberaturque à suffocatione; & seruatur à dæmonibus, eo frustratis, ac visis specie equestris turmae intra portam monasterij, ut raperent eum.

AN. MV. Henricus Rex Ecclesiasticæ amans disciplinæ ac reuerentiæ in Conc. Tremonienſi orat Episcopos, ut Cleri, populi que mores corrigant. Felix inceptis vincit in Italia Longobardos, obtinetque regnum, gradumque facit ad Imperium.

AN. MVI. Henricus Rex Germ. in Conc. Fræcofurdano allocuturus Episcopos, stratus humi iacet, dum ab VVillegifo Moguntino Archiep. leuaretur; petit dein Bambergæ Episcopatum institui.

AN. MVII. S. VVolfgangus ei apparens ostendit ad murum S. Emericamni. *Post sex:* idque interpretatur ad mortem post sex dies, menses, annos; sed portendebatur Imperium, quod ei sexto post anno Papa contulit. Ipse suis humeris vita functū S. Romualdū baiulat ad sepulcrum Ratisbonæ.

S. Fulbertus Episc. Carnotensis est mirificus impugnator laicalis inuestiturae.

AN. MVIII. Senonis sanctorum reliquiae sunt eleuatae; in his particula virga mosaica.

S. Bruno cum 18. socijs, à Papa missus Apostolus Prussorum, est in praedicatione Euangelij affectus martyrio.

S. Bonifacius Russorum Apostolus à Papa missus, pauper & nudipes praedicabat. Princeps accersitū tentat oblati ei donis amplissimis, ut auri cupido; qui in tam vilibus incederet; at spretis muneribus reuertenti pontificalibus induto ait; Nunc scimus, quia te ad vanam doctrinam impulit veritatis ignorantia, non paupertatis inopia. Si tamen pyram illaesus transferis, credemus. Extruuntur duae luculentissimae, quas aqua lustrali conspergit & thurificat, transitque innoxius; & Rex cum Russis Sacra Christiana amplexati venerantur. At Regis frater S. Bonifacium contrucidat.

AN. MIX. Iudaei, per fugitium feruum, specie peregrini, dant literas, eius baculo inclulas, ad Principem Babylonis; ni Ierosolymitanum euerneret templum, Christianos regnum eius occupaturos; (adeo frequens isthuc erat peregrinatio) Cum igitur aquaretur solo, Sepulcrum Domini erui nequiuit. Cognita Iudaeorum technā, protinus ubique actantur, fugantur; cum villo quicquā agere verantur Christiani; multi sese necabant ipsos desperati. Regis tamē genetrix templum instaurat; & Fideles orbe toto missis ad eam muneribus opitulantur.

AN. MXI. Miles germanus rapuit bona S. Clementis, ut tectum inde pararet. At vel in cubili inuaditur à muribus; in turri è laqueari aream suspendit, ut

in ea se tueretur; at obrutus & ibi corroditur à muribus.

Dani vastant Angliam, Cantuariam obsidentes cholericis passionibus puniuntur diuinitus. S. Elphegus Episcopus supplices sibi dato pane benedictio sanat, seruat.

AN. MXII. Ingrati Dani ab S. Elphego Cantuariensi poscunt litrum; negantemque trucidant. Ecce vindictam: Duces duo sese enecant, alius à dæmone obsessus furit; alij aliter percutuntibus Dani repetunt. Classē terrore fugituri, at tempestate pereunt naues 160. alij 65. ad barbaras oras disiectis, ubi ab incolis mactantur omnes ut insidiatores: ceteri cum Anglis pacificentes quidem vno tamen omnes die occiduntur.

AN. MXIII. Benedictus VIII. PP. intruso contra eum Gregorio, confugit ad S. Henricū Regem in Saxoniam: a quo ductis Romam copijs restitutus offert ei dono POMVM IMPERIALE aureum cum eminente cruce; quo primus vteretur Insigni. Rebutq; compositis Romae, Imperium confert eidem rite vincto & coronato cum Chugundē.

AN. MXIV. Percunctanti S. Henrico; cur Romae cantato S. Euangelio non cantaretur & Credo? Papa respondit: Quia Roma nulla unquam haec fuit infesta. Ab Imperatore tamen persuasus Pontifex cantari Credo instituit; Cui & Patrimonium S. Petri S. Henricus contulit, suam vero Coronam donauit S. Odiloni Abbati; qui eam, seuiēte fame, diuisit inter egenos.

Suanus Rex Danorum euastans

An.

Angliam dum ingens ei litrum imponit, in medio exercitu à S. Eadmundo inuisibiliter confoditur.

AN. M. V. *Ernestus* Alemanix Dux in venatione fortuito ictus telo, quod Sacerdote careret, omnes suos conuocat, palam peccata sua confessus obit poenitens.

AN. MXVI. Illustris fidei testis *Simeon Armenus* fuit monachus ex eremo Romam veniens, obcultum incultum creditus Manichæus à quodam reus peragitur; At cum in Concilio se purgasset examinatus, accusator à demone arripitur; Simeon cum manus impositione curat: q̄ multis ibi fieret inelytus miraculis, clā abscedenti Pisis obuius, vt homo, demon percunctatur; quo pergit monachæ; eo reddente, quo *Deus voluerit*, Satan disparuit. Iudæus disputaculus negans ei, Christum ex Virgine natum; momento corruit mortuus. &c.

AN. MXVII. Robertus Rex Gallicæ per Conc. Aurel. adiudicat igni Manichæos.

Læti eunt: illasi diu in flammis; demū clamore in medio tali: *Ah decepti sumus!* extrahendi ab Orthodoxis in puncto corruunt in cinerē, vt nec os superesset.

Romā ipso Veneris sancto immanibus quasi lā ventis; multis eam mortem attulit vis; fuitque compertum ex Iudæo prodente, Iudæos tunc cum *Imagine Christi* egisse eadem, quæ olim cum Christo. Cunctis capite plexis illico venti remiserunt.

AN. MXIX. Kiiouia metropolis Russiæ sola 400. templa numerabat; adeo vigeat religio, vt qui ieiunium *Quadragesimale* violasset, ei dentes excuterentur.

AN. MXIX. Papæ Bambergensem ecclesiam dedicante, & Episcopatum confirmante, S. Henricus Imp & Petro facite eā vestrigalem, vt annuē penderet Papæ album equum ornatum, & centum marchas.

Has dein Pontifex Conrado remisit accepta Beneuento.

AN. MXX. S. *Henricus* maleuolis credens contra S. *Heribertum* Episc. Coloni. Citans eum febris decumbentem adit ipse iratus; at per quietem monitus, nil alperere diceret, faceretue, illi se submittit; aperitque factam sibi monitionem. Altera nocte media Rex in cubiculum Sancti; sed in Oratorio eum reperit de more precibus inuigilantem. Vbi supplex rite confessus absoluitur à Sancto; subiiciente: Nunquam hic nos videbimus.

AN. MXXI. Mortuo, S. *Heriberto* Imp. pro eo passim Missas ac eleemosynas fieri carat.

AN. MXXII. Rogatu Papæ Imp. *Henricus* ducit in Italiam contra Græcos, eam intestantes; Obsidet Troiam; iubet dedi, aut æquandam solo cunctis mactandis: Ciues emittunt pueros clamantes *Kyrie eleison*; Miseretur eorum. Mox à calculo sanatur per apparentē S. *Bened.* cui⁹ cœnobio regia dat munera.

AN. MXXIV. *Benedictus VIII.* PP. moritur. Visus atro in equo, Capuanum Episcopum iubet, vt suus germanus iam Papa relictas à se pecunias erogat pro anima sua pauperibus.

Idem apparens Portuensi Episcopo dicit ab S. *Odilone* se *panis Purgatorij* liberandum fore, quo audito S. *Odilo* suffragia Missasque à suis fieri præcipit, &c.

& eleemosynas, donec liberatus ei in capitulo apparens gratias ageret.

Græci Constantinopolitani vendicant sibi nomen *Episcopi VNIVERSALIS*, missa Romam legatione.

Atque ex hoc in publicum schisma eruperunt, cœptum à Photio anno 878.

Henricus Imp. obiturus circumstantibus ait proceribus: *Recipite, quam mihi tradidistis, Virginem vestram*. Passa tamen calumniam se purgavit, viuos carbones illæsis manibus nudis gestans. Successit in Imperio Conradus Henrici Ducis Wormatiæ filius, nominatus ab S. Henrico.

AN. MXXV. *Anniversario* S. Henrici rite patrato, S. Chunegunda se exuta purpurâ induit griseâ, acceptoque *S. velomonialis* profitetur.

Aquitaniæ Dux Wilhelmus inuenit *Caput S. Ioannis Baptiste*: ad quod Rex Franciæ, populi que innumeri religionis causa peregrinantur cum *Processionibus*.

AN. MXXVI. *S. Burghardus* Episc. Herbi. paralyticus, aduentante Conrado Rege orat sanari, quoad abisset Romam ducens: dein se lauat, induit albis, communicat. &c. cætera que sibi funerals parans, suos exhortatur, & obdormit.

Solum tres reliquit denarios, cilicium, ferreamque catenam.

AN. MXXVII. Conradus Rex Italianam rebellem edomat: Romæ Imperator coronatur; datque filiam Canuto Regi Angliæ, tunc ibi peregrino. Hic reuertens in Angliam Papiæ magno *emit brachium S. Augustini*: Vnde Ariano Longobardo sumpta occasio *nundinandi pseudoreliquijs*, fingens se quot nocti-

bus ab angelo rapi, docerique de reliquijs occultis.

Miranda Dei permissio! Fertur aliquos talibus pseudoreliquijs sanitatem consecutos: haud dubie vel operâ diaboli impostoris; aut vana hominum persuasione.

Emptas alicuius Iusti, ficto nomine; sed malefici capitis olim damnati, reliquias Manfridus Italiæ Marchio deposuit in templo. Vbi monachi noctu vident ætiopes ex capsâ prodire, exireque templo.

Publicatur fraus; dementata tamen plebs ægrè credebatur.

Multis tunc ariana Lombardia Satanicis illusionibus fascinabatur.

S. Romualdus canonizatur, ritu hoc tunc vtitur; scil. vt petentibus Papa concederet aram supra corpus Sancti collocare.

AN. MXXVIII. *S. Fulbertus* ante obitum prodit Berengarium hereticum, vt ab Satana infessum.

Noctu uegit in *S. Olau* Regem suum insurgunt, quod augures, magosque toto regno plecteret mortem; ideoque à Dynasti clam noctu contrucidatur.

AN. MXXIX. Robertus Rex Galliæ, ab moriente patre, viuique exemplo edoctus, in præcipuo honore habuit *Sanctos certos regni tutelares*.

Lemouicente Conc. pluraque alia disputant, An S. Martialis à S. Petro missus, sit Apostoli nomine honorandus.

Huc demum Pontificis Rom. opus decisione fuit data anno 1031.

AN. MXXX. Conradus Imp. ducit in Hungariam contra Stephanum. Hoc

Hoc Deipara commendante regnum, ecce postridie, stante vtrinque acie, ad singulos Duces Germanos aduolat nuncius cum literis Imperatoris, eos reuocantis.

Atignarus rei, factum miratur, ratus esse defectionem suorum, causam quaerit: negat à se quemquam missum: agnoscit diuinitus id accidisse.

Statuit igitur nunquam attentare Pannoniam.

S. Sigfridus, rogatu Olai Regis, venit cum pluribus in Gothiam, Christum genti praedicaturus. Ibi Vexionij primum Sacrum Missae celebrans sub papilionibus, cernitur à Praefecto regio eleuare Puellum: Rex cum gente subeunt colla iugo Christi.

AN. MXXXI. S. Dominicus Soranus multis illustrat miraculis Ecclesiam viuis, ac mortuis.

AN. MXXXI. Rex Nauarrae Sanctius feram telo confixurus, ad S. Antonini Martyris sepulcrum consistentem, brachium sibi obtorpuisse sentit. Cognito loco sacro & culpam agnoscens recipit vires.

Gratus instaurat templum, addit monasterium; urbemque ibi olim Palentinam resuscitat.

AN. MXXXII. Ecclesia Romana patitur, non facit mala in schismatis. Vnde intrusus ab Alberico, Comite Tusculano, duodennis filius suus in Sedem Apostolicam, tolerabatur.

Frequens hoc praeteritoque saeculo malum! Ferendum, quod mutari nequibat, in tali & comitum, & Imperatorum potentia, & aui factiosi inconstantia.

Robertus Rex Franciae obit Sanctus, miraculis clarus, in egenos mirè benignus.

In praecipuis 8. ciuitatibus regni singulis pascebat mille pauperes; in quadagesima ipse manibus porrigebat cibum quotidie ducentis, ministrabat flexo poplite: in caena Domini 180. pauperibus lauabat pedes cilicio indutus. Noctes Christi natales, Pascha, Pentecostes ducebat insomnes, frequens in Synaxi, quotidianus in Missa. &c. Communicaturus pridianam noctem in precibus ducebat: aqua benedicta semper vsus. &c.

AN. MXXXIV. In Conc. Lamouicensi, act. 2. refert Episc. Caturcensis, militem praedonem à se excommunicatum obiisse; sepultum à suis in cimiterio quinquies procul eiectum humo fuisse repertum.

Romani Imp. Orient. vxor Zoedepertijt aurifabrum Michaellem speciosissimum; venenat Romanum ipsa, demum Michael suffocat in Caena Domini.

Obsessus mox à Dæmone fit deformis.

Meiceslao Poloniae Rege mortuo, Reginaque cum liberis ob superbiam pulsà, Cazimirus filius fit monachus Cluniaci, duranteque polycratia tenuit septenne interregnum.

AN. MXXXV. Berengarius Archidiaconus Andegau. fauente Brunone Episc. Andeg. vulgant haeresim; negantes Veritatem Eucharistiae, baptismum paruulorum, & Matrimonium.

Episcopus Leodiensis suadet Henrico Regi ad Papam deferret; quod hu-

hh ius

ius solius esset Episcopum condemna-
re, non Concilij prouincialis.

AN. MXXXVII. Dum *Cunradus* à
Papa sub Missa coronatur Imperator,
tanta sunt elisa fulmina, vt hi mente, il-
li vita exciderent: visusque est *S. Ambro-
sius* minitari Imperatori.

Tunc simul *Poppo Treuir. Archiep.*
impetrauit canonizari *S. Simeonem* ana-
choretam.

AN. MXXXVIII. *Pandolphus*
Dux Capuanus monachis Caslini ser-
uum præfecit: misitque alium, qui rape-
ret inde thesaurum: at hunc subita pro-
strauit epilepsia.

Imperator illum exiit Ducatu ab
monachis accusatum. Demum à vena-
tore in silua ab obuijs monachis sese te-
qui iussus, ducitur ad lacum obscenum;
cernitque in eo Ducem iam vita per-
functum dire torqueri, clamantem: etsi
ob innumera scelera patiar; hic tamen
ob raptum monachis calicem discruc-
ior: eum iube reddi ab vxore mea, &
pœnis subleuabor. Paretille: & obit.

S. Stephanus Rex Hungariæ ipso Af-
sumptionis Mariæ sanctè emigrat in
cœlum; mirificus cultor Deiparæ &
gentium barbararum Apostolus.

S. Lucia corpus capitis Syracusis trans-
fertur Constantinopolim.

AN. MXXXIX. *Conrado Imp.* re-
pentinà mortuo, eius filius *Henricus II.*
succedit in regno Germ.

AN. MXL. Ex hoc vacat Imperium
Occidentale per sexennium.

Obit *S. Chune Gundis* virgo, se iussam
sepeliri pauperulam ad latus sui fratris
mariti *S. Henrici I. Imp.*

Saraceni occupatâ Siciliâ Messa-

nam obsidentes, à paucis, antè sub Missa
Sacrificio communicatis, plurimi exdun-
tur, fugantur.

Conimbricam à Mauris obsellam
Rex *ope S. Iacobi*, in acie visi præliari, vin-
dicauit. Græcus Compostellam pere-
grinans risit dicens: Piscatoris fuit, non
bellatoris; nocte proxima grauius ab eo
increpatur.

AN. MXLI. Poloni proceres, cladi-
bus fessi, & interregno, per Legatos ab
S. Odilone ex Cluniaco repetunt Ca-
zimirum ad regnum: qui sui se iuris esse
negauit, vri iam professum & subdiaconum.
Papam adeunt, impetrant ab v-
troque absolui, in spem prolis regiæ;
Sed ita vt Poloni rasi coronam; fasciam
que ex collo instar stola gerant ad dex-
trum humerum pendulam; & scapula-
re album in festis B. V. Mariæ; *S. Petro*
ad lucernam perpetem pendant de sin-
gulis capitibus numinum, præter nobi-
les & clerum & religiosos. *Cazimirus* du-
ctæ Mariæ Imp. Orient. nomē mutauit
in hororem B. V. Mariæ; & schisma
Græcorum simul composuit.

AN. M. LII. *S. Gerardus* Epif. stola
indutus dixit Ouoni tyrânno Hugarie:

*S. Quadragesimæ observatio est peccatori-
bus pro venia, iustis pro præmio; tu vti niam
nullam mereris tyranne; gladio regnum ra-
pisti, anno tertio gladio peribis.* Dictum
que factum.

AN. MXLIII. *S. Euardus* Rex An-
glia cum coniuge vixit in perpetua Vir-
ginitate.

AN. MXLIV. *Benedictus* Ro-
mæ residebat in Laterano, *Syluester*
III. in Sancta Maria maiore:

Gratianus Presbyter utriusque persuasit

vt

ut seruata reddituum parte se abdicarent Pontificatu, & ecce ipse ab omnibus eligitur Papa dictus Gregorius VI. Reformator Ecclesiae mirificus.

AN. MXLV. Cazimirus Rex Poloniae paucis vicit plurimos Russos, viso pugnare cum eo viro candido.

Gratus Deo misit Romam denarium S. Petri, eamque Capitationem in Comitibus consensu procerum fecit esse perennem.

Normanni diripuerunt fundos Cassinenses; monachi in eos arma sumentes, fuderunt pauci cunctos, ablataque recuperarunt.

Sed visus est S. Benedictus in confictu praedari: vnde tela, saxa, armaque hostium in ipsos retorta vertebantur.

AN. MXLVI. Henricus Rex fit autor heresis Henricianae, seu Politicorum.

Nam Romam aduolans ecclesiastica iudicia sibi usurpauit; Episcopum Raucennatem coactio Concilio exautorauit; Gregorium VI. PP. iudicauit iuxta delationes factioforum, & Episcopum Bambergensem intrusit in Papam dictum Clementem II. Gregorio VI. tunc pacis causa seipsum abdicante.

Clemens eum cum Agnete coronat & vngit in Augustos.

Coronatus statuit edicto, *Papam ab Imperatore, non ab Romanis, creandum esse.*

Sancti Guidonis obitus, ut vita multis illustrauit miraculis Ecclesiam.

AN. MXLVII. Clemens II. PP. in Conc. Romano sancit, *Simoniacae ordinator, suscepisse S. Ordines vere acrate; sed non bene, ideoque 40. diebus ab officio suspensos penitere debere.*

Eiusdem decreti Imperator execu-

tionem vrget per Imperium; etsi luxuriae dedicatus; at eximius cultor iustitiae.

En; Equum dono ab Abbate acceperat, quem miles raptum Abbas emendatignarus furti.

Equitanti Imperatori herus equi priscus ait: *Meus est: Cui Imp. Si tuus, abduc eum cum sessore.*

Accersitoque Abbati pedum auferit, traditque statuae Saluatoris: *Iam, ait, ab hoc Pedum recipe; ne largitione accepisse credaris.*

Puer à Clerico *fistulam argenteam*, quâ aqua ei aculatur, accepit eo pacto, & Imperator factus, ei donaret Episcopatum.

Coronatus donauit. Morbo repente deijcitur, mortuo similis ipso triduo; Fiunt pro deposito preces, Missae, elemosynae: respiciens fatetur, è fistula daemonem in sese ignem esse ei aculatos, vultulatumque totum: at S. Laurentium denique per calicem aqua affusâ fecisse medelam.

Illico conuocato Concilio deponi curat Episcopum. Calicem Henricus obtulerat in aede S. Laurentij, & hanc ruinofam repararat.

Simul detestatus est eum, cuius suasionem fuerat in haesim Simoniacam inductus: quò eam acrius cum Papa persequeretur.

Godefridus Lotharingiae Dux ob ademptum sibi ab Imperatore Ducatum incendit Viridunum, simulque deflagrauit templum Dei paræ: *penitens fit monachus.* Obiit PP.

AN. MXLVIII. Damasus II. datus ab Imperatore Papa, acceptus à Romanis, simul moritur.

hh 2

S.O.

S. Odilo Abbas Cluniacensis moriturus adstantem Satanam increpat, fugat.

Primus in suis monasterijs indixit *Festum animarum*, post Omnium Sanctorum; ob varias ei factas de purgatorio reuelationes. Fallus Benno schismaticus, qui Sanctum infamauit.

AN. MXLIX. Tullensis Episcopus Bruno submissus, ita rogantibus Romanis, canonicè fit Papa creatus, Simoniacam hæresin persequitur; reformat Ecclesiam, vt lucem viderit post tenebras.

Dictus S. Leo IX. claruit miraculis. In Gallijs donatum sibi poculum ligneum fregit forte famulus, Papæ gratum ob memoriâ S. Remigij eo vli. Orat Leo, & protinus redintegratur poculum.

Gibertus cuidam promisit, Romæ se impetraturum ei dispensationem absente Papa. Impetrauit ære & falsa relatione: Reuerso in Galliam S. Leo, proiecta in ipsum pecunia, ait; sit tecum in perditionem: Ex ea hora Gibertus fit amens & vagus; Papa spiritu prophetico illustrior.

AN. ML. Berengarium in Conc. Romæ damnat S. Leo, suspectusque Lanfrancus se purgat.

AN. MLI. S. Gualbertus monachus rogatus propter Crucifixum, ignoscit suo fratri eidem; cui dein ante Saluatoris imaginem precanti ea caput inclinauit.

Quo motus ille fit monachus Possini. Sed quia Abbatē ibi cognouit Simoniacum esse, deferens eundem, secedit in eremum, fitque autor *Ordinis Fratrum Vallis umbrosæ*.

Henricum auxit filio Henrico A-

gnes, quæ grauida visa sibi fuit draconē virulentum gestare. Euentus approbavit natum maximo damno Ecclesiæ. Naucleus gener. 35. ait occidendum; iāque expositum esse à Decano Spirensi seruatum; adoptatum ab Hermanno Sueuiæ Duce.

AN. MLII. S. Pet. Damiani edit librum contra nouam hæresin, asserentium: *Simoniacos nullum Actum S. Ordinis efficaciter exercere*: V. g. Non vere Ordinare, Consecrare, Baptizare, Absolvere. &c.

AN. MLIII. Nortmanni in Gallia & Anglia Victores Italiam attentant; Papa acceptos ab Imperatore Germanos ducens in eos vincitur, capitur; at summo in honore habitus: demum pudit Nortmannos, habere captiuum Papam, eum dimiserunt.

Acerbior, quin & iniquior est in eum Pet. Damianus, scribens, *Non licere Pontifici belligare*. Verum reor, in Persona propria: at per alios licet; quia accepit *utrumque gladium*, & Dominia temporalia.

AN. MLIV. S. Leo PP. IX. obit, miraculis inclitus. *Benedictus IX.* PP. improbus mortuus apparens instar asini damnatum sese quiratur. Vide supra.

AN. MLV. Victor II. PP. ab Imperatore submissus, rogante sic Clero Romæ ac dein creante; restringit S. Canonum seueritatem in Pœnitentijs, ac vsum omnium reducit, suggerente S. Pet. Damiano; scitumq. fecit, vt quib. annorū pœnitentialium numerus excreuit, iuste dimerentur elemosynis, ieiunijs, *asplinis scopatis*, & orationibus.

In

In decantatis psalmis 10. redimebantur
scopæ mille 5. anni in psalmis 150. Tunc
cepit *usus ferularum* super scapulas, aut
palmas.

Comes Germanus possidens à deci-
ma retro generatione fundum ecclesia-
sticum Metensem, videtur mortuus à
religioso rapto, in pœnis inferni insiste-
re scilicet, & ordine post eum gradatim
singulos maiores eius, quorum pœnæ
crescerent iuxta numerum posterorum
accedentium.

Hildebrandus Monachus Clun. & Le-
gatus Apostolicus Lugduni in Conci-
lio contra Simoniacos, accusatum Ar-
chiepiscopum, (sequente nocte accusa-
tores pecunia corrumpentem, ideoque
dein silentes in iudicio) interrogat: Cre-
disne S. Sanctum à Patre Filioque procedere;
eiusdem esse substantiæ? dicentem, Cre-
do; iubet dicere, Gloria Patri, & Filio, &
Spiritus Sancto. Dicit, Gloria Patri, & Filio,
expedite: at nequit eloqui istud, Et Spiritui
S. quantumcumque niteretur. Con-
fusus supplex fatetur culpam, petit veni-
am: qua facta depositus, clare canit, Et
Spiritus S. Continuo 27. Prælati, 45. Epi-
scopi supplices ob parem culpam, se ab-
dicant ipsos officijs.

Hedua in Concilio S. Hugo Abbas
ab Hildebrando iussus aliquid dicere
de pace: (adeo late rex Discordia vulga-
batur:) dixit: *Qui filius pacis, maneat:
qui non; exeat.* Ecce procerus gigas surgit,
exitq; multis eum comitatibus; simulq;
disparentibus. Illico cuncti in fraternos
ruunt amplexus.

Subdiaconus calicem Papæ venena-
rat, eleuaturus consecratum nequibat;
sed arreptus à dæmone fatetur facinus:

sed orante Papa cum populo liberatur:
calix sub altari asseruatur.

AN. MLVI. Guntherus Cancellari-
us Imperatoris in visione cernebat
Christum in solio, surgentem stricto,
inque ictum vibrato gladio dicere: *Red-
dam vitionem hostibus meis, & his, qui ode-
runt me, retribuam.* Dein residentem sub-
icere: *Ignis succensus est in furore meo, &
ardebit vsq; ad inferni nouissima.* Mortes
inde Principum secutæ, vulgo fames,
malaque multa.

Henricus indoluit acerbe, præsertim
de peccatis suis; confessus tamen & cō-
municatus obiit; Consecrato prius ta-
men coram se Henrico filio in Impera-
torem, idque à Papa præsentem, proceri-
busque Imperii. Vidit in agone sese ac-
cusari à dæmonibus de *usurato iudicio
ecclesiastico, & designatione Papæ.* Defendi
vero ab S. Laurentio Patrono, atque
liberari.

Gamugenses monachi cœptum ab
hinc triennio dicere Officium B. V.
Mariæ omittunt, suafu contraritis, quod
inuentum esset nouum, non Sancti
Benedicti institutum. Ecce, affli-
guntur à prædonibus, multiq; cladi-
bus: imploratum Imperatoris auxilium
submissum nil proficit: Consultus S.
Damianus suadet eiectam Deiparam
eiusque cultum resumant. Parent et-
iam voto se obligantes. Protinus pro-
sperantur palbabiliter. Idem S. Damia-
nus videtur autor esse vulgati etiam in-
ter laicos officij *Mariani.*

Hoc æuo adeo vulgatæ erant *Scopæ*
seu *Discipline*, vt imi, tummi, media stimi
eas palam frequentarent: impleque Impe-
rator non indueret Regalia, quin con-

hh 3 fel-

fessus prius, & à Sacerdote scopatus. Quem pietatis vltimū arridens quidam monachus refutatur à S. Damiano.

Toto Occidente mos inoleuit, à monachis ductus, vt feria II. destinaretur *Sacris pro defunctis, Sabbatū pro Dei paracultu.*

In Cōcilio Cōpostellano sancitur; *Vt singuli Sacerdotes quotidie sacrificent: Clerici diebus ieiuniorum & Litaniarum cilicys sese induant.*

Sueonum conuersio sic habet: eorū sacri ficulus nouennale sacrificium patraturus in actu cæcatur. Ploranti apparens noctu Virgo cū puello credere in Christum iubet, moxq; reluminandum fore. Asistenti dicit: per Christum filium meum respice. Vidit: Credit: Christum prædicat, Dictumq; factumq; gentilib. facile persuadet. S. Adalbertus Arch. Brem. submittit Sacerdotes, qui catechizent: vna in Missa offeruntur 700. martæ argenti. Nā ducebatur nefas audisse Missam, & nil ad Offertorium cōtulisse.

Henricus septennis puer traditur Ecclēsiæ Rom. educandus: Sed, cheu, peruertebatur.

ANNO MLVII. Papa frequentat Concilia contra Clericos concubinos, & Monachos vagos: quos impēnitentes sancitur sepeliri sepultura a-fini.

Michael, suadente & promittente patriarcha cœleste proterrestri regno, resignat Isaacio: qui mox omnia bona monastica addicit fisco. Deniq; autem coactus abire imperio, ictus fulmine, orat, & exorat ipse fieri monachus, Ca-zimirus obit pie an. 1058.

AN. MLX. S. Damianus an. 1057. ex-creuit ad Cardinalatum extractus, iam

dat libellum de se abdicando ab onere honorario, sed nil auditur.

Berengarius in Generali Concilio Romæ eiurat suas hæreses, libros in ro-gum abiectiam secundo. Sed contra re-lapsum protinus, & *Impanationis* cōmen-tum inuenientem refutat Lanfrancus, pluresq; Patres ac Scriptores. Sed & mi-raculis DEVS.

Zelotypa, suafu vetulæ, SS. Hostiam acceptam reseruatur dandam suspecto marito cum certis carminibus. Sed ecce, reperit eam dimidiatam versam in carnem, altera parte remanente sub spe-cie panis.

Petrus Episcopus Amalphitanus iuratus affirmat Papæ; sibi ad aram dubi-tanti de Veritate præsentia, in ipsa confractioe Sanctæ Hostiæ manan-tem Sanguinem ex ea digitos cruen-tasse.

Sancitum quoq; in Conc. Generali; *Vt Clerus Romanus Pontificem eligeret; Im-perator faueret Electo. Si Clerus in libera electione impediretur, hic ius suum daret Impe-ratori; qui eligeret vnum; sed nomine Chri.* Verum Imperatores deinde interuerte-runt ordinem, autore Guiberto gal-lo intruso Papa, qui adulatus Impera-tori desuper edidit Decretum scilicet: *Vt Clerus electum præsentaret Im-peratori; qui si minus placuisset, alium daret; Si placuisset, confirmaret.*

Normanni in Apulia & Calabria retum Domini præstant Papæ iura-mentum fidelitatis, vt vasalli: tri-butique annui Sancto Petro pendendi. Per eos deinde castella Comitum Ro-manorum euertit eorum; qui intru-dere vi Pseudopapas consueverant; sic-que

que minutos viribus redegit in ordinem.

ANNO MLX. Sanctus Eduardus Rex Angliæ Vestigal annuum S. Petro mittens atque confirmans petijt abtoliui à voto peregrinationis suæ ad Limina Apostolorum, sibi que iniungi, vt S. Petro monasterium extruat. Rex Stenichillus, Gothorum ac Sueonum quasi Apostolus, sancte obit.

ANN. MLXI. Cadalous intrusus pseudopapa innouat *heresim Nicolaitarum*, in gratiam Cleri. Sanctus Damianus eum confutat, relictoque Cardinalatu & Episcopatu redit in eremum: & eo liberius inuehitur in vitia Cleri.

Hildebrandus Cardinalis & Cancellarius Papæ pomposo cum comitatu incedens, tacita cogitatione Sancti Hugonis Abbatis Cluniacen. iudicatur. Ad quem is equum & vocem vertens ait: *Male cogitasti: Non mihi sed SS. Apostoli honores hos imputo.* Et Hugo: *Heu Domine, unde cogitatio tibi cognita est?* Cui ille: *Ab ore tuo, cum tubo vox mentis tue ad aures meas delata venit.* Ita sapius patuit eum pollere spiritu prophetico. Sanctus Dominicus Loricatus obit.

ANNO MLXII. Sanctus Damianus legationem obiens audit ex Bremensi Abbate ista: *Iter habenti monacho fratri meo alius obuius ait: Complectorium in lecto nec salus est, nec profectus:* qui respiciens comparuit nemo. Is è via lassus pridie se in lecto illud orasse recordabatur.

Clericus Colonienfis dum flumen transit, in medio *Pelegrinus Episcopus Colonienfis* nuper mortuus equum prento

capistro tenet; percunctantis, ecquid tam pij viri anima isthic moraretur, manum prehensam exurit, vt solis offibus nudis hæreret: causamq; subiecit, Eò solum puniri sese, quod *mane omnes Horas Canonicas* simul persoluerit, quo regijs vacare negotijs posset.

Poseit igitur suffragia pro se fratrum in Missis & eleemosy. Porro S. Damianus arguit Clericos ac Monachos, quod sedentes decantarent Horas in templis.

Imperatrix Agnes peregrinatur ad Limina Apostolorum; Damianus per epistolam varios ei recitat hominum casus, suadetq; tutiora in religione. Se igitur abdicat & regno, & sæculo, *facta monialis.*

Prius tamen Sanctus Anno Episcopus Colon. abstraxit ab ea Henricum educandum.

Dani moniti S. Petro vestigalem pecuniam submittunt.

Alexandri Papæ sigilli inscriptio hæc erat: *Exaltauit me Deus in virtute brachij sui.*

ANNO MLXIII. In Concil. Lateran. sancit Papa Alexand. ne Sacerdos plures vna per diem Missas legent.

Monachi Florentinum Episcopum peragunt reum de Simonia. Aldobrandinus Vallumbrosæ monachus, pastor ouium & vaccarum se offert ad probam per ignem contra ipsum. Fiunt publica preces ac Sacra: duas transit pyras per medias prunas, prius aqua benedicta ac thure lustratas, illæsus, appel-

appellatur inde *Ignis* : fit Episcopus & Cardinalis. Displicuit tamen Papæ, Monachos se populi miscere turbis: proinde iubet omnes Claustris contineri.

AN. MLXIV. Episcopi Moguntinus, Traiect. Bamberg. & Ratisbon. cum 7000. peregrinorum Ierosolymam peregrinantur. Verum nimius eorum cultus illexit Saracenos ad prædam. Itaque inuasivix 2000. reuerterunt, cæteris cæsis.

AN. MLXV. Nicolaitæ Clerici tandem coercentur opera Papæ & S. Damiani. Hic idem confutauit, & iugulauit simul *hæresim Incestuosorum*, ortam per Iuristam Florentinum, autoritate Iustiniani docentem, *Gradus Consanguinitatis ea ratione esse numerandas, qua in Successionibus*: scilicet fratres esse in secundo gradu, fratrum proles in quarto, nepres in sexto. &c. Ideo neprem ducens, spreto duorum Conciliorum decretis, nocturno ictus fulmine perit, prima nocte concubui: nec canes volunt nuptiarum eius panes vel degustare.

Hamburgensis Ecclesia deuastatur ab hoste; in pœnam peccatorum populi, præsertim *stata ieiunia* temerantis, vti ipsi interpretati sunt.

AN. MLXVI. S. Eduardo ex humanis exempto, relicta Editha vxore Virgine, Papa consecratum dat *vexillum* Nortmannorum Duci Guilielmo, vt Heroldum tyrannum ex Anglia propellat, facta spe regni capessendi. Is igitur suis copijs, numero longe inferioribus, sed ante conflictum *Confessione expiatis*, & *S. Communionem munitis*, facile vincit: Atque Rex saluatus, à Papa confirmatur, in-

atus à S. Aldredo Episc. Eborac. Huic Rex aliquando iusta petenti negabat: mox aucto, malaq; minitanti supplex accidit orata venia. Proccres monent, vt iacentem leuaret: quibus ille: *Sinite eum iacere ad pedes Petri.*

Episcopus Misnensis ab avaritia infamis, surgens à mensa iniit cerarium, quieturus. Verum effractis demum foribus reperitur strangulatus, thesauro incubans, carbone atrior. S. Arialdus prædicans contra Episc. Mediolanensem, notorium Simoniacum & Nicolaitam, dire ab eo martyrizatur. Sed clam abiectum eius corpus coruscis è cælo facibus reuelatur.

AN. MLXVIII. Consultus ab Hispanis Papa: Num Iudeos perinde ac Saracenos liceat bello persequi, & extirpare? Negauit. Quia Iudæi seruire parati sunt; non hi.

Duces Burgundiæ, & Boemiæ conuerant in defensionem Sedis Rom. S. Petri: alijque Franci, idque prostrati ante S. Reliquias Apostolorum.

Sub hoc tempus Lex Toletana recepit tota Hispaniâ legem Romanam de *Calibatu Sacerdotum*.

AN. MLXIX. Henricus Imp. Bertæ vxoris pertæsus, poscit in Comitijs eam repudiare sic, vt vtrique nubere liceret, Reclamat Concilium, (præter Mogon. Archiep.) Papaque dissuadet per Legatum S. Damianum: ægre eam, turbarum metu, recipit in regni consortium: sed non thori.

AN. MII. XX. Archiepiscopi Colon. & Moguntinus Romam citati ob simoniam, se purgant. Donati brachio S. Casti-

regis in æde S. Georgij Coloniae deponunt.

Romæ quidam Epulo diues obiit mortē: *resurgit e tumba* pridie sepulturæ: consternatis visas narrat pœnas, suamque damnationem: sed & liberationem per *Deiparae & S. Casarii intercessionem* apud Iudicem: quod fuisset sæpius eum patronum suum venerari. Dixit, riteque pœnitens remoritur.

Talium aut mortes sunt meri raptus ecstatici, & visa imaginaria, sic volente Deo: Aut si veræ sint mortes, sententia damnationis tamen est respectiua, & prorogatoria, ad redaminationem; non absolute definitiua. nam ex inferno nulla redemptio. Damnatio igitur facta, est similis sententiæ latæ, & cōditionata, scil. nisi reditus in vitam concederetur, iam tunc infelix promeruisset damnationem. Et sic tales sunt facti, non ficti relationes.

AN. MLXXII. Archiepisc. accusant Romæ Henricum de iniuste deposito Bauariæ Duce; de nundinatione Episcopatuū, Abbatiarum, &c. in eiusdem aula S. Damiani obit.

ANN. MLXXIII. *Alexander II.* PP. obit, ante tamen per suum solum iubentis imperium dæmoniaco liberato, & clauda sanata per aquam datam in haustum, qua sacrificans manus abluerat. Sancti Petri Damiani annua memoria festiue celebratur Fauentia solenni cum Litanis.

Succedit *Hildebrandus* in Papatu; occupatumque in exequijs S. Alexandri Clerus, Populusque acclamant Papam. Is vero protinus per Legatum orat Hen-

ricum Imp. vt ne ratam habeat electionem: sed votum caruit euentu: dicitur Gregorius VI. Henricum culpārū de in suarum ab eo admonitum, humiliter spondet emendationem.

Boemia soluit Canonem S. Petro.

Saxones fremunt in Regem Henricum, bellum mouēt, Regē aliū creaturi. Papa illud sedat; hoc dissuadet. *Sanctus Gualbertus* obit autor Ordinis Vallumbrosi.

AN. MLXXIV. Legati Apostolici accusatū Henricū laborant absolui ab excommunicatione lata ob Simoniam: sed renituntur Episcopi Gallie. Itaque Romam citatur ad dicendam causam Episcopus Bremensis, peruersor Henrici.

Afflictā Ecclesiā Deus ruetur per tres Reginas: per Agnetē matrē Henrici, Beatricem, amitā, & S. Mathildem filiam, quæ nupta fuit, sed Virgo permāsit: nūc vidua Italiam regit. Eam in multis opitulatricem Papæ, vocarunt improbi in suspitionem, vt quæ cum ipso volutaretur.

Vrget Papa Canonem contra *Simoniam, & Cocubinariam heresin Clericorum*: surgitque in tumultum Germaniæ Clerus fere vniversus.

At vetantur edicto laici eorum Sacris interesse, postquam suspensionem ab Ordine contemnerent.

S. *Ianuarius* visitur Neapolim tueri contra obsidentem eam Robertū Nortmannum.

Papa adornat *Expeditionem Ierosolymitanam I.* contra Saracenos & Northmannos, inuitatque ad eam literis Principes Imperij; vt in *Sacrum Bellum*.

Salomonem Hungariæ Regem coarguit Papa, quod regnum illud ab Hærico Imp. accepisset feudatorium; cum esset Rom. Ecclesiæ feudum.

AN. MLXXV. *Generale Concilium Romanæ* agitur aduersus vulgarissimam Luxuriam & Simoniam Clericalem, & corruptos populi mores. Orat idem passim Reges ac Principes, ne vsquam Simoniacos recipiant; sed procul arceant & excludant. Simul complures Episcopi exauctorantur.

Henricus Spir. Episc. decoctor Episcopatus, fit suspensus. Clericus, eius successor, videt in choro senem cum duobus iunioribus, iubentem hosce exequi sententiam Dei: Ergo decollant eum, truncumque suspendunt in cruce chori media. Is visum refert ridenti, valentique: at septimo post die consistens in chori subsellijs, sibi ad collum subnasci pustulam sentit; ex qua intra horas paucas exhalat animam.

Henricus Rex Germ. verbis se sub Pontifice Roman. profitetur subiectum; donec alteram contra Saxones victoriam abstulisset: exinde spernit Papam; Simoniacosque in Concilio depositos restituit. At è contra, Rex Russorum, misso filio Romam, offert regnum S. Petro. Mergitur hinc, ast inde surgit Ecclesia.

ANNO MLXXVI. Henricus, parata de Saxonibus victoria, tumidos in Ecclesiam Romanam Spiritus resumit contemptor Papæ. Gregorius VII. tamen eum peremptorie citat Romam ad dicendam causam, contra Saxonum accusationes in Synodo depositas; in dicto die fore ab Ecclesia

abscindendum. Capita accusationum erant; quod vsurparet bona Sancti Petri; quod sperneret Acta Synodi, fautor, tutorque Concubinariorum ac simoniacorum, auctorque schismatis.

At Rex cogit *Conciliabulum VVormatiæ* Schismaticorum Episcoporum, qui Papæ abrogant Pontificatum: quibus tamen Saxonici Episcopi reclamant, Itaque scribunt Papæ, vt seipsum deponat officio.

Romæ vero Papa cum Concilio excommunicat Regem, & Complices, editurque Encyclica ad omnes Fideles, ab Regis obedientia fideq; abolutos.

Episcopus Traiectensis, caput schismaticorum VVormatiæ correptus morbo denunciat Regi: *Ego, ipse, omnesque complices sumus æternum damni.* Interque cruciatus desperans clamat *Ecce, demones lectum circumstant, vt egressam animam rapiant.* Itaque rogo vniuersos ne se fatigent in supplicationibus pro me mortuo faciendis. Inque hac voce expirat: *Iusto Dei iudicio hanc, & æternam vitam perdo, quod sciens contra Papam calumniatus Regi fuit.*

Singuli complices eodem anno aut præcipitio, aut gladio, alij sue sedis castris interierunt. Territi non pauci reliquere, se Romæ ad pœnitentiam sistentes.

Porro Gregorius VII. ad plures scribit Principes Germaniæ, suadeant Regi vt resipiscat, regno iam & Cômuni-
ne priuatus. Sin, alium sibi Regem eligant.

Itaque Triburiæ frequentant Comi-

mitiæ aduersus Henricum. Hic Oppenheim cum exercitu sedens per legatos spondet se Papæ satisfacturum: Sed legati reiiciuntur cum ea denunciatione: Rex in Augustanis Comitibus se defendat, aut seipsum abdicet accusatum: Sin regno exuendum. Interim dimisso exercitu Spiræ, vt priuatus resideat, nouet nihil; à se dimittat omnes excommunicatos à Papa; sese intra annum excommunicatione enodari, Romæ sese humilians curet.

Desperatus accipit condiciones: asperissima hyeme priuatus, cum paucis vilioribus, contendit per diuerticula Romam: quod Sueui, Bauariq; vias omnes interceptissent; alicubi etiam transitum emit.

Interim Papa Ducem Croatiae & Dalmatiae ornat titulo regio; qui se, regnumque suum S. Petro efficit vectigale.

Rex etiam Arabiae sese submittit Papæ; petit ab eo Sacerdotem Christianae religionis Doctorem, omnesq; Romanos captiuos dimittit.

Rogerius quoq; Siciliae Comes excommunicatus sese reconciliari Ecclesiae rogat, & impetrat.

AN. MLXXVII. Henricus ex tredecim difficillimis vijs inquit Italiam; ei Longobardi, diu excommunicati, fauēt. Papa iturus Augustam subsistit Canusij, vbi excommunicatos Episcopos, humiliter supplices ac poenitentes, absoluit.

Henricus eum per legatos sibi initio rem propitiari studet; sed in cassum ob expertam inconstantiam.

Itaque ipse aduolat Canusium triplici septum muro; iussus relinquit foris comitatum, intrat solus intra secundum murum, traditisque ibi regni insignibus subsistit totum triduum nudus pedibus, à primo mane ad vsq; serum vesperum; die quarto ad pedes Gregorij admittitur: humillime supplex spondet sui & purgationem, & emendationem, nihilque non agit, tantum vt anathematis auferat absolutionem. Quam & impendit ei Papa; iubetque se Principum sistat Comitibus causae dicendae, aut regno abeat. Acquiescit: simul spondent pro eo Episcopi complures; Papa tamen tacite diffidente.

Sub Missa igitur ad populum & Henricum versus cum parte S. Hostiae dimidiatae ait: *Ecce, in fidem meam de obiectis criminationibus innocentiae, si reus sum, me subitanea morte mactet Deus in hac Summatione SS. Sacramenti.* Sumitque innoxius. Fiunt acclamationes, laudesque, gratulatioque Deo. Partem S. Hostiae alteram offert Henrico, diu renitenti; demum tamen acceptanti in probam.

Dimissum excipiunt Longobardi Episcopi ob Luxuriam & Simoniam schismatici: hi autem Raennateni Episcopo, persuadent ei, Papam esse simoniacum; ijs se iungit Henricus, desciscit à Papa, pactisq; promissis, ac iuramento. Interim à plurium Episcoporum frequentia cōuenitur, vt restitutus regno & Ecclesiae, apud hos multa de Pontifice queritur licentius eorum fretus fauore, quos simonia & luxuria obnoxios habebat per Italiam & Germaniam.

Principes ceteri cōperto deceptum esse

11 2 esse

esse Gregorium, Comitibus indicunt Forchemij; regat eodem & Papam adesse contra toties perfidum Henricum. Huc eum citat Papa; sed per recepti regni negotia sese excusantem: ac vias interim omnes insidentem, ad interceptiendum Papam. Qui cum nusquam ratum cerne- ret transitum in Germaniam, reuersus Romam praesidio Mathildis, excommu- nicat Henricum, omnesque sectarios: monet Principes, Forchemij fortiter a- gant.

Vbi Henrico regnum abrogant; surrogant Rodolphum Sueniae Ducem. Facto lucescit Papa, quod maiora Ecclesiae negotia spectarent ad Sedem Romanam imo ad Politica solum Comitibus.

Interim Deus vindicias exercet con- tra Henrici cōplices, sacros, politicoq; Principes Schismaticos; ut eorum hire- pentinā caderent; illi morbis nulli eu- randis iacerent, alij aliter male peri- rent.

Suenno Rex Daniae audiens Dyna- stas de sese sinistre mussitare, percitus i- ra, intra templum orantes iubet confo- di vniuersos. Inituro dein ecclesiam E- piscopus, Pontificalibus indutus, occur- rit, & arcet exclusum, ac abstetum. Rex perculsus reuertit domum, posito cultu regio sordidum assumit, nudus pedibus & capite lugens reuiscit ad valuas eccle- siae, vultuq; in humum abiectus veniam petit, acceptat poenitentiam, impetrat absolutionem.

Mathildis donat S. Petro Liguriā & Tu- sciam prouincias, in augmentum perpe- tuum patrimonij sacri.

ANNO MLXXVII. Papa in Conc. Romano multos excommunicat, ac de-

ponit Schismaticos Principes, Episco- pos, Archie. Cardinales, Northmannos; irritamque declarat Ordinationem ab excom- municatis factam.

Henricus valido cum exercitu ex Ita- lia inuadit Germaniā, perque Sueuiam ac Bauariam vario Marte configit cum Rodulpho, capta Herbipoli: verum ab eo demum in Saxonia victus est, & profligatus.

Papa suadet nobilibus Danis & Nort- vvegis, ut filios Romam mittant, in aula Pō- tificis gratis erudiendos: Innouatq; De- cretum de Inuestituris, ne eas laici usur- pent.

AN. MLXXIX. In Conc. Romano confutatur, damnaturque haeresis sacra- mentaria, asserens, meram Christi in Sacra- mento Figuram esse. Berengarius quo- que iam octuagenarius rursus conui- ctus, constrictus eiurat haeresim, toties relapsus.

Legati Henrici & Rodulphi iu- rant in Synodo Romana eos Papae pa- rituros: sed Henricus victo ad Elades- heim Rodulpho Papam aspernatur. Hocq; impensius student adhaerentque Pontifici, quicquid est vsquam Sancto- rum virorum.

Rex Anglię edicto vetat, ne quisquā iniret peregrinationem ad Limina Apo- stolorum. At monitus à Papa poenitens errati reuocat edictum.

Kanutus, Rex Daniae creatus, petit à Papa se, ut filium subiectum, recipi, eru- di, ac dirigi.

S. Stanislaus, arguens de inceſtu Bo- leslaum Poloniae Regem, martyrio co- ronatur. Regem Papa exuit regno; vetat

verat ne vnquam Episcopi Regem cre-
ent & vngant, iniussu Papæ; & ne parri-
cidę posteri vsque ad quartam prosapi-
am vllis ecclesiasticis seu Honoribus,
seu Beneficijs gaudere possint. Rex ve-
ro exul & vagus, vt Cain, demum in mo-
nasterio sese culinarijs obsequijs addi-
xit, ignotusque duram egit peniten-
tiam. Mortuus a canibus deuoratur: Et
tum primum ex annulo regio apud eū
reperito cepit agnosci fuisse Boleslaū.

AN. MLXXX. Gregorius VII. negat
Vratislao Boemię Duci officia diuina
celebrari linguā Sclauonicā. Idemque
Legatos suos, quod in Comitijs minus
fortiter cum Henrico egissent, incre-
pat: ipsum excommunicat, singulisque
Germanię proceribus sese purgat ab
suspitione exinde suborta, quod Henri-
co faueret. Quare iterum confirmat in
Regem Rodolphum; cui & Coronam
donat sic inscriptam; *PETRA dedit Pe-
tro; Petrus Diadema Rodolpho.*

Henricus cogit Concilium XIX.
Episcoporum schismaticorum Mogun-
tię, dein & Brixini; in eo *abrogatur Pon-
tificatus Gregorio VII.* confertur Guiber-
to Rauenn. nefario; Hic Henricum co-
ronat Imperatorem; Henricus eum ad-
orat.

Sed neutrum recipiunt Principes
Germanię, exterique Duces aut Re-
ges, Gregorium omnes venerantur.

Quin Robertus Nortmannorum
Dux, (quos hoc anno Papa excommu-
nicarat, vt inuasores Patrimonij S. Pe-
tri) nunc supplicem sese Ecclesię Ro-
manę submittit, ac *deponet censualem.*

Salerni inuenitur Corpus S. Matthę
Euangelistę, translatum isthuc annis

ab hinc centum & XXV. sed inter bel-
la Saracenica neglectum aduſque ob-
liuionem.

AN. MLXXXI. Robertus dux cum
1700. armatis, transito mari, vincit A-
lexium Imp. Orientis, Thraciamque
debellat: Henrico autem interea Ro-
mam obsidente, aduolat in auxilium
Papę; iunctus Mathildis copijs eum
profugat.

Galli & Franci offerunt *censualem*
nummum S. Petro, aliaque plura vltro in
neruum belli subsidia.

VVifigothi conuertuntur ad Christum,
seque Papę Rom. subijciunt.

Comes Prouincię iurat fidelitatem
Papę; plusque aliunde efflorescit Ecce-
lesia Romana; quanto ſeuius eam Ichis-
matici affligunt.

Saxones Lotharingę Ducem surro-
gant Regem in locum Rudolphi anno
superiore cruento in pręlio occisi ab
Victore Henrico.

AN. MLXXXII. Alexius Comne-
nus edicto vetat quicquam ē locis sa-
cris tolli aut alienari: Idcirco enim se ra-
ptorem luisse, vt a paucis Northmannis
deuinceretur.

Henricus Romam obsidens ignem
iniecit in ædem S. Petri, quo facilius in-
uaderet urbem: at Papa signo S. crucis
incendium oppressit; ciuibz interim
Henricum depellentibus.

AN. MLXXXIII. Henricus denuo at-
tentat Romam introducturus Antipa-
pam Clementem Guibertum: sed de-
pulsus petit a Gregorio indici Synodū,
huius sese acquieturum sententię.

At perfidus conuenientes passim in-
tereipit in vijs, ac tyrannice tractat.

Ecce datos ad custodiam Antipapæ quadringentos *mors repentina* depascit, ut vix XXX. euaserint. Synodus tamen Romana perpulit precib. Gregorium, ne rursus excommunicaret Henricum ut victorij iam nimis potentem.

Attamen Desiderius Abbas Cassinensis Henricum adit, docet, & conuincit Henricianos; *Nunquam posse Concilium valde & iuste sancire, an Electio Papæ dependeat à placito Imperatoris.*

AN. MLXXXIV. Alexius Imp. Ori. ut Robertum domestico bello implicaret, ingenti vi pecuniæ Henricum emit, ut eius Comitatum inuaderet.

Hic verò eam largitus Romanis emit urbem, intrat; Auentinum muniens à suo Antipapa coronatur Imperator: Papa cum nobilibus sese interim in castello S. Angeli ægte defendentibus: Deus tamen exercitum Henrici immissa lue consumebat.

Superuenit ex Oriente Robertus accersitus, profugat Henricum, Urbem incendit in pœnam defectionis; Gregorium collocat in tuto.

Cuius Acta adprobauit Sp. Sanctus, in specie columbæ visus palam, supra caput Sacrum Missæ celebrantis: digladiantibus interea Romano-catholicis contra schismaticos; passim Victoribus.

Elapsus ex Italia Henricus obsidet Augustam, inuadit, tyrannizat ex odio in sequaces Papæ.

AN. MLXXXV. Concilium in Germania disputat, *Possitne Rex valde excommunicari, regnoque priuari à Papa?* Schismatici pernegant autore Vicelone Archiep. Moguntino: Saxones, cæ-

terique affirmant, docent, euincunt, & anathematizant Schismaticos, Henricum, & Antipapam. Contra illos vero nouum cogit Conciliabulum Vicelo Moguntia.

S. Gregorius VII. obit, dicens: Dilexi iustitiam, & odi iniquitatem; Propterea morior in exilio. Eius vestimenta solo contactu sanant ægros. Sutrogatur ei Desiderius dictus Victor III.

AN. MLXXXVI. Victor renunciās electioni cogitur subire Papatum.

Saxones ducunt in Henricum, facta expeditione Cruciatæ; nam præcellam Crucem cartocio imposuerant addito vexillo prætoriano; ante conflictum prostrati humi otant omnes Deum, numero longe inferiores; vincunt Henricianos immani clade; suis solū quindenis desideratis.

S. Anselmus Lucensis, scriptis, miraculisque inclutus, maxime pro sede Romana obit.

Carthusianum Ordinem auspiciantur S. Hugo Gratianopolitanus Episc. & S. Bruno.

Polonicus exercitus contra Pomeranum consistens ad Naclum, nocturnis spectris ad castra assilientibus, in speciem exercitus hostilis, sæpius instantur. Demum egressi dum pugnant cum Vmbris, Pomeriani deserta castra incendunt. Pœna ea fuit ieiunij quadragesimalis non obseruati à Polonis: ut plerique censebant.

AN. MLXXXVII. Expugnato precib. multis Victore ad capeffendum Pontificatum; pulsoque Romæ Antipapa, Mathildis schismaticos profligauit. Papa continuo Sacram expeditionem indicit, & simul induci curat in fines Sa-

race.

racenorum Italiam infestantium: Vicit autem dato copijs vexillo S. Petri, & indulgentiâ concessâ: caesa hostium sunt ultra centum millia. Obitque Victor. Rex Hungarię promissit ei, se cū 20000. equitum venturum auxilio contra schismaticos.

S. Arnulphus Episc. Sueffion. æger terrena iniquatione cubiculi ait; Signa hæc Maiestatis sunt; In prima ex S. Petro audiui, dimissa peccata mihi: in altera cognoui ex S. Michael, se mihi duce adfore; in tertia Deipara spondit inter ipsius gaudia Assumptionis esse in cœlos assumendum. Iubet igitur funeralia, sepulcrumque parari: & obit.

Guilielmus Rex Anglię, quod Franciâ inuadens nec templis pepercisset, in pœnâ deijcitur in lectum; peccata ritè *Sacerdoti confessus* licet expiallet, eadem tamen totius vitæ palam enunciat; cum clausula tali; *B. V. Maria me commendo, ut me reconcilies Filio tuo IESU Christo*: dixit, & obit.

A. N. MLXXXVIII. Urbanus II. Cassini diuertens æger ex latere decubuit Dubitanti de veritate S. Benedicti ibi tumulati, ipse apparuit; increpitoque ait, surgentibus ad matutinas tu surges dolore lateris liberatus, in signum, me adesse ipsum.

Schismatici passim resipiscentes sese Romanæ Ecclesiæ reconciliarunt.

In Hispania orto dissidio, *Vetus ritus* præcum Gothicus esset retinendus; an Romanus inuehendus: duo milites duello decernunt: Vicit, qui pro ritu prisco stabat. Sed litigio nondum posito, experiuntur coniectis in pyram libris duobus Ritus vtriusque: Romanus è rogo exi-

it protinus; Hispanicus permansit illæsus. Ergo Rex statuit, in maioribus Ecclesijs retinendum prisicum; at in Tolitano Archiepiscopatu toto Romanum esse introducendum.

A. N. MLXXXIX. Mathildis, suasu Papæ, consentit nubere Welfoni Bauaro, ut tamen saluam Virginitatem conseruaret: sicque fortius resisteret Hentico, pro Ecclesia.

Sacro igne pergrassante contigerunt mortes, aut mutilationes multorum; Auxilio tamen S. Antonij, in Viennensi ditione quiescentis, liberati sunt multi. Alubi accidit persæpe, qui in S. Antonium peccassent periurio, blasphemia, &c. eos lue eadem puniri. Vnde dictus est ignis S. Antonij; obiitque in vulgarem imprecationem.

A. N. MXC. Henricus varios sollicitavit in partes suas; huc vsus Valtranio *Politicorum doctore*: Cuius scripta validè refutauit Stephanus Episc. Halberstadianus.

A. N. MXCI. Guibertus dolo Romanorum denuo recipitur intra Urbem, vrbesque capit plures in Italia.

At in Germania laici viri, scemina: quæ plurimi monasteria inibant, *Vitam communem sub Obedientia* viuentes.

Pro qua *Vita Communi* Bullam edidit Papa, & adprobauit eandem.

A. N. MXCIII. Henricus uxorem Adelheidam, diu dilectam, capit auersari; carceri tradit, & omnium libidini exponit: Conradum quoque filium cogit, cum matre coeat; renitentem carcerat.

Ambo elapsi confugiunt ad Papam; qui Henricum denuo excommunicat, Me-

Mediolanensis Episcopus coronat *Conradum*, ut contra Patrem regnet, ac militet cum Welfone. Agit fortiter.

AN. MXCIV. Ad Marciacense cœnobium monialium orto incendio, Archiepiscopus mandat Virginib. ut claustro exeant, seque seruēt. Cui Gislā; *Præcipis, quod non licet: Quin iube magis, ut flammæ cedant.* Exit, imperat flammis in fide Gislæ. Ex cedunt, residentque extinctæ.

AN. MXCV. *Conradus* Rex obuius Papæ Urbano ad Cremonam, *stratoris ei præstat obsequia*; cui & Imperium promittit Papa.

In Conc. Claromontano Papa excommunicauit Philippum regem Franciæ ob repudiadā vxorem. Suadet & indicit *Sarum bellum*, seu *Expeditionem cruciatam* ad recuperandam Terram Sanctam; iam diu sic orante Alexio Imper. Orient. Prædicatur Crux, signanturq; eā passim tot nomina dantes, ut plurimi essent reiiciendi.

Indicit quoque orationes Papa; in primis imponit Clericis *Officium Dñe Virginis* quotidie cum Horis Canonicis perfoluendum.

Godfridus Bullionius Regis frater, Dux belli creatur.

Cunctis impendit Papa plenariam indulgentiam.

Pugnatur victoriosè, gloriosè: *Bullionius* Rex Ierosolymitanus creatur primus.

Gastonus Francus Viennensis cum octo locijs auspiciatur *Ordinem Sancti Antonij*, ministrantiū infirmis ex Igne Sacro.

AN. MXCVI. Reduces Crucesignati totā Germaniā Galliāque exarse-

runt in Iudeos, ut crucis Christi inimicos, ac multa millia contrucidarint.

AN. MXCVI. *Rogerus* Siciliae Comes à S. Brunone apparente monetur de insidijs Capuanorum; ideo Carthusianos multis bonis auget ac privilegiis. Eidem Papa concedit Siciliam & Calabriam hæreditario; saluo iure Sedis Apostolicæ; contra quam fingunt quidā, ob Papam factum eum absolutum Monarcham.

AN. MXCVII. *S. Robertus* Abbas Molismensis, cum XXII. fratribus secedens Cistercium, auspicatur *Ordinem Cisterciensem*.

AN. MXCIX. Stephanus Lucanus attulit ex Terra sancta Christi imaginem cultu regio pingi curatam ab Nicodemo, testis infantiæ Iconoclastarum.

Antiochiæ obsessi Christiani, à fame ac morbis deplorati, *inuenta cum Lancea Christi* erumpunt, vincunt. B. Andreas apparens Clerico monet requiri Lanceam Domini in Æde S. Petri; reperta gloriosè elevatur.

Cum ea, præeunte Clero, plebs procedit: & ecce, *ros cadens* improuiso ita Fideles, eorumque recreat equos, ut nec sentirent laborem conflictus. Cædunt pauciad centum millia Saracenorum.

AN. MC. Henricus Imp. fouet schisma; Guibertus Antipapa moritur.

Philippus Franciæ Rex iam iterum excommunicatur, reuersus ad adulteram; Guilielmus Rex Angliæ Concilium Pictauiense impediturus, ne id excommunicaret eum, increpatur ab apparente illi S. Hilario.

Godfridus Bullionius Rex Ierol. obijt
suc-

Succedit *Baldwinus* frater; qui, quod iura
Ecclesiae conuelleret; infelicitè regnat.

Presbyter ad Cluniacum frequens
in celebrandis Sacris, at concubinari-
us, morbo deiecitur, visitur à Priore Clu-
niacensi: clamorem excuti horrificum,
adesse duos eum deuoraturus: qui oran-
te Priore Deum, cedunt.

Repetit clamorem, decidere flam-
mas eum exusturas: quæ verso ad pre-
ces Priore euanescent. Ager mox ra-
ptus obmutuit; redditus sibi, se damna-
tum affirmat in sartagine frigendum;
è qua gutta exiliens in momento ægri
manum exussit ad ossa; exhalatque ani-
mam infelix.

ERGO:

1. Dicage; Quæ sincera FIDES hoc constitit Aevo XI:
At SIC PAPISTIS RES STAT ROMANA, FIDES QVE;
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEM QVE.
2. IURE SVO Proprio Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei AVEVS TVS proprio de iure remisit?
3. ANTINE CHRISTVS erat quisquam hoc Rom. in Aevo XI:

kk

SÆ-

SÆCULVM DVODECIMVM, MONASTICVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON- TINVATA SVCCESSIO.

1158.

ASCHALIS II. ^{An. C.}
ex monacho eligitur
miraculose animat-
que expeditionem

mensis penitentes absoluit ab excom-
municatione: 1106
Certis conditionibus offert coronam
Imperij Henrico: cui & negat sepelire
parentem. 1110

Cruce signatorum.

Consultus ab Anselmo Cantuari-
ensi de Inuestituris Laicorum, eas
prorsus reprobat.

Venienti Romam renuit dare co-
ronam, ob usurpatas ab eo inuestitu-
ras. Ideoque captivus abductus annu-
it ei privilegia Inuestitura, confertque
coronam Imperij: at protinus factum
suum ac inuestituras laicas damnat. 1111

Henricum Imp. eiusq. heresim dam-
nat in Conc. Rom. Archiepiscopo Polo-
niae scribit pro prestanda obedientia Sedi
Apostolica: Henrico Regi Angliae dispen-
sat cum Boleslao Polonia in causa ma-
trimonii.

Iterumq. in Conc. Rom. condemnat:
in quo & abdicaturus sese prohibetur. 1112

Belouacensem Episc. mittit Legatum
ad reformandam Poloniam, Albanen-
sem quoque in Galliam.

Celebrat Conc. Beneventanum. 1113
In Conc. Lateranensi heresios infi-
mulatur male 1116

Celebrat Conc. Vastalense: Par-

Henricum aduolantē Romam fu-
git, negatque absolutignem. 1117

Pis

Pie moritur a. 1118. Sed. a. 18. m. 5. d. 7.	An. G. nati.	tur coram Rogerio.	1137
159. Gelafius II. ex monacho creatur; mox pugnis dire exceptus carceri includitur; at liberatur ab Orihodoxis. Fugit Henricum; reuersus iterum fugit euecto contra eum Burdino Bracharensi concedit indulgentias.	1118	In Conc. Generali Rom. excommunicat Rogerium: Item g. haereticos duos: Ducens in Rogerium captus ab hoc benigne habetur; & titulo Regis ornat eū.	1139
Moritur Cluniaci, a. 1119. Sed. a. 1. d. 5.		Dissentit iterum ab Rogerio a. 1140. Itemque ab Ludouico rege Franciae; & Romanos pacat.	1141
160. Callistus II. Canonice electus; excommunicat Henricum Inuestituras usurpantem: reconciliat Regē Angliae, & Archiepif. Eboracensem.	1119	Moritur a. 1143. Sedit a. 13. M. 7. d. 8.	1143
Vienn. Ecclesiā donat titulo Primat. Exercitum parat contra Burdinum; captumque Northmanorum auxilio; perpetuo carcere claudit.	1120	163. Celestin. II. eligitur can. o. ce.	
Henricum Inuestituris renunciaturum per legatos absoluit.	1121	Moritur an. 1144. Sedit M. 5. d. 13.	
Moritur a. 1124. S. d. a. 5. M. 10. d. 13.	1121	164. Lucius II. legitime eligitur cō.	
161. Honorius II. illegitime electus pœnitet se abdicaturus canonice confirmatur.	1121	ponit pacē cum Rogerio Rege: patitur a Roma. perduellib. insidas & calūnias.	1144
Rogerium Sicilia Comitem rebellem utroque gladio coerces.	1124	Moritur an. 1145. Sedit M. 11. d. 4.	
Mittit Legatum ad reformandā Daniā, Sueciā, Boemiā.	1127	165. Eugenius III. creatur canonice, ex Abbate Papa, ob motū factiosorum creatur in monasterio, accipitque monitiones ab S. Bernardo.	1145
Moritur an. 1130. Sed. a. 5. M. 2. d. 3.	1129	Armeni reddūt ei subiectionē; excitatq. Ludouicū Regem ad nouam expeditionē in terram S. Exagitatus Romae ab Arnaldistis fugit in Galliam, & Carnuti celebrat Concilium.	1146
162. Innocen. II. creatur legitime, fugit in Gallias ab Antipapa Regib. Frācie & Anglia honorifice excipitur.	1130	Itemque Rhemis; & probat studium ac vitam S. Hildegardis; & excusat S. Bernardum.	1148
Conc. Rhemis celebrat; ubi stratoris officium exhibet ei Lotharius rex Germ. Visitat Clarauallen.	1131	Cognoscit causā Archie. Mog. & Col.	1151
Redit in Italiam, pacemq. inter Lothariū & vrbes Italiae firmat.	1132	Moritur sancte a. 1154. Sedit an. 8. m. 4. d. 10.	
Lotharium coronat Imp. datq. ei in feudum Mathildis alodium.	1133	166. Anastasius III. creatus ex Canonico regulari moritur, cum sedisset an. 1. m. 4. d. 23.	1154
In Conc. Pisano excommunicat Petrum Leonis.	1134	167. Hadrian. III. ex Epif. creatur.	1154
Eius & Antipapa causa cognoscitur		Arnaldistas turbatores subicit interdicto: Guilielmū Regem Siciliae excommunicat, Fridericū Regem reycit ab osculo pacis ob non praestitū sibi officium stratoris: eundemque coronat Imper. Romanam interdicto subicit.	1155

Beneuenti à Gulielmis obsessus co- gitur homagium suscipere Ecclesie Rom. contrarium:	An. C nati	Henricum Anglia & Thomam Cant. reconciliare laborat: Fridericum ex- communicat, exiitque Imperio.	1168
Sed idem irritatur ab Innocentio.	1156	Henricum minis excommunicatio- nis terret, ut Thoma pacem reddat.	1170
Mittit legatos ad Fridericum Imp. pro liberatione Episc. Londonen.	1157	Reos necis S. Thoma excommunicat.	1171
Simultates inter ipsum & Frideri- cum.	1158	Per Legatos iniungit Regi peniten- tiam.	1172
Moritur angina, Sedit an. 4. M. 9.	1159	S. Thomam inter Martyres refert.	1173
16. ALEXANDER III. creatus ab Antipapa Octavianum carceratur; at liberatus & consecratus illum excom- municat: Fridericum Imp. arguit arro- gantia, indicere presumens Conci- lium absque consensu Papae:	1159	Pacem ei fraudulenter offert Fri- dericus: Militum S. Iacobi Regulam confirmat, & Primatum Telesanum.	1175
Agnoscutur legitimus Papa contra Octavianum etsi damnetur in Conci- liabulo Papae ab antipapistis, quos ut & Fridericum imperatorem excommu- nicat.	1159	Serio rogatur de pace à Friderico: Episc. Anglicanos auocat à Consilijs Henrici.	1176
Fridericus in conciliabulo Lauden- si retorquet in eum excommunicatio- nem. At Papa mittit per Germ. & Ital. legatos ad uniendo Episc.	1160	Cum Friderico pacem init & fir- mat Venetijs Donatus Comitatu Ber- tinotensi nouam dat ansam discordie Friderico.	1177
Abit in Galliam ob turbas Schisma- ticorum: cum Ludouico Rege Francia in angustiis positus liberatur à Rege Anglia diuinitus.	1161	Reuersus Romam suscipit benigne Antipapam.	1178
In Conc. Turonensi excommunicat schismaticos.	1162	Conc. Gener. Lateranense celebrat.	1179
Thomam Cantuar. restituit contra Regem: Mortuo Antipapa rogatus re- dit Romam, euecto contra eum Guidone.	1163	Confirmat S. Caesimiri constitutio- nem contra barbaros Polonorum mores.	1180
Alexander tamen honorifice exci- pitur à Romanis.	1164	Probat spiritum cuiusdam prophe- tisse: suscitatur Expeditionem Cruciatam: Regem Scotiae excommunicat, & Sco- tiam Interdicto supponit.	1180
At Guido ab Friderico stabilitur cum iuramento. Hic Imperator orientalis Manuel per legatos repetit ab eo Impe- rium occidentis.	1165	Decretum edit de Reliquijs & Ve- neratione SS.	1181
Obsessus à Friderico Romae elabatur.	1166	Moritur, sitis, visio de eius saluatio- ne: Sedit, an. 21. M. 11. Di. 23.	1181
	1167	169. LVCIVS III. canonice crea- tur.	1181
		Exagitatur à factionis Roma. Solicitatus à Cruce signatis Expe- ditionem promouet.	1183
		Verona cum Frid. contendit de qui- busdam urib. & transigit; ac moritur.	1184
		Sedit an. 4. M. 2. D. 28.	1185

170. VRBANVS III. creatur. ^{An Ch}
Verona arguens Fridericum de cri- ^{nati}
minibus inferum experitur: cui ¹¹⁸⁵
& excommunicationem commina-
tur. ¹¹⁸⁶

Mittit Legatos ad inaugurandum
regem Hibernie. Moritur: Sedit an. 1.
men. 10. Dies 15. ¹¹⁸⁷

171. GREGORIUS VIII. crea-
tur: satagit pro Expeditione Crucata,
plenariam indulgentiam impertit in
eam; indicitq; ieiunium: Moritur: Se-
dit men. 1. dies 27. ¹¹⁸⁷

172. CLEMENS III. creatur: pro
monet Expeditionem Cruce signato-
rum. ¹¹⁸⁷

Canonizat S. Ottonem Episc. Bam-
bergensem; & inaugurat Regem Sici-
lie Tancredum moritur: sedit ann. 3.
men. 2. dies 15. ¹¹⁸⁹

173. CÆLESTINVS III. crea-
tur ex Cardinali vita sancta, post obi-
tus Legationes, & prænunciato ei Pō-
tificatu: seditiosos Anglos excommu-
nicat. ¹¹⁹¹

Leopoldum Austrie excommuni-
cat: Idemque comminatur Regi An-
glie. ¹¹⁹³

In Gaufridi Archiep. Eborac. vitam
fagitiosam inquiratur, S. Bernar-
dum Episcop. Hilar. homen. canoni-
zat. ¹¹⁹⁴

Gaufredum ab Officio suspendit, &
Henricum Imperatorem excommuni-
cat. ¹¹⁹⁵

Novam Expeditionem Cruciatam
promouet, & Henrico Henrici filio
concedit sub tributo regnum Sici-
lie. ¹¹⁹⁷

Legatum destinat in Poloniam di-

sciplina ecclesiastica reformanda. Mo-
riturque. Sedit Ann. 6. Men. 9. di-
es 11. ¹¹⁹⁸

IMPERATOR VM Occidentis Acta Sæcu- lo XII.

18. HENRICVS V. Rex, Impe-
rator IV. euebitur in Regnum à Lega-
tis Apostolicis & Principibus contra
patrem rebellem Henricum. ¹¹⁰⁵

A patre contra eum conclamatur,
cum quo per legatos agit: Coloniam
obsidet: sese Papa per legatos sub-
mittit. ¹¹⁰⁶

Resistit Papæ pro Inuestituris Lai-
cis. ¹¹⁰⁷

A Burdino excitatus tyrannidem
assumit: at certis pactis offert ei coronā
Imperij Papa negans ei patrem sepe-
lure. ¹¹¹⁰

Dolose iurat pro capeffenda corona
Imperij. Pompose init Romam; capit
Papam; extorquet coronam turbatis
Romanis, ¹¹¹¹

Excommunicant eum plura Conci-
lia, & orthodoxi insurgunt in eum cum
Alberto Archiepiscopo Moguntinen-
si. ¹¹¹⁵

Romam aduolans coronatur à Bur-
dino Episc. Bracharacensi, resistentibus
Romanis. ¹¹¹⁷

Ideoq; Burdinum creari facit An-
tipapam. ¹¹¹⁸

A Callisto Papa bello appetitus in
Comitijs Herbipolitanis pollicetur pa-
cem. ¹¹²¹

Renunciat inuestituris, absolutusq; ab excommunicatione pacem reddit Ecclesie.	An. Ch. nati	non prastitisset officium stratoris: Re- bellē Comitem Spoletanum redigit in ordinem.	1155
Remensibus intentans vindictam reprimatur à Ludouico Francia. Mori- tur, & in eo deficiens à Germanis Imperium transit ad Saxones.	1122	Repudiata ob consanguinitatem pri- ore ducit aliam.	1156
19. LOTHARIUS II. Dux Sax. Rex Germanie consecratur ab Archie. Colonienfi.	1125	Legatos Papæ cum literis repel- lit.	1157
Papæ adheret contra Antipapam Petrum Leonis.	1125	Reconciliatus Papæ expetit ab eo Re- galia Imperij.	1158
Innocentio II. prastat officium stra- toris.	1130	Iterum discordat cum Papæ, fauens Antipapæ.	1159
Extorquere nitens inuestituras cō- pescitur à S. Bernardo.	1131	Arguitur à Papæ, quod sine suo con- sensu indicat Concilium: ideo in Con- ciliabulo Papiensi abrogat Alexandro III. Pontificatum.	1160
A Papæ coronatur Imperator Romæ, accipitq; alodium S. Mathildis in feu- dum.	1132	Eundem in Conciliabulo Laudunensi excommunicat.	1161
A Conrado Rege Rom. bello appeti- tur.	1133	Dolis Principes in suum schisma per- trahere frustra conatur.	1162
Rogerium Sicilia tyrannum, rebel- lem Papæ, coercet.	1134	Confirmat intrusionem Antipapæ Guidonis ideo q; varijs aduersitatibus castigatur à Deo.	1164
Moritur.	1137	Alexandro III. Romam redeunti insidiatur.	1165
20. CONRADVS II. appetit re- gnum Germaniæ.	1138	In Conciliabulo Herbipolen. iurat, iurareque adigunt ali- os ad Antipapæ defensionem: ideo ducit in Italiam, repellitur à Longo- bardis.	1166
In Comitibus Confluentinis creatur Rex Roman.	1139	Romam dolo capit, sed immissa pe- ste in exercitum diuinitus cogitur re- cedere.	1167
Cruce signatus ducit in Terram S.	1147	Excommunicatur, Imperio depo- nitur à Papæ; à Mediolanis grandicla- de affligitur: consult cum Episcopis de rebus suis afflictis.	1168
Vnde redit inglorius.	1149	Hildebrando Comiti Palatino con- firmat rerum suarum possessio- nem.	1170
Moritur relicto successore Frideri- co Duce Sueu.	1151		
21. FRIDERICVS Dux Sueuiæ creatur Rex Rom.	1151		
It Romam, à Papæ honorifice ex- ceptus repellitur ab osculo pacis, quod			

Alexandriam Longobardia obfi-
dens ope Sancti Patri profliga-
tur.

Pacem ideo dolose simulat ex me-
tu.

Anglia Regem per nuptias filie à
Papa mittitur alienare: rursus autem à
Mediolanis oppressus pacem serio pre-
catur à Papa.

Pax certis pactis composita est:
at an Papa collum eius calcarit, in-
certum sit. Mox novas excitat discor-
dias.

Auxiliares copias mittit Lucio PP.
contra Romanos factiosos.

Cum Papa Verona altercatur de
quibusdam iuribus, coronatq. Henri-
cum filium Regem Rom. inuito Papa.

Roberto confirmat erepta bona Ec-
clesie.

Redargutus de criminibus à Pa-
pa rursus infestat Sedem apostoli-
cam.

Cruce signatur contra Saracenos in
Terram S.

In Orientem perueniens inter-
it.

22. HENRICVS VI. Rex
Rom. at Imperator V. coronatur à Cæ-
lest. III.

Dire grassatur in Siculos ob iniuri-
am in uxorem deventumq. Regem An-
glie diu captiuum cogitur à Papa dimit-
tere liberum.

Siculos spoliatur, reditq. in Germani-
am.

Excommunicatur à Papa: resipi-
scens parat Expeditionem in Terram
S.

Anno
Christi
nati

1174

1175

1176

1177

1183

1184

1185

1186

1188

1190

1191

1193

1194

1195

Affligit Italiam horrendè! & Sici-
liam.

Ob tyrannidem exosus etiam ux-
orimoritur impænitens, in testamento
tamen rapta bona Ecclesie restituit:
sed spoliatus aspernantur Cisterciën-
ses.

IMPERATOR VM Orientis Acta con- tracta.

98. IOANNES CONNENVS
succedit Alexio.

Ope Deiparæ vincit Scythas glo-
riose.

Moritur.

99. MANVEL succedens patri du-
cit sororiam Conradi.

Molitur mala in exercitum Roma-
num.

Iura Ecclesie derogata restituit Bul-
lâ aurâ.

Petit à Papa Imperium Occidenta-
le contra Fridericum.

Fastus eius contra Frideri-
cum.

Moritur pænitens in habitu mona-
stico.

100. ALEXIVS II. Connenus
succedit patri.

Strangulatur ab Andronico tyrân-
no.

101. ANDRONICVS Connenus
fauit in Latinos, vindicat sanctiam

Dens pænitens interit.

1196

1197

1119

1123

1143

1143

1147

1148

1166

1179

1180

1182

1183

1185

102. ISA-

102. ISACIVS Anglus arripit imperium.	Anno Christi nati	chus historicus, iniquior fuit Gregorio VII. obstudium suum in Imperatorem. Eum refutavit S. Anselmus episc.	
Armis spiritalibus rem aggressus triumphat hostes.	1186	octava.	1110
Compingitur in carcerem ab Alexio Angelo.	1187	Euthymius Zigabenus Monachus	
103. ALEXIVS III. Angelus imperat quinquennio.	1195	græcus.	1118
A Papa inuitatus ad Sacrum bellum subterfugit.	1195	Ioannes Zonaras Monachus	
Vineti faciunt Balduinum Imp. Latinorum.	1198	græcus.	1118
Et recuperant Constantinopolim, restituntq. Alexium iam Latinis iunctum, & Ecclesie.	1198	Rupertus Tutisensis Abbas apud Coloniam.	1119
Ingulatur à tyranno.	1199	Algerus scholasticus Leodiensis monachus Cluniacensis.	1130
		Hildebertus Turon. Archiep.	1130
		S. Bernardus Abbas Claravall.	1130
	1203	Petrus Cluniacensis Abbas.	1130
	1204	Hugo de S. Victore Saxo Monachus.	1130
Concilia Papis Con-		Richardus de S. Victore Scotus Monachus.	1140
lona.		Wilhelmus Malmesberienfis Monachus Anglus.	1140
		Gratianus Clusinus Monachus S. Benedicti.	1150
Prouincialia hoc Sæculo XII. fuisse plurima. GENERALE Romæ anno 1112. in quo excommunicata hæresis Henriciana & Henricus III. sepius resiliens à promissis. Item eadem, aut pari in causa, ann. 1116. 1119. 1122. 1134. 1139. 1175.		Petrus Lombardus Episcopus Parisiensis.	1150
SS. Patrum & Doctorum Concordia sub Papis hoc Sæculo.		Otto Frisingensis Episc. ex Monacho Cistert.	1150
		Petrus Comestor Magister historia Eccles.	1150
		Petrus Blesensis Archidiaconus.	1177
		Guilielmus Tyrus Archiepisc.	1180
		Godefridus Viterbienfis Notarius Conradi III.	1186
		Guilelmus Neubrigenfis historicus Anglus.	1190
Leo Ostiensis Episcopus Chronographus.		Ioachim Abbas Florentis vates de Papis XV. futuris.	1191
Zacharias Episcopus Chrysopolitanus scribit in Evangelistas quatuor.	1101	Theodorus Balsamon Patriarcha Antioch.	1190
Sigebertus Gemblacensis Monachus.	1101	Rogerus historicus.	1190

Hono-

Honorius Augustodunensis, Odo Cameracensis: Leo Tuscus, Ioann. Salisberien. Guiliel. Signiacen. Zonaras Nicetas Choniates. Ioan. Baudinus. Balsamon, Petrus Cantor, Theodorus, Potho. Siegbertus.

Dogmata Ecclesiae Romano-Catholicae, Nouatoribus contraria.

I. Missam, Ritusque eiusdem asserunt Honorius Augustodunensis, & Odo Cameracensis in Canonē Missae: Hugo Victorinus, Rupertus Tuitien. Leo Tuscus in Liturgia Chrys. Ioan. Balerius Osmundus Salisberien. lib. de Eccl. Officijs.

II. Gratiam Dei, Fidem, Iustificationem asserunt Honorius de praedest. & lib. arb. Et in Ps. 17. Richardus l. de statu hominis c. 12. 16. Et in ep. Pauli passim. Bernard. sc. de Aduentu Dom. Et in Cant. ferm. 67. Petrus Cluni. li. 2. contra Iudaeos c. 4. Rupertus lib. de victoria verbi. Magister sent. li. 3. dist. 19.

III. Eucharistiae veritatem, Transubstantiationem, Adorationem, Sacrificium asserunt Bernardus ferm. de Coena Dom. Petrus Clun. contra Petrobrusian. Et libr. 1. ep. 2. Magister sent. 4. dist. 8. Bandinus lib. 4. c. 9. Rupertus lib. 16. in Ioann. Et libr. 2. de diuin. offic. c. 2. 22. 23. & lib. 1. cap. 28. & alibi. Richardus li. de Sacerdotio Melchisedech. Guilielmus Signiacen. li. de sac. altaris. Leo Tuscus li. de Liturg. Chryl. Balsamon, Zonaras, Nicetas Chon.

IV. Baptismi Effectum, Necessitatem, Alienam fidem, Ceremonias docent Magister sent. 4. dist. 3. Bandinus li. 4. c. 3. & passim alibi. Bernardus ferm. de Coena Dom. Rupertus li. 10. de diuin. offic. c. 5. Pet. Cluniacen. lib. 2. contra Petrobrus. Balsamon in Canones Apostolorum & Synodor. Honorius in speculo Ecclesiae. Nicetas Choni. Zonaras &c.

V. Penitentiam, eiusque partes docent Magister sent. 4. dist. 14. Bandinus l. 4. c. 13. Hugo lib. de Conscientijs. Petrus Cantor. cap. 106. Balsamon in Canon. &c. Theodorus. &c.

VI. Claves Ecclesiae, & Absolutionem docent Petrus Cantor cap. 21. Magister sent. 4. dist. 13. Bandinus ibidem. Richardus lib. de potestate lig. & sol. Theodorus Balsam. &c.

VII. Confirmationem, Sacramenta cetera, eorumque usum docent Magister sent. 4. Bandinus li. 4. Hugo in li. de Sacramentis. Rupertus l. 5. de diuin. offic. c. 15. & seqq. Honorius in speculo Ecclesiae.

VIII. Primatum Sedis Apostolicae docent Bernardus ferm. de Ioan. Bapt. Et lib. de Consideratione: Et Epist. 133. 237. 285. Richardus lib. de autoritate Petri. Potho lib. 1. & 3. de statu domus Dei. Sarisberien. lib. 8. ca. 17. Petrus Cluniac. libro 6. Epist. 44. Zonaras, Cedrenus in vita Leonis.

IX. Liberum arbitrium, & Bona opera docent Bernardus lib. de libero arb. Et in Cant. ferm. 81. 82. & alibi. Magister sent. 2. dist. 24. Bandinus ibid. Honorius lib. de praedest. & lib. arb. Richardus de statu hominis inter cap. 2. 3. Hugo lib. de Conscientijs. Petrus Clun. libr. 1. de

Miraculis cap. 6. *Salisberienfis* lib. 5. capit. 4.

X. *Sanctorum Preces, Inuocationem, suffragia, Imagines, Reliquias* docent *Bernardus* multis *term.* & in *Cant. Honorius* in *speculo eccles.* *Magister sent. Rupertus* li. 4. in *Zach.* 10. & lib. 7. in *Cant. Richardus* super *Cantica Petrus clun.* li. contra *Petrobrus. Zonaras, Nicetas, &c.*

XI. *Preces pro defunctis, Purgatorium* docet *Etherianus* libro de *regressu animarum* ab inferis. *Petrus Cluniac.* l. 1. de *Mirac.* & lib. 1. contra *Petrobrus.* cap. 1. 2. *Honorius* in *speculo Eccl.* Et *serm. de Nat. Dom.* *Magister sent.* 4. dist. 20. 21. 25. *Rupertus* li. 2. in *Leuit.* 42. Et in *Gen.* 32. *Bernard.* 1er. 66. in *Cant. Guil. Tyrius* lib. 18. c. 32. *Sigebertus* passim.

Hæresiarchæ Dissoni Papis in Sæculo XII.

BONGOMILI in Oriente orti ab *BASILIO* apostata monacho & Medico, qui cum diu sparsisset venenum alibi, demum *Constantinopolim* irrepsit: Non fefellit *Alexium Comnenum* Imp. doctissimum & doctorum iuxta amantissimum: hic se eius dogmata amplexari simulans ea dilaudabat, donec atheus *Basilius* se totum aperuisset: demum eum in publico combussit an. 1118.

Eius ista fuere *Commenta*: 1. *Trinitatem in Deo negavit*: 2. *Retecit libros Moysi, solum septem S. Scripturæ libros agnouit*: 3. *Deum esse in forma humana*: 4. *Mundum à ma-*

lis Angelis creatum: 5. *Imagines execrandas, Crucem ridendam*; quam *dæmones* fecte timeant: 6. *Baptismum Ecclesiæ esse Ioannis suum esse Christi*. 7. *Sacrificium inuicem esse contemnendum*: 8. *Eucharistiam esse Orationem Dominicam*. 9. *Præter hanc orationem ceteras esse vaniloquias*: 10. *Suos concipere & parere Verbum Dei sicut B. V. Maria*: 11. *Nullam esse resurrectionem nisi penitentiam & vitam Euangelicam*.

TANCHELINVS irrepsit in *Antuerpiam*, ann. 1126. incessit demum cum tribus millibus armatorum, ipse in aureis vestibus crinitus, sed intextis auro crinibus. Dogmatizabat, 1. *Episcopale & Sacerdotale ministerium nil esse nisi commentum*. 2. *Eucharistiam nil conferre ad salutem*: 3. *Lotiones eius bibebant sectatores*; reliquias eius colebant; beatas se credebant, quæ misceri cum eo valebāt; idque parentes & mariti gaudebant.

Sanctus Norbertus contra eum missus multum iudauit dum eum profligaret.

PETROBRVSIANI anno 1126. orti in *Arelatenfi* terra ab *Petro de Bruis*. Hic fingebat. 1. *Infantes non saluari posse, nisi sub annos intelligentia*; nec *fidem* eis prodesse alienam. 2. *Templa esse subruenda, orationi seruire loca omnia, sacra non requiri*. 3. *Cruces non tolerandas, ut indicia nec infanda*. 4. *Sacrificium nil esse, nec offerendum, sed extirpandum cum Eucharistia*. 5. *suffragia pro defunctis, elemosynas, &c. nil prodesse, esse nugæ meras*; 6. *Pyra de crucibus extraxit, carnes coxit in Dominica Passionis, &c. ait, distribuitque suis in Communionem*. At zelus fidelium eum combussit.

Innouauit eosdem errores in partibus *Tolosanis* *HENRICVS* apostata mo-

monachus; addens, *De v m Canticis ecclesiasticis irritari.*

Eum S. Bernardus & scriptis & miraculis refutat. De quibus vide *Varia anno 1147.*

APOSTOLICI sunt à S. Bernardo, in Gallijs Crucem prædicante, deprehensi, sicque descripti: Nullo autore orti sciuntur, vt ceteri: in multis manichæizabant. Se solos esse Christi corpus gloria-bantur. Ideo se potestatem habere, consecrandi omnes cibos in corpus & sanguinem Christi in mensa quotidie, ad nutriendum se in Corpus Christi, Rusticani & idiotæ se iactant Apostolicos; sed absq; signo. Hoc eis symbolum Manichæorum: *Iura, per iura secretum prodere noli.*

Catholicos dicunt canes, porcos: Coniugium abhorrent libidinosisimi. Carnibus abstinent: Apud Catholicos omnia catholice agūt, simulant. Cōcūctus secretos & promiscuæ Veneris agūt: Rident infantes baptizari, orari pro mortuis; Inuocari Sanctos: credi Purgatoriū. Negant sacramentis administrādis idoneos catholicos; vtpote Peccatores. Demum orti seipſis, seipſis extincti sunt. Hodie reuixerunt.

GILBERTVS Pictauiensis Episcopus a. 1147. voluit omnia fidei ad categorias Aristotelis referre. Finxit 1. *Diuinam Essentiam non esse Deum.* 2. *Proprietates Personarum nō esse personas ipsas.* 3. *Diuinā naturā non esse incarnatam.* 4. *Nullum mereri præter Christum.* 5. *Nullum vere baptizari præter saluandum.* S. Bernardus in prædicatione crucis eum deprehendit: tuasit Eugenio, vt coacto Concilio Rhemenſi de eo decerneretur, *an* 1148. Ibi iurauit errores

suos, simul restituitur Episcopatu suo, opera S. Bernardi.

EVDOBRITTO idiota: ex isto: *Per e v m, qui venturus est iudicare:* se vocauit EON, esseque dixit Iudicem E v m. Magus arte magica contraxit admirandam hominum turbam, ac dementauit: dirus monasteriorum infestator ac depilator, turba fretus. Demum captus traditur Episcopo Rhemenſi *an* 1148. ibiq; damnatus in Concilio ab Eugenio Papa, immoritur carceribus.

ALBIGENSES ad Tolosam orti *an* 1176. Manichæis similes & Arianis fingebant 1. *Vetus Testam. reiciendum totum: amplectenda in Nouo solum Euangelia.* 4. *Epistolæ Pauli, Canonica septem, Actus Apost. & Apocalypsin.* 2. *Neminem teneri ad Confessionem fidei.* 3. *Saluari solos, qui peccato originali peccata non addidissent actualia.* 4. *Sacramenta mali Sacerdotes nec consueiunt, nec vere administrant.* 5. *Coniuges non saluari, si commisceantur.* 6. *Militēs vulneratos saluari si non confiteantur.* 6. *Iurantes etiam iuste, damnari.*

Eos in Concilio conuicit, & damnauit Episcopus Albigenſis. Iterum a Legatis Papæ *an* 1178. conuicti excommunicantur: at *an* 1179. in Conc. Gen. Lateranenſi condemnantur.

PETRVS ABAILARDVS, è Francia Gallus, innotescere cepit anno 1140. *Is cum de Trinitate loquitur, sapit Arium, cum de gratia, sapit Pelagium; cum de Persona Christi, sapit Nestorium,* ait S. Bernardus, qui eum in disputatione publica cōfutaui, & conuicit: at Petrus Cluniacensis ei perſuaſit, vt palinodiā caneret. Exinde monachū induit Cluniaci: vbi & feliciter pœnitens obiit. Prouocarat ad Papam;

sed non iuit; nām conuersus substitit a.
1140.

ARNALDVS Brixienfis Clericus in Italia, discipulus Abailardi, à studio è Gallia in Italiā reuers⁹ induit monachū, quo amplius deciperet; Clericorū & Episcopis derogator, monachorū persecutor, Laicorū adulator, dogmatizauit; Nec Clericos, proprietatem; nec Episcopos Regalia; nec monachos, possessionem habentes, saluari posse: cunctaq; hæc Principis esse, Concedijs in usum. In Concilio Rom. dānatus fugit in Germaniā: excommunicatur ab Innocentio III. Cum eo periit & hæresis sub an. 1145. Reliquit ARNALDISTAS, qui sepius electiones Pontificum turbarunt a. 1141. 1143. 1145. 1148.

CATARI siue PATARENTI òrti sub annum 1153. fingeant, *Mundum à demonibus factum: Sacramenta nil valere: &c.* Quo òrti, periit seculum.

VALDENSES in Gallijs òrti à VALDONE ciue Lugdunensi prædiuite, & idiota. Curauit is sibi quasdam sententias à doctis in libellum inscribi, quas de in, abdicatis bonis omnibus, prædicauit, Magistratum dirus insectator, & sacramentorum contemptor. Post admonitionem pertinax excommunicatur, & exul proscribitur, sub annum 1186. Dicti quoque sunt sectatores eius PAVPERES DE LVGDVNO: fingeant; *Non obediendum Pape: Potestatem absoluendi à peccatis, & conficiendi Eucharistiam Laicis quoque datam: Indulgentias nil valere: Non esse Purgatorium: Sanctos non inuocandos, nec audire preces: Festa & ieiunia non seruanda &c.*

PETRVS IOANNIS finxit sub an. 1191. *Christo latus perforatum adhuc viuēt: An-*

imam rationale non esse formam corporis: Ecclesiam Vniuersalē esse Babylonem Apocalypsi. cam: Papā esse mysticum Antichristū Dixit, & vixit, seq; ipso periit. Dammati Romæ ossa refossa publice exuruntur anno 1199.

ALMARICVS Doctor Parisiensis finxit, *Legem Dei durasse vsq; ad Christi Aduentum: Legem Christi vsq; ad Almaricum: Legem Spiritus S. vsq; ad finem mundi.* Sub an. 1200. extitit, & interiit.

RADVLPHVS, anno 1146. prædicante Crucem per Gallias S. Bernardo, prædicans eandem per Germaniam, nouæ hæresis autor euasit docens: *Impune, absq; piaculo necari Iudaos, ut hostes nominis Christiani: ut Vsurarios, ut Infanticidas.* S. Bernardus eum scriptis refutat.

V A R I A

Orthodoxæ Fidei Testimonia historica in Sæculo XII.

ANNO MC. Papæ Paschalis electio, post mortem Urbani, reuelatione prædictam, fuit reuelata religioso; percunctanti, quā diu victurus esset, dicitur vide suppedaneum, ubi scheda habebat: *Terni, terquaterni, ternig.* i. 18. an. Eratque scheda partim pilosa, partim pura, quod eius Pontificat⁹ esset futurus partim quietus, partim turbulentus. Omnium votis electus est ex Abbate & Cardinali, & acclamatus; sed renitens. Neq; Guibertus Antipapa ei contradixisset.

Godefr. Bullionius, post difficilem ob-
sidionem ad Antiochiam, capit eam
randem Deo sensum opitulante; vel ho-
ste teste.

Tunc inuentam putant aliqui Lan-
ceam Domini; Sed vetustior obtinet
inuentio attestata miraculosis victorijs
Henricianis.

Baldwinus fratri *Godefrido* succedēs
in regno Ierosolymitano infelicitate re-
gnat; quod Iura Ecclesiæ temeraret.

AN. MCI. *S. Bruno* Colonienſis in-
colit Carthusiam an. 1086. euocatur
Romam ab Urbano an. 1092. Roge-
rium, Comitem Sicilia, à Græcorum
insidijs liberat; moritur an. 1101.

S. Bertholdus monachus multis &
magnis claret miraculis, & obit.

Instituta altera Expeditio Cruciata
frequenter victorias; sed aperta *S. Cru-*
cis virtute; quantumuis *Alexij Imp.* O-
rient. perfidia alias ex alijs insidias ape-
ririt.

Rex Franciæ *Philippus* anno supe-
riore ob superinductam adulteram ex-
communicatus, pro missa emendatio-
ne, à Papa petit, & impetrat absolutio-
nem excommunicationis.

AN. MCV. *Henricum III.* toties ex
communicatum, ac relapsum, suus fili-
us *Henricus IV.* hæresim eiurans, ita
persequitur, licet dolens; vt is demum
amicitiam Papæ per Legatos oraret. se-
que in Comitibus Ingelhemensibus ab-
dicaret Imperio, & conderet in vrbe à
filio Imp. assignata.

Eo simul schisma resedit: mox *Guiber-*
ti abhinc quinquennio mortui ex de-
speratione Antipapæ & sequacium plu-
rimorum ossa sunt exhumata, & abolita.

AN. MCVI. *Henricus III.* a clau-
sus datis encyclicis multos ad partes
suas pertraxit, inque arma ciuit; cui, vt
toties perfido, nil cedit filius; demum
vltice subita moritur, cum orbis gau-
dio, & bono. Spiratoto quinquen-
nio stetit inhumatus, vt excommuni-
catus.

AN. MCVII. Rex Angliæ demum
remitit inuestituram *S. Anselmo* Can-
tuariensis; sicque facta patriæ pace, feli-
citer debellat Northmannos; quorum
Comes *Robertus* erat ecclesiasticæ Im-
munitatis contemtor.

At victoria elatus *Henricus* redit ad
ingenium, & libertatis ecclesiasticæ de-
fensorem *S. Heribertum Episc.* Ceno-
man. derrudit in carcerem.

Anno sequenti tamen remisit Rex
Papæ Inuestituras, opera *S. Anselmi*.

AN. MCVIII. Aragonum Rege ter-
tio cum Mauris præliante, visus est re-
pente eques candidus cum flammea
cruce pectorali depugnare, fugareque
Mauros: erat is *S. Georgius*. Inde Ara-
goniæ insignia est crux flammea in cly-
peo albo.

AN. MCIX. Iudicium Papæ de eius
seruitio adprobauit. *Alphonſus* Rex A-
ragonæ Vracam in tertio sibi gradu
iunctam duxerat, & deperit, vt excom-
municatus à Papa etiam non dimitte-
ret eam. Ergo is interit in bello Sarace-
nico; ipsa crepat media eodem anno, ex
communicatione.

AN. MCX. *Henricus III.* Rex Rom.
intrat armatus Italiam, agitque cum Pa-
pa de Coronatione sui pactis conuen-
tis, & vtrunque iuratis istis;

1, Imperator Ius ecclesiasticum, ma-
le si-

le sibi usurpatum, reddat palam Papæ:

2. Possessiones eccl. abreptas reddat.

3. Reddat patrimonium S. Petro, datum à Carolo, Ludouico, Henrico. &c.

4. Nil aduersus Papam agat:

5. Legati utrinque agerent securi;

6. Super hæc, datis obsidibus, iurent. &c. Sicque iuratum est sollemniter. At vero

A. N. MCXI. Henricus init Urbem regifice exceptus pedes osculatur Papæ, mutuis amplexibus factis ternis. Confidetur, pacta præstari iubentur; Rex cum suis secedens in partem, specie deliberationis, trahit moram; demum eius Dynastæ mussitant; Pacta firmari non debere, quibus aduersetur S. Scriptura docens; *Date Cæsari, quæ sunt Cæsaris, Et, Nemo militans DEO implicat se negotijs secularibus*: Cum iuxta Ambrosium, armorum usus ab Episcopali officio alienus sit.

Simul Henricus tradit Papam cum omnibus suis custodiæ; factoque tumultu Teutones multi cæduntur à Romanis.

Quibus pro Papa coniuratis Rex fugiens captiuos cum Papa trahit secum in arcem, vltimam vastat Italiam. Papa vitam despondente pro Iuribus Ecclesiæ, necesse metuendæ, ac preces suorum eum perpulerunt, *ut Cæsari dimitteret Inuestituras, raptaque Ecclesiæ bona*. At dimissus cum suis liber quod coactus permisit, id reuocat totum; ipseque suus iudex suū illud factū damnat: datis desuper encyclicis per orbē vniuersum.

NOTA; Concedere Inuestiturā Laicalem, non est hæresis, sed concessione defendere, esse iuris; hoc hæreticum est. Illud, non hoc, Papa fecit; Ita S. Iuo.

Berengero Abbati in matutinis paschalibus cingulum, quo fortiter innodatus erat, improuilo iacuit ad pedes. Credens solum excidisse leuat, solide que constructum reperit; simul vox ei accidit ista:

Sic potius clauso Christus prodire sepulcro, Nam de hoc sapius ei venit in mentem dubitare. Protinusque recordatur simile accidisse matronæ apud Augustinum dicentem; Non credant hoc, qui etiam Dominum per integra Virginalia matris enixum, & clausis ianuis ad discipulos ingressum non credunt.

A. N. MCXII. Concilium Lateranense VI. Generale cassat, ac damnat datum à Papa priuilegium de Inuestituris; nolente Papa sententiam ferre in reuerentiam iuramenti.

Item Conc. Viennense excommunicat Henricum, fidem ei ac amicitiam seruante Paschali II. Ex eo Cancellarius Cæsaris, qui que ei perfidie autores fuerunt, fiunt eiusdem hostes.

Romæ nominatorum Sanctorum Martyrum reliquie inueniuntur, & obseruantur.

A. N. MCXIII. Boleslaus Poloniae ducit in Pomeranos barbaros; perplexis uti hostes inuaderent, ecce in culmine templi clara die candidus iuuenis conspicuus cunctis stat desiluit, eis præiit sequuntur; prosternunt hostiū 27. milia, duo milia capiunt; fugant ceteros.

A. N. MCXVI. In Conc. Lateran. Generali,

rali, in pluribus provincialibus damnatum, Cæsari datū priuilegium damnat & anathematizat; non ut hæreticum, sed ut iniustum: & confirmat prius Gener. Conc. VI. damnans Henricum. Mathildis annotum 69. obit.

AN. MCXVII. Henricus redit Romam quasi pœnitens perfidiæ; data ibi filia Consuli in uxorem sibi cum conciliat; poscenti iterum coronari obstitunt ciuesne in S. Petri fiat; petenti absolutionem excommunicationis negat Papa. Instat sollicitius territus miraculo S. Bēnonis, qui iniuriosum sibi comitem citarat ad iudicium, cui & apparet decennio post mortem suam; ilque moritur.

AN. MCXVIII. Gelasius II. rite creatus infande vapulat ab Henricianis, qui bus Antipapam dat Burdinum Henricus, inaugurantem sese sanguine, quo inundabat Roma. Sed elapsus Papa confugit in Franciam. Robertus auspicatur *Ordinem nouum*; dein dictum Cisterciensem.

AN. MCXIX. *Ordo Templariorum* caput per nouem nobiles ad tuendas vias Ierolymitanas ablatronibus.

Concilium Rhemense Generale iterum damnat Henricum, ob intrusum Burdinum Antipapam; & vtrumque excommunicat Callistus PP. At Henricus audito, Comitibus per Germaniam indictis Imperatori nouo creando, relicta Italia euolat.

AN. MCXX. S. Norbertus auspicatur *nouum Ordinem* in loco *Præmonstratensis*, iuxta regulam S. Augustini. Plures Sancti, miraculis clari, canonizantur.

AN. MCXXI. Burdinus Antipapa

captus Romæ, post diras Italiæ clades datas, in camelo auersus caudam tenens fit vrbis toti ludibrium; promittitque se complices schismaticos literis reconciliaturum Ecclesiæ. Interim Archiep. Moguntino contra Henricum ducente copias, dati vtrinque viri XII. arbitri Herbipoli, pronunciant contra Henricum: qui promittit pacem.

AN. MCXXII. *Concilium Vormatiense Generale* fit in causa Henrici; isthic renunciantis Iuribus Ecclesiæ male usurpatis.

Et sic tandem schisma resedit extinctum.

AN. MCXXIII. Ioan. Comnenus Imp. Orient. contra Schytas, Thraciam euastantes, iam congressurus, prehensa B. V. *Mariæ statua* illa crymans orauit; Pugnam inuadit, & vincit victores: ergo *Statuam eam in triumphali curru Byzantium inuehit*, ipseque pedes crucem præfert; & diem festum annum iuber celebrari.

AN. MCXXIV. Saracenorum quadraginta millia cingunt tria millia Christianorū in Terra S. capto Balduino. At hi *indicto ieiunio, prælara cruce, Læcea Domini, & lacte Dei parati*; stantes in acie vident lucem claram rupto velut cælo labi; continuo hostes semianimes fugam capere, at Christiani cadere 7000. demergere 5000. cæteros profugare, nullo è Christianis desiderato.

S. Malachias in Hibernia reformat omnia ad formam normamque Romanæ Ecclesiæ.

AN. MCXXV. Archiepisc. Mogū. *transfert imperium à Germanis ad Saxonum Ducem*

Ducem Lõtharium; quem Colonienſis coronat Aquilgrani: ideo Papa vtrumque excommunicat; quod ſolus Papa eſſet regna transferre. Henricus ducit in Rhemos delendos, quod ibi fuiſſet excommunicatus: exponunt reliquias in aram, ſupplificant, Henricus moritur illiberis.

AN. MCXXVI. Affinem ſuum, Ciſtertio ad Cluniacenſes transgreſſum reuocat S. Bernardus, dum, ſub dio ſcribitur, imber effunditur; fugitanti ſcribæ is ait: *Mane Opus Dei eſt, curat ipſe ſua;* Ecce, nec gutta aſperſiſſet epistolam. Abbas Cluniac. non ſolum reſtituit ei Robertum; ſed & alios ſubmiſit fratres.

Tanchelinum hæreſiarcham Antuerpiæ reprimi S. Northbertus. *Petrum Bruis* hæreſiarcham comburunt Arelatenſes ad S. Egidium.

S. Stephanus Aruernenſis; *autor Ordinis Grandimontenſis*, moritur.

AN. MCXXVII. *Ordo Ciſtert.* confirmatur in Concilio Trecenſi; cui regulam ſcribere iubetur S. Bernardus. Honorius II. per Legatos ſuos varia & magna peregit in Patriarchalibus, & Archiepp.

AN. MCXXVIII. In Rogerium rebellem Siciliæ Comitẽ ducit; fieri ſupplicem cogit; dat ei Ducatum Apuliæ in feudum; Sed, quod ſibi ipſi ſumpſiſſet titulum Ducis, inconſulto Papa, mox excommunicatur.

AN. MCXXX. Contra Innocentium II. ſchiſmatici creant Antipapam Petrum Leonis, mox eccleſias ſpoliantem Romæ; Papa in Gallias fugiente: dantem quoque Rogerio titulum Monarchæ.

Papæ occurrentes Reges Franciæ & Angliæ proſtrati *pedes ei deoſculantur*; pluribus vero Concilijs Papam excommunicat Anacletum antipapam.

Et Deus miraculis punit eius ſectatores.

Nam S. Bernardus miſſus ad Pictauos reconciliandos, miſſam patrabat ante, quam infecto negotio abiret. Quo digreſſo Decanus aram demolitur in odium, orditurque perſecutionem.

At breui poſt percuſſus à Deo, domũ plenam demonibus videns, poſtulat cultrum quo ſibi gulam abruptat ingreſſo dæmoni extrahendo; qua in vociferatione animam exhalat.

Petrus Episc. Pictauorum, dum verba excommunicationis pronunciat in Guilielmum Pictau. Ducem, hoc in eum ſtriſto enſe inuolante ac minante mortem, nĩ protinus eum abſolueret; ſed pergit in excommunicatione: qua abſoluta, collum præbens ait: nunc ferito; cui ille; *tantum te odi, vt te non digner odi meo.*

Nunquam celos in iſtis mee manus miniſterio.

Pauxillo poſteundem inceſtus diſſuaſorem ſuaſu meretriculæ relegauit, vbi & obiit miraculis clarus.

AN. MCXXXI. Papæ Leodium intranti Lotharius rex occurrens *officium præſtitit ſtratoris*, adque manu duxit equum eius, altera per virgulam viam fecit; dein deſcendentem tota via ſubbrachiauit.

Mox mutatus inueſtituras appetijt: Sed Sanctus Bernardus eum rectius inſormat.

Tem-

Templariorum ordo mirifice augetur, & ditescit; ut in Polonia vnus. Dumus eque eis construxerit LXX. templa, monasteria duo.

AN. MCXXXIV. *Pisf. Conc. Generale* cogit Papā; schismaticos Anacleti excommunicat; canonizat S. Hugonem Episc. Gratianop. In eo S. Bernardus fuit oraculum, innumeris inclitis miraculis. Mediolanum rebellem sola præsentiæ reuerentia compescuit, & Papæ Lotharioque reconciliauit. Cæsaraugusta, à Mauris obfessa, seruat à B. V. Maria, à muris iam dirutis eos cum cætu Angelico depellente.

AN. MCXXXV. S. Bernardus cum Gaufrido Carnot. Episc. missus in Aquitaniam, *Gulielmum Ducem* ferum diu nequens inducere ad agnoscendum Papam verum, restituendosque exules Episcopos; demum intraturo templū occurrit cum S. Hostia, increpitum proster nit epileptico similem, ut sibi redditus vltro faceret postulata omnia.

AN. MCXXXVI. Rogerio Siciliæ Cancellario, frustra contendente, ut Cassinenses Regi se traderent schismatico, (qualis erat & Abbas eorum) fratres in celsi supplicat ad S. Stephanum, vbi valuat se eis vltro pandunt. Ille eis deuastationem parans mittit Notarium suum cum satellitio: at hic repentina extinguitur: Cancellarius quoque die 17. post ager clamat, Benedicite, & Mauri me occiditis? Moritur: à duob. videtur in orco dirē cruciari. Post tri-duum & Abbas exhalat.

Festum Conceptionis inchoari ab Lugdunensibus absque licentia Papæ, arguit S. Bernardus.

Ludouicus Crassus Rex Franciæ abdicato regno, S. Benedicti proficitur monasticen. Et *Vilhelmus* Dux Aquitaniæ vitam claudit in peregrinatione ad S. Iacobum Compost. Eremicam egit nunquam.

AN. MCXXXVII. Lotharius armis reddit Apuliam & Beneuentum Papæ; Cassini ternas quotidie Missas auiscultat; egenis seruit, pedesque lauat.

Rogerius Schismaticus infestans Italiam à Duce Rainulpho vincitur; sed orationibus S. Bernardi: Qui & nobilem, à medicis depositum, sanat data *Calicis ablutione* bibenda; Sed visione monitum, ut illam ab eo expeteret.

AN. MCXXXVII. S. Bern. ex vrbe secum multas S. Reliquias transfert.

AN. MCXXXIX. *Concl. Generale* fit Romæ in causā Rogerij contra Papam schismatici: vbi & Acta Petri Leonis rescissa sunt, aduersantia Iuribus Ecclesiæ.

AN. MCXLII. S. *Guilielmus Vercellensis* mira emicuit sanctitate & miraculis.

AN. MCXLIV. Alfonso Rex Portugaliæ constituit regnum suum *Sedi Apostolicæ vectigale*.

Expeditiō III. Cruciatā instituitur autore Papa & Ludouico Rege Franciæ.

AN. MCXLV. Dum Romani pristinum restituere Senatum nituntur, hocque amplius, quod Arnaldus hæresiaracha persuaderet, solum Eccles. regimen esse Papæ, non politicum; nil ei iuris in Vrbes; dum Arnaldistæ furunt, & templa profanant; ecce Armeni sese submitunt vltro Papæ. Hi sub Missa cernant

mm

nebant

nebant in radio cœlitus lapso *supra caput Papæ duas sus deque meare columbas.*

Eugenius laborat pro Expeditione Cruciatâ promouenda; & Deus ei reconciliat schismaticorum Ducem factum supplicem pro venia.

Petrus Cluniac. narrat sibi hospiti Romæ Priorem apparuisse, veneno extinctum; eumque ininterrogasse, Qui haberet: an Deum videret: an vera nostra fides; an ex veneno obisset! ipsum affirmasse omnia vti beatum.

AN. MCXLVI. S. Bernardus Dux Expeditionis III. crucem prædicans per Gallias, pene exhaurit à viris vrbes & agros: Refutat hæresiarcham Radulphum, crucis prædicatorem per tractum Rhemensi docentem, *Iudeos Christianorum hostes esse enecandos:* Vnde mox cades eorū innumera secuta sunt. Plus laboris erat S. Bernardo in coercendis à cæde, quam vocandis ad crucem viri; Sed & Petrus Cluniac. eos vt Usurarios proclamans effecit, vt alere milites deberent: Accessit, quod in Anglia puellū Christianum crucifixissent; quem lucis radius è cœlo prodiderat humatum.

AN. MCXLVII. S. Bernardus miraculis omnia complet. *Gilberti hæreses* suadet in Conc. condemnari, De eo supra inter Hæresiarchas.

Henricus circa Tolosam apostata refodit sopitos Petrobrusianos errores; eum literis persequitur S. Bernardus; dein & persona; nam isthuc adueniens seductos reduxit verbis & miraculis; præsertim ex *panibus benedictis*, promittens, Quisquis eos gustasset, sanandum fore: Dictum factum.

Henricus ab eo fugit; demum captus

traditur Episcopo cum perpetuis carceribus addicenti.

Et in *Apostolicis* incidit hæreticos, quos contra laborauit stylo & voce. Vide supra.

AN. MCXLVIII. Eon è Britannia sese in Gallia iactat *EV* *M* qui venturus est iudicare, meras ac miras exercet prætigias dæmonibus familiaris, quibus innumeram trahit turbam. Damnatus in Concil. Rhemensi traditur carceri, & moritur.

Gilbertus eiuratis erroribus restituitur Episcopatu.

Eugenius Papa in Concilio surdum opilionem solo tacta restituit auditui.

Manuel Imp. Orient. abrogata per *te privilegia Ecclesiastica* restituit euulgatâ Bulla aurea.

ANNO MCXLIX. Crucesignati infelicitè rem gerunt, cæduntur, moriuntur.

Vnde Sancto Bernardo fit opprobrium.

Lati obisse dicuntur, quod pro Christo, in terra sancta decederent; & nō ad recidiuas in Patriam redirent. Apparentes S. Baptista & Paulus reuelarunt, ex iis vacuas lapforum cacangelorum sedes esse reparatas.

Henricus frater Ludouici Regis inuisens Cistertium petit fratrum pro se preces: cui S. Bernardus; Vade: senties. Eodem die petit habitum: Nec diu est monachus; nam paulo post trahitur ad Episcopatum Belouac. & frater ei aduersatur.

AN. MCL. Petrus Cluniac. queritur apud Papam de Hugone edificante in

in damnum Fratrum; Eugenius excommunicat contumacem; temtorem puni-
nit Deus; nam Castrum eius dehincit,
fitque acus.

AN. MCLI. S. *Ericus* Rex Sueciae &
Gothiae infert arma Findlandis ethni-
cis; vincit, S. *Henricus* Vplalen. Epif. ibi
gentis agit Apostolum. Increpans ho-
micidam ab eo trucidatur. Latro eius
pileum sibi imponit gloriabundus fa-
ctus pileus capiti coaluit immobilis.
Sanantur eo inuocato plurimi.

Gratianus Benedictinus componit, &
disponit *librum Decretorum*.

AN. MCLIII. S. *Bernardus* & *Euge-
nius* obeunt diem suum; reconciliatis
ante Romanis & *Arnoldis* cum *Euge-
genio*. Moriensque *Conradus* Rex
Rom. substituit sibi illi *Fridericum*
Suenum.

AN. MCLV. *Arnaldus* Romam re-
uersus denuo concituit ciues in tumultum;
Fridericus interuenit, exceptus à
Papa honorifice; qui tamen post oscu-
lum pedum reiecit eum ab amplexu,
eo, quod non praestitisset ei *Stratoris* of-
ficium. *Casariani* in consultationem
sumpta decernunt, *Ex more maiorum de-
beri ab Regibus Rom. officium Stratoris Pon-
tifici*. Id igitur postridie Rex praestat; &
coronatur ac vngitur à Papa.

AN. MCLVI. *Hadrianus* Beneuenti
obfessus, metu maioris mali, suscipit ab
Wilhelmo. Siculo pacta *Ligij homagij*,
confirmatque diplomate; idque contra
Iura & Immunit. Eccl. idcirco liberatus
diploma cassat, ut vi extortum; restituit
que Iura Ecclesiae per Siciliam, Cala-
briam, Apuliam, &c.

Percunctanti Papae ex gentili suo Io-

anne Sareberienfi; quid sentiret & au-
diret de Papali Curia; libere respondit;
*Videri ex matre Ecclesiarum factam nouer-
cam heredi petam* &c. Papa excusat pa-
rabola membrorum & stomachi de hoc
conquerentium.

AN. MCLVII. Peragre tulit *Fridericus*
à Papa sibi scribi, quod ab eo Im-
perium precario accepisset.

Ideo edicto prohibet quemquam
peregrinationem obire Romam. Papa
datis Encyclicis de hoc queritur.

AN. MCLVII. *Hibernia* nunc Chri-
stiana decreto Regis S. *Erici*, pendit an-
num denarium S. *Petro* de singulis æ-
dibus. *Fridericus* Imp. studet Antipape
Ostauiano; ipseque inuestit eum an. 1160.
Sed *Alexander* agnoscitur ab omnibus
pro legitimo, excommunicans *Frideri-
cum* & schismaticos.

AN. MCLX. S. *Ericus* Rex Sueciae a-
cta sancte vita demum martyrio corona-
tus illustrat miraculis Ecclesiam. Pari &
vitae sanctitate, & martyrio, & miraculis
eius luxit coniux S. *Christina*. Papa per &
literas datas, & Legatum *Petrum Taren-
sum*, clarum miraculis, laborat schismati-
cos reducere. Quin ipse an. 1161. ea cau-
sa peragrat Galliam, ubique magnifice
exceptus.

AN. MCLXIII. S. *Thomas* Can-
tuar. quod facinorosos Clericos trade-
re nollet Curiae saeculari; Regis iram
incurrit; eum anno 1164. dire persequen-
tis; at Papa fouente ipsum. Eoque san-
ctius, quod iam monachum induisset, ab-
dicato Episcopatu; utpote quem intru-
sus suscepisset ex metu. Sic ipse culpam
suam in Conc. Romae est fassus, statuen-
te, oportere eum manere Episcopum.

mm 2

Verum

Verum ipse monachus se applicat Theologiae studio, ac Canonum anno 1164. Interim per Franciam publica fit Collecta alendo Papae. Moriturque *Petrus Lombardus* Magister Sententiarum. Tragedias, turbasque ceteras Papam inter & Fridericum repetit ex Actis Pontificum & Impp. Occid. supra.

Certe an. 1168. in perpetuam memoriam defensionis ab Alexandro III. Ecclesiae constructur in Italia urbs noua *Alexandria*.

AN. MCLXIX. Soldanum Iconij sua mater se Christianam esse diu celauit; demum aperit, ipsumque ad credendum inducit; sed ob Paganos item celantem, Petitilla, ut mortuae sepulcro imponeret praecelsam pyramidem, & huic crucem. Pareti crucem noctu imponit.

Vitam Paganis per audaculum deposituris, hic ascendens ruina perit; iterumque & alter: triduo post conuolat molem deiecturi; at inter fulgura igne diuino multa millia perimuntur. Et ecce Angelus clarissimam crucem figit in apice pyramidis. Conuertuntur pluri.

AN. MCLXX. *S. Dominicus* nascitur, matri ab eo grauidae praemonstratus in forma cubitali facule succedentis orbe. Baptizandi ad frontem stella micare visa est.

Fontem baptismalem eum Rex Philippus III an. 1605. ex Calagora transtulit Vallisoletum filio baptizando.

S. Thomas martyrio affectus monachis eum parentantibus elata manu impertit benedictionem.

Rex etiam an. 1172. sese iuramento pur-

garit, tamen suscipit poenitentiam pro nece *S. Thomae*:

Parricidae excommunicati, licet iniunctam peragerent poenitentiam, omnes tamen infelicer decedunt.

AN. MCLXXIII. *S. Thomam*, miraculis coruscantem, Papa canonizat. At Regem Angliae odio belloque irremisso suus persequitur filius sic, ut Henricus ad Papam confugere cogitur, multum pro eo paterne laborantem.

AN. MCLXXIV. Henricus Angliae, auditis *S. Thomae* miraculis, tumulum ad nudus pedes, habituque priuato; in ieiunio & oratione biduum persistit; demum capite in tumba totamen inserto, virgis caeditur ab Episcopo qui quiescit monachis supra octoginta tres ictus pertulit.

Simul reuocat omnes Angliae Conuetudines prauas, Iuraque Ecclesiae restituit.

Mirum auditu! Qua hora dein Misfam audiit, eadem alibi Rex Scotiae hostis eius capitur, & prospera ei cedunt omnia, filius quoque reconciliatur ei.

ANNO MCLXXV. Fridericus iam diu obsidens Alexandriam vltima tentat; sed ecce derepente visit *S. Petrus* albo inuectus equo praere Alexandrinos in hostem; quo pij alacrius cadunt, fundunt, fugant.

Ideo Papa urbem honorat Episcopatu; suo priuat Papienses, Friderico stuentes.

ANNO MCLXXVI. Albigenes emergunt; confutati damnantur: item annis 1178. 1179.

AN. MCLXXVII. Pax denique copulata est Regnum inter & Sacerdotium, ut huic cede-

cederet, subesset, pareret illud. Ideo ab excommunicatione absolutus Fridericus, tenet strepam Papæ equum consensuro, in signum. Sed mox resiliit Imperator in tyrannidem quoque; erumpens.

AN. MCLXXVII. *Conc. Lateranense Generale* celebratur. Angliæ & Franciæ Reges in necem Albigenſium conspirant; in conuersionem Papæ: contumaci iurare nolunt: excommunicati damnantur, Coriphæus eorum Petrus Moranus Tolosæ dicit se Ioannem Euangelistam: sed conuersus publicam virgarum subit pœnitentiam.

Patauij defossæ sub persecutionibus nunc reperiuntur *Reliquiæ* SS. Innocentium, Matthiæ, Lucæ.

AN. MCLXXIX. Concil. Lateran. impertit plenariam Indulgentiam militaturis contra Albigenſes: Templarij vero in primis in arma inuadunt sacri primordia belli: passimque Germani Principes damnantes schisma respiciunt, adque Ecclesiam reuertuntur.

ANNO MCLXXX. Papa in Expeditionem Cruciatam IV. excitat Imperium & regna.

AN. MCLXXXII. *Almericus* Antiochenus Patriarcha disperſos tota Palæstina eremicolas occidentales, quos eo peregrinatio traxerat, congregat in montem Carmeli, futuri Ordinis auspicia.

Miracula quoque tam illustria, quam plura contigerunt per Gallias passim in Sacris Hostijs, ad contestandam veritatem realem Eucharistiæ; quam Albigenſes abnegabant.

S. Franciscus nascitur Assisij.

ANNO MCLXXXIII. *Henricus* Iunior Rex Angliæ, quod S. Thomæ olim hostilia fecisset, & Patri, & Ecclesiæ bona diripuisset, moriturus secreto prius, dein palam confessus, Mariscallo dat crucem suam Ierosolymam perferendam; laqueo dein collum induit, iubet Episcopos, se trahat in cinericeum stratum: communicat, obit relicto pœnitentiæ exemplo memorando.

AN. MCLXXXVI. Deuictis à Saladino Christianis in Terra S. Papa Gregor. III. encyclicis datis excitat Occidentis Principes in Sacrum bellum quintum: Prædicatorem Crucis instituit *Petrum Ambienſem* Hispanum, de monte Dei Carmelitam.

AN. MCXCI. Cælestinus Pontificatus sui vaticinium diu ante accepit à S. Petro, apparente ipsius procuratori pecunias corrogaturo.

Hugo Castrenſis Episc. in peregrinatione ad Limina Apostol. æger decumbens, coram Episcopis & Prælatiſ publicè confitetur enormia. Obmutescentibus cunctis ait: *Scio: nescitis qualem iniungatis pœnitentiam. Iubete, ut secundum voluntatem Dei sim in Purgatorio vsq. ad extremum iudicium: quo vel tunc saluer.* Ac quiescunt: Moritur profuse lacrymans collacrymantibus cunctis.

AN. MCXCII. Prope Erfordiam sacerdos agram inuisens puellam dedit ei *digitorum ablutionem*, quæ fit in Missa post S. Calicis sumtionem. Eo digresso, puella iubet, diligentissime operiri poculum, quia, ait, vidi minimam particulam S. Hostiæ ab digitis Presbyteri in eam decidisse. Visaque & ipsa in carnem

mm 3 ver-

verſa, & aquam rubere ad inſtar ſanguinis. It fama miraculi: accurrit vicinia Sacerdotum: Archidiaconus perfert rem ad Archiepiſc. Moguntiam: Aduolat, ſupplicatur Deo, ieiunatur: demum & miculæ & aquæ ſua redit forma prior.

AN. MCXCV. Leopoldus Dux Auſtriæ, iuſtæ excommunicationis Papalis contemptor luit: igne infernali cruſ ei corripitur: quo reſecto indoluit quidem pœnitens, paruitq; Papæ; ſed cum pede vitam amiſit.

ERGO:

1. Dicage; Quæ ſincera FIDES hoc conſtitit AEO XII?
At SIC PAPISTIS RES ſtat ROMANA, FIDES QVE:
Non SIC REM ſeruat Luthero-caluiſtiſta, FIDEM QVE.
2. IVRE SVO Proprio Papa, atque Eccleſia gaudent:
Quis quid Ei AVEVS TVS proprio de iure remiſit?
3. ANTINE CHRISTVS erat quiſquam hoc ROM. in Aeuo?

SÆCULVM DECIMVMTER- TIVM MONA- STICVM,

ET CRUCE SIGNATVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESSIO.

174. INNOCENTIVS An. C

III. Parisijs olim
primarius Sacra
Scriptura Profes-

sor, natus annos 37. Cardinalis tan-
ti erat, ut Clemens abdicare se Pontifi-
catu voluisset, si Cardinales eum suf-
fecturos sese addixissent. Divina Vi-
sione premonstratur eius Papatus: crea-
turque.

Excommunicat Philippum Gallia
Regem ob adulterium: Mittit Legatos
in Galliam extirpandis Waldensibus.
&c. data adintoribus plenaria Indul-

nati

1199

gentia: Fauet Ottoni prae Philippo in
Imperatorem electo: Reges Gallie &
Francia inuitat ad Bellum Sacrum ve-
tatq. captas in Gallia domesticas ex-
postulantibus gallicis coniunculas.

1199

Ottonem Saxonem coronat, reiecto
Philippo, & Friderico.

1200

Philippum & Othonem reconci-
liat.

1207

Orbis Imperia, regnaq. regnat con-
tinuo. Abrogat Imperium Ottoni: con-
fertq. Friderico Sicilia Regi.

1210

Dat, vngitque Regem Aragoni-
bus.

1214

In

In Concil. Lateran. damnat Al- mericum, Albigenfes, Ioachim Abba- tem.	Anno Christi nati 1215	Contra Fridericum creat XII. Car- dinales donatos rubris pileis, uti san- guinem profusuros.	1245
Moritur, cum sedet An. 18. men. 6. die. 9.	1216	Cum sedisset ann. 11. men. 5. di. 14. moritur.	1254
175. HONORIVS III. creatur ca- nonice.	1217	179. ALEXANDER IV. rite crea- tur.	1254
Reges & Imperatores frenauit, di- rexerit: Sacros Ordines complures con- firmavit: Fridericum II. Imperatorem coronauit: dein & excommunicauit: cum sedisset annos 10. mens. 8. mori- tur.	1227	Orbis Rector per tyrannos Ezele- num & Manfredum prope ad incitas redigitur: fide interim procedente in- ter barbaros: sed vacante Imperio ob ex- auctoratum Fridericum II. Et cum se- disset an. 6. m. 5. d. 5. moritur.	1261
176. GREGORIUS IX. creatur rite.	1227	180. VRBANVS IV. Gallus su- toris filius creatur.	1261
Pene centena millia Germanorum contrahit in arma, data encyclica pro bello sacro: sed delusus à Friderico II. in mari morbum simulante, regrediente, excommunicato.	1228	Restituitur ei Patrimonium S. Pe- tri per Crucesignatos contra Albigen- ses.	1262
Ordinem B. Mariæ de mercede redemptionis confirmat.	1230	Instituit festum Corporis Christi: cumque sedisset ann. 3. me. 1. di. 4. mo- ritur.	1264
Item Ordinem Monachorum Mer- cenariorum. Item Seruitarum. seu Ser- uorum Mariæ.	1231	181. CLEMENS IV. Gallus rite creatur.	1264
Reconciliatur Friderico II.	1232	Siciliam & Neapol. dat in feudum Carolo, Sancti Ludouici filio, qui & coronatus vinci: Manfredum & oc- cidit.	1266
Condormientes har. in Germ. pro- scribit, & condemnat.	1233	Prædicit Conradino hosti interitum, cumque sedisset an. 3. m. 9. d. 27. mo- ritur.	1268
Canonizat S. Dominicum.	1234	Vacat S. Sedes triennio per discor- diam Cardinalium.	
Multis præclare peractis per an. 14. me. 4. die. 3. moritur.	1241	182. S. GREGORIUS X. rite creatur.	1272
Vacat S. Sedes anno solido.	1242	Vnionem Græcorum cum Romanis perficit.	1272
177. COELESTINVS IV. Se- dit dies 17. moritur.		Concil. Lugduni celebrat contra Flagell. &c.	1274
178. INNOCENTIUS IV. crea- tur rite: & Conatur Fridericum con- ciliare Ecclesie, sed molientem ei mor- tem.	1242	Cum sedisset a. 4. m. 4. d. 10. mori- tur inclutus miraculis, Rex Regum.	1276
Parisijs Predicatores mittit ad bar- baros.	1244	183. HA-	

	An. Ch. nati		
183. HADRIANVS V. rexit & vixit XL. dies.		IMPERATOR VM	
184. IOANNES XXI. Lusitanus rite creatur.	1276	Occidentis Acta per-	
Cum dominantium Moderator sedisset men. 8. di. 5. moritur.	1277	stricta.	
185. NICOLAVS IV. creatur rite,	1278	Vacat Imperium anno toto.	
Cum Monarcha sedisset an. 2. m. 8. di. 22. moritur.	1281	23. OTTO Henrici filius creatur	
186. MARTINVS IV. Gallus rite creatur.	1281	Aquisgrani contra Philippum Suevia Regem.	1198
Frenat Imp. & reges, sedens an. 4. me. 1. d. 7. moritur.	1285	In eum ducit Philippus Suevia, cum se praterito ipsum Papa confirmasset.	1199
187. HONORIUS IV. Rom. creatur.	1285	Cum Philippo conciliatur per Papam, & imperat, ducitq. filiam Philippi.	1207
Rexit Ecclesiam & regna An. 2. d. 2. moritur.	1287	Occiso Philippo per alium, stabilit iterum ei soli Imperium Papa, Ferreaq. Mediolani, aurea Roma coronatur Imp.	1208
188. NICOLAVS IV. rite creatur.	1288	At mox ingratus vi rapit Marhildis dominia S. Petro donata.	1209
Rexit sacra & secularia an. 4. m. 1. di. 14. moritur.	1292	Monito, contemnitq. Papa abrogat Imperium, & confert id Friderico.	1210
Vacat S. Sedes biennio ex Cardinalium dissidio.		Moritur desertus a cunctis & inglorius.	1218
189. S. COELESTINVS V. ex Eremita fit Papa inuitus extractus eremo.	1294	24. FRIDERICVS Sicilia Rex fit Rex Rom.	1210
Se abdicat ipse post m. 2. di. 7. & vinit in custodia vsq. ad an.	1297	Fide iurat Papa, feudorūq. fructus se daturum, & eiurat Inuestituras Laicales ab se usurpandas.	1211
190. BONIFACIUS VIII. rite creatur.	1294	Coronatur Imp. praestito iuramento fidelitatis ac obedientie Papa praestanda.	1213
Conciliat Sicilia & Aragon. Reges.	1295	Ottone fuso, fugatoq. per Ludouicum Fridericus init Coloniam.	1214
Item Anglia & Francia. &c. Festa Apost. Euangelistarum & Doctorum praecipit: Sextum Decretalium euulgat.	1297	Confirmat data omnia Iura Ecclesiae.	1220
Sedit ann. 8. men. 9. di. 19. moritur.	1302	Retardat rem in Oriente dolosus ac perfidus: pessundat Ecclesiae iura: Excommunicatur.	1225

nn

Spon-

Spondens se ducturum in Palaſtinā absoluitur ab excom. ſed in mari mor- bum ſimulans retrocedit cum 4000.	Anno Chriſti nati	Eliguntur duo Reges Rom. digla- diantes. 1257
Ideoque excommunicatur: Inde per Italiam oritur ſectio Gueſforum & Gi- bellinorum.	1227	Caſtellanotamen demum renunti- ante. 1258
Cum Sulthano turpiter & iniurio ſe pacificetur ad decennium: initium rui- nae. Excommunicatur.	1228	27. RICHARDVS Rex Cornubie in Anglia coronatur Rex Rom. 1263
Fiſſe ſupplex Papa vere absoluitur; mox diuſus vexat Eccleſiam.	1229	28. RODVLPHVS, Habſpurgen- ſis Comes eligitur Rex Rom. merito re- uerentia in Ven. Sacramen. Euchari- ſtie. 1267
Gibellinos adiuvat contra Guel- fos, et acuit.	1230	Fortibus geſtis inſclitus moritur. 1291
Eius filius Henricus iurat in Comi- tijs Auguſtanis, ſe fore in poteſtate Pa- pa. ſi imperarit.	1233	ADOLPHVS Naſſoniſ aſtu Mo- guntini eligitur Rex Rom. 1292
Ideo cogit eum in carcere mori. Molitur Papa necem, caſis Legatis eiſdem, & carmine ludit in Papam, qui regerit luſum.	1237	Iuramentumq. fidelitatis & obedi- entia preſtat Papa. 1293
Indictum Concil. Generale nititur impedire.	1238	Ob ſcclera autem abdicatur ſuſſecto Alberto Auſtria, dum Moguntinus coronaret Venceslaum II. Boemia Re- gem. 1296
Excommunicatus in Conc. exutusq. Imperio, ſauit.	1240	29. ALBERTVS Auſtriacus ab- rogato Adolpho eligitur. 1296
Filius eius vincitur ad Franco- furtum, & Henricus Turingia impe- rat.	1246	Victo & occiſo Rodolpho ruruſus eli- gitur. 1299
Ab notho ſuo Manfredo in lecto ſuffocatur.	1247	IMPERATORES Orientis.
25. HENRICVS Turingia Landgrauius anno 1244. rex deſi- gnatus, ad Herbipolim capeſcens Imperium vincit Friderici fili- um.	1250	Alexius ſuorum cedibus occupatus nequit parere Papa, eum ad ſacrum bellum inuitantis, occiditur a Veneris in prelio. 1199
Ad Vlman ictu ſagitta toxicata cadit.	1246	104. BALDVINVS deſi- gnatur Imperator primus Latino- rum. 1199
26. GVILIELMVS Hollandia Co- mes creatur Rex Rom.	1247	Capta Conſtantinopoli, & tyranno ſuperato creatur Imperator. 1204
Confirmat Priuilegia Eccleſiaſti- ca.	1248	Captus à Miſia Preſecto membris om-

omnibus truncatus, & proiectus mo- ritur.	An. C. nati	Moriturq.	12 29
105. Henricus frater Balduini	1205	108. Balduinus II. donat Lanceam	1235
Imp. Latinorum contra Græcos.	1205	Dominicam Veneris.	1247
Edictum suum hoc: Non esse hære- des immobilium bonorum Ecclesias, iussu Papæ reuocat, restituig. curat sua Ecclesijs.	1210	Item Sertum spinea Christi eisdem.	1259
Parem cum Episcopo locū in choro sibi vendicans, cedit monente Papa.	1214	109. Michael Palæologus occupat Impetum.	1260
Moritur suffecto sibi genero Petro.	1215	Multa agit prudenter, fortiter, per- ficit que cum Papæ Unionem Græco- rum & Romanorum.	1283
106. Petrus, coniua L. scari An- timperatoris, amica omnia præferen- tus, occiditur.	1218	Moritur: mag. ag. confusio se qui- tur.	1284
107. Robertus Petri filius succe- dit.	1220	110. Andronicus filius Palæolo- gi succedit.	1295
Exosus sua culpa Latinis sit & Græcis.	1224	A contrinratis seruatur ope B. Virgi- nis.	1299
		Iustitia & prudentia eximius fuit.	

CONCILIA

GENERALIA Tria. I. Lateranense
anno 1215. contra Almaricum hære-
contralibrum Ioachim, non ipsum Ioa-
chimum: præsertim, ait Concilium, cum
ipse omnia scripta nobis assignari mandarit,
apostolica Sedis iudicio adprobanda, seu corri-
genda: & firmiter consistetur, se illam Fidem
tenere, quam Romana tenet Ecclesia, que cun-
ctorum fidelium, disponente Domino, Mater
est, & Magistra. &c.

LVGDVNENSE I. anno 1245. contra
immanitatem Friderici, qui excommu-
nicatur: contra Saracenos in Palestina
decernitur Bellum sacrum: Cōtra Græ-
cos Latinis in Oriente excidium medi-
tantibus: & contra Tartaros effusos in
fines Christianorum.

LVGDVNENSE II. 500 Episcoporum

an. 1274. De Græcis Ecclesiæ concilian-
dis: de continuando bello sacro: de mo-
rum reformatione.

PROVINCIALIA habita sunt per-
plura.

Dogmata Ecclesiæ in Sæ- culo XIII. Nouatoribus hodiernis con- traria.

Hic quid singula memorem? Vnus o-
mnia & singula asseruit tum Petrus Lom-
bardus Magister sententiarum: tum ve-
ro luculentissime Sanctus Thomas Aqi-
nas Doctor Angelicus Ordinis Prædi-
catorum.

Similiterq; vniuersus Doctorum cho-
rus & orbis.

DOCTORES, ET
Scriptores in Sæculo
XIII. Romanæ conso-
ni subditique Ec-
clesiæ.

	Anno Christi nati		
		Humbertus Ord. Præd. Theol. & Canon.	1245
		Matthæus Parisiensis monachus hi- storic.	1245
		Martinus Polonus Monachus hist. fabulator.	1250
		Vincentius Belouac. Episc. specula scripsit.	1250
		Henricus Card. Gall. Canonista.	1260
		Guido Narbon. dein Clemens IV. PP. Iurista & Canonista.	1265
Innocentius II. in Italia	1200	Robertus Sarbona Theolog. Parisi- ensis.	1265
Guntherus Monachus Parisiensis hist.	1201	Thomas Cantipratanus Ord. Præ- Theol.	1265
Helinaldus Gallus Monachus hi- storic.	1203	S. Thomas Aquinas Doctor Ange- licus.	1265
Nicetas Choniates historicus græ- cus.	1205	S. Bonaventura Francisc. Cardin. Theol.	1265
Conradus Vrspergensis Abbas Præ- monstrat. hist.	1205	Petrus Taruntasiensis. Ord. Prædic. Theol.	1270
Sed qui studiosior fuit Germanis Im- peratoribus, quam Romanis.		Henricus Stero Monachus histori- cus.	1270
Honorius Augustodun. Presbyter hist.	1220	Vdalricus Argent. Ordin. Præd. Theol.	1280
S. Antonius de Padua Francisc. ho- miliarius.	1220	Ruperius de Russia Francisc. Theo- logus.	1280
S. Raymundus de Pennaforti Ord. Prædicatorij Theol. & Decretalium collector.	1230	Guilelmus Durantes Episcopus In- rasta.	1280
Guilelmus Antisiodorens. Theo- logus.	1240	Guido Archid. Bononiensis Cano- nista.	1285
Guilelmus Parisiens. Episc. Theo- logus.	1240	Ægidius Romanus Generalis Au- gustin. Theol.	1290
Iacobus à Vitriaco Gallus Card. Ho- miliarius hist.	1240	Raymundus Lullus Alchimista.	1290
Sanctus Edmundus Episc. Cantua- riensis.	1240	Richardus de media villa Anglus Francisc. Theol.	1290
Innocentius PP. IV. Canonista.	1243	Henricus Gandavensis Belga Cano- nist.	1290
Alexander de Hales Franc. Theo- log.	1245	Ioan. Parisien. Ord. Præd. Theol.	1295
Hugo Cardinal. Ord. Præd. Biblic.	1245	Dinus Muglianus Græcus Iurista.	1299

Hæ-

Hæresiarchæ Sæculi XIII. dissoni Papis & Eccle- siæ.

HVMILIATI certam Religionem profitebantur, Curâq; animarum cõcionabantur Laici & Confessiones audiebant licet profusus alphabeti; sub annum 1199. in Gallia.

Innocentius III. eos condemnauit.

Pauperes De Lugduno in Gallijs ortos sub an. 1199. fundos non possidebant; nec certilaris vagabantur; mulierculas circunducebant. Damnantur ab Innocent. III.

Almaricus Gallus extitit Parisiis anno 1215.

Finxit: 1. Christum tam alijs in rebus quibuscunque inesse, quam in Eucharistia, ac proinde Transubstantiationem nihil esse.

2. Deum locutum in Ouidio, sicut in Augustino.

3. Nec paradysum, nec infernum esse; sed qui haberet notitiam Dei, habere in se paradysum; infernum, qui peccatum haberet.

4. Altaria consecrata, imagines, Sanctorum cultum, esse idololatrica.

5. Nullam fuisse sexuum discretionem ante peccatum Adæ, & tamen propagari potuisse homines, sicut angelis.

6. Deum non videri in se, sed in creaturis, vt lux in aere.

7. Peccatum qualecunque factum in amore non esse peccatum.

8. Idæas in Deo creati, non esse æternas.

9. Beatos, & hic Contemplatiuos perdere Esse proprium, & acquirere Esse Idæale diuinum.

10. Omnes creaturas demum redire, conuertique in Deum, & omnia vnum fieri.

11. Legem Patris durasse vsque ad legem Christi; hanc vsq; ad Almaricum: huius legem Sp. Sancti durare ad finem mundi.

Damnatus est in Conc. Lateran. & ab Philippo Rege Gallia exhumatus ac combustus; multi quoque sequacium sunt in rogo consumpti.

Condormientes in Germania suborti an. 1233. qui ex amore Euāgelij, omnem sexum & ætatem concludebant, vt pro libitu commiscerentur.

Gregorius PP. IX. misit in eos Inquisitorem Ord. Prædicator. & condemnauit.

Imperator Fridericus II. eos pœnis coercuit.

Circumcelliones in Germania pullulantes an. 1249. libenter sinebat Fridericus II. quod fingerent Papas esse hæreticos, Episcopos Simoniacos; Magistratus nõ à Deo esse, eosque diris inlectarentur. &c.

Innocentius IV. misit in eos Inquisitores Dominicanos, atque damnauit.

Raymundus Lullus, sub annum 1260. extitit in Lombardia, cuius blasphemias & dæmonolatriam Alexander IV. PP. condemnauit.

Alchimistæ cum eluunt scil.

Ioan. Parmensis in Italia sub an. 1258. blasphema plura euomuit in libro Aeterni;

term Evangelij. V. g. Ioachimi doctrinam excellere doctrinam Christi, ac vtriusque Testamenti; Et Euangelium Christi non esse Regni Euangelium. &c.

Damnatur ab Alexandro IV. per Inquisitores Prædic.

Guilielmus De S. Amore Doctor Parisien. sub an. 1261, ex odio in Religiosos Mendicantium finxit; Illicitum, omnia relinquere, nisi quis cogatur. *Desiderius Longobardus* addidit, Illicitum, instituire, vel inire Ordinem religiosum, qui non habeat possessiones proprias, saltem in communi. Damnauit eos Alexander IV. Refutauit D. Thomas & Bonauent.

Flagellantes orti in Italia sub annum 1273. per Galliam & Germaniam turmas traxit plurimas, infanda in scelera effusas specie pœnitentiæ pro peccatis hominum. Proscripti à Papa & Regibus, recruduerunt sub annum 1313. Ottocaro eos flamma ferroque persequente.

Apostolici noui, siue Siluestrini, orti an. 1285. auctoribus Geraldo Parmensi & Dulcino Nouariensi in Italia; dicti & *Fratricelli*, dogmatizabant.

1. Ecclesiæ Rom. auctoritatem, à Chri-

sto datam desuisse, verlam in Meretricem Babyl.

2. Petri Potestatem transisse ad se apostolicos.

3. Hos, vt perfectissimos iuxta Regulam Christi obedire nulli debere.

4. Licitum transitum ad sese ex quocunque statu; sic vt etiam matrimonia dirimere queant, at à se transitus nefas.

5. Saluari neminem, nisi suæ sortis apostolicæ sit.

6. Ab S. Syluestro neminem Episcoporum saluatum, præter Cælestinum V. & Apostolicos faos.

7. Ordines religiosos esse ad damnum fidei.

8. Tactus mutuos, concubitusque sexus vtriusque esse licitos, vt tentatio refrigescat, nec esse peccatum.

9. Loca consecrata non plus valere ad orandum &c. quam stabulum.

10. Licita periuria & mendacia; *Mens iniurata manet, et lingua iuret*, Eorum axioma istud:

Iura, periura; Secretum prodere noli. Damnati sunt ab Honorio IV. an. 1286, & Bonifacio VIII.

S.ORDI-

S. ORDINES RELIGIOSI EXOR- TI ET CONFIRMATI.

<i>Cisterciensium ab S. Roberto.</i>	An. C. nati	<i>Prædicatorum S. Dominici.</i>	1216
<i>Canonicorum Regularium.</i>	1106	<i>Franciscanorum.</i>	1220
<i>Equitum S. Ioannis Hierosolymit.</i>	1118	<i>Carmelitarum.</i>	1248
<i>Templariorum.</i>	1113	<i>Cruciferorum.</i>	1297
<i>Præmonstratensium.</i>	1119	<i>Redemptionis Captiuorum.</i>	1220
<i>Militum Teutonicorum.</i>	1143	<i>Monialium S. Clara.</i>	1228
	1144	<i>Eremitarum S. Augustini.</i>	1241
		<i>Syluestrinorum.</i>	1248
		<i>Cælestinorum.</i>	1294
		<i>Seruitarum B. Maria.</i>	

Plures supra vide ac infra in
VARIIS.

VARIA

Testimonia Fidei Historica in Sæculo XIII.

AN. MCXCVIII. Innocentius III. prius S. Scripturæ Professor Parisijs; de in Cardinalis annos 37. natus Pōtificatu dignus censebatur à Cælestino se abdicare parato, si S. Collegium eum subrogassent. Nam Dei fato debebatur ei: id eo cuidam in quiete visus est matrem ducere in vxorem, & columbam candidam eius humero insidere.

Philippus Rex Galliarum toto regno extirpat Iudæos fortunis exutos; quod die Parasceues puerum Christianum ex p̄lo

Christi crucifixum enecasset. Dimissa Danâ legitimâ recipiens pellicem, à Papa monit° demum excōmunicatur cōtumax. Quia simulato morbo deseruit Palæstina & Cruce signatos, odiū fit publicū: & Papæ hortatu succedit ei rex Hungariæ.

Sacerdotem ter apparens S. Petrus iubet *dissecrata altaria consecrari*, idque Papæ referri, quo mandat Episcopo Hostiensis Philippo pellicem resumente, dicitur dies locusque disceptationi, perorant vtrinque coram Legatis Apost. & Regibus oratores; visis pro pellice vincere, ecce è corona hominum procedens *iuuenis, perorat pro Dana ad stuporem*; per uincit; recedens comparuit nusquam. Restitutâ legitimâ, pellex moritur.

EXEM.

EXEMPLA PRÆTER-
eo, & Miracula,

*Quæ complures aut huius Scriptores pro tem-
pore contigisse, aut floruisse SANCTOS mi-
raculis illustres plurimos, vere produnt; His-
ce enim multa volumina sunt completa ut
sectanti solum Publica, etiam horum dele-
ctus ex innumeris necessario sit habendus;*

*Adeo contra Hæreticos & Schismaticos
Romano-Catholica Fidei Ecclesiam Deus te-
statam voluit demonstrare.*

*Atque hoc SOLENNE MEVM totum hoc
tenui, teneoque Tractatu.*

Deinde

*POLITICA ea quædam pauca de libo, non
quæ Necessariam, sed Illustrem, ad Fidei
Ecclesiæque Demonstrationem, habent con-
iunctionem cum Ecclesiastica Potesta-
te.*

*Denique plurima Acta Publica prætermitto,
quibus Apostolica Sedis Romanæ Primatus
Auctoritas ac Potestas in Ecclesiasticis iuxta
& Politicis orbis Christiani totius luculente
asseritur.*

*Sileo, quot, quantique Principes transie-
runt ad Monasticum.*

AN. MCXCIX. Hucusque Rom.
Pontifices per Vicarios omnia Ecclef.
negotia tractarunt Constantinopoli,
Græciæque tota; Nunc Veneti cum
exercitu Crucesignatorum, victo oc-
cisoque Alexio Imperat. Balduinum
Flandriæ dederunt Imperatorem Lati-
num, & Patriarcham Latinum Mauro-
cenum.

Huic mandat Papa prohibeat Confir-

maionis Sacramentum dari à Sacerdotibus,
cum sit Episcopi.

Ineradicat clancularias domi concun-
tus laicorum & fœminarum fieri co-
ptas è vulgari versione homeliario-
rum: cum Christus & Apostoli, mis-
sique ad hoc solum publice prædica-
runt.

Armeni cum Rege & Patriarcha
redeunt ultro ad Unitatem Eccl. Ro-
manæ:

Ideoq; Papa mittit Regi vexillum ima-
gine S. Petri insigne; qui antea per Mo-
guntinum Archiepiscopum promoue-
rant eam reductionem.

Philippo Sueuo denegat confirma-
tionem Electo à pauculis, & excom-
municato; moxque in Ottonem Imp.
ducenti.

Celebrari incipiunt S. Dominicus
Canonicus in Hispania, & S. Franci-
scus in Italia.

Abbas Ioachim Florientis sua in Scri-
pturam Commentaria prophetijs a-
spersit usque ad 15. Pontifices futuros;
sed ancipitis fidei.

Ordo S. Trinitatis de redemptione ca-
ptiuorum oritur.

Albigenses circa Tolosam plus mille
vrbes infecerant; quorum errores erant
35. infandi.

Edicto proseribuntur & arcantur ab
Hispania.

AN. MCCI. Dominicæ observatio-
nem in Anglia per negotiationes pene
abolitam restituit Abbas Eustachius,
utpote de cælo mandatam; & miracu-
lis vindicauit Deus in resistentes ei-
dem.

AN. MCCII. Regnum Armeniæ est
immo.

immediate sub Papa: qui & Domino Bulgarorum dat iuseoronę regię.

Mittit quoque Gladium benedictum Regi Scorię cum inscriptione, *Defensoris Fidei*. Rex ille claret miraculis viuens.

Ordo Hospitaliorum S. Spiritus instituitur ab Innocentio Papa; & plurium fit Sanctorum canonizatio.

AN. MCCIV. Constantinopolim, excusso Saraceno, recuperant Crucesignati, & Alexius V. Imp. se vnit Ecclesię Romanę; Verum hoc per tyrannum occiso, Balduinus Flandrię comes creatur à Crucesignatis Imperator Orientis, Latinorū Ecclesię Romanorum, vt eis Gręci vniantur.

Ottocarus Boemię Dux titulum regium accipit ab Ottone Imp. & confirmatur à Papa sic rogato.

Item Bulgarorum Ducem vngit in Regem per Legatum Papę. Aragonum Rex item coronatur Romę, & regnum constituit *vectigale S. Petro*; fidemque iurat Ecclesię Romanę.

Contra Albigenes mittit Papa Petrum Legatū cū XII. Abbatibus Cister. qui prædicent Crucem & plenariam Indulgentiam ijs, qui nomina darent Sacre militię contra Albigenes.

Cunctis ijs præijt exemplo S. Dominicus, vt posito apparatu prædicarent in Apostolica humilitate ac paupertate.

Neque solum trahebat exemplo; sed multiplici rapiebat miraculo.

i. In disputatione cum pericacibus *pronocat ad diuinum iudicium*; Sux fidei confessionem perferbant vtrinque, flammis inieciant; vtrius in exusta per-

manerit, cum ea Deum stare censendum.

Albigensium iniecta, momento absumitur; S. Dominus iniectus liber ter resiliit illæsus. Conuersi multi.

2. Ad Narbonem petenti hæretico tradit scripta quædam Romano-catholicę fidei capita: ad focum ea versant disputantque hæretici complures.

Placuit demum *Schedam inijcere in focum*, ter iniecta ter exiliit illæsa.

Condicunt ad silentium facti; sed ad stans miles Catholicus euulgauit.

3. Ab concione abeuntem secutę nobiles matronę, poseunt doctrinam suam quo miraculo testetur.

Etille; Videte Ducem vestrum; Ecce, obsecrē *monstrum selem* inter se obambulare cernunt, & abhorrent; qui tandem per restem campanilem euadens euanesceit.

Talibus repleuit Gallias fidei testimonijs.

AN. MCCV. Coloniensis Archiep. etsi coronasset Ottonem, ab eo tamen ad Philippum descendiit.

Monitus à Papa contempsit; itaque *Innocentius eum & Episcopatu & Electoratu deiecit*; iussique Canonici surrogant alium Comitem à Seien.

Dux Philippi S. Goarem ad Rhenum impugnans oppositum ab obsessis *crucifixum* telo per brachium trajecit; itque cruor.

Ottonis miles crucifixo ad Herbipolim dum hastili vestem detrahare vellet, forte vulnerat imaginem; manatque cruor.

Ordinem Cruciferorum asserunt à S.

oo Cle-

Cleto, Petri discipulo, duxisse originem; cui angelus crucem exhibuerit, qua insignirentur Romam peregrinantes, in memoriam Dominicæ Passionis: dictumque *Ordinem Crucigerorum*.

Sanctus Cyprianus Hierosolym. Episcopus eum auxit sub Iuliano Apostata; confirmavit Alexander III. & Innocentius III. Crucigerorum traduces secum eduxit Albertus Livonum Episcopus.

Ordinem Eremitarum S. Augustini hoc anno adprobavit Innocentius PP. Secus volunt alij.

ANNO MCCIX. Simon Comes Montifortius Dux Crucesignatorum ad Biterras cecidit 17000. Albigensum.

Otto Imp. confirmat *Privilegia Rom. Ecclesie* datâ Bullâ aurea. Ferreâ Mediolanum, aurea Romæ coronatus; Mox ingratulus eripit S. Petro donata ab S. Mathilde dominia.

Ad quinquies centena millia Crucesignatorum ducit Montifortius contra Albigenes, S. Francisci Ordo instituitur hoc anno; confirmatur an. 1224. S. Dominici Ordo instituitur an. 1201. confirmatur an. 1216.

AN. MCCX. Ottoni raptori Mathildis patrimonij, monitoq; sed contemtori, Papa abrogat Imperium; iustique Electores Francofurti renunciât Rom. Regem Fridericum, Regem Sicilia; petuntq; confirmationem à Papa.

Henricus Imp. Orien. publicatû à se edictum; *Quod Ecclesias nemo possit, debet atque bonorum immobilium instituere heredes*: iussu Papæ obedienter reuocat; & cogit Satrapas, Ecclesiasticorum bonorum raptores, ad restitutionem.

Montifortio armis, S. Dominico prædicatione & miraculis urgente Albigenes, vitæ per XV. dies argenteæ cruces in aere; demum senem cum illustriore cruce dstringere visus gladium aduersus Tolosam, cui cæteræ cruces opitulabantur. Secutaq; protinus est Papalis excommunicatio in relapsum Comitum Tolosanum, tutore Albigeni. Inuita matre filius peregrinationem votivam obibat ad B. Mariâ miraculis clarâ. Digressum mater impensis precibus Deiparæ commendat. Is capitur, truncatur manibus, & exoculatus dimittitur, perrepatque domum. Mæsta parens orat Deiparam, vt commendatum sibi filium restituat integrum. Ecce oculos recipit momêto; manus sensim recrescunt.

AN. MCCXI. Fridericus Romæ præstat *inramentum fidelitatis* in Eccl. Rom. dependêdis fructibus ex feudis Romanis; item de omittenda Laicali Inuestitura. Simul ducit in Germaniam; Otto ne interim Apuliam, Calabriam & Neapolitanum regnum occupante.

Contra Albigenes acriter pugnatû & feliciter. Leuauri palliû cruce signatû potuit flammis absumis; at non crux. Sabbato Sacris operantem Albigenes capiunt, & exlecta lingua dimittunt Dei parâ implorantis ori digitum illa imponit; redditaque lingua in Angelicæ Salutationis recitationem primam resoluitur.

AN. MCCXII. Montifortio percontante, quousq; tam Cruentum bellum durabit? Respondit S. Dominicus: Dû exterius Rex ceciderit, cum innumeris hæreticis. Et ecce hoc an. Rex Aragonum

num ducit contra Crucesignatos. *Alfon-*
sus Rex Hispania occidit praelio ducen-
ta millia Maurorum, praetidio Crucis in
acie apparentis. Indictumque est *festum*
victricis Crucis.

Rex Anglia, anno superiore excom-
municatus, hoc anno supplex Papae fa-
cessit ab Inuestituris Laicis, restituit bo-
na Ecclesiastica, coronam deponit in ma-
nus *Legati Apostolici*, recipitque reddi-
tam post V. dies ab excommunicatione
absolutus, & dependit S. Petro annuas
auri marcas, ex Anglia 700. ex Hiber-
nia quadringentas.

AN. MCCXII. *Fridericus*, praestitis
Papae solennibus, Principum Germa-
niae suafu, dato diplomate confirmat
prisca, nouaque iura, Donaue Eccle-
siae Romanae: sicque coronatur Impera-
tor.

Rex Aragonum suas ingentes copias
iungit Tolosanis; Montfortius ad oppi-
dum Muretum 10000. peditum dispo-
nit; procedit cum 800. equitibus, tres
in turmas diuisis, crucem praefereute
Episcopo Tolosano, precesque conge-
minante S. Dominico.

Funduntur cum Rege, fuganturque *Albi-*
genses; delideratis e grege Crucesigna-
torum vix duobus.

Montfortij arma benedixerat prius
in Missa Episcopus: Comes illacry-
mans regi caelo & ipoliato, redit ad tem-
plum, Victoriam referens Deo: equum,
& arma distribuens in pauperes.

ROSARIIS. precibus ea tribuitur vi-
ctoria.

Nam cum post tantos tot annorum
labores praedicationum, & miraculo-

rum signa, pauci tamen Albigenfium
errore damnato resipiscerent;

Sanctus Dominicus inter flagra vo-
taque deprecans Deiparam, audiit,
eam *Laureolam conuersionis Restituto Suo*
Filiique Psalterio ex Deo deberi, ac refer-
uari.

Proinde in Angelicae Salutationis
praedicationem sedulus incumberet; si-
mul, quae, qualia praedicaret, aperiens,
cum momento reddidit Theodida-
ctum: ipse vero cum socijs omnem in-
ter plebem, in primis ad plerarumque
nationum proceres, Rosarium peruul-
garat; sicque commendauit miraculis,
vt Crucesignatorum esset ferme nemo,
qui cum Cruce Christi Filij signo, non
gereret, simul & *Matris Dominica Sym-*
bolum Rosarium.

De hisce nuper reddidimus orbi,
Ecclesiae ac Ordini Dominicano
B. ALANVM RE-
DIVIVVM:

Quem editione Henningana
deprauatum reddidit emendatio
rem mea Schonvvetteriana; Bo-
ni consulas, oro;

Hic Praetereo.

Papa Concilium Generale denun-
ciat Sacris, laicisque Principibus ob
haereses, Terram S. & disciplinae refor-
mationem.

AN. MCCXIV. Papa dat vngitque
Regem Aragonum, his ita supplicatibus.

002 Phi-

Philippus Rex Gallia post nuptias cū Blanca Alphonſi Hispania regis congreſſurus cum Otthone Eximperatore ab 150000. militum instructo, prius orat in proximo templo S. Petri; aitque suis; *Feliciter pugnabimus; Facile enim paucis vincere plurimos; iudicio Ecclesie damnatos.* Otthone fuso fugatoque Rex largissimus est in loca lacta. Querentibus de eo proceribus ait: *Ecce negem Deo tantilla; qui donauit omnia; Itaque ē Ipſiſ pōnit basilicam Deiparae Victrici.* Archiepiscopum Colonienſem Theodoricum, Ottoni inhaerentem excommunicato, Papa exuit Episcopatu; alio ſurrogato.

AN. MCCXV. Concilium Lateranense Generale ſtatuit de Baptiſmo, Pœnitentia, & Eucharistia: adprobauit vocem Transubſtantiationis; Almerici hæreſiarchæ condemnat figmenta; item Albigenſum; Montfortis in præmium donat Ducatum Tolosanum; qui, vt Beneficiarius Philippi regis Gallorum, ei præſtat iuramentum fidelitatis.

Exercitus 20000. puerorum, autore incerto, ducit in Terram S. At in mari à pyratis capti pereunt omnes.

S. Dominicus cum Fulcone Tolosano Episc. adiens Concilium petit Ordinis ſui Confirmationem: ſed eum diſtulit Papa; quod plures inſſent ſocietatem; vt vt S. Franciscus cum Chriſti; Carmelitæ quidam; alij ſub nomine S. Auguſtini. Vbi vero didicit Papa ſecundum quietem ei reuelante Deo, Lateranum lapſabundum ab S. Dominico & ſociis ſuſtentari; eſſe petenti propenſior cœpit: Iuſſoque Tolosam reuerti ad ſocios, eis diuinitus inſtinctus dat nomē PRÆDICATORVM, Alius Profeſſor ad plu-

teum obdormiſcens videt VII. ſtellas intrare ſcholam; & ecce aduenit S. Dominicus cum ſocijs. Idem Papa durior S. Franciſco, ob paupertatem intolerabilem viſam, eluditur ab eo iſto; *Virgo pauperula, Regi nupta, dotis ſecura eſt.*

Montfortij ſaluo labaro, ſape perticam vexilli contigit transfigi telis; præſtante id cruce; S. Dominicus ſape telis inſtar niuiū petitus ſtetit illæſus, protegente Patrona Maria.

AN. MCCXVI. Innocentius PP. III. amantiſſimus decoris domus Dei, plus octo millibus egenis miniſtrauit neceſſaria; omni Sabbato 12. pauperulis pedes abluebat. Moritur ſanctè: Succedit ei Honorius III.

Ab hoc obtinet S. Dominicus Ordinis confirmationem hoc fine; vt aduerſum Albigenſes prædicet. Vidit in Sancti Petri Chriſtum Iudicem irarum tela in tria ſclerum capita vibraturum, intercedente Deipara retardatum, ſiſtenteque ſamulos duos orbem reformaturos. Altero mane ignoti inuicem ruerunt in amplexus S. Dominicus & Franciscus; cui ille; *Stemus ſimul, & nullus aduerſariorum præualebit.*

Alias ibidem comprecanti apparentes S. Petrus baculum, S. Paulus librum præbent, cum mandato; *Vade prædica hoc enim tibi miniſterium à Deo eſt demandatum.* Leodiensis petigrinatus per loca ſacra omnia demum conſtitit in loco Dominicæ aſcenſionis, & ait; *Vbi que te quaſiui; nuſquam inueni, Domine; non datur hinc ultra, niſi tu me rapueris poſt te, diſſido que occidit.*

AN. MCCXVII. Honorius III. cunctatus Carmelitarum Ordinem confirmat.

firmare, ab apparente Deipara monitus audit: *Non est aduersandum in his, dum iubeo: nec dissimulandum, dum promoueo.* Teutonici *Brussiam* armis edomant; dein ad *Christum* perducunt. Istiuc plurimum templarij conferunt.

AN. MCCXIX. S. Dominicus Bononiam cum tribus suam infert Coloniā; quæ urbem trahit in poenitentiam, supplicationes frequentantem. Mortem cuiusque Dominicani campanula cœnobij sua sponte insonans prænuñciare diu solebat.

Otto Eximperator obit desertus, inglorius; sed *penitens* de sua in Ecclesiam rebellionē: petijt æger collum à coquinarijs suis calcari, præbuit Sacerdotibus dorsum flagellandum, absolutus ab Episcopo Hildeshemensi, Honorio adprobante.

Ordinem B. Mariae de mercede auspica-
tur Rex Aragoniæ; habitū dedit B. Ray-
mundus, vestem & cucullam candidam
cruce rubra insignitam. Alij rectius id
referunt in an. 1223.

AN. MCCXX. Fridericus II. data & fide, & confirmatis iurib. Ecclesiæ, coronatus iam imperat. *Ordines* S. Dominici, S. Francisci, Carmelitarumque mirifico cum progressu propagantur.

Capta Damietta ab Cruce signatis, peste magis, quam armis, Columna Cardinalis, bis à Saracenis captus, Romam secum *transtulit Columnam*, ad quā Dom. flagellatione rubuit.

AN. MCCXXI. Recrudescente Albigensium hæresi iubet Papa *Sacramentum de poenitentia* prædicari ab Dominicis S. Dominicus, Clero Romæ otio diffuente, permouit Papam, *Sacri Palatii*

Magistrum institueret, qui S. Scripturam Clericis interpretaretur. Sic hodieque perseverat. Famosæ peccatorum & peccatricum fiunt Romæ conuersiones prædicatione meritoq; Rosarij. Inter ea S. Dominicus, Ordine latissime propagato, concedit faris.

AN. MCCXXII. Conradus Henrici Bauariæ filius Parisijs in Germaniam abiens, visis Prædicatoribus Deum orat, nosse cupiens, quid Instituti id esset: apertoq; libro primum occurrit oculis, *Laudare, Benedicere & Prædicare*. Inde Ordinis amantissimus exitit.

Fridericus II. contra fidem datam violat iura Ecclesiæ: & subterfugit succurrere Cruce signatis.

At PP. vicesimā Galliarum partem exactam submittit eisdem. *Nascitur Sanctus Thomas Aquinas* maximo orbis bono.

Conuentus Prædicatorum Coloniae ædificatur ex occasione tali: Petrus Canonicus S. Andreæ, & medicus audit ægrum communicandum percunctanti: Credis hoc esse verum Corpus & sanguinem Christi? respondere, Credo: quærit. Num bene respondit? Affirmante Sacerdote exclamat: *Ve mihi!* Quomodo tot annis Missas celebraui; putavi species istas esse merum signum veri Corporis Dominici. Ergo in poenitentiam construit in Stollano vico templum S. Magdalene & Hospitale: quæ ex hoc vertunt in Conuentum Prædicatorum.

AN. MCCXXIV. S. Francisci Ordo Minorum confirmatur: Et ipse die S. Crucis exaltatæ, quadragesimam ieiunans meruit vere Stigmatibus Christi passim insigniri. Secus ac impostor quidam

in Concil. Oxoniensi deprehensus est præstigiolo stigmata Christi in suo corpore mentiri: ideoque combustus.

ANNO MCCXXV. Fridericus II. etsi dolo malo tardaret promissam à se expeditionem in Terram S. & Ecclesiæ Iura pessundaret: *hereticos tamen edictis exagitavit*, poenitq; coëctos eorumq; pariter fautores: S. Ludouicus Rex Gallia Animum eis eripit.

ANNO MCCXXVI. Obiit Sanctus Franciscus exhausto per stigmatum cruciatus corpore solo.

A. MCCXXVII. Tolosæ Prædicatores septem pro fide plexi, capita receperunt, ac in Prædicatorum ecclesiam detulerunt.

Ac idcirco Raymundus Comes Tolosanus hæcenus peronax, eiurata heresi, redit in gremium Ecclesiæ, iam persecutor Albigenis, S. Ludouico & Blancha cum adiuuantibus anno 1228.

A. MCCXXVIII. Excommunicato Friderico II. inuitatisque ad Bellum Sacrum Danis, Suecis, Anglis, Gallis, Germanis quiescit per Italiam *factio Guelforum & Gibellinorum*: orta sub Rogerio Sicilia anno 1137.

Episcopus Ambienfis, quod Decreto Prædicatorum Parisiis isti: *Plura beneficia præter unum, tenere posse neminem, salua conscientia ac salute*: isti inquam contradicēs apparuit mortuus Episcopo Parisiensi, ac damnatus.

AN. MXXIX. Fridericus ad decennium paciscitur cum Sulthano, turpi-
ter sibi, Christianis iniuriose: gessitque nihil gloriose. Nemine Ierosolymis volente ei, vt excommunicato, coro-

nam imponere post Missam Paschalē; ipse eam sibi imposuit ab ara raptam, seq; gladio accinxit, & sic urbem obiit. Papa nouam indixit, excitauitq; Expeditionem cruciatam.

AN. MCCXXX. Fridericus II. ipse supplex P. pæ absoluitur ab anathemate: sed continuo exauget factionem Guelforum & Gibellinorum: diutiusque diuexat Ecclesiam atheus, Iuraque pessundat.

Juliana virgo, Leodij seruientis leprosis, ex reuelatione crebra accepit de *festo Corporis Christi instituendo*: itemq; alia ibidem duæ, ex sanctitate clara.

AN. MCCXXXI. Gregorius IX. confirmat *Ordinem Monachorum Mercenariorum*: & Ordinem B. Mariæ de mercede redemptionis.

Servitarum Ordo, seu Seruorum B. Mariæ, ceptatur Florentiæ à VII. nobilibus, quibus Deipara cum Angelorum choro apparens in veste pulla sic fieri monuit sub regula S. Augustini, tum approbavit Gregorius XIII. an. 1578.

Crux prædicata contra Mauros in Aragonia, eos obterit: Passimq; rarefcunt hæretici Albigen. & VValdenses: Imperatorijs eos opprimentibus poenis.

AN. MCCXXXII. Papa per S. Iordanum Prædicatorem, miraculis inclitum ac eloquentia, componit pacem inter Fridericum vrbesque Lombardiæ: S. *Inquisitionis officio*, Prædicatoribus passim demandato, hæretes euanescent. S. Elisabetha obit.

AN. MCCXXXIII. Barbaræ gentes accipiunt legem Christianam per missos à Papa Prædicatores, ac Minores.

Sed

Sed & vtrorumque martyres sancti cumulantur, Confessores miraculis illustrantur.

AN. MCCXXXIV. *S. Dominicus*, anno superiore translatus, ob miraculorum densitatem, canonizatur, *Ludovicus Rex* ab vix sanctitate toti Galliae inclarescit desponsatus.

An. 1235. *S. Elisabetha*, canonizatur, testato ipse vita perscripta, & innumeris miraculis attestantibus, transfertur an. 1237. Marpurgum: Quo etiam *Læcca Domini* Venetis donatur à Balduino II. Im. Latinorum. *Fridericus* autem turbat Italiam, cum proposito evertendi Papæ: simul hanc studiosum filium *Henricum* mori in carcere cogit: vt cui Imperij spes facta fuisset.

An. 1238. *Fridericus* tandem erupit; cæsis Papæ Legatis ipsi necem molitur. Sed

An. 1239. Excommunicatus ita scribit Papæ:

*Roma diu titubans, longis erroribus acta,
Corruet; & mundi desinet esse Caput.*
Cui Papa *Niteris incassum nauem submergere Petri.*

Fluctuat, at nunquam desinet esse ratas.
Contra *Frider. Fata volunt; stellæq. docent
Animumque volatus;
Quod Fridericus ego Malleus orbis ero.*

Cui *Gregorius. Fata voluit; Scriptura docet;
Peccata loquuntur;
Quod tibi vita brevis,
pena perennis erit.*

An. 1240. Indictum à Papa Conc. generale nititur impedire vincēs Legatos eius prælio nauali, & nexos retentans: quos an. 1243. dimisit.

AN. MCCXLIII. *Innocentius IV.* tentat *Fridericum* Ecclesiæ conciliare: sed hic ei molitur necem, turbatque Italiam. *S. Hedvige* Ducissa Poloniæ obit, vixis prius *S. Virginibus* cum quibus abijt in cælos.

A. MCCXLIV. *Ordo Equitum Christi* instituitur in *Iuonia*, cum signo ensis rubri & crucis in pallio. *Coronam Spineam Christi* dat *Baldunus II. Venetis*, quæ nunc *Parisiani* gloriantur.

AN. MCC LVI. *Innocentius III.* indictum *Concilium* celebrat *Lugdani I.* *Fridericum* excommunicat, exiit Imperio: contra eum creat XII. *Cardinales*, quos pileo rubro insignit, indicio, quod sanguinem fundere parati sint pro Libertate Ecclesiæ. Hic furere *Fridericus*, necare Sacerdotes, Missam ipso coram patrate detrectantes, data encyclica Claves ambas Papæ derogare, *Parmam* obsidere evertendam, idcoq. eius loco condere *Victoriam*: sed ante victoriam triumphabat. Nam Papa contra eum prædicari Crucem curauit; *Parmenses* eruptione facta *Fridericum* castris exuunt, ac profugant, euerfa victoriâ an. 1241. *S. Ludgardis* Ord. Præd. moritur.

Henricus Turingiæ Landgravius an. 1244. Rex Romanorum designatus, capessit Imperiū hoc an. vincitq. *Friderici* filium ad *Francfurtū*. Et Papa hortatur omnes Principes ad eius obedientiam, simul *Authenticas* addit ad *Decretales*. *Raynoldus Archiepisc. Colon.* deuicto *Mediolano* transmittit corpora trium *Magorum* & SS. *Naboris* ac *Felidis* *Coloniam*.

A. MCCXLVII. *Henricus Rex Rō.* ad *Vlmā* iectus sagitta toxicata extinguitur:

tur: Papa Prædicatores cum officio Inquisitionis mittit in Lotharingiā, Burgundiam, &c. Sancit de hæreticis non sepeliendis in loco sacro: Quia non conuenit in locis sacris fidelium, tumulari corpora excommunicatorum; ut, quibus uiuis Ecclesiam non communicauit, nec communicet & mortuis.

A. MCCXLVIII. *Guilielmus Comes Holladiæ* creatur Aquisgrani Rex Ro. contra Fridericum eiusq; filium Conradum, sub Decembre ab *B. Alberto Magno* exceptus in refectorio Conuentus Coloniae inter florentes arbusculas, arte uiuificatas in aquis calidis, quas inter auiculæ fritillantes vernabant. Imperiti magicā fieri putabant.

Papa *Carmelitarum Regulam*, ab Alberto Patriarcha perscriptam, nūc datam Hugoni & Guilielmo Prædicatoribus mitigandam, confirmat.

A. MCCXLIX. *Guilielmus Rex Rom.* confirmat priuilegia Ecclesiastica, iurat quæ fidem Papæ: Friderico heretico circumcellionum permittente, ut quæ Papam proclamaret ut hæreticum.

Erfordij, Hierotheca seruata argentea, fures *S. Hostias corporali inuolutas* in lacunam abijciunt. Quinto post mēse vnus æger confitetur, & moritur. Cōfessarius cum Magistratu lacunā adit in octaua Epiphaniæ, in lacu non congelato reperit linteolum cum Hostijs siccum: visæque ibi fuerant nocturnæ faces. Archiepisc. Moguntinus cum Clero & plebe defert inde ad B. Mariæ solenni cum processione.

A. MCCL. *S. Ludonicus* exacto quinquennio in terra S. recepit Damiatam, bis prælio vicit; demum peste attrito ex-

ercitu recessit, visitata prius religiose edicula Conceptionis Dominicæ, quæ nunc est Laureti.

Fridericus II. velut atheus, vixit: Hi ex mœrore obiisse narrant: at verius, qui produnt eum à Mafredo suo notho, ore compresso, Tarenti suffocatum.

A. MCCLIV. *Carthusiani* hoc anno primum renunciant esui carnis in perpetuum. Qui cum ad hæsitarent, num tantæ austeritati esse ferendo possint, medius adstitit grandæuus certam eis spondens perseverantiam, patrocinante Deipara, si *Horarias ei Preces* quotidie sese persoluturos sponderent. Hodieq; fit vtrumque.

A. MCCLV. *Ezelinus Comes* in Italia, dire iam diu tyrānizauit etripuit; plurima Papæ: Manfredus, iam tyrannus Siciliae, cætera Italię Dominia sibi rapit, nudato Papa.

Electores an. 1257. *Francofurti Regē* Ro. creant hi *Richardum Anglum*, illi *Alphonsum Castellæ Regem*: qui muticem digladiantur.

Papa *Henricum & Edmundum Reges Angliæ* euocat ad capellendam regna Siciliae & Neapoleos: fulminatque in Manfredum & Ezelinum contemptores.

Apud barbaros procul per Dominicanos & Franciscanos fides Christiana proficit: deficit indies hæresis apud Gallos. &c. *S. Ludonicus* solus regnat in pace.

A. MCCLIX. Cardinalis per Crucem signatos extinguit Ezelinū fratremque tyrannos. At *Michael Palæologus*, tutor Lascaris, hunc exoculat, Imperium orient-

Orientis sibi vendicat; Balduinum I. cum Latinis fugat, Constantinopolim inuadit: Latinum imperium in oriente extirpat; Venetis interim & Geneuensibus digladiantibus: *Hec ianua ad Turcicum Imperium futurum: & ruinam nostram.*

AN. MCCLX. Parisijs in elevatione plerisque Puellum in S. Hostia conspicatibus, monitus S. Ludouicus adspicere noluit, dicens: *Credo: eoque certius video.* Scimus tactu & crucis signo perlanandi gratiam habet. Orator ei Roma attulit licentiam instituendi Pastores: at is ait: *De temporalibus mihi periculosa reddenda est ratio Deo: de Spiritualibus qui potero?* simul abiicit in ignem diploma.

Italia perturbata tota, visum est ad *Supplicationes publicas* solennesque confugere: itaque ubique peregrinantur *processiones Flagellantium.*

Quibus in turbis, seculo hoc toto, nihil vulgatus fuit tū *Miraculis, tum virtutis Sanctis Ordinum* S. Dominici, & Francisci, & Carmelitarum.

OTTOMANNVS nascitur, dum Gibellini seu Manfredani atterunt Guelfos.

AN. MCCLXI. Alexandro mortuo Urbanus IV. turbatum excipit plena omnia, medeturque sedulo per Crucem signatos. Qua occasione Bononiæ exortitur nouus *Ordo militum Mariæ*, dicti *Gaudentes*, quod domi remanerent.

AN. MCCLXII. Manfredi excommunicati tandem à Cruce signatis deletur exercitus: S. Petri Patrimonium Ecclesiæ restituitur. In hisce mores Cleri perditæ erant pessundati.

AN. MCC. LXIII. Richardus Cornubiæ Rex creatur & Rex Ger. Aquisgra-

ni; cedente Alfonso Castiliæ, sic suadente Papa.

Ordo Guilielmitarum, & Eremitarum S. Aug. alias a. 1256. ad probati confirmantur. Turca interim per totum Orientem prædas agit, cogitque ad eas incitas Palæologum; ut supplex Papæ *unierit Græcos cum Latinis*; at instabiles.

AN. MCCLXIV. Urbanus IV. instituit, seruarique præcepit *Festum Corporis Christi*. AN. 1266. Occiso Mafredo per victorem Carolum Siciliæ & Neap. Regem; itemque Maurorum victore; Serenit. se redijt Italiæ; Papis nil de iure suo tantas inter turbas remittentibus.

AN. MCCLXVII. Rodolphus Comes Habsburg. eligitur Rex Rom. ita de SS. Eucharistia meritis olim. In venatione, die pluuiæ, incidit in Sacerdotem, qui SS. Eucharistiā ad ægrotum peregre deferret; equo defiliens ipsum imponit, sequiturque pedes, & capite nudus SS. Sacramento præeuntem ad vsque domum ægri, reducemque pariter secuto prædicit Sacerdos: *Honorasti omnium Imperatorem, honoraberis Imperio tu, posterique tui.*

Papa pro S. Ludouico cum tribus filijs in terram S. ducente, *indicit Decimā*, tota Francia & late circum pendendam; proque Iure id Pontificis Max. in terras, in causa Religionis.

AN. MCCLXVIII. Conradinus excommunicatus, iunctis Gibellinis, animo excindendi Papam, ducit in Carolum, qui capit ipsum, enecatque fuso exercitu. Obijtque Papa. Vacatque sedes triennio ex Cardinalium dissidio.

A. MCCLXIX. Ad Neapolim aleatore *imaginem Dei paræ* secundum faciem vulnerante, cruor manauit.

PP

AN.

AN. MCCLXX. S. Ludoui, ad Carthaginē dyſſenteria moritur: eademque pene extinguitur exercitus. *Reliquiarum obſeruatiſſimus Lancea Dominica ferrum præfixū accepit à Balduino II. Amabat Theologos, in primis Robertū Sorbonē; à quo Sorbona Pariſienſis originem habet, ab S. Ludouico erecta ac fundata.*

AN. MCCLXXIII. Perfecta vnione Græcorum cū Ro. Eccle. mandat Papa Electoribus VII. viris vt Rodolphū coronent Imp. & Aduocatū Eccleſiæ: ſin ſe Eccleſiæ, Imperioq; conſulturū Deliberatione Comitiali ad triduū variante, demū renunciatur Imp. Alberti Magni, vt putatur, conſilio, qui illius fuerat Cōteſſarius, & Electorib. Colo. & Treuir. gratiſſimus. In Coronatione Aquigrani prodiſit, coruſcā crucē ſuper baſilicam fuiſſe delapſam. Inuitat⁹ tæpius in Italiā pro coronatione diſtulit; demū cauſam edixit: *Lata, bonaq; ſpei veſtigia Imperatorū ſemper fuiſſe video in Italiā ingredientium; at maſta & infelicia egredientium.* In coronatione cū ſceptrum minus in promptu ad-eſſet, tacta cruce ait: *Ecce ſignū, in quo redempti ſumus; hoc utamur loco ſceptri.*

Montfortius quod filiū Regis Anglię Romæ ſub Miſſa occidiſſet, cū recte ex collo ſupplex Papæ ſubit pœnitentiam, qui cum tetro claudit carcere, dum Principum audierit de eo ſententias.

A. 1274. Conc. Lugdun. II. Generale 500. Epīſco. aliorumq; totidem Præſulum ex vitroq; orbe celebrat Gregor. X. de ſubſidio Syris Chriſtianis ſubmittendo; de Græcis Eccleſiæ reſtituendis; de reformatione morum. Ad hoc tendens itinere immoritur S. Thomas Aquinas. In hoc S. Bonaventura creatur Cardinalis.

AN. MCCLXXIX. Rudolph. Imp. in Comitibus Viēnenſibus data aurea Bulla complexus eſt & confirmauit Eccleſ. Rom. omnia lura, priuilegia, & bona ſid. que omnium Principum conſenſu.

Turcici Imperij ominata origo eſt talis: Etruales clara die ſomniauit vti & referebat. Ebebuli: *Somniaui ſplendorem luna è tuo ſinu prodire, & in meum peruenire; dein ex meo umbilico enaſci arborem, qua varias regiones inumbraret; ad radices autē enaſci aquam, qua vineas hortosq; rigaret.* Cui Ebebulus: pauliſper meditatus: *Naſcetur tibi filius Oſmanes: qui victoriam ſanamque pariet, ac poſteri Reges terrarū erunt. Mea autem filia Oſmani nubit. Ex vitroq; arbor.*

A. MCCLXXX. II. Carolus Claudus, Caroli Siciliæ filius, poſt Siculas Veſperas an. 1280. nauali in prælio captus, omni ſpe liberationis deſperata, patronā ſuam S. Magdalenam inuocat. Quæ in vigilia ſuæ feſtiuitatis apparens ei poſtulat, vt ſui Corporis S. reliquias ſubleuet, Ordiniq; Prædicatorum iſthic monaſterium colloceſt, ac fundet, centum iſthic ſuſtē-tandis. Spēdet: & ecce ab Diua liberēducitur. Eius parēs Franciſcano apparens petit ab eo liberari è purgatorio. Vt factum.

Mortuo Palæologo, facta quoq; Græcorum cum Romanis Vnio abrupta eſt: interq; res inquietas illas ex Turcis Ottomanniſ familia leſe erexit.

An. 1285. Carolus Claudus fit Rex Siciliæ. Cuius exercitum Gallorum in Hiſpaniā ductum, grandium muſcarū verſicolorum nimbus aculeis, ceu gladijs, occidunt: præſidio, vt creditur, S. Feliciſ & Narcifiſſi, Gerundæ in Hiſpanijs patronorum,

Iſtā

Ista inter plurimi claruere Sancti miraculis ante, postq; fata. Papæ vero conciliandis, coercendisue Principibus ac Regibus plurimum destinabantur.

AN. MCCLXXXIX. *Sultanus* inuadens *Protophila* dire læuit; confugis ad templa donat vitā: sed dum resistunt abutētis sexui foemineo, trucidatur. *Sancti montales* S. Clara se mutuo denafatas deformāt; ideoq; mactantur. Papa *Nicolaus IV.* indicit bellum sacrum in sequentem annum. Sed res Orientis fata vergebant, an peccata.

Carolus opitulās *Guelfis*, seu Pontificijs *Florentina* è repub. tota *ciuitas Gibellinos*: qui *Voghornum* *Guelforum* principē humana felicitate ebrium, misere, sed iuste, fame necarunt anno superiore.

AN. MCCXC. *Ordo Penitentium* S. *Francisci* confirmatur.

AN. MC. CXCI. Iudæi ab infanticidijs multis passim per annos præteritos infames, proscribuntur tota *Anglia* in Conc. *Londonensi*.

In suprema *Palæstinæ* clade, *Mariana Domus* *Incarnatione Dominica* inelyta, transfertur *Angelorum* manibus è *Nazaretho Syrie* in *Darmatiam*. Deipara *Tersacensi* Episcopo ægro apparens indicat Domū esse natalem sui, at *Christi* conceptione sanctam aram à *S. Petro* consecratam, effigiem à *S. Luca* depictam; post sui Assumptionem vertisse in sacellum.

Rodolphus moritur, cum ann. 1289. consensisset coronari à Papa.

AN. MCCXCIV. *Ion. Duacius* *Scotus* semel sepultus, bis mortu⁹ est, & aliquos à pleriq; dictus; apoplexia sopitus *Coloniæ* sepelitur: redditus sibi nequicquam pulsitans ac mugiens eliso capite

perijt. In dubium omnia vocantis mors venit in dubium.

Augusta Domus B. Maria transfertur ab *Angelis* è *Dalmatia* in *Syluam Pice-nam* *Lauretæ* matronæ piæ.

AN. MCCXCV. In *Iulio Domus Lauretam* transmigratur ob odia duorum fratrum in quorum agro communi stabar.

Adolphus *Nassouius* astu *Moguntini* electus Rex *Romanorum* iuramentum fidelitatis & obedientiæ præstat Papæ. Sed An. 1296. compertis eius flagitijs, Electores ei abrogant imperium; creantq; *Albertum Austriæ*, dum *Moguntinus* *Pragæ* inungeret *Wenceslaum II.*

AN. MCCXCVII. *S. Ludovicus* *Caroli* *Claudi* *Siciliæ* filius, *Franciscanus*, canonizatur: Et *Festa Apostolorū*, *Euāgelistarum* ac *Doctōrū* sub præcepto indicuntur a *Bonifacio VIII.* Et *Sextus Decretalium* euulgatur.

AN. MCCXCIX. *Albertus* *Adolphum* occidit in prælio sex horis pene ancipiti, intra *Spiram* & *Vormatiam*: iterumque electus in *Frankofurdanis* Comitijs est.

Cassanus Rex *Tartarorum* ethnicus vultu deformis ex *Christiana* prolem accepit deformem, vt parens hanc cum matre, ceu adultera, flammis addiceret. Illa rogat infantem baptizari, seque confessione prius expiari: Et ecce infans baptizatus fit formosissimus. Quo per-motus Rex fit *Christianus*, petitq; *Romā* *Catechistas*.

E R G O:

1. Dicage; Quæ sincera FIDES hoc constitit AEVO XIII:
At SIC P A P I S T I S RES stat ROMANA, FIDES QVE:
Non SIC REM seruat Luthero-caluinista, FIDEMQVE.
2. IVRE SVO stabili Papa, atque Ecclesia gaudent:
Quis quid Ei A V G V S T V S proprio de iure remisit?
3. AN TINE CHRISTVS erat quisquam hoc ROM. in Aevo:
4. *Et sic continuant tria Sacla sequentia: Quo de
Est nec & Hæreticis iam Quæstio.*

F I N I O.

Saluc.

SCHE-

S C H E M A

C H R O N O L O G I C V M

E X B E L L A R M I N O, B A - R O N I O E T B Z O V I O.

PONTIFICES ROM. An.		IMPERATORES.
I E S V S C H R I S T V S à siècle Chr.		A V G V S T V S an. 57.
in siècle.	1 16	Tiberius an. 22.
S. Petrus Christi Vicarius	34 39	Caius an. 3. m. 10.
Sedit Antiochie an. 7.	39 43	Claudius a. 13. m. 8.
Rome 25. an.	44 57	Nero a. 13. m. 7.
Martyrizeratur.	68 70	Galba m. 3. d. 25.
Linus an. 11.	69 71	Otto m. 3. d. 5.
Cletus an. 12.	81 71	Vitellius m. 8.
Clemens a. 9.	93 72	Vespasianus an. 9. m. 11.
	81	Titus a. m. 2.
	83	Domitianus a. 15. m. 15.
	99	Nerva a. 1. m. 4.

II. Ethnico- Christianum

Anacletus a. 9. d. 3.	103 100	Traianus a. 19. m. 6.
Evaristus a. 9. m. 3.	112 120	Adrianus a. 10. m. 5.
Alexander a. 10. m. 5.	121 140	Antoninus a. 22. m. 8.
Sixtus a. 10. m. 1.	132 163	M. Aurelius Lu. Verus a. 19.

Talepho-

HÆRESIARCHÆ

An. Christi.

VARIA

303

Simon Romæ

51

Conc. Hierosolym.

Menander.

44

Persecutio Ierosolym.

Cerinthus.

66

1. Persecutio Neron.

Ebion.

Iudaizantes.

Nicolaitæ

Gnostici

Apollonius Tyaneus

73

Excidium Ierosolymitanum

92

2. Persecutio Domitiana

Elaxi.

100

3. Persecutio Traiana

Saturnius Basilides.

Chiliasstæ. Valentinus

143

4. Persecutio Anton.

Carpocrates

164

5. Persec. Aurel.

Apel-

<i>Talesphorus</i> a. 11. m. 9.	142		
<i>Hyginus</i> a. 4.	154	182	<i>Commodus</i> a. 12. m. 9.
<i>Pius</i> a. 9. m. 6.	158	195	<i>Pertinax</i> m. 3.
<i>Anicetus</i> a. 8. m. 9.	167	195	<i>Didius Iulianus</i> m. 2.
<i>Soter</i> a. 5.	175	195	<i>Seuerus</i> a. 17. m. 8.
<i>Eleutherius</i> a. 15. d. 23.	179		
<i>Victor</i> a. 4. m. 1.	195		

III. Christiano-Ethnicum

<i>Zephyrinus</i> a. 78. m. 18.	203	213.	<i>Antonin. Caracalla</i> a. 6.
<i>Calistus</i> a. 5. m. 1.	221	220	<i>Macrinus</i> a. 1. m. 2.
<i>Urbanus</i> a. 6. m. 7.	227	220	<i>Heliogabalus</i> a. 3. m. 9.
<i>Pontianus</i> a. 5.	233	224	<i>Alex. Seuerus</i> a. 13.
<i>Anterus</i> a. 1.	238	237	<i>Maximianus</i> a. 3.
<i>Fabianus</i> an. 14.	239	240	<i>Balbinus</i> a. 1.
<i>Cornelius</i> a. 2.	254	241	<i>Gordianus</i> a. 5.
<i>Lucius</i> a. 2. m. 8.	256	246	<i>Philippus</i> a. 6.
<i>Stephanus</i> a. 3. m. 3.	257	253	<i>Decius</i> a. 1. m. 3.
<i>Sixtus</i> a. 1.	260	254	<i>Gallus & Volusianus</i> a. 3.
<i>Dionysius</i> a. 11. m. 3.	261	257	<i>Valerian. & Gallienus</i> a. 8.
<i>Felix</i> a. 2. m. 5.	273	265	<i>Gallienus</i> a. 7.
<i>Eutychianus</i> a. 8. m. 6. d. 4.	275	269	<i>Claudius</i> a. 3.
<i>Caius</i> a. 12. m. 4.	284	271	<i>Aurelianus</i> a. 6.
<i>Marcellinus</i> a. 8.	296	278	<i>Tacitus</i> m. 6.
		278	<i>Florianus</i> m. 2.
		278	<i>Probus</i> a. 5.
		283	<i>Carus cum filijs</i> a. 2.
		284	<i>Diocletianus & Maximianus</i> an. 10.

IV. Christianum.

<i>Marcellus</i> a. 5. m. 1.	304	304	<i>Constantinus & Galerius</i> a. 3.
<i>Eusebius</i> a. 2. m. 7.	309	306	<i>Constantinus Magnus</i> a. 31.
<i>Miltiades</i> a. 2. m. 2.	312	337	<i>Constantinus Iunior</i> a. 4.
<i>Syluester</i> a. 21. m. 10.	314	337	<i>Constantius</i> a. 13.
<i>Marius</i> m. 8.	336	337	<i>Constantius</i> a. 24.
<i>Iulius</i> a. 15. m. 5.	337	361	<i>Iulianus</i> a. 1. m. 9.
<i>Liberius</i> 15. m. 4.	352	363	<i>Iouianus</i> m. 7. d. 20.

Felix

Apelles.	158	<i>Pascha Celebrandum Dominica an luna 14.</i>
Tatianus cum Encratitis		
Bardasanes, Florinus		
Seueriani		
Praxeas cum Monarchicis	196	<i>6. Persecut. Seneri</i>
& Patropassianis	180	<i>Sex Britannia petit doceri fidem Christianam</i>
Theodorus cum Melchise- dechianis.		
Quartadecimani.		

Caiani Valentinus		
Marcion. Hermogenes		
Montanus. Origenes		
Helchiseitæ. Rebaptizan- tes	238	<i>7. Persec. Maximiana</i>
Nouatianus. Sabellius.		
Paulus Sanofatenus	254	<i>1. Schisma Nouatiani</i>
Manes. Anglici.		
Apostolici. Priuatus.		
Hierax.	159	<i>8. Persec. Deciana</i>
Nepos Chiliasta	258	<i>9. Persec. Valeri.</i>
	272	<i>10. Persec. Aureliana</i>
	284	<i>11. Persec. Diocletiana</i>

Donatus. Arius. Photinus.
Macedonianus. Aetius &
Eunomius. Appollinarius.
Vadius Anthropomorpha
Heluidius. Acatius
Circumcelliones. Audeus
Hilarius Anabaptista.
Semiariani. Eudoxius
Euchitæ. Enthusiastæ.

306	PONTIFICES	An. Christi.	IMPERAT. OCCID.
	<i>Felix II. a. 1. m. 3.</i>	365	
	<i>Damasus a. 17. m. 3.</i>	367	364 <i>Valentinianus a. 12.</i>
	<i>Striccius a. 13. m. 1.</i>	385	366 <i>Gratianus & Valentinianus</i>
	<i>Anastasius a. 4. m. 1.</i>	398	<i>Iunior a. 17.</i>
			395 <i>Honorius a. 28. m. 5.</i>
<hr/>			
	<i>V. Arianum. &c.</i>	425	<i>Valentinianus III. a. 30.</i>
	<i>Innocentius a. 15. m. 1.</i>	402	455 <i>Maximus m. 3.</i>
	<i>Zozimus a. 1. m. 4.</i>	417	455 <i>Auitus m. 10.</i>
	<i>Bonifacius a. 4. m. 10.</i>	419	457 <i>Maioresanus a. 4.</i>
	<i>Celestinus a. 8. m. 5.</i>	424	461 <i>Seuerus a. 5.</i>
	<i>Sixtus III. a. 7. m. 11.</i>	432	467 <i>Anthemius a. 6.</i>
	<i>Leo Magnus a. 20. m. 11.</i>	440	473 <i>Obibrius m. 7.</i>
	<i>Hilarius a. 6. m. 10.</i>	461	474 <i>Glicerius a. 1.</i>
	<i>Simplicius a. 15. m. 5.</i>	468	475 <i>Iulius nepos: Momillus, Augustulus m. 10.</i>
	<i>Felix III. a. 9.</i>	483	
	<i>Gelasius a. 4. m. 8.</i>	492	REGES GOTHI ITALIAE
	<i>Anastasius II. a. 2.</i>	497	476 <i>Odoacer a. 16.</i>
	<i>Symmachus a. 15. m. 8.</i>	499	493 <i>Theodoricus a. 34.</i>
<hr/>			
	<i>VI. Italo-gothicum,</i>		<i>& Monotheliticum.</i>
	<i>Hormisdas a. 9.</i>	514	526 <i>Athalaricus a. 9.</i>
	<i>Ioannes a. 2. m. 9.</i>	524	534 <i>Theodatus a. 3.</i>
	<i>Felix IV. a. 4. m. 2.</i>	526	537 <i>Vitigis a. 4.</i>
	<i>Bonifacius II. a. 1. d. 2.</i>	530	
	<i>Ioannes II. a. 3.</i>	532	540 <i>Theobaldus a. 1.</i>
	<i>Agapitus a. 1.</i>	535	541 <i>Araricus a. 3.</i>
	<i>Sylverius a. 3.</i>	537	542 <i>Totila a. 10.</i>
	<i>Vigilius a. 15.</i>	540	553 <i>Theias a. 1. Vltimus</i>
	<i>Pelagius a. 4. m. 10.</i>	555	554 <i>Narjes Exarchus Iustiniani a. 17.</i>
	<i>Ioan. III. a. 13.</i>	560	LONGOBARDORVM
	<i>Benedictus a. 4. m. 1.</i>	573	Reges in Italia.
	<i>Pelagius II. a. 11. m. 3.</i>	578	568 <i>Alboinus a. 3. m. 6.</i>
	<i>Gregorius a. 13. m. 6. d. 9.</i>	590	570 <i>Celphis a. 10. m. 5.</i>
			571 <i>Duces per an. 10.</i>
			585 <i>Autarius a. 7.</i>
			591 <i>Agilulphus a. 25.</i>

Valens a. 25.
Theodosius a. 17.
Arcadius a. 13. m. 3.

364
379
395

325

439

362

361

366

367

381

390

Saccofori. Collyridiani.

Antidicomarianitæ.

Helpidius. Polemiani.

Conc. Nicænum gener.

12. Persec. Constantiana

2. Schisma Felicis II.

Persec. Iuliana 13.

14. Persec. Valentis.

3. Schisma Vrsicini

2. Conc. gener. Constantin 1.

Ordo Clericorum regularium S. Aug.

Theodosius Iunior an. 43.

Marcianus a. 6. m. 6.

Leo a. 18.

Zeno a. 18.

Basilus a. 2.

Zeno reſtitutus

Anaſtaſius a. 27.

m. 3.

408

451

457

474

476

478

491

410

419

452

431

492

451

427

499

Priscillianus. Iovinianus.

Vigilantius. Pelagius. Nestor. Eu-

tyches. Pacificantes. Pet. Gna-

phæus. Sarratius. Cœlestius.

Timotheani. Acephali.

Xanaïas Iconoclasta Persa.

Arma capta ab Alarico

4. Schisma Eulali

Venetia conduntur

3. Ephes. Conc. gen. 1.

Attila atterit Italiam

4. Conc. Chalced. gen.

14. Persec. V Vandali in Afr.

5. Schif. Laurentij

gna Italię, Frãcię, Hispaniã, Gal-
liã.

Iustinianus a. 38.

Iustinus Iunior a. 16.

m. 9.

Tiberius II. a. 5.

Mauritius a. 17.

Phocas a. 8.

527

566

582

587

603

530

537

553

Iulius Halicarnassæus

Agnoitæ.

Philoponus Tritheita

Gaiani seu Phantasiastæ.

Iac. Syrus cum Armenis

Samaritani. Monotheli-

tæ. Aphtardocitæ.

Ordo S. Benedicti.

6. Schisma Dioscori

7. Schisma Vigilij

5. Conc. gen. Constant. 2.

Benedictini Angliam con-
uertunt.

VII. Longobardicum,			& Mahumetanum,
<i>Sabinianus m. 5. d. 19.</i>	605		
<i>Bonifacius II. m. 8. d. 23.</i>	606		
<i>Bonifacius IV. a. 8. m. 6. d. 13.</i>	607		
<i>Deus dedit a. 3.</i>	615	616	<i>Adalwaldus a. 10.</i>
<i>Bonifacius V. a. 7. m. 10.</i>	618	626	<i>Arinwaldus a. 12.</i>
<i>Honorius a. 12. m. 5.</i>	626	639	
<i>Seuerinus m. 11.</i>	639	654	<i>Rotaris a. 16.</i>
<i>Ioan. IV. a. 1. m. 9.</i>	640	660	<i>Rodoaldus a. 5.</i>
<i>Theodorus a. 7. m. 5.</i>	641	662	<i>Aripertus a. 2.</i>
<i>Martinus a. 6. m. 3. d. 12.</i>	649	663	<i>Gundipertus a. 1.</i>
<i>Eugenius a. 6. d. 23.</i>	654	673	<i>Grimoaldus a. 9.</i>
<i>Vitalianus a. 14. m. 5.</i>	655	675	<i>Garibaldus m. 3.</i>
<i>Adeodatus a. 7. m. 2.</i>	669		<i>Pertharitus a. 17.</i>
<i>Donus a. 1. m. 5.</i>	676		
<i>Agatho a. 4.</i>	678		
<i>Vacat S. Sedes.</i>	682		
<i>Leo II. a. 10. d. 8.</i>	683		
<i>Benedictus II. a. 1.</i>	684		
<i>Ioan. V. a. 1. d. 11.</i>	685		
<i>Conon. a. 11. d. 23.</i>	687	699	<i>Cunibertus Catholicus an. 12.</i>
<i>Sergius a. 13. m. 8.</i>	688		

VIII. Iconoclasticum,			& Longobardicum,
<i>Ioan. VI. a. 3. m. 2.</i>	702	703	<i>Luispertus m. 8.</i>
<i>Ioan. VI. a. 2. m. 7.</i>	705	704	<i>Regimpertus m. 3.</i>
<i>Sisinnius d. 20.</i>	708	704	<i>Aripertus a. 11.</i>
<i>Constantinus a. 6. m. 1.</i>	708	716	<i>Asperandus m. 3.</i>
<i>Gregorius II. a. 16. m. 8.</i>	715	716	<i>Luitprandus a. 30.</i>
<i>Greg. III. a. 10. m. 9. d. 12.</i>	731	746	<i>Hildebrandus m. 7.</i>
<i>Zacharias a. 10. m. 3.</i>	742	746	<i>Rachis a. 6.</i>
<i>Stepha. II. d. 4.</i>	752	750	<i>Aistulphus a. 6.</i>
<i>Steph. III. a. 5. d. 28.</i>	752	757	<i>Desiderius, Ultimus</i>
<i>Paulus a. 10. m. 1.</i>	757		<i>Longob. a. 18.</i>
<i>Vacat S. Sedes.</i>	758		
<i>Stepha. IV. a. 3. m. 5.</i>	768		
<i>Hadrianus a. 23. m. 10.</i>	772		
<i>Leo III. a. 20. m. 5.</i>	796		

IX, Ger-

			Monothelitæ. Aphetardocitæ. Mahu- metani. Manichæi. <i>Pantheon consecratur</i>
<i>Heraclius a. 31.</i>	610		
<i>Constans a. 27.</i>	641		
<i>Constantin. Pogonatus a. 17.</i>	668		
	670		<i>Veneti accipiunt Duces.</i>
	678		<i>Cometes trimestris, & siccitas triennis.</i>
	678		<i>6. Conc. gen. Constantinop. 3.</i>
	680		<i>7. Conc. gene. Romanum, 1.</i>
<i>Iustinianus Iunior a. 10.</i>	685		
	680		<i>Pectus dirisima.</i>
<i>Leontius a. 3.</i>	694		
<i>Asimarus a. 5.</i>	696		
	689		<i>Francis prædicat S. Kilianus.</i>
	690		<i>Quintisexta Synodus erratica.</i>

<i>Iustinian. Iunior iterum an. 8.</i>	703		<i>Hic osculatur Papa pedes palam.</i>
<i>Philippicus a. 3.</i>	711	764	<i>Anglia fit S. Petro vectigalis.</i>
<i>Anastasius a. 2.</i>	713	646	<i>Pipinus fit Rex ab PP. Zach.</i>
<i>Theodosius a. 1.</i>	715	750	<i>Rachis Rex fit monachus.</i>
<i>Leo Isaurus Icon. a. 24. m. 2.</i>	716		<i>8. Schif. Theophylacti.</i>
<i>Constanti. Cop. Ico. a. 34. m. 2.</i>	741	772	<i>Venetis datus Episc. primus.</i>
<i>Leo IV. an. 5.</i>	776	774	<i>Carolus Rex Fra. gradus S. Petri oscul.</i>
<i>Constantinus & Irena.</i>	786	787	<i>7. Conc. gen. Nican. 2.</i>
<i>Constantinus solus a. 7.</i>	790		<i>Iconoclastæ. Manichæi.</i>
<i>Irena sola a. 5.</i>	796		<i>Adelbertus. Mahanes.</i>
			<i>Felix Vrgelitanus Sergiotæ.</i>

IX. Germano-ſcepticum.

<i>Stepha. V. m. 7.</i>	816	800	<i>CAROLVS Mag. a. 14.</i>
<i>Pafchalis a. 7. m. 3. d. 16.</i>	817	814	<i>Ludonicus Pius. a. 27.</i>
<i>Eugenius II. a. 3. m. 2. d. 20.</i>	824	841	<i>Lotharius. a. 15.</i>
<i>Valentinus d. 4.</i>	827		
<i>Greg. IV. a. 16.</i>	828		
<i>Sergius II. a. 3. m. 1.</i>	844		
<i>Leo IV. ann. 8. m. 3. d. 5.</i>	847		
<i>Benedictus II. a. 2. m. 6.</i>	855	856	<i>Ludonicus Iun. a. 20.</i>
<i>Nicolaus a. 9. m. 6. d. 20.</i>	858		
<i>Hadrianus II. a. 4. m. 17.</i>	868		
<i>Ioan. VII. a. 10.</i>	873	876	<i>Carolus Caluus. a. 2.</i>
<i>Marinus. a. 1. d. 20.</i>	883	878	<i>Ludonicus III. a. 1.</i>
<i>Hadrianus III. a. 1. m. 3. d. 19.</i>	884	881	<i>Carolus Craſſus an. 7.</i>
<i>Stepha. VI. a. 6.</i>	885		
<i>Formoſus. a. 4. m. 6.</i>	891	888	<i>Arnulphus a. 12.</i>
<i>Boniſacius VI. d. 15.</i>	895		
<i>Stepha. VII. a. 4.</i>	897		

X. Ferreum & obſcurum.

<i>Ioan. IX. a. 4.</i>	901	900	<i>Ludonicus IV. a. 6.</i>
<i>Benedictus IV. a. 3.</i>	905	906	<i>Conradus a. 7.</i>
<i>Leo V. d. 4.</i>	907		
<i>Chriſtophorus. m. 7.</i>	908		
<i>Sergius III. a. 2.</i>	908		
<i>Anaſtaſius IV. a. 2. m. 2.</i>	910		
<i>Lando. m. 6.</i>	912	912	<i>Henricus a. 20.</i>
<i>Ioan. X. a. 16.</i>	912		
<i>Leo VI. m. 7.</i>	928		
<i>Stepha. VIII. a. 2.</i>	929		
<i>Ioan. XI. a. 5.</i>	931		
<i>Leo VII. a. 4.</i>	936	936	<i>Otto Rex. a. 26.</i>
<i>Steph. IX. a. 3. m. 4.</i>	940		
<i>Marinus II. a. 3. m. 3. d. 13.</i>	943		
<i>Agapitus II. a. 10. m. 3. d. 10.</i>	946		
<i>Ioan. XII. a. 9.</i>	956	962	<i>Otto idem Imp. a. 12.</i>
<i>Leo VIII. a. 1.</i>	964	973	<i>Otto II. a. 10.</i>
<i>Benedict. V. a. 1.</i>	965		
<i>Ioan. XIII. a. 6. m. 11. d. 5.</i>	966	984	<i>Otto III. a. 18.</i>
<i>Bonus m. 3.</i>	972		
<i>Bened. VI. a. 1. m. 3.</i>	973		

Nicephorus. a. 10.	802		Michael Balbus. Mœckiani, Asta-
Mich. Curopalata. a. 2.	812		biles. Claudius Taurin. Gode-
Leo Armenius. a. 7.	814		scalcus Gallus. Theopaschitæ
Mich. Balbus. a. 9.	821		iterum.
Theophilus a. 12.	830	824	9. Schif. Zinzini.
Mich. cum Theodora matre		831	Persecuto. Iconocl.
a. 25.	842		Inter Leonem IV. & Benedi-
			ctum fingitur Papissa.
		855	10. Schif. Anastasij
		848	Leonina conditur.
Basilus Macedo. a. 20.	867	869	8. Conc. gen. Constant. 4.
Leo VI. a. 25. m. 3.			Post Carolum Crassum turbat Imp.
			Germanis alium, alium Italis e-
			ligentibus.

			Nicolaitæ iterum.
			In Seculo lacero, obscuro hereses
			nulla: at schismata facta.
	910		Ordo Cluniacensis.
Constantinus VIII. a. 49.	912		
Romanus. a. 2.	961		
Nicephorus & Phocas a. 7.	963		12. Schif. ab a. 964. ad a. 967.
Ioan. Zemiscis. a. 6.	970		
Basilus & Constantinus an. 50.	975		

Con-

Ioan. XIV. a. 1.
 Ioan. XV. a. 10.
 Ioan. XVI. m. 4.
 Greg. V. a. 2. m. 8.
 Syluest. II. a. 4. m. 6. di. 12.

984
 985
 995
 996
 999

XI. Schismaticum

Ioan. XVII. m. 5.
 Ioan. XVIII. a. 6. }
 Sergius IV. a. 7. m. 8.
 Benedict. VIII. a. 12.
 Ioan. XIX. a. 10.
 Benedict. IX. a. 11.
 Greg. VI. a. 3.
 Clemens II. a. 9.
 Damasus II. d. 13. & vacat S. Sedes.
 Leo IX. a. 5. m. 2. d. 8.
 Victor. II. a. 2. m. 3. d. 13.
 Steph. X. m. 7.
 Nicol. II. a. 2. m. 6.
 Alexan. II. a. 11. m. 6. d. 22.
 Greg. VII. a. 22. m. 1. d. 3.
 Victor. III. a. 1.
 Urban. II. a. 11. m. 4. d. 18.
 Paschal. II. a. 18. m. 5.

1003
 1009
 1012
 1014
 1034
 1044
 1047
 1048
 1049
 1055
 1057
 1058
 1061
 1073
 1086
 1087
 1099

1014 Henricus, II. a. 11.
 1025 Conradus II. a. 15.
 1040 Henricus III. a. 16.
 1057 Henric. IV. a. 50.

XII. Politico Schismaticum & Cruce signatum.

Gelasius II. a. 1. d. 4.
 Callistus II. a. 5. m. 10.
 Honorius II. a. 5. m. 1. d. 17.
 Innocent. II. a. 13. m. 7.
 Celestinus II. a. 5. m. 13.
 Lucius II. m. 11. d. 14.
 Eugenius II. a. 8. m. 4. d. 13.
 Anastasius. IV. ann. 1. men. 4. dies
 14.
 Hadrianus IV. ann. 4. mens. 8. dies
 28.
 Alexan. III. a. 22.

1118
 1119
 1125
 1130
 1143
 1144
 1145
 1153
 1154
 1160

1106 Henricus V. a. 10.
 1125 Lotharius II. a. 14.
 1139 Conradus III. a. 3.
 1152 Frideric. AE nobarbus. a. 37.

996 13. Schisma Ioannis.

	1049	Græci Schismat.
	1058	Berengarius.
		Basilus cum Bogonilis.
	1010	Ordo Comaldulen. Degenerant Papa & Principes Laici fiunt Sancti.
	1034	14. Schif. Syluest. & Ioan.
Constantinus solus a. 3.	1026	
Romanus a. 5.	1029	
Michael IV. a. 8.	1034	
Michael V. a. 1.	1042	
Constant. Monomachus. a. 12.	1043	
Theodora Porphyrognota. a. 1. m. 9.	1055	
Mich. VI. a. 1.	1057	1058 15. Schif. Benedicti.
Isaacus Comnenus. a. 8.	1058	
Constantinus Duca. a. 7.	1061	1061 16. Schif. Cadalo.
Romanus Diogenes. a. 4.	1068	1073 17. Schif. Guiberti.
Mich. VII. an. 6.	1072	1081 Ordo Vallis umbrose.
Nicephorus Boto. a. 3.	1078	1099 18. Schif. Alberti.
Alexius Comnenus. a. 38.	1081	

Ioan. Comnenus. a. 24.	1119	Taudemus. Henriciani Petrobrusiani.
Manuel Comnenus. a. 38.	1143	Petrus Abailardus. Arnaldista Pseudoapostolici. Catari seu Para- reni. Waldenses.
		Ordo Cistertien. à S. Roberto.
		Ordo Canonorum Regularium.
		Ordo Equitum Ioannitarum.
		Conc Lateran. 1. gen. 1111.
		Ordo Templariorum. 1119.
		Ordo Premonstratensium.
		Ordo militum Teutonicorum.
		19. Schif. Pet. Leonis. a. 1139.

rr

Conc.

<i>Lucius III. ann. 4. men. 2. dies</i> 28.	1181		
<i>Urbanus II. ann. 1. men. 10. d.</i> 23.	1186		
<i>Greg. VIII m. 2.</i>	1187		
<i>Clemens III. a. 3. m. 2. d. 26.</i>	1188		
<i>Celestinus III. a. 6. m. 9. d. 11.</i>	1191	1191	<i>Henricus VI. a. 8.</i>
<i>Innocent. III. a. 18. m. 6. d. 9.</i>	1198		

XIII. Monasticum &
Crucesignatum

<i>Honorius III. a. 10. m. 8.</i>	1216	1260	<i>Philippus a. 9.</i>
<i>Greg IX. a. 14. m. 5.</i>	1227	1209	<i>Otto IV. a. 4.</i>
<i>Celestinus IV. d. 17.</i>	1241	1212	<i>Fridericus II. a. 33.</i>
<i>Vacat S. Sedes. a. 2.</i>			
<i>Innocent. IV. a. 11. m. 5. d. 14.</i>	1243		
<i>Alexa. IV. a. 6. m. 5.</i>	1254	1245	<i>Vacat Imperium per an. 28.</i>
<i>Urban IV. a. 3. m. 1. d. 4.</i>	1261		
<i>Clemens IV. ann. 3. me. 9. dies</i> 25.	1265		
<i>Vacat S. Sedes. m. 9.</i>			
<i>Greg. X. a. 4. m. 4. d. 10.</i>	1271		
<i>Innoc. V. m. 5.</i>		1273	<i>Rodolphus a. 20.</i>
<i>Hadrianus V. d. 19.</i>	1276		
<i>10. XX. m. 8. d. 8. hic voluit dici XXI.</i>			
<i>Nicolaus III. ann. 2. mens. 8.</i> d. 29.	1277		
<i>Martinus II. a. 4. m. 1.</i>	1281		
<i>Honorius IV. a. 2. d. 14.</i>	1285		
<i>Nicolaus IV. ann. 4. mens. 1.</i> d. 14.	1288		
<i>Celestinus V. m. 5. d. 7.</i>		1294	<i>Adolphus a. 6.</i>
<i>Bonifacius VIII. an. 8. men. 9.</i> d. 18.	1294	1299	<i>Albertus I. a. 10.</i>

<i>Alexius Connenus a. 2.</i>	1181	<i>Conc. Later. 2. gen. 1139.</i>
<i>Andronicus Connenus. a. 3.</i>	1183	20. Schif.
<i>Isacius Angelus a. 10.</i>	1186	21. Schif. trium contra Alex.
		<i>Conc. Later. 3. gen. 1180.</i>
		<i>Ordo Carmelitarum. a. 1180.</i>
		<i>Confirmatur ab Alex.</i>
<i>Alexius Angelus. a. 6.</i>	1195	<i>Ordo Crucigerorum 1199.</i>

<i>Baldwinus Belga. a. 9.</i>	1200	<i>Petrus Ioannis. Almaricus. Parisi-</i>
<i>Henricus. a. 7.</i>	1209	<i>enf. Albigenfes. Guiliel. de S. amore</i>
<i>Petrus paucis m.</i>		<i>Fratricelli. Raymundus Lullus. Fla-</i>
<i>Robertus a. 11.</i>	1216	<i>gellantes.</i>
		<i>Ordo Predicatorum</i>
		<i>Conc. Later. 4. gen. 1215.</i>
		<i>Ordo Minorum S. Francisci.</i>
<i>Michael Paleologus. a. 33.</i>	1261	<i>Ordo Redemptionis captiuorum.</i>
		<i>Ordo Monial. S. Clare.</i>
		<i>Ordo Eremitarum S. Augustini.</i>
		<i>Ordo Syluestrinorum.</i>
		<i>Conc. Lugd. 1. gen. a. 1244.</i>
		<i>Albigensium 100000. vincuntur mira-</i>
		<i>culose ab 8000. Cathol.</i>
		<i>Conc. Lugd. 2. gen. an. 1274.</i>
		<i>Ordo Celestinorum. a. 1295.</i>
		<i>Ordo Seruistarum. B. Maria.</i>
<i>Andronicus. a. 40.</i>	1294	
	1300	<i>Iubilæum renocatur ad Centesimum quem-</i>
		<i>que annum ab Bonifacio VIII.</i>

XIV. Turcicum, & Scholasticum.				
Benedictus X. m. 8. d. 6.	1303			
Vacat S. Sedes m. 11.		1309	Henricus VII. a. 5.	
Clemens V. an. 8. m. 10. d. 16.	1305			
Vacat S. Sedes an. 2.		1315	Ludovicus V. a. 33.	
Ioan. XXI. a. 18. m. 3. d. 18.	1316			
Benedict. XII. a. 7. m. 4.	1334			
Clemens VI. a. 10. m. 7.	1342			
Innocent. VI. a. 9. m. 8. d. 26.	1352	1348	Carolus IV. a. 32.	Andronicus Iunior an. 14.
Vrbanus V. a. 8. m. 2. d. 23.	1362			Calo Ioannes. a. 30.
Greg. XII. a. 7. m. 6. d. 5.	1371			
Vrbanus VI. a. 11. m. 6. d. 5.	1378	1380	Venceslaus a. 32.	Manuel a. 2.
Bonifacius IX. a. 14. m. 11.	1389			Andronicus III. a. 39.

XV. Hæreticotur- cicum.				
Innocentius VII. a. 2. d. 21.	1404	1402	Robertus a. 10.	
Greg. XII. a. 8. m. 7. d. 5.	1406			
Alexan. V. viuo Gregorio.	1409			
Ioan. XXII. a. 5. d. 15. viuo Gre.	1410			
Martin. III. a. 13. m. 3. d. 10.	1417	1412	Sigismundus a. 27.	Ioan. Palæologus II. a. 28.
Eugen. IV. a. 15. m. 11. d. 21.	1431			
Nicolaus V. a. 8. d. 19.	1447	1440	Albertus II. a. 2.	Constantinus XI. a. 6.
Callistus III. a. 3. m. 4.	1455	1441	Fridericus III. a. 54.	Vltimus Imp. Orient. Chri- stianus euerso ereptoque per Turcam Imperio.
Pius II. a. 5. m. 11. d. 27.	1458			
Paulus II. a. 6. m. 10. d. 26.	1464			
Sixtus IV. a. 10. d. 4.	1471			
Innoc. VIII. a. 7. m. 10. d. 27.	1484			
Alexand. VI. a. 11. m. 8.	1492			
		1494	Maximilianus a. 26.	

XVI. Pantohæreticum, & Pantodidactum.				
Pius III. di. 26.	1503			
Iulius II. a. 9. d. 3.	1503			
Leo X. a. 8. m. 8. d. 20.	1513			
Hadrianus VI. a. 1. m. 8. d. 6.	1522	1520	Carolus V. a. 38.	
Clemens VII. a. 10. m. 10.	1523			
Paulus III. a. 15. d. 25.	1534			
Iulius III. a. 5. m. 1. d. 16.	1550			
Marcellus II. d. 22.	1555			
Paulus IV. a. 5. m. 2. d. 27.	1555			
Pius IV. a. 5. m. 2. d. 15.	1560	1558	Ferdinandus a. 6.	
Pius V. a. 6. m. 3. d. 24.	1566			

1300	Ortomannus. a. 28.	Dulcinista. Beghardi & Beghi- na. Lollardus. Mar- filius de Padua, & Ioan. de Ianduno. Io- an. V. Viclefus. Humiliati.	Papa Clemens transfudit Sedem in Galliam vbi per- mansit annis 70. Conc. Vienn. gen. a. 1310. in quo deleti Templarij. 22. Schif. Nicolai a. 1316. Ordo Equitum Christi in Lusitania. 1334. Ordo Iesuatorum. a. 1349. Gregorius XI. reducit Sedem ad Urbem. Ordo Montis Oliueti. 23. Schisma omnium grauisimum Clementis, ann. 1378. vt tres fuerint PP.
1328	Orchanes an. 2.		
1350	Sulaimanes. mox Amu- rathes. a. 23.		
1373	Baiazetes. a. 25.		
1398	Iosue an. 4.		

1402	Mulsumanes a. 2.	Ioan. Hufs, cum se- ctis Orebitis, Thabo- ritis, Orphanis, Ada- mitis, seu Pichardis. Herman. Rishnich.	Ordo S. Hieronymi. Ordo Scopetinorum. Ordo S. Georgii de Alga. Conc. Constantien. gen. a. 25. Schif. Clementis. a. 1434. 26. Schif. Felici. a. 1439. Con. Florent. gen. a. 1433. Constantinopolis capitur à Turcis a. 1452. Ordo Minimorum S. Franc. de Paula. Iubileum reuocatur ad annum 25. à Sixto IV. Fraternitas S. Rosarii renouatur a. 1460. in Belgio & a. 1675. Colonia: inde per orbem.
1404	Moses. a. 2.		
1406	Maometh. a. 13.		
1419	Amorathes Iunior. a. 23.		
1447	Mustapha. a. 3.		
1452	MAV METVS Imp. I. a. 28.		
1480	Baiazethes. a. 32.		

1520	Solimanus. a. 46.	Mar. Lutherus. And. Carollstadius. Huld. Zyvinglius. Anaba- ptista. Io. Caluinus. Seruetus. Gasparus Schvvenckfeldius. Melancton molliū. Brentius vbiquitari- us. Matthæus Flac- cus cum Flaccianis. Libertini. Val.	Conc. Lateran. gen. a. 1511. ad 1512. Ordo Capuccinorum a. 1530. Ordo Clericorum S. Pauli. a. 1533. Henricus Angliae desciscens a. 1535. fit caput Angl. Ec- cles. Societas IESV a. 1540. Conc. Trid. gen. a. 1545. finitur a. 1563. Hugonotes infestant Galliam. a. 1560. Guesci Caluiniani tumultuantur in Belgio a. 1566. Turca in Naupacto vincitur. a. 1571. Ordo ministrantium in firmis confirmatur. a. 1591.
1566	Solyms Iunior. a. 8.		

318 PONTIFICES	An. Christi	IMPR. OCCID.	IMPR. ORIENTIS	Anno
Greg. XIII. a. 12. m. 10. d. 27.	1572	1577 Rodolphus II. a. 35.		
Sixtus V. a. 5. m. 4.	1585			
Urbanus VII. d. 12.	1590			
Greg. XV. m. 10. d. 10.	1590			
Innocent. 9. m. 2.	1591			
Clemens VIII. a. 12. m. 1. d. 3.	1592			
<hr/>				
Leo XI. d. 26.	1605	1612 Matthias a.		

1574

1574	Amurates III. a. 20.	Gentilis. Franc. Da- uid Trinitarii. &c.
1595	Mahmud III. a. 8.	
1603	Amath. a.	

NO-

NOMENCLATURA

ROMANO-CATHOLICORVM SS. PATRV M, DOCTORVM, AC SCRIPTORVM, QVO in Statu, Loco, & Tempore quique claruerunt,

IRREFRAGABILE

Romano-catholicæ Fidei vniuersalis TESTIMONIUM.

QVIA & in Lutherocaluinisticis meis, & in Historicis nonnisi Classicos secutus
sum; eorum hunc Classsem subijcere duxi opera.

A		sub a.		
	Bdus Babylonius Discipulus Domini.	Chri.	Albinus Alcuinus Anglus Caroli Magni Præc.	780
	Athaia Presbytero de Mart. S. Andreæ.	50	Albericus Bergomensis Canonista	1340
	Adamus Goddamus in Anglia	60	Alexan. de Hales Francisc. mon.	1245
	Adelmannus Episc. Brixien.	1330	Alexa. ne Immola Canonista.	1470
	Ado Viennensis Episc. hist.	1070	Algerus Scholast. Leod. monac. Cluni.	1150
	Adrianus VI. Papa, & Belgio	879	Alphonf. Vargas Hispan. Arc. Hispal.	1350
	Æneas Gaſæus Confessor Afric.	1500	Alphon. Toſtat. Hispan. Episc. Abul.	1440
	Æneas Syluius, dein Papa Pius II.	1500	Amalarinus Treuirensis Episc.	830
	Ægidius Romanus Gen. Ord. S. Aug.	490	Ambrosius Amsbertus monach.	890
	Atmoinus Monachus Gallus hist.	1450	Ambrosius Cameldulensis Abbas	1480
	Albertus Krantzzius Cano. Ham. hist.	1290	S. Ambros. Mediolan. Episc.	374
	Albertus Magnus Episc. Ord. Præd.	873	Ammonius Alexandrin.	226
		1500	Amphilochius Episcopus Icopli.	380
		1265	Anastasius Bibliothecarius Rome.	858

Ana-

<i>Anastasiu Nicenu Episcopus.</i>	An Chr.	<i>Berengofius Abbas.</i>	640
<i>Anastaf. Sinaita Epif. Antioch. Syrie.</i>	680	<i>S. Bernardin. Senen. Franciscan.</i>	1440
<i>Andreas Barbatius Siculus Iurista.</i>	544	<i>S. Bernardus Abbas.</i>	1130
<i>Andr. Cafarienfis Epifc. in Cappad.</i>	1460	<i>Berno Augienfis Alegienfis.</i>	1014
<i>Angelomus Monachus Gallus.</i>	370	<i>Bertholdus Conftantiens. hiftor.</i>	1077
<i>Angelus de Claufeo Ligur Francifc.</i>	850	<i>Beffarion Cardin. Græcus.</i>	1460
<i>Anfelmus Cantuar. Archiepifc.</i>	1480	<i>Blondus Flavius hiftoricus Italus.</i>	1440
<i>Anfel. Laudunen. Scholafticus.</i>	1081	<i>Boetius Seuerinus Senat. & Conf. Ro.</i>	520
<i>Anfel. Lucen. Epifcopus.</i>	1077	<i>S. Bonauentura Cardin. Francifca.</i>	1265
<i>S. Anthelmus Epifc. Scotia.</i>	1077	<i>S. Bonifacius Mog. Archiep. in Germ.</i>	740
<i>Antiochus monachus Homiliarius.</i>	714	<i>S. Bruno Carthuf. Inftitutor.</i>	1088
<i>S. Antonius Ab. Eremita in Syria.</i>	630	<i>S. Burchardus Epifc. Wormat.</i>	1010
<i>S. Anton. de Padua, Francifc. in Italia.</i>	330	C	
<i>Anton. Bonfinus hiftor. non probus.</i>	1220	<i>CAEfarius Arelatenfis Epifc.</i>	499
<i>S. Antonin. Florentin. Arch. Or. Pra.</i>	1499	<i>Cerealis Maffit. in Africa.</i>	490
<i>Anto. Meliffa monachus.</i>	1445	<i>Christianus Druithmar. monach. Gall.</i>	850
<i>Apollinaris Laodiceus Epifc.</i>	750	<i>Chromatius Epifc. Aquileien.</i>	320
<i>Apponius.</i>	365	<i>Claudianus Vienn. Epifc.</i>	440
<i>Arator S. R. Eccl. Subdiac.</i>	812	<i>Claudius Scot. Commentator in Scrip.</i>	820
<i>Arnobius Afer Præceptor Lact.</i>	540	<i>Clemens Alexandr. Presbyter.</i>	204
<i>Arnobius Iunior.</i>	285	<i>S. Clemens Papa Rom. S. Petri Discip.</i>	92
<i>Arnold. Abb. Carnoten. Bonæ Vallis.</i>	445	<i>Conradus Vrfpergen. Ab. iniquus PP.</i>	1215
<i>Aftefanus Aftenfis Catifta.</i>	1177	<i>S. Cornelius Papa Rom.</i>	254
<i>S. Athanasius Epifc. Alexand.</i>	1330	<i>Constantinus Magnus Imp.</i>	306
<i>Athenagoras Philof. Christianus.</i>	340	<i>S. Cypr. Carth. Epifc. Martyr in Afric.</i>	250
<i>S. Aug. Hippon. Epifc. in Africa.</i>	155	<i>Cyprianus Benetus Ordin. Præd.</i>	1490
<i>Augustinus de Anoonain Italia Mon.</i>	420	<i>S. Cyrillus Alexandrinus Epifc.</i>	430
<i>Augu. de Roma Epifc. Auguftinianus.</i>	1301	<i>S. Cyrillus Ierofolym. Epifco.</i>	365
<i>S. Auitus Alcinus Epifc. Vien.</i>	1340	D	
<i>Aur. Prudentius Poeta Christianus.</i>	520	<i>S. Dacius Mediolan. Epifc.</i>	560
<i>Aur. Caffiodorus Senator Rom.</i>	390	<i>S. Damasus Papa Romanus.</i>	367
<i>Aufonius Poeta Rom.</i>	530	<i>Diadochus Epifc. Photices.</i>	390
B		<i>Didymus Alexandrinus cæcus.</i>	361
<i>Baldus Pernfius Italus Iurifta.</i>	420	<i>Dinus Mugellanus Iurifta.</i>	1295
<i>Baptifta Mantuanus Carmelita.</i>	139	<i>Diadochus Epifco. Photices.</i>	390
<i>Bapt. Platina hiftor. Italus.</i>	1500	<i>S. Dionysius Areopag. Epifcop. Paris. I.</i>	71
<i>Berlaamus Epifc. Hieracenfis Syrie.</i>	1470	<i>S. Dionys. Alexand. Epifc.</i>	250
<i>Barth. Pifan. Ora. Præd. Canonifta.</i>	1303	<i>Dionysius Carthufianus Belga.</i>	1450
<i>S. Bafil. Magn. Epifc. Cafar mon. Cappa.</i>	1330	<i>Dionysius Exiguus Scythæ</i>	525
<i>Beda Vener. Anglus.</i>	370	<i>Dominicus à Soto Dominicanus.</i>	1500
	720	ff Doro.	

<i>Dorotheus Archimandrita.</i>	An Chr. 390	<i>Georgius Cedren. hist. Græc.</i>	1070
<i>Dorotheus Tyrius.</i>	285	<i>S. German. Constant. Episc. Græcia</i>	720
<i>Durandus Episc. Melden. Ord. Præd.</i>	1320	<i>Gilda Sapiens.</i>	495
E		<i>Glaber Rodolphus monach.</i>	1040
<i>EBerardus Archid. Ratissp. hist.</i>	1305	<i>Gofridus Vindocinens. Abbas.</i>	1100
<i>S. Edmundus Cantuar. Episc.</i>	1247	<i>Gottfrid. Viterb. Notar. Conradi III.</i>	1186
<i>Egisippus Historicus Eccles.</i>	177	<i>Gratianus monach. Ital.</i>	1140
<i>Eginhardus Cancell. Caroli Magni.</i>	780	<i>Gregorius Beticus Hisp. & Sebaud.</i>	360
<i>Eregius Episc. Nomiomen.</i>	640	<i>Greg. de Arim. Augustinian.</i>	1350
<i>Ennodius Episc. Ticinensis.</i>	503	<i>S. Greg. Nazian. Episc. Theolog.</i>	370
<i>S. Ephrem Syrus Diac. Edessenus</i>	365	<i>S. Greg. Nyss. Episc. S. Basilij frater.</i>	380
<i>S. Epiph. Salamina Cypri Episc.</i>	370	<i>S. Greg. I. Papa Rom.</i>	600
<i>Esaias Abbas homiliarius.</i>	640	<i>S. Greg. II. Papa Rom.</i>	714
<i>Euagrius Scholast. in Græcia.</i>	596	<i>S. Greg. VII. Papa Rom.</i>	1070
<i>Eucherius Episc. Lugd.</i>	440	<i>S. Greg. Taumaturg. Neocas. Episc.</i>	233
<i>Eugippius Abb. African.</i>	510	<i>S. Greg. Turonen. Episc.</i>	596
<i>S. Eulogius Mart. & Episc. Tolet.</i>	850	<i>Greg. Protosykel. Patriarcha Græcus.</i>	1440
<i>Euseb. Casariensis Episc. at Arian.</i>	326	<i>Guido Archid. Bononien. Canon.</i>	1283
<i>Eusebius Emesenus.</i>	430	<i>Guido Carmelita Catalanus.</i>	1330
<i>Eutymius Zigabenus monach.</i>	1118	<i>Guido Papa Rom.</i>	1265
F		<i>Guidmund. Aueranus Episc.</i>	1070
<i>FAustinus Diac. bis Schismat.</i>	367	<i>Guilel. Antisiodoren. Episc. Theol.</i>	1240
<i>Faustus Regiensis Episc. in Gall.</i>	480	<i>Guil. Durantes Speculator Episc.</i>	1280
<i>Fatinus Sandæus Ferrar. Iurist.</i>	1500	<i>Guil. Neubrugen. hist.</i>	1190
<i>Ferrandus Diac. Carth.</i>	504	<i>Guil. Okam. Anglus Francisc.</i>	1320
<i>Finus Hadrian. Ferrar.</i>	1490	<i>Guil. Paris. Episc. Theol.</i>	1240
<i>Fran. Ferra. Ord. Præd.</i>	1500	<i>Guil. Tyrius Archie. Palest.</i>	1180
<i>Fra. Mayronis Scotus Francisc.</i>	1320	<i>Gunther. mon. Paris.</i>	1200
<i>Fran. Petrarcha Florentinus.</i>	1350	H	
<i>Fra. Zabarel. Card. Canonista.</i>	1410	<i>HAdrianus I. Papa Rom.</i>	772
<i>Freculphus mon. & Episc. Lexouien.</i>	830	<i>Hadrian. VI. Papa Rom.</i>	1520
<i>Frodoardus Abbas Remens.</i>	960	<i>Hatligarius Cameracensis Episc.</i>	830
<i>S. Fulbertus Carnot. Episc.</i>	1000	<i>Haymo Halbe stad. Episc.</i>	850
<i>S. Fulgentius Carthag. Episc. Ruspenfis.</i>	500	<i>Hector Boetius seu Pintius, Scotus.</i>	1500
G		<i>Helimandus monach. Gallus hist.</i>	1203
<i>GAbril Biel Tubingen Germ.</i>	1490	<i>Helmoldus Canon Butsonien.</i>	1180
<i>S. Gaudentius Episc. Brixien. Ita.</i>	390	<i>Herman. seu Pastor.</i>	50
<i>Gelasius Cizicenus.</i>	495	<i>Herman. Contract. monach. Augien.</i>	1050
<i>S. Gelasius Papa Roman.</i>	492	<i>Henric. de Gandano Archid. Torna.</i>	1290
<i>Gennadius Massilien. Episc.</i>	1490	<i>Henric. Harph. Belga Francisc.</i>	1460

Hen-

Henricus de Hassia Carthus.	An. Chr. 1350	S. Ioa. Chrysost. Episc. Constantinop.	398
Henric. de Kalceis. Dominic. Germ.	1440	Ioa. Calderin. Bouon. Iurista.	1340
Henric. Ostiensis Card. Gallus.	1260	Ioa. Climacus mon.	560
Henr. Suso Dominican. Germ.	1345	Ioa. Curopalates hist. græc.	1070
Henr. Vlidenen. hist.	1140	S. Ioa. Damasc.	731
Hervæus Brito Ord. Præd. General.	1320	Ioa. Diacon. Rom.	873
S. Hieron. Stridon. mon.	390	B. Ioa. de Capistrano Franciscan.	1445
Hilar. Arelat. Episc.	458	Ioa. Turrecremata Canonista Or. Præd.	1460
S. Hil. Pictau. Episc.	355	Ioa. Duns Scotus Franciscan.	1300
Hincmar. Rhemensis Episc.	860	Ioa. Eckius German.	
Hildebertus Turon. Episc.	1125	Ioa. Gerson Cancell. Paris. Gall.	1420
S. Hildephonsus Toletan. Episc.	658	Ioa. Ierosol. Episc.	390
Hilduinus Abb. S. Dionysij Gall.	830	Ioa. de Immolet. Iurista.	1430
S. Hippolit. Mart. & Episc. Portuens.	220	Ioa. Maxentius mon. Antioch.	520
Honor. Augustodun. Presb. hist.	1220	Ioa. Moscus seu Euiratus.	
Hugo de S. Caro Card. Ord. Præd.	1245	Ioa. Paris. Ord. Præd. Theol.	1295
Hugo de S. Victore Abbas Gall.	1130	Ioa. Picus Mirandula Comes.	1490
Hugo Eriherianus Tuscan.	1170	Ioa. Rossensis Card. Anglus.	1500
Humbert. Card. Episc. Sylva.	1054	Ioa. Ragusinus Ord. Præd. Theol.	1438
S. Humbertus Dominican. Ital. e.	1245	Ioa. Rustrichius mon. Belgæ.	1350
I		Ioa. Taulerus Præd. Ord. Germ.	1350
S. Iacobus Apost. frater Domini.	44	Ioa. Trithem. Abb. Germ.	1500
Iac. Philip. Bergom. Augustinian.	1494	Ioa. Sarisburiensis. Episc.	1577
Iac. Sanazarius Poeta.	1500	Ioa. Villan. hist. Florent.	1330
Iac. à Vitriaco Gallus Card.	1240	Ioa. Zonaras monach. Græc.	1118
Iac. de Valentia Episc.	1490	Jonas Aurel. Episc.	820
Iac. Vimphelein. Presb. Spiren.	1500	Jonas Hibernus hist. S. Columbani.	630
Idacius Clarus Episc. Hispan.	380	S. Irenæus Martyr & Episc.	180
Idiota Græcus Spiritualis.	902	Isidorus Episc. Hierosol.	600
S. Ignat. Mart. Episc. Antioch. Syr.	71	S. Isidorus Hispal. Episc. Hispa.	630
Ingulphus Anglus Abbas.	1077	Isidorus Pelusiotes mon.	482
Innocent. III. PP. Rom.	1200	S. Iudas Apostolus.	40
Innoc. IV. Papa Rom.	1243	Iulius Africanus.	222
Innoc. V. Papa Rom.	1270	Iulius Firmicus.	340
Ioa. Ab. Flor. æscus quædã nō proba.	1195	S. Iulianus Toletan. Episc.	680
S. Ioa. Apost. & Euang.	90	Ianilius Episc. Africanus	545
Ioa. Andr. Bonon. Iurista.	1330	S. Iuo Carnoten. Episc.	1088
Ioa. Bachon. Carmelita Theol.	1341	S. Iustin. Mart. & Philos.	150
Ioa. Bassolius Minorita Theol.	1460	S. Iustus Orgelitanus Episc.	540
Ioa. Cassian. Diacon. S. Chrysostomi.	440	Innocentius Presb. Poeta Christianus.	330

L		An. Chr.		
L actantius Firmianus Afer Lat.		290	Monaldus Archiep. Beneuen. Francisc.	1320
Lambert. Schafnaburg. histor.		1077	Moses Barzeph. Episc. Syrus.	970
Landolphus Carthus. Sax.		1330	N	
Lanfrancus Episc. Cantuar.		1059	Nicephorus Callista histor. Gracus.	1305
Laur. Iustinianus Episc. Venet.		1464	S. Niceph. Constantinop. Episc.	800
L. Leo I. PP. Romanus.		440	Niceph. Gregoras hist. Gracus	1330
S. Leo IX. PP. Rom.		1050	Nicetas Choniates hist. Grac.	1205
Leo Sapiens Imp. Orient. Grac.		900	Nicetas David histor.	888
Leo Ostiensis Mariscanus Episc.		1101	Nicol. Cabasilas Gracus Theol.	1350
Leontius Bizantinus monachus.		540	Nico-de Cusa Cardin. Germ.	1450
Leont. alius histor. S. Ioan. Eleemosyn.		630	Nic. Gorram Gallus Ord. Præd.	1350
Liberatus Archid. Carthag. Africa.		560	Nic. de Lyra Ord. S. Francisc.	1320
S. Linus PP. Romanus S. Petri Discip.		70	Nicolaus I. PP. Romanus.	858
S. Lucas Euangelista.		40	Nicolaus Abbas Panormitan. S. Bene.	1440
S. Lucianus Martyr & Presbyter.		420	Nithardus filius Caroli Magni.	830
Lucifer Caralitanus.		350	S. Nilus Constantinop. monach.	445
S. Ludgerus Episc. Monasterien.		812	O	
Luitprandus Diaconus Ticinen.		946	Oecumenius histor.	1080
Lupoldus Bamberg. de Iurib. Imperij.		1330	Olympiodorus histor.	1080
M			S. Optatus Milenitanus Episc.	365
M echarius Senior S. Anto. discip.		340	Oresiesis Abbas.	340
Manuel Caleca Gracus.		1350	Origen. Adamantius Clem. Alex. Disc.	226
M. Ant. Sabellius Coccinus		1500	Otto Frisingen. Episc. monach. hist.	1157
S. Marcus Euangelista.		45	P	
Marcus Eremita pius		906	Pachomius ex milite monachus Syr.	340
Marcellinus Comes		520	Pacianus Episc. Barchinon. Hisp.	360
Marcellinus Presb. S. Suiberti.		719	Palladius Galata.	390
Marianus Scotus Monachus Fulden.		1083	Paschasius Diaconus Card. Ro.	499
S. Martialis Lemonia Episc.		80	Paschasius Radbertus Abbas Corbein.	820
Martinus Bracarensis Episc. & Abbas.		560	Paulinus Aquileien. Episc.	780
Martinus Polonus mon. Archiep. Ital.		1250	S. Paulinus Nolanus Episc.	420
Martinus Nauarrus Canonista.		1540	S. Paulus Apostolus Gentium omnium.	50
S. Mattheus Apost. & Euang.		44	Paulus Burgen. Episc. ex Iudæo.	1430
Mattheus Parisien. monachus.		1245	Paulus Diaconus Aquileiens.	774
S. Maximus Confessor Episc. Taurin.		420	Paulus Oresius Presbyter Hisp.	425
Melito Sardenfis Episc.		150	Pelagius Aluarius Hisp. Francisc.	1325
S. Methodius Martyr & Episc. Tyri.		285	S. Petrus Apost. & Papa Rom.	57
Micrologus de Eccles. Observat.		1077	Petrus Aureol. Archiep. Aquita. Frac.	1317
Minutius Felix Causidicus Romanus.		206	Petrus Bertrandus Cardinalis.	1330
			Petr. ab Alliaco Cardin.	1410

Pet.

Pet. Blesen. Archidiacon. Bathoen.	An. Chr.	Samuel Marochia. ex Iudeo Christian.	1090
Petr. Cluniacen. Abbas.	1177	Sedulius Presbyter Scotus.	430
Pet. Chrysologus Episc. Rauennas.	1130	Serapion Episcopus Thmucos.	340
Pet. Comestor. hist. Scholastica autor.	442	Seuerianus Gabalen. Episc. Grac.	398
Pet. Damiani mon. S. Benedict.	1150	Seuerus Sulpitius S. Paulino amicissim.	420
Petrus Petrarcha Card.	1060	Sidonius Apollinaris nobilis.	440
Pet. Diaconus.	1320	Sigebertus monach. Gemblac. hist.	1100
Pet. Lombard. Episc. Parisien. Gall.	503	Simon de Cassia Augustinian. Hercul.	1340
Pet. Paludanus Burgundus Ord. Prad.	1145	S. Simeon Metaphrastes.	850
Pet. Tarentasien. Card. Ord. Prad.	1330	S. Simeon Stilites in Syr.	457
Philo Carpath. ab Epiph. Episc. ordinat.	1270	Sifridus Presbyter Misnen. Hist.	1305
Philastrius Episcopus Brixia Ital.	374	S. Sixtus II. PP. Romanus.	260
Photius Constantinop. Episc. haeticus.	380	Sixt. III. Papa Rom.	442
S. Polycarpus Martyr & Episc. Asia.	858	Socrates Nouatianus. hist.	440
Pontius Diaconus S. Cypriani.	71	S. Sophrenius Episc. Hierosol.	630
Primasius Episc. Africanus	250	Sozomenus Nouatianus. hist.	440
S. Prochor. unus è 7. Diaconis Act. 6.	545	Stephanus Eduenf. Episc.	950
Prochus Constantinop. Episc.	40	Strabus Fuldenfis monach.	840
Procopius Gazens Sophista.	430	Syluester Prieras Ord. Prad. Canon.	1460
S. Præster Aquitanus. Episc. Rheimen.	560	Synesius Ptolomaidis Episc.	420
Prudentius Poeta Christianus.	460		
	390		
R		T	
Abanus Maurus Episc. Mog.	835	Atianus S. Instini auditor.	170
Radulphus Flavianus monachus.	835	Tertull. at denig. Marcionita.	203
Raym. Lullus ipse Cath. at scripta her.	910	Theodoretus Episc. Cyria in Syria.	430
S. Raym. de Pennaforti Ord. Prad. Ita.	1290	Theodorus Presbyt. monach.	460
Remigius Antiscodoren. monach.	1230	Theodor. Balsamon Antioch. Episcop.	1190
Reghino Abbas Prumien.	890	Theodorus Studita monach.	820
Richardus Armachan. Archiep. Syria.	908	Theodulphus Aurel. Episc.	835
Rich. de mediauilla Francisc.	1350	Theophylactus Archiep. Bulgarorum.	1070
Rich. Victorin. Scotus monach.	1290	Theophilus Alexandrin. Episc.	390
Robertus Holkot Anglus Ord. Prad.	1130	S. Theophilus Antioch. Episc.	171
Robertus Sorbona Paris. Doctor.	1350	Theorianus Gracus.	1150
Rogerius de Houeden histor.	1265	S. Thom. Aquinas Doctor Angel. Ital.	1265
Ruffinus presbyter Aquileiensis.	1190	Thom. Cantiprat. Episc. Prad. Ord.	1265
Rupertus à Russia Francisc. Theo.	390	Thom. de Argentina Augustinianus.	1350
Rupertus Tuisien. Abbas.	1280	Thomas de Kempis Belga.	1460
	1119	Thomas Morus nobilis Anglus.	1510
S		Thom. Casetanus.	
Alonius Episc. S. Encheris filius.	470	Thom. Waldensis Anglus Carmelita.	1420
Saluanus Episc. Melitenfis.	460	Titus Bostrenus Episc.	305

V

V Dalric. de Argent. Or. Pra. The.	12 80	An. Chr.	S. Vincent. Ferrer. Valent. Ord. Præd.	14 10
Venantius Fortunat. Episc. Picta.	570		Vincentius Lirinen. monach.	440
Victor Africanus Episc.	530		Vsuardus monach. Gallie.	812
Victor Capuanus Episc.	540		VValfridus Strabo Abbas Augie.	849
Victor Vicensis Episc.	490		VVitichindus mon. Corbeien.	946
Victorin. Pictabienens. Episc. & Mart.	270		VWilb. Malmesberien. mon. Angl.	1130
Victorinus Afer.	350		Z	
Vigilius Martyr.	495		Zacharias Chrysopol. Episc. Græc.	1101
Vincent. Belouacen. Episc. Ord. Præd.	1250		S. Zeno Veronen. Episc. & Mart.	260

INDEX ALPHABETICVS HÆRESIAR-
charum potissimorum.

Acephali in Græcia an. 482.	513	Circumcelliones Afric. 340. Gall.	1249
Adelbertus Gallus.	745	Claudius Taurinensis Gall.	800
Actius Græcus.	359	Clemens Scotus.	740
Agnoita Ægyptij.	540	Collyridiani Græc.	373
Albigenses Galli.	1178	Confessionistæ Scoti. 779. Germani.	1530
Amalaricus Gallus.	1200		
Anabaptistæ Afric. olim. & Germ.	1530	Docitæ Græc.	191
Antidicomarantæ Arab. & Græc.	873	Donatistæ Afric.	331 313
Angelici & Apostolici Græc.	200	Dulcinistæ Ital.	1310
Apharadocitæ.	450		
Apollinaris Syrus & Græc.	349	Ebion Syrus.	73
Apostolici iterum Gall.	1140	Encratistæ seu Aquarij.	180
Apostolici Syluestrimi, Frairicelli.	1282	Eudo Gall.	1140
Aquarij Latini.	257	Eutyches Græc.	441
Arius Græc.	330		
Arnoldistæ Rom. Ital.	1145	Flacciani Saxon.	1540
Audeus in Syria.	341	Flagellantes Ital. Germ.	1273
Basilides in Syr. & Græc.	50	Gaianistæ Græc.	513
Berengarius Ital.	1004	Gaspar Schwenckfeldius Germ.	1530
Beghardi & Beghina Gall.	1320	Gilbertus Gall.	1146
Bongomiles Gall.	1118	Græci Schismatici.	578
		Guilielmus de S. Amore Gall.	1261
Cairi Ægyptij.	120		
Carpocras Græc.	120	Helchesaitæ Græc.	103
Cherintus Græc. Asie.	40	Helvidius Ital.	302
Cerdon Syrus.		Hieracitæ Ægypt.	288

Hen-

	An Chr.		
Henriciani Germ.	1047	Pacificantes Græc.	450
Huldericus Zwvinglius Helvet.	1530	Paulus Samosatensis Syrus.	264
Humiliati Ital & Gall. 1199.	1260	Pelagiani Sicul.	416
Iconoclastæ Græc.	710	Petrus Gnafæus Græc.	471
Incestuosi.	1065	Petrus Abailardus Gal.	1140
Ioan. de Tanduno Gall.	1330	Petrobrusiani Gall.	1126
Ioan. Parmensis Ital.	1258	Priscillianistæ Hispan.	381
Ioan. Hus Boem.	1420		
Ioan. Calvinus Gall.	1530	Radolphus Gall.	1146
Ioan. VViclefus Angli.	1350	Raymundus Lullus.	1260
Iovinianus Mediolan. Ital.	382		
		Sabellius Ægypt.	260
Libertini Belgæ.	1540	Samaritani.	640
Lollarus Gall.	1303	Saturninus Syr.	120
		Sethiani Syr.	120
Macedonius Græc.	351	Sergiora Græc.	820
Manes Persa	277	Seuerus Græc.	513
Marcionita Græc.	230	Simon Magus Palæst.	42
Marcus Magus.	175	Symmachiani.	203
Maurerhus Arabs.	630		
Menander Samarit.	74	Tanchelinus Belgæ.	1116
Messaliani Græc.	361	Tatianus Assyrius.	174
Michael Balbus Imp. Orient.	820	Theopaschita Græc. 479. &	869
Mæchiani Græc.	808	Tertullianus.	201
Monarchici Ital.	196	Trinitarij Transylv.	1550
Montanista Græc. Ital.	173	Trithemita Græc.	480
Monotheista Græc.	540		
		Valentinus Ægypt.	130
Nepos Ægypt.	264	Valentinus Gentilis.	1540
Nestorius Græc.	429	Vigilantius.	395
Nicolaita Palæst. 35. Iterum.	910		
Novatiani Afric. Ital.	253	Waldenses Gall.	1110
Ophite Ægypt.	120	Xenaias Persa.	485
Orgenista Græc.	230		

*Carminē qui cœpi, faciam quoque Carminē finem.
Gratia Trinūno, Gloria sitque Deo.
Adque hanc me posthac adiunget Illa. Fave.*

F
I N I
S.
DEO
LAVS } TRINVNO
AMEN.

